

காக்கை கரவு கரைந்துவிட்டது

இறக்கை: 13 இறகு: 4

காக்கைச் சுவை

இலக்கிய மாத இதழ்

ஏப்ரல் விலை
2024 ₹ 50

ராபர்ட்
கால்டுவெல்
முன்வைத்த
திராவிட
மொழிக்
குடும்பம்

- கோ. பாலசுப்பிரமணியன்
- E. ஜேம்ஸ் R. டேனியல்
- கி. நாச்சிமுத்து
- ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்
- க. பழனித்துரை
- நெல்லை சு. முத்து
- க. சந்தானம்
- தி. சிகாமணி
- எம். பாண்டியராஜன்
- என். சரவணன்
- வல்லபாய்

உடல் மீதான அதிகாரத்தை யாருக்கும் தாரை வார்க்காதே
 இந்த உடல் உனக்கானது
 இந்த உடலில் தான் நீ இருக்கிறாய்
 நீ மட்டுமே முழுமையாக இருக்கிறாய்
 உன்னைத் தவிர எல்லோரும் சுற்றுலா பயணிகள்
 உங்கள் உடல் வழியாகத்தான் நீ பேசுகிறாய்
 உன் உடல் வழியாக இன்னொருவரை பேச அனுமதிக்காதே
 இந்த உடல் வழியாகத்தான் சிந்திக்கிறாய்
 இன்னொருவரின் சிந்தனையை
 உன் உடலை சிந்திக்க தூண்டாதே
 இந்த உடல் உனது தற்காலிக அடையாளம் தான்
 நிரந்தர அடையாளம் அல்ல
 உன் வெளிப்பாடு தான் உன் அடையாளம்
 எப்படி வெளிப்பட போகிறாய்
 எப்படி உன்னை வெளிப்படுத்தப் போகிறாய்
 இந்த உடல் அதிகாரத்தின் மீது
 எந்த சாயத்தையும் பூச அனுமதிக்காதே
 இந்த உலகம் உன் உடலின் அதிகாரத்தை
 தன் கையில் வைத்துக் கொள்ள துடிக்கிறது
 உன் உடல் மீது ஆதிக்க செலுத்தும் அமைப்புகளே
 உன் உடலுக்கான ஒழுக்கங்களை கற்பிக்கிறது
 அந்த அதிகாரம்
 உன் உடலை எப்பொழுதும் கண்காணிக்கிறது
 நீ எதிர்க்கும் போது உன்னை தண்டிக்க விரும்புகிறது
 இந்த அச்சுறுத்தல்களின் நடுவே தான்
 உன் உடலின் அதிகாரத்தை நீ நிலை நிறுத்த வேண்டும்
 உன் உடல் உன்னுடைய தீவு
 உன் மனம்
 இன்னொரு தீவுகளோடு
 இணைக்கப்பட்டு இருக்கும் தீபகற்பம்
 உன் உடலின் அதிகாரம்தான் உன்னுடைய வெளிச்சம்
 வெளிச்சத்தை இன்னொருவரை
 எடுத்துக் கொள்ள அனுமதிக்காதே
 நீ என்பது உன் உடலும் தான்
 நீ தூங்குவதற்கு முத்தமிடுவதற்கும்
 உன் உடல் தேவை
 நீ சிந்திப்பதற்கும் சிரிப்பதற்கும்
 உன் உடல் தேவை
 உன் காமத்தை உன் காதலை வெளிப்படுத்த
 உன் உடல் தேவை எப்பொழுதும்
 உன் உடல் மீது நீயே அதிகாரம் உள்ளவளாக இரு

காக்கைச் சிறுநிலை

இறக்கை: 13

இறகு: 4

திருவள்ளூர்வராண்டு 2055

பங்குனி - சித்திரை
ஏப்ரல் 2024

ஆசிரியர்
வி. முத்தையா
9841457503

ஆசிரியர் குழு
முகிலன்
இரா.எட்.வின்

தொடக்க கால நெறியாளர்கள்
கி. பி. அரவிந்தன்
வீர. சந்தானம்

உலகளாவிய தொடர்பாளர்:
க. முருந்தன்
K. Mukunthan
kmukunthan@gmail.com

முகப்பு ஓவியம்:
நன்றி:
Steve Johnson

உள் ஓவியங்கள்:
லெகி

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை, 22, MJB தெரு,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை- 600 005.
செல்பேசி: 98414 57503

மின்னஞ்சல்: kaakkaichirainile@gmail.com

இணைய முகவரி: kaakkai.in
www.facebook.com/kaakkai.cirakinile

தேர்தலும் ஜனநாயகமும்

நீதியு அரசியலமைப்புச்சட்டமானது ஜனநாயகத்தின் அம்சங்களான சமத்துவம் -சுதந்திரம் -சகோதரத்துவத்தினை; தேர்தலில் ஒரு வாக்கு - ஒரு மதிப்பினை அனைவருக்கும் உறுதிசெய்திருக்கிறது. அப்படி உறுதி செய்யப்பட்டிருந்தும் ஒன்றிய அரசு கடைபிடித்துவரும் வலதுசாரி அடையாள அரசியல் - சந்தைமயக்கொள்கைகளினால், மக்கள் ஒருபக்கம் சமூக-பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, விவசாயம் அழிவு, வேலைவாய்ப்பின்மையினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர், இன்னொருபக்கம் பிளவுவாத அரசியலினாலும் மக்கள் அவதியுறுகிற நிலை. இக்கூற்றினை உறுதிசெய்துகொள்ளும் விதமாகவே சமீபத்தில் ஸ்விடனிலிருந்து தற்போது வெளியாகியுள்ள "ஜனநாயகத்தின் வகைகள்" (Varieties of Democracy)அட்டவணையும் இருக்கின்றது. அதாவது, உலகில் மதிப்பாய்வு செய்யப்பட்ட 179 நாடுகளில் இந்தியா தாராளவாத ஜனநாயகத்தில் 104; தேர்தல் ஜனநாயகத்தில் 110; மனிதவள மேம்பாட்டில் 134 வது இடத்திலும் இருக்கின்றது. இதைவிட, உலகின் எதேச்சாதிகாரமிக்க முதல் பத்து நாடுகளில் இந்தியாவும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. இப்படியான சூழலில் நாட்டின் 18 வது மக்களவைத்தேர்தலுக்கான அறிவிப்பும் வெளியாகி வேட்புமனுத்தாக்கலும் துவங்கிவிட்டன.

தேர்தல் ஆணையம் தனது தேர்தல் அறிவிப்பினை வெளியிடுவதற்கு முன்பாகவே, ஒன்றிய வலதுசாரி ஆட்சியாளர்கள் தங்களுக்கு ஏற்றாற்போல, நடவடிக்கைகளை சூழ்ச்சித்திறனுடன் கையாண்டு முடித்துவிட்டனர் என்றே கூறமுடிகிறது. அதாவது, ஒருபக்கம் அரசியல் அளவில் எதிர்கட்சிகளே இருக்கக்கூடாது என்கிற எண்ணத்தில் மக்கள் பிரதிநிதிகளை கட்சிமாறச்செய்வது; அரசியல் கட்சிகளை அணிமாறச்செய்வது; மாநிலங்களில் ஆட்சிமாற்றத்தினை கொண்டுவருவது; கட்சிகளை இணைப்பது; கூட்டணி அமைப்பது என்பதாக இருந்தது. இன்னொருபக்கம் அதிகார அமைப்பின் மூலமாக சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை பாதிக்கின்ற பொதுசினில் சட்டம்,(உத்தராகாண்ட்), சி.ஏ.ஏ வினை அமல்படுத்தி அடையாள அரசியலினை கையிலெடுத்திருக்கின்றனர். மேலும் எதிர்கட்சியினர் மற்றும் தொடர்புடைய நிறுவனங்கள் மீது என்.ஐ.ஏ, சி.பி.ஐ, வருமான வரித்துறை;அமலாக்கத்துறை வழியாக சோதனை நடத்தி அச்சுறுத்தி இயங்காதவாறு செய்கின்றனர். இவையெல்லாம் தாண்டி, ஜனநாயகத்தின் தூண் எனக்கூறிக்கொள்கிற ஊடகங்களின் வழியாக இதுவரை எந்த ஆட்சியும் செலவு செய்யாத அளவுக்கு தங்களை விளம்பரப்படுத்திக்கொண்டனர். அதுமட்டுமல்லாது, ஊடகங்களை இணங்கவைத்து தங்களுக்குச்சாதகமான செய்திகள், கருத்துக்கணிப்புகளை வெளியிடுமாறு செய்து, மக்களின் மனதை திசை திருப்பவும் செய்கின்றனர். சுருக்கமாகக்கூறின், ஜனநாயக தூண்கள் யாவுமே மக்களுக்கு அரணாக இருப்பதற்கு மாறாக முரணாக இருப்பது புரியும்.

வலதுசாரி அடையாள ஆட்சியாளர்களின் மேற்சொன்ன செயல்பாடுகளை உற்று கவனிப்போமேயானால், தேர்தல் ஜனநாயகத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ள அனைத்துமக்களுக்கும் ஒருவாக்கு - ஒரு மதிப்பு என்பது பெயரளவுக்கே உறுதிசெய்யப்படுகிற நிலையினையும், மக்கள் நலனுக்கு ஆதாரமாயுள்ள பிரச்சினைகளின் மீது அக்கறையற்ற, எதேச்சாதிகாரமிக்க மற்றும் பிளவுவாத அரசியலில் தீவிரங்கொள்வதாக இருப்பது புரியும். இச்சூழலில் மக்கள் நலனில் அக்கறைகொண்டு ஜனநாயகம் காப்பது நமது கடமையாகட்டும்.

காக்கைச் சிறகிலே

ஒவ்வொரு மாதமும்

1 ஆம் தேதி உங்கள் கைகளில்

ஒவ்வொரு மாதமும்

29 அல்லது 30ஆம் தேதியில்

'காக்கைச் சிறகிலே' இதழ்

அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது.

அடுத்து வருகிற 5ஆம் தேதிக்குள் இதழ்

கிடைக்கப் பெறாதவர்கள்

தொடர்புகொள்ள வேண்டிய

செல்பேசி எண்: 98414 57503

தனிஇதழ் விலை..... ரூ. 50.00

ஆண்டு சந்தா..... ரூ. 500.00

இரண்டாண்டு சந்தா..... ரூ. 750.00

ஐந்தாண்டு சந்தா..... ரூ. 2000.00

வெளிநாடு

ஆண்டு சந்தா..... \$ 50.00

வங்கி விவரம்

A/C Name : kaakkai

A/C No : 60111010005660

CANARA BANK

TRIPPLICANE BRANCH

CHENNAI - 600 005

IFSC: CNRB0000914

Google Pay மூலம் செலுத்த:

செல்பேசி எண்: 98414 57503

வெளிநாட்டு வாசகர்கள் சந்தா செலுத்த:

A/C Name: kaakkai

A/C No: 60111010005660

CANARA BANK

TRIPPLICANE BRANCH

CHENNAI - 600 005

SWIFT CODE: CNRBINBBBFD

விளம்பரக் கட்டணம்

பின் அட்டை வண்ணம்..... ரூ.15000

உள் அட்டை வண்ணம்..... ரூ.10000

உள்பக்கம் கருப்பு - வெள்ளை... ரூ.5000

காக்கையில் வெளியாகும்

கதை, கவிதை மற்றும் கட்டுரைகளின்

கருத்துகள், எழுத்தாளர்களின்

கருத்தாகும். காக்கையின் கருத்தாகாது.

சிறகுக்குள்ளே...

ஒப்பிலக்கண அடிப்படைகள்: ராபர்ட் கால்டுவெல்
முன்வைத்த திராவிட மொழிக் குடும்பம்.....05

அறிஞர் இராபர்ட் கால்டுவெல் ஆற்றிய
அரும்பணிகள்.....11

பேராயர் இராபர்ட் கால்டுவெலும்
பார்புகழ் திராவிட ஒப்பிலக்கணமும்.....16

சனாதன தீர்ப்பு.. சகிக்க வேண்டுமா?.....25

மீட்கப்படுமா அதலபாதாளத்தில்
லீழ்ந்துகிடக்கும் மக்களாட்சி?.....28

வெறுப்பை எப்போதும் நிராகரிக்கும் தமிழ்நாடு.....32

வேண்டாம் டபுளயூடிஓ (WTO).....35

ஊடகப் பயங்கரவாதமும்

அரபுலகக் கோடரிக் காம்பும்.....38

கற்கவும் கற்பிக்கவுமான ஆவணம்!.....44

தமிழகத்தில் காலந்தோறும் பலி.....52

இலக்கிய அறத்தின் அரசியல்.....57

பண்பாட்டு அரசியலை முன்வைத்த

மறுபேச்சுகள்.....62

அதிவேக ஈனுவை ஆபத்துகள்.....65

முற்றுகை நெருக்கடியில் பூமியெனும் ஒரு கிரகம்.....68

கலைச்சொல்லாக்கமும்

அறிவியல் தமிழ்ப் படைப்பாக்கமும்.....71

பண்டைத்தமிழரின் பண்டமாற்றும், உப்பு வணிகமும்.....74

பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகளும் பண்பாடும்.....79

உன்மத்தத்தின் சூரியகாந்திகள்.....83

முத்துப் பிள்ளை கதை.....90

மகாவம்சத்துக்கு ஊடாக இவங்கையின் வரலாற்றினை

மீள் கண்டுபிடிப்பு செய்த ஜோர்ஜ் டேர்னர்.....94

பிராமணர்களும் பெரியம்மையும்.....99

மேற்கத்தியப் பார்வையில் நம் உள்ளாட்சிகள்.....102

இராசேந்திரசோழன்: அகமும் புறமும்.....105

ஓர் இந்து ஒரு தலித் ஆன கதை.....107

இராமராஜ்ஜியத்தைத் தகர்க்கும் "சீதாயணம்".....109

மாற்று சினிமாவின் வாசல்.....111

தாய் அத்து தட்டான் தத்து.....114

கட்டுரை: கோ. பாலசுப்ரமணியன்

ஒப்பிலக்கண அடிப்படைகள்:

ராபர்ட் கால்டுவெல் முன்வைத்த திராவிட மொழிக் குடும்பம்

திராவிட மொழியியல் அறிஞரான பேராசிரியர் பி. எச். கிருஷ்ணமூர்த்தி(1928-2012) அவர்களின் வகுப்பில் நாம் ஏதாவது ஒரு திராவிட மொழியின் ஒரு சொல்லைக் கூறினால் அவர் 27 திராவிட மொழிகளிலும் அச்சொல் எப்படி அமைந்திருக்கும் என்று உடனடியாக கரும்பலகையில் வரிசையாக எழுதி விடுவார். திராவிட சொற்பிறப்பியல் அகராதியிலோ(Dra-vidian Etymological Dictionary, 1961) அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட மொழிக்கான சொற்பட்டியல் அடங்கிய நூலிலோ ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் பி.எச். கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுதிய சொற்கள் பெரும்பாலும் சரியாக இருப்பதைக் காணலாம். அவருடைய வகுப்பில் முதன் முதலாகப் பங்கெடுக்கும் எந்த ஒரு மாணவரும் இதைப் பார்த்து வியப்படையாமல் இருக்க முடியாது. பேராசிரியர் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு இது எப்படிச் சாத்தியமானது? அப்பேராசிரியர் மலைவாழ் மக்கள் பேசும் மொழிகள் உள்ளிட்ட 27 திராவிட மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தவரா? இல்லை. திராவிட மொழிகளுக்கிடையிலான இன உறவின் அடிப்படையில் இருக்கக்கூடிய ஒழுங்கான ஒலி ஒற்றுமை மற்றும் அவற்றுக்கிடையிலான ஒலிமாற்றம் எவ்வாறு நிகழும் என்ற விதிகளைத் துல்லியமாக பி.எச். கிருஷ்ணமூர்த்தி அறிந்திருந்ததால் அவரால் அந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்திக் காட்ட முடிந்தது.

'பால்' எனும் தமிழ்ச் சொல் "ஹாலு" என்று கன்னடத்தில் பயன்படுத்தப் படுவதைப் பார்க்க முடியும். தமிழில் 'ஐ'காரத்தில் முடிவடையுள்ள 'தலை' போன்ற சொற்கள் 'அ'கரத்தில் முடிவடை மலையாள மொழியில் கேட்க முடியும். தெலுங்கு மொழியில் தமிழ் மொழியின் 'ழ'கரம் 'ட'கரமாக மாறுவதை, பழம் > பண்டு; கழுவு > கடுகு போன்ற சொற்களில் அடையாளம் காண முடியும். மேற்கண்ட மொழிகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியைப் பேசும் ஒருவருக்கு மற்றொரு மொழியோடு தொடர்பு ஏற்படும் போது அவ்விருண்டு மொழிகளுக்கிடையில் காணக்கூடிய ஒற்றுமையை எளிதாக உணர்ந்து கொள்ளமுடிகிறது; கற்றுக் கொள்வதற்கும் எளிதாக இருக்கிறது. அதே வேளையில் தமிழ் அல்லது மலையாளத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஒருவருக்கு மராத்தி அல்லது வங்காள மொழியோடு தொடர்பு

ஏற்படும் போது இவ்வகையான உறவு இருப்பது தோன்றுவதில்லை; கற்றுக்கொள்வதற்கும் சற்றுக் கூடுதல் முயற்சி தேவையாகிறது. இதற்குக் காரணம் தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு படகு, தோடா(தோதகம்) போன்ற மொழிகள் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவையாக இருப்பதாலும் மராத்தி, வங்காளம், ஒடியா, குஜராத்தி, போஜ்புரி முதலான மொழிகள் இந்தோ-ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தனவாக இருப்பதாலும் இந்த வேறுபாடு உண்டாகிறது. ஆனால் இன்று, 'மொழி குடும்பம்' என்ற கோட்பாடு பிரிவினையை உருவாக்கும் எனக் கூறி 'மொழிக் குடும்பம்' என்ற கோட்பாட்டையே மறுதலித்து மொழிக் குடும்பக் கோட்பாடுகளை முன் வைத்தவர்கள் இந்தியாவைப் பிரித்தாளும் நோக்கத்தோடு உருவாக்கி உள்ளார்கள் என்று கூறத் தொடங்கியுள்ளனர். உண்மையில் 'மொழிக் குடும்பம்' எனும் கோட்பாடு வலிந்து திணிக்கப்பட்டதா? காலத்தின் தேவையா? அக்கோட்பாடு அறிவியல் அடிப்படையில் ஆய்வு நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு அமைந்ததுதானா? போன்ற கேள்விகளுக்கு அறிஞர் பெருமக்கள் பலர் பல்வேறு காலகட்டங்களில் நூல்களைப் படைத்தும் கட்டுரைகளை எழுதியும் ஆணித்தரமாக விளக்கமளித்துள்ளனர்.. இருப்பினும் சில கருத்துகளையும் கோட்பாடுகளையும் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுபடுத்துவது காலத்தின் கட்டாயமாகிறது.

சமஸ்கிருததிற்கும் ஐரோப்பிய மொழிகளுக்குமான தொடர்பு: சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் (கி. பி 1746-1794) என்னும் ஆங்கிலேய நீதிபதி கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்காக கல்கத்தாவில் பணியாற்றியபோது அங்கு உருவாக்கப்பட்டிருந்த கல்கத்தா ராயல் ஆசியாடிக் சொசைட்டியில் 1786 இல் படித்தளித்த கட்டுரையில் சமஸ்கிருதம், ஐரோப்பிய மொழிகளான இலத்தீன், கிரேக்கம் ஆகிய மொழிகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பதைச் சான்றுகளோடு எடுத்துக்காட்டினார். சர் வில்லியம் ஜோன்ஸின் கட்டுரை மொழிகளின் வரலாற்றுமுறை ஆய்வில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. இதைத் தொடர்ந்து உலகின் பல்வேறு மொழிகளை ஒப்பிட்டு 'மொழிக் குடும்பம்' எனும் கருத்தாக்கம் உருவானது.

ஐரோப்பாவில் ஒப்பிலக்கண ஆய்வுகள்:

ஐரோப்பாவில் கிறிஸ்டின் இராஸ்க் (1787-1832) பிரான்ஸ் பாப்(1791-1867) ஜேக்கப் கிரிம்(1785-1863) ஆகஸ்ட் செஷெலங்கர் (1821-1868) வெல்ஹம் வோன் ஹம்போல்ட் (1767-1835) முதலான பலர் ஒப்பிலக்கண ஆய்வுகளில் முனைப்பாக ஈடுபட்டு, பல நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் படைத்தளித்தனர். வரலாற்று மொழியியல் ஆய்வுகளில் பொதுவாக இரண்டு/பல மொழிகளில் சொற்களைச் சேகரித்து ஒப்பிட்டு ஆராயும் போக்கு நிலவி வந்தது. ஆனால், எளிதில் மாறுபடாத இலக்கண அமைப்புகளின் அடிப்படையிலேயே மொழிகள் ஒப்பிடப்பட வேண்டும் என இராஸ்க் வலியுறுத்தினார். ஏனெனில் சொற்கள் எளிதில் மாறக்கூடியவை; அவை கடன் வாங்கப்பட்டனவும் ஆகலாம் என இராஸ்க் சுட்டிக் காண்பித்தார். 1816 இல் பிரான்ஸ் பாப் வெளியிட்ட 'On the conjugation System of the Sanskrit language in comparison with those of Greek, Latin, Persian and Germany languages' எனும் தலைப்பே ஒப்பிலக்கண ஆய்வின் போக்கைக் காட்டிவிடும். பிரான்ஸ் பாப் சொல்லிலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1833-ம் ஆண்டு சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தின், கோத்திக் ஜெர்மன் மற்றும் சில மொழிகளை ஒப்பிட்டு *Comparative Analysis of Sanskrit and its Related Languages* என்ற நூலையும் எழுதி வெளியிட்டார். ஜேக்கப் கிரிம், விஞ்ஞான நோக்கில் பல மொழிகளை ஒப்பிட்டு இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் ஒலிமாற்றங்களுக்கான சில வழிமுறைகளை உருவாக்கினார். அவ்விதிகள் கிரிம்ஸ் விதிகள் (Grimm's Law) என்று அழைக்கப்படுகின்றன. எடுத்துக்கட்டாக, லத்தின் மொழியில் ஒரு சொல்லின் முதல் ஒலியாக வரும் 'p', ஆங்கிலம் உள்ளிட்ட ஜெர்மானிய மொழிகளில் 'f' என வரும், (pather > father) . இம்மாற்றம் ஒரு ஒழுங்கமைதிக்கு உட்பட்டு நிகழும். ஆகஸ்ட் ஷெலங்கர் இன உறவு மொழிகளின் வளர்ச்சி மற்றும் பிரிவு நிலையை உருவகப் படுத்திக் காண்பிக்க இயற்கை அறிவியலில் நிகழ்வது போல வளர்ச்சி, சிதைவு, மாற்றம் ஆகியவற்றை மொழிகளுக்கும் பொருத்திப் பார்க்க முடியும் என்பதின் அடிப்படையில் 'மொழிக் குடும்ப மரம்' (language family tree) எனும் கோட்பாட்டை உருவாக்கினார். ஹம்போல்ட் மொழி ஓர் இயங்கும் செயல் என்றும் மாறிக்கொண்டே இருப்பது என்றும் வலியுறுத்தினார். இம்மாற்றங்கள் அம்மொழி பேசும் மக்களால் இயல்பாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன என்றும் கூறினார். மொழிகளுக்குள் உயர்வு, தாழ்வு இல்லை என்ற

கொள்கையையும் வலியுறுத்தியவர் இவர்.

இந்தியச் சூழலும் எல்லீஸ் வயிட் (1777- 1819) நல்கிய 'திராவிட' கருத்தாக்கமும்: சமஸ்கிருதமும் மலையாட்டுத் தமிழும் (மலையாளம்) இணைந்து உருவான மணிபிரவாளத்திற்குச் சமஸ்கிருத மொழியில் இலக்கணம் எழுதிய 14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த லீலாதிலக ஆசிரியர் அன்றே தமிழ், மலையாட்டுத் தமிழ் (மலையாளம்) கன்னடம் துளுவம் ஆகிய மொழிகள் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வேறுபட்ட அமைப்புடையன என்று பதிவு செய்துவிட்டார். அரசுகளின் ஆதரவினாலும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளைப் பற்றிய தாழ்வு, உயர்வு மனப்பான்மை நிலவியதாலும் தமிழ்க் கல்வி முடக்கப்பட்டு பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவிற்கு வருகிறார்கள். பல்லாண்டுகால மொழித் தொடர்பினால் இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும், குறிப்பாக எழுத்து வடிவம் பெற்று இலக்கியங்கள் உருவாகியிருந்த மொழிகளில் கடன் வாங்கப்பட்டோ கலப்புச் சொற்கள் கொண்டோ சமஸ்கிருத சொற்கள் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. 'சமஸ்கிருதம் உயர்ந்த மொழி' தமிழ் உள்ளிட்ட பிற மொழிகள் 'நீசபாஷைகள்' எனும் கருத்துகள் மேம்பட்டு அதற்கு எதிராக, தமிழை ஆங்காங்கே உயர்த்திப் பிடித்த போக்குகளும் நிலவி வந்தன. இந்தச் சூழலில்தான் இந்தியாவிற்கு வந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஊழியர்களும் அதன் பின்னர் வந்த பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் நிர்வாக அதிகாரிகளும் மதத்தைப் பரப்ப வந்த கிருத்துவ மதகுருமார்களும் இந்திய மக்களின் பண்பாடு, வரலாறு, மொழிகள் முதலானவற்றைப் படித்து, ஆய்வு செய்ய முற்பட்டனர்.

1786-இல் சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் சமஸ்கிருதத்திற்கும் ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்று நிறுவிய பிறகு மேற்சொன்னவாறு ஐரோப்பிய மொழிகளையும் சமஸ்கிருத மொழியையும் ஒப்பிட்டுப் பல ஆய்வுகள் வெளிவந்த நிலையில், இந்திய மொழிகள் எல்லாம் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து உருவானவையே எனும் கருத்து மேலும் வலுப்பட்டுவிட்டது. ஒப்பீட்டு இலக்கண ஆய்வுகள் வளர்ந்து வந்த அந்தக் காலகட்டத்தில் 1816- இல் பிரான்சிஸ் எல்லீஸ் வயிட் தென்னிந்திய மொழிகளான தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் மலையாளம், துளுவம் ஆகிய தென்னிந்திய மொழிகள் ஒரே மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவையாக இருக்கவேண்டும் என்று

குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்கான எடுத்துக்காட்டுகளையும் தந்துள்ள வயிட், கொடவா, மால்டோ (வட திராவிட மொழி) ஆகிய மொழிகளையும் இக்குழுவில் சேர்க்கமுடியும் எனச் சுட்டிச் செல்கிறார். வயிட்டின் 'தென்னிந்திய மொழிகள் தனித்த மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தவையாக இருக்கவேண்டும்' எனும் இக்கருத்தாக்கம் இம்மொழிகள் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வேறுபட்டவை எனும் புரிதலையும் ஆய்வாளர்களிடையே உருவாக்கத் தொடங்கியது.

ராபர்ட் கால்டுவெல் (1814-1891) எழுதிய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்: ஒப்பிலக்கண ஆய்வுகள் ஐரோப்பாவில் வேகமெடுத்த காலகட்டத்தில்தான் இங்கிலாந்தில் கல்வி பயின்ற ராபர்ட் கால்டுவெல் மதபோதகராக தமிழகத்திற்கு வந்தார். இந்தியாவிற்கு வரும் முன்பே ஒப்பிலக்கண ஆய்வுகளைப் பற்றி கால்டுவெல்லுக்கு நல்ல புரிதல் இருந்தது. பல மொழிகளைக் கற்றிருந்தார். அதனால்தான் மதம் சார்ந்த அவருடைய பணிகளுடன் மொழிகளின் மீது ஆர்வம் கொண்டு தமிழைப் பயின்று, பிற மொழிகளில் வெளிவந்த ஆய்வுகளைப் படித்து, கிடைத்த தரவுகளையும் சேகரித்து சுமார் 18 ஆண்டுக்கால உழைப்பில், திராவிட அல்லது தென்னிந்தியக் குடும்ப மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் (*A Comparative Grammar of Dravidian or South Indian Family of Languages*) என்ற நூலை கி.பி. 1856-இல் வெளியிட்டுத் திராவிட மொழிக் குடும்ப ஆய்வுகளுக்கு அடித்தளமிட்டார். கால்டுவெல் அவர்களாலேயே திருத்தப்பட்டுப் பத்தொன்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1875-இல் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. ஜே.எல்.வயட், டி.ராமகிருஷ்ணபிள்ளை ஆகியோரால் திருத்தப்பட்டுச் சில பகுதிகள் நீக்கப்பட்டு இந்நூலின் மூன்றாம் பதிப்பு 1913-இல் மீண்டும் லண்டனிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது. இந்த மூன்றாம் பதிப்பை மறுபதிப்பாகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1956-இல் வெளிக்கொண்டு வந்தது. 1875-இல் வெளியிடப்பட்ட கால்டுவெல்லின் திராவிட ஒப்பிலக்கண நூல் (1913 பதிப்பு அல்ல) பேராசிரியர் பா.ரா. சுப்பிரமணியன் அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் 2021-இல் வெளியிட்டுள்ளது. தன்னுடைய ஆய்வு பற்றி கால்டுவெல் கூறுகிற இந்த சொற்கள் மிக முக்கியமானவை: "என்னுடைய ஆய்வின் தொடக்கத்தில் திராவிட மொழிகளில் இந்திய-ஐரோப்பிய ஒப்புமைகள்

இருப்பதாக நான் எண்ணினேன்; பொய்யான ஒற்றுமைகள் நிராகரிக்கப்பட்டன; அவை ஆராய்கையில் இல்லாமல் போய்விட்டன." இக்கருத்து கால்டுவெல் தனது ஆய்வை எவ்வளவு நேர்மையாக முன் முடிவுகள் ஏதும் இன்றி தொடங்கி இருக்கிறார் என்பதை வெளிக்காட்டும்" (மேற்படி மொழிபெயர்ப்பு, ப.95).

'திராவிட' எனும் சொல்லை, கால்டுவெல் இந்த மொழிக்குடும்பத்திற்குப் பயன்படுத்தியிருப்பது தொடர்ந்து பேசுபொருளாக உள்ளது. சமஸ்கிருத நூல்கள் பலவற்றுள் சில இடங்களில் 'திராவிடம்' எனும் சொல் தமிழைக் குறிப்பதற்குப் பயன்பட்டிருப்பதாலும் பல இடங்களில் தென்னிந்திய மக்களையும் அவர்கள் பயன்படுத்திய மொழிகளையும் சுட்டுவதற்குத் 'திராவிட' எனும் அடை பொதுச்சொல்லாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருப்பதாலும் தானும் "திராவிட' எனும் அடையை இம்மொழிகளைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்துவதாக விளக்குகிறார். கால்டுவெல் 'திராவிட' எனும் சொல் 'தமிழ்' எனும் சொல்லோடு தொடர்பு படுத்தப்படக்கூடியதே எனவும் குறிப்பிடுகிறார். இச்சொல் 'தமிழ்' என்ற சொல்லிருந்தே உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர் பலர் கூறுவதை ஏற்கும் பேராசிரியர் ச. அகத்தியலிங்கம் (1929-2008) தனது 'திராவிட மொழிகள்-1' எனும் நூலில் தமிழ் > தமிழா > தமிழா > த்ரமிளா > த்ரமிடா > திராவிடா என ஆகியிருக்க வேண்டும் என்று கருதுவதில் தவறில்லை என்று கூறுகிறார். தென்னிந்திய மொழிகளைக் குறிப்பதற்காக ஒரு பொது அடைச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட அந்தச் சொல் இன்றைக்குத் திராவிட மொழிகளைச் சுட்டுவது மட்டுமன்றி, 'திராவிட இனம்', 'திராவிடப் பண்பாடு' 'திராவிட மாதல் அரசு' என்று பல்வேறு பொருள்களில் விரிவடைந்து மற்றொரு வகையில் தமிழ்நாட்டுக்கு மட்டுமாகச் சருங்கி ஒரு அடையாளச் சொல்லாக மாறியிருப்பதையும் காணமுடிகிறது.

கால்டுவெல்லின் 'திராவிட மொழிகளுள் தமிழ் மூத்த மொழியாக கருதத்தக்கது; சமஸ்கிருதத்தின் துணையின்றி இயங்கக்கூடியது' எனும் கருத்துகள் பரவலாக அறிந்ததே தமிழ், மலையாளம், தெலுகு, கன்னடம், துளு, குடகு அல்லது கூர்க், தோதவம், கோதவம், கோண்டு, கோந்து அல்லது கு, மலார் அல்லது ராஜ்மஹால், ஓராஒன் ஆகிய 12 மொழிகளைத் திராவிட மொழிகளாக அடையாளம் காட்டிய கால்டுவெல் பிராஹூய் மொழியையும் இவற்றுடன் வைத்து எண்ணவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார். வரிசையில் முதல் ஆறு

மொழிகளையும் 'பண்பட்ட மொழிகள்' என்றும் பிற ஆறு மொழிகளை 'பண்படா மொழிகள்' என்றும் பிரிக்கிறார். மேற்கண்ட திராவிட மொழிகளின் இலக்கணங்களைச் சமஸ்கிருதத்துடன் அறிவியல் முறைப்படி ஒப்பிட்டு அமைப்பியல் அடிப்படையில் திராவிட மொழிகள் தனிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை என நிறுவியவர் கால்டுவெல். இந்திய மொழிகள் அனைத்துமே சமஸ்கிருதத்திலிருந்து பிறந்தவை என்று நிலவி வந்த கருத்தை முற்றிலும் மறுதலித்து திராவிட மொழிகள் தனிப்பட்ட ஒரு மொழிக் குடும்பம் என்று உறுதிபடக் கூறினார். அது மட்டுமல்ல இலக்கியங்கள் உள்ள மொழிகள் மட்டுமல்லாது பேச்சு வழியில் உள்ள மொழிகளையும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்டு அவற்றையெல்லாம் ஒப்பிட்டு ஆய்ந்ததன் மூலம் அக்காலத்தில் மொழியியலுக்கு ஒரு ஆய்வு முறைமையைக் காட்டிய பெருமை கால்டுவெல்லைச் சாரும். திராவிட மொழிக் குடும்பம் தனித்துவம் வாய்ந்தது என நிறுவுவதற்காக இந்திய-ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தோடும் செமிட்டிக் மொழிக் குடும்பத்தோடும் ஒப்பிட்டு வேறுபாடுகளைக் காட்டியவர் கால்டுவெல். சமஸ்கிருதத்திற்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் பொதுவான சொற்பட்டியலையும் உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார். திராவிட மொழிகள் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து வேறுபட்டவை எனச் சான்றுகளுடன் விளக்கும் கால்டுவெல் வேறு எந்த மொழி குடும்பத்தோடாவது திராவிட மொழிகள் தொடர்புடையனவா என்று தனக்குக் கிடைத்த தரவுகளின் அடிப்படையில் ஆய்கிறார். ஆஸ்திரேலிய பழங்குடியின மொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகள், செமிட்டிக் மொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகள் ஆகியவற்றைப் பட்டியலிடுகிறார். பின்னிஷ், துருக்கி மங்கோலியம் முதலான மொழிகள் உட்பட்ட சித்திய மொழி குடும்பத்திற்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்பு இருக்கவேண்டும் என்று சில தரவுகளின் அடிப்படையில் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஒருபுறம் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் தனித்தன்மையை விளக்கிய கால்டுவெல் மற்றொருபுறம் மொழிக் குடும்பங்களுக்கிடையிலான ஒற்றுமைக் கூறுகளால் மனித இனம் ஒன்றுபட்டிருந்ததையும் குறிப்பிடத் தவறவில்லை.

வரலாற்று மொழி ஆய்வு, ஒப்பிலக்கண ஆய்வு வளர்ச்சி: வரலாற்று மொழி ஆய்வுக் கொள்கைகளையும் முறைகளையும் கீழ்க்கண்டவாறு தொகுத்துக் கொள்ளலாம். மொழிகளை ஒப்பிடும் பொழுது அவற்றின் அமைப்பின் அடிப்படையில் அதாவது (1) பெயர்ச்சொல், செயப்படுபொருள், வினைமுற்று

என வரும் அமைப்புடைய மொழிகள்; (2) பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், செயப்படு பொருள் என வரும் அமைப்புடைய மொழிகள் என்று மொழிகளைப் பிரிப்பது ஒரு வகை. அல்லது இலக்கணக் கூறுகள் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன; அவை எவ்வாறு இணைகின்றன என்ற வகையில் பிரிப்பது மற்றொருவகை. ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப் பரப்பில் பேசப்படுகின்ற மொழிகளை இந்திய மொழிகள், ஆசிய மொழிகள், ஐரோப்பிய மொழிகள் என்ற முறையில் வகைப்படுத்துவது பிரிதொன்று. சில குறிப்பிட்ட மொழிகள் பல்வேறு வகையான ஒற்றுமைகளைக் கொண்டிருப்பின் அவற்றை இனத்தொடர்பு அல்லது குடும்ப உறவு மொழிகள் என்று ஒப்பிலக்கண மொழி ஆய்வுகளின் வழி வகைப்படுத்துவர். இவ்வகையில்தான் திராவிட மொழி குடும்பத்தில் 27 மொழிகள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. பல்லாண்டுகளாகப் புழக்கத்தில் உள்ள ஒரு மொழி மாற்றத்திற்கு உட்படும் என்பது இயற்கை. சங்க காலத்தில் 'யான்' இன்று 'நான்' ஆக மாறியிருக்கிறது. காலப்போக்கில் இரண்டு ஒலிகள் ஒன்றாக இணைவதும் ஒரு ஒலி இரண்டாகப் பிரிவதையும் கூடக் காண முடிகிறது. 'ல்' 'ள்' என்ற இரண்டு ஒலிகளும் தற்காலத் தமிழில் தஞ்சை, திருச்சி பகுதிகளில் ஒரே ஒலியாக ஒலிக்கப்படுவதையும் 'ச்' என்ற ஒலி 'ச்' 'ஸ்' என்று இரண்டு ஒலிகளாகப் பிரிந்து தமிழகத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் 'சோறு' 'ஸோறு' என்று உச்சரிக்கப்படுவதையும் கேட்கிறோம். சங்க இலக்கியத்தில் சொல்லின் முதல் எழுத்தாக வரும் வெடிப்பொலிகள் அதிர்வொலிகளாக (voiced) ஒலிப்பது இல்லை; ஆனால் தற்காலத் தமிழில், குறிப்பாக வட தமிழகத்தில், 'பம்பரம்', 'குடை' போன்ற சொற்களில் 'ப', 'க' ஆகிவை அதிர்வொலிகளாக ஒலிக்கப்படுவதை உணர முடியும். ஒலி மாற்றங்களுக்கு எந்த ஒரு மொழியும் விதிவிலக்கல்ல. மொழிகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறும் தன்மையுடையன என்ற உண்மையை அடிப்படையாக வைத்து எழுந்தது வரலாற்று மொழியியல். மொழியில் நிகழும் ஒலி மாற்றங்களையும் இலக்கண மாற்றங்களையும் அறிவியல் அடிப்படையில் ஆராய்வதே வரலாற்று மொழியியல். வரலாற்று மொழியியலின் ஒரு முக்கியமான பிரிவு ஒப்பிலக்கண ஆய்வு.

ஒப்பிலக்கண மொழி ஆய்வுகளுக்கு அடிப்படையாக, ஒப்பிடப்படும் மொழிகளுக்கிடையில் இரண்டு மொழிக்கூறுகள் இருக்கவேண்டும்: (1) ஒலிப்பிலும் பொருளிலும் ஒப்புமையுடைய இன உறவுச் சொற்கள் (core-

nates); (2) இன உறவு மொழிகளில் குறிப்பிட்ட மொழிச் சூழலில் (linguistic environment) ஒழுங்கமைவு மாற்றம் உள்ள ஒலியன் (correspondence). மொழிகளுக்கிடையில் ஒற்றுமைகள், இன உறவு அன்றி வேறு வகையிலும் அமையலாம். (அ) மொழிகளுக்கு இடையிலான உலகப் பொதுமை காரணமாக இன உறவு இல்லாத மொழிகளில்கூட ஒரே மாதிரியான சொற்கள் அமையலாம் எ.கா. ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள். (ஆ) தமிழில் "ஒன்று" ஆங்கிலத்தில் "one" என்று அமைந்திருப்பதுபோல எதேச்சையாகவும் சொற்கள் அமைந்துவிடலாம் (இ) இன உறவு உள்ள/ இல்லாத பல மொழிகள் ஒரு பொது மொழியிலிருந்து கடன் வாங்கியிருக்கலாம். சமஸ்கிருதத்தோடு ஏற்பட்ட நீண்டகாலத் தொடர்பின் காரணமாகத் தமிழ், மலையாளம், கன்னடம் போன்ற மொழிகளில் ஏராளமான சமஸ்கிருதச் சொற்கள் பயன்பாட்டில் உள்ளன. இவற்றைமட்டும் எடுத்துக் கொண்டு இம்மொழிகள் எல்லாம் சமஸ்கிருதத்தோடு குடும்ப உறவில் உள்ள மொழிகள் என்று முடிவுகட்டிவிட இயலாது. இம்மூன்று வகையான சொற்களையும் கண்டறிந்து விலக்குவது ஒரு ஒப்பிலக்கண ஆய்வாளரின் மிக முக்கியமான பணியாகும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப் பகுதியில் பேசப்படுகிற ஒரு மொழியில் ஏற்படும் மாற்றம் மற்றொரு பகுதியில் நிகழாமல் இருக்கலாம்; அல்லது வேறு வகையான மாற்றம் நிகழலாம்; குறிப்பிட்ட சில மொழிகளை ஒப்பிட்டு ஆராயும் பொழுது அவற்றிற்கிடையே காணக்கூடிய ஒலி அமைப்பு, உருபன் அமைப்பு, சொற்களஞ்சியம் வாக்கிய அமைப்பு ஆகியவற்றில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் இருப்பின் அம்மொழிகளெல்லாம் பொதுவான ஒரு மொழியிலிருந்து உருவாகி இருக்கலாம் எனும் கருதுகோள் முன்வைக்கப்படுகிறது. அந்தப் பொதுவான மொழி மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட்ட இதே மொழிக் கூறுகளுடன் பேசப்பட்டிருக்கலாம்; அல்லது இந்த மொழிக்கூறுகளுக்கு மிக நெருக்கமாக இருந்திருக்கலாம். அதைத்தான் மூல மொழி அல்லது தொல்மொழி என்று கூறுகிறோம். அப்படிப் பேசப்பட்ட மொழி நமது மொழிதான் என்றோ அல்லது ஒரு மலைவாழ் மக்கட்குழு பேசும் மொழிதான் என்றோ கூறுவதற்கில்லை. எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பேசப்பட்டிருக்கக்கூடிய அந்த மொழியானது எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதை அறிவியல் முறைப்படி அமைந்த ஒப்பிலக்கண மொழியியல் கோட்பாடுகளின் மூலமாக மீட்டுருவாக்கம் செய்து தொல்மொழி அல்லது மூலமொழியை அடையாளம் காண்பதே இந்த ஒப்பிலக்கண ஆய்வின் முக்கியமான ஒரு பணியாகும். அந்த

மூல மொழியிலிருந்து பல மொழிகள் பல்வேறு காலகட்டங்களில் கிளைத்திருக்கலாம் என்ற அடிப்படையில் ஒரு மொழிக் குடும்பத்தைப் பல உட்பிரிவுகளாக அல்லது துணைக் குழுக்களாகப் பிரிக்கக் கூடிய ஒரு வகைப்பாடு காலப்போக்கில் உருவானது. இதை எளிதாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதற்கு 'மொழிக் குடும்ப மரம்' வரைந்து காண்பிக்கப்பட்டது. ஒரு மரத்திற்கு எவ்வாறு கிளைகள் அமைந்திருக்கின்றனவோ அதுபோல ஒரு மொழியிலிருந்து கணுக்களுடன் பல கிளைகள் இருப்பது போல் அமைத்துக் காட்டுவதும் மரபாயிற்று. அதில் ஒவ்வொரு கணுவும் ஒரு பொது காலகட்டத்தைக் குறிக்கும். அதிலிருந்து உருவாக்கக்கூடிய ஒரு கிளை ஒரு ஒரு தனி மொழியைச் சுட்டும். அந்தக் கணுவிலிருந்து பிரிந்து சென்ற மொழிகள் பொதுவான சில மொழிக்கூறுகளுடன் இருந்த காலகட்டம் என்று அறியப்படும். எடுத்துக்காட்டாக பழந்தமிழும் மலையாளமும் ஒரே மொழியாக 'தமிழ்' என்று அறியப்பட்ட காலத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

காலடுவெல்லுக்குப் பின் திராவிட மொழியாய்வுகள்: திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தின் முதல் பதிப்பு வெளிவந்து 168 ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. அவரது திராவிட மொழிக்குடும்ப கருத்தாக்கம் தமிழ்நாட்டு அரசியல், சமூக வாழ்வில் எண்ணற்ற மாற்றங்களை நிகழ்த்தியுள்ளது. மொழி ஆய்வைப் பொறுத்தவரை ஏராளமான கள ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, விளக்க இலக்கணங்கள் பல வெளிவந்துள்ளன. அவற்றின் அடிப்படையில் ஒப்பிலக்கண ஆய்வுகள் செய்து இப்பொழுது 27 தனித்த திராவிட மொழிகளை அடையாளம் கண்டுள்ளனர். மேலும் 75- க்கும் மேற்பட்ட கிளைமொழிகள்/மொழி வடிவங்கள் திராவிட மொழிகளுடன் இனத் தொடர்பு உள்ளனவாக உள்ளன. இவை தனித்த மொழிகளா அல்லது கிளை மொழிகளா என்று நிறுவப்படவேண்டும். இவற்றுள் சில அழியும் நிலையில் உள்ளன. ஒப்பிலக்கண ஆய்வில் நிகழ்ந்த ஆழமான தொடர் ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் திராவிட மொழிகளை மூன்று துணைக் குழுக்களாகத் தென் திராவிட மொழிகள், நடுத் திராவிட மொழிகள், வட திராவிட மொழிகள் என்று வகைப்படுத்தியுள்ளனர். இந்தத் துணைக் குழுக்களைப் பேராசிரியர் பி.எச்.கிருஷ்ணமூர்த்தி தன்னுடைய ஆராய்ச்சிகளின் அடிப்படையில் நான்காகப் பகுத்துள்ளார். திராவிட மொழிகளை சுமேரியன், எலாமைட், ஆப்பிரிக்க, ஐப்பானிய, மங்கோலிய மொழிகளுடனும் ஊராலிக் போன்ற மொழிக்குடும்பத்துடனும் ஒப்பிட்டு பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் நூல்களும்

வெளிவந்துள்ளன

ஒப்பிலக்கண மொழியியல் ஆய்வுகளைக் குறித்து விமர்சனங்கள் இல்லாமலும் இல்லை. குறிப்பாக, ஒரு பொது மொழியிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் இரண்டு மொழிகள் மீண்டும் ஒன்றிணையவும் வாய்ப்புகள் உள்ளன என்பது ஒன்று. அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக தமிழ்க் கிளைமொழிகள் காலப்போக்கில் ஒரு பொதுப் பேச்சுத் தமிழுக்கு மாறி வருவதைப் போல பிரிந்த மொழிகள் ஒன்றாக இணைந்திருக்கலாம் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாக 'மொழிக் குடும்ப மரம்' என்ற கோட்பாட்டுக்குப் பதிலாக மொழிகள் மாறுவதை ஒரு நீர் நிலையில் மையப் புள்ளியில் ஏற்படும் அலைகள் போன்று மாற்றங்கள் நிகழலாம் என்றும் அவ்வலைகள் ஒரு கால அளவிற்குப் பிறகு ஒன்றோடு ஒன்று கலந்துவிடவும் வாய்ப்புண்டு என்று விளக்குவோரும் உண்டு.

பன்மொழிச் சூழலும் மொழிக் குடும்பங்களும்: இந்தியாவில் திராவிட மொழிக் குடும்பம் மட்டுமன்றி இந்திய-ஆரிய, முண்டா, ஆஸ்ட்ரோ-ஆசியாட்டிக், திபத்தோ-பர்மிய அந்தமானிய மொழிக் குடும்பங்களைச் சார்ந்த மொழிகள் பேசப்பட்டு வந்துள்ளன. அதன் காரணமாக இந்தியாவில் பன்மொழியம் பல நூறு ஆண்டுகளாக நிலவி வந்துள்ளது. ஒரு மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகள் மற்றொரு மொழிக் குடும்ப மொழிகளோடு நீண்டகாலத் தொடர்பில் இருந்துள்ளன. வேதகால சமஸ்கிருதத்திலேயே பல திராவிடச் சொற்கள் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளமையைப் பல அறிஞர்கள் பட்டியலிட்டுள்ளனர். தமிழ்-சமஸ்கிருதத் தொடர்பின் விளைவாக உருவான மலையாளம் போல புதிய மொழி உருவாகி மொழிப்பிரிவு (divergence) உண்டாகலாம். பல்லாண்டு கால மொழித் தொடர்பின் காரணமாக இந்திய மொழிக் குடும்பங்களுக்கிடையில் காணப்படும் பொதுவான சில மொழிக்கூறுகளை எம்.பி. எம்னோ (1904-2005) அடையாளம் கண்டு 'இந்தியா ஒரு மொழி கனம்' (India as a Linguistic Area) என்று பதிவு செய்துள்ளார். 1956-இல் எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரையில், இந்திய மொழிகள், வெவ்வேறு மொழிக் குடும்பங்களைச் சார்ந்தவையாக இருந்தபோதிலும், நாவளை ஒலிகள், ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள், எதிரொலிச் சொற்கள், பெயர்ச்சொல்-செயப்படுபொருள்-வினைமுற்று அமைப்பில் உள்ள வாக்கியங்கள் போன்ற ஒற்றுமைக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளன

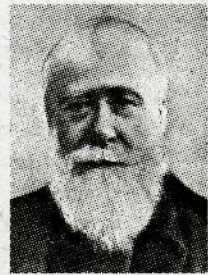
என எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இது பன்மொழியத்தின் ஒரு விளைவு. இக்கட்டுரையைத் தொடர்ந்து இந்திய மொழிகளுக்கிடையிலான மொழிக் கூறுகளிணைவு (convergence) ஆய்வுகள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இப்படி, இந்திய மொழிகளுக்கிடையில் பொதுவான மொழிக்கூறுகள் இருப்பதால் இந்திய மொழிகள் வெவ்வேறு மொழிக் குடும்பங்களைச் சார்ந்தவை என்ற கருத்தாக்கத்தை மறுத்துவிட இயலாது.

19-ஆம் நூற்றாண்டில் வரலாற்று மொழியியல் ஆய்வுகள் முன்னிலை பெற்றிருந்த காலம் மாறி 20, 21-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மொழியியல் ஒரு தனித் துறையாக வளர்ந்தது. அமைப்பு மொழியியலை அடியொற்றி எழுத்துருவம் இல்லாத மொழிகளுக்கு இலக்கணங்கள் எழுதப்பட்டன; மாற்றிலக்கணக் கோட்பாடு மொழியைப் பற்றிய பல புதிய பரிமாணங்களை அறிந்துகொள்ள உதவியது. கணினி மொழியியலின் வளர்ச்சியாக, செயற்கை நுண்ணறிவுத் தொழில்நுட்பத்திற்கு மொழியியல் ஆய்வுகள் மிகப்பெரிய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளன. மொழியியலில் வியத்தகு வளர்ச்சி ஏற்பட்டாலும், வரலாற்று மொழியலையும் ஒப்பிலக்கண ஆய்வு முறைகளையும் அவற்றின் மூலம் அடையாளம் காணப்பட்ட மொழிக்குடும்பக் கோட்பாடுகளையும் முற்றிலும் மறுத்த மொழியியலாளர்கள் யாரும் இல்லை; மானிடவியல், வரலாறு, மரபியல் போன்ற பிறதுறை ஆய்வாளர்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தை ஆய்வுசெய்யும்போது ஒப்பிலக்கண ஆய்வு முடிவுகளையும் கருத்தில் கொள்கின்றனர். கால்டுவெல்லின் காலத்தில் உலகெங்கிலும் நிலவிய மொழியாய்வுப் போக்குகளை ஒட்டியே அவரும் மொழி ஆய்வுகளைச் செய்தார். அரிதின் முயன்று, ஆய்வு நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றி, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கண நூலைத் தந்துள்ளார். அந்நூலைப் பற்றிய விமர்சனங்களையும் ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் முன்வைக்க வேண்டுமே ஒழிய இந்தியச் சமூகத்தில் பிரிவினையை உருவாக்கத் திட்டமிட்டு, போலியாகத் திராவிட மொழிக் குடும்பக் கருத்தாக்கம் உருவாக்கப்பட்டது என்று அடிப்படைகள் ஏதுமின்றிக் கூறுவதெல்லாம் ஏற்கவியலாதவையாகும். இந்திய மொழிகள் அனைத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது மொழிக் குடும்பங்கள் எனும் வேற்றுமைகளும் உண்டு; அவற்றுக்கிடையிலான பொதுமைக் கூறுகளால் உருவான ஒற்றுமையும் உண்டு. ●

கட்டுரையாளர்: முன்னாள் துணைவேந்தர்

அறிஞர் இராபர்ட் கால்டுவெல் [1814-1891]

ஆற்றிய அரும்பணிகள்

இராபர்ட் கால்டுவெல் (1814-1891) தம் 77 ஆண்டு வாழ்க்கையில் ஒரு சமயப் பணியாளராக மொழியியல் அறிஞராகவரலாற்றாராய்ச்சியாளராக சமூக முன்னேற்றக் காரணியாக இலக்கிய ஆசிரியராகப் பல நிலைகளில் விளங்கித் தன் முத்திரையைத் தாம் பணியாற்றிய நாட்டிலே பதித்துச் சென்றுள்ளார். தன் மெய்யுடலையும் இங்கே விட்டுச் சென்றுள்ளார். அவர் நினைவிடம் அவர் பணியாற்றிய இடையன் குடியில் உள்ளது. அவர் நினைவைப்போற்றும்விதமாக அவர் சிலை சென்னைக் கடற்கரையில் நிற்கிறது. அவர் அஞ்சல் தலையை வெளியிட்டு நடுவண் அரசு சிறப்புச் செய்துள்ளது. அவருடைய இருநூறாவது பிறந்த நாளைப் போற்றும் விதமாகச் சாகித்திய அகாதெமி தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைந்து இருநூறாவது பிறந்த நாள் நினைவுக் கருத்தரங்கை 2014 இல் நடத்துகிறது.

மொழி நூல் கல்வியில் பயிற்சி பெற்று தம் 24 வயதில் சென்னையை வந்தடைந்து கிறிஸ்தவ இறைபணியில் சேர்ந்து அதற்காகத் தமிழ் கற்று அம்மக்களோடு வாழ்ந்து தென் தமிழ் நாட்டில் ஒரு அகத்தியரைப் போன்று மொழிப் பணியாற்றிய அவர் நினைவு போற்றப்படவேண்டியது. அவர் இயற்றிய தமிழ் நூல்களாகக் கீழ்க்கண்டவை காணப்படுகின்றன.

நற்கருணை தியான் மாலை (1853), தாமரைத் தடாகம் (1871), ஞான ஸ்நானம் (கட்டுரை), நற்கருணை (கட்டுரை), பரதகண்ட புராதனம்

இத்தகைய தமிழ் நூல்களின் ஆசிரியர் என்ற நிலையிலேயே இவருடைய இந்த சமய இலக்கியப் பணிக்காகச் சாகித்திய அகாதெமி அவரைக் கொண்டாடலாம்.

அதற்கும் மேலாக அவர் மொழிநூல் பணிகளும் அதன் வழியாக தமிழ் மறுமலர்ச்சி அறிவு பூர்வமாகப் பெற்ற எழுச்சியும் வளர்ச்சியும் அவரைக் கொண்டாட வேண்டிய தேவையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. ஒரு பென்னி குயிக் எப்படி வறண்ட தமிழகத்தில் மக்கள் பட்ட அல்லலைக் கண்டு அணைகட்டி உதவினாரோ

அதைப்போலத் தாழ்வுற்ற மொழியையும் அதைப் பேசும் மக்களையும் அறிவு வறட்சியில் இருந்து மீட்க அவர் செய்த பணிகள் போற்றத் தக்கன. அதற்கும் மேலாக அவர் தாழ்ந்து அடிமைப்பட்டுக் கிடந்ததமிழ்ச் சமூகத்தை மேம்படுத்த மதமாற்றத்தை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு செயல்பட்டார். இவரை சமணம் பௌத்தம் சைவம் கிறித்தவம் முதலிய சமயக்குரவர்களாக விளங்கித் தமிழ் இலக்கண இலக்கியம் வளர்த்த தொல்காப்பியர் (பொ.ஆ.1), வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் (கி. பி.11), பவணந்தி (கி.பி.12), வீரமாமுனிவர் (பொ.ஆ. 1680-1747), சிவஞான முனிவர் (1753 - 1785), இலக்கணக் கொத்து சாமிநாத தேசிகர் (பொ.ஆ.17 நூ.), சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் (பொ.ஆ.17 நூ.) போன்றவர்களோடு நாம் ஒப்பிடலாம்.

கால்டுவெல்லை விமர்சிப்பவர்கள் அல்லது அவரைப் போற்றுவதை எதிர்ப்பவர்கள் முன்வைக்கும் போலியான தேசிய வாதம் பொய்மையும் வஞ்சனையும் நிறைந்தது. மதமாற்றத்தைத் தேசவிரோதமாகப் பார்ப்பவர்கள் காலங்காலமாக சமூகத்தைச் சுரண்டியவர்கள். காலந்தோறும் மதமாற்றம் சமூக மாற்றம் எனும் செயல்பாட்டுக்குக் காரணமாக இருந்திருப்பதை உணர மறுப்பவர்கள். ஆனால் இம்மாற்றத்திற்கு ஊக்கசக்தியாகத் தொடக்கத்தில் இருந்த இந்தச் சமயங்களே சாதி சடங்கு மூடநம்பிக்கைகள் என்ற சக்தியிலும் சேற்றிலும் ஆழ்ந்து கிடப்பதை என்ன சொல்வது. குளிக்கப் போய்ச் சேற்றை வாரிப் பூசிக் கொண்டதைப் போலத்தான்.

சனாதன மதத்தின் கொடுமைப்பிடிகளில் இருந்து மக்களை மீட்க சமண பௌத்த உலகாயதக் கொள்கையினர் போராடித் தோற்ற இடைக்காலத்திற்குப் பின் வந்த இசுலாமும் கிறித்தவமும் மக்கள் மீட்பு இயக்கப் பணிகளில் ஈடுபட்டனர். இதில் 16ஆம் நூற்றாண்டளவில் வந்த கிறித்தவ மதப்பணியாளர்கள் மதமாற்றத்தின் மூலம் சமுதாய மாற்றத்திற்கு முயன்றனர். இதை எதிர்க்கும் இன்றைய சனாதனிகள் ஏன் அத்தகைய சமுதாய மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முயலவில்லை என்ற கேள்வியை அவர்களே கேட்டுக் கொண்டு

கால்டுவெல் போன்றோரைக் குறைவுபடுத்தும் போக்கைக் கைவிடவேண்டும்.

உண்மையில் மொழி பற்றி கருத்தில் கால்டுவெல் செய்தது ஒரு மறு கண்டுபிடிப்பு அல்லது மறுமெய்ப்பிப்பு அவ்வளவுதான். கால்டுவெல் கண்டுரைத்த திராவிடமொழிக் குடும்பம் என்ற கருத்து அவருக்கு முன்பே சொல்லப்பட்டதுதான். இதைப் பற்றி நான் வேறோரிடத்தில் பேசியதை எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

மொழியின் வேர்களைத் தேடி கால்டுவெல்லின் மறுகண்டுபிடிப்பு

நாம் இப்போது இருநூறாவது ஆண்டைக் கொண்டாடுகிற பிஷ்ப் கால்டுவெல் இந்தியாவில் பேசப்படும் தமிழ் தெலுங்கு மலையாளம் கன்னடம் போன்ற தென்னிந்திய மொழிகள் மட்டுமல்ல இந்தியாவிற்கு வெளியே பேசப்படும் பிராகுயி வடநாட்டில் பல பகுதிகளில் வழங்கும் மால்ட்டோ குருக் கோலாமி பேர்ன்ற மொழிகள் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும் திராவிட மொழிகளில் தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் போன்றவை மிகுதியாகச் சமஸ்கிருதச் செல்வாக்குக்கு ஆட்பட்டு சமஸ்கிருத மயமானவை அதனால் அவை சமஸ்கிருதக் கலப்பின்றித் தனித்தியங்க இயலாதவை என்றும் தமிழ் அதற்கு மாறாகத் தமிழ் தன் தனித்தமை இழக்காமல் வடமொழித் தாக்கிற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிலேயே ஆட்பட்டதால் அது தன் தனித்தன்மையை இழக்காமல் தன் தனிவளங்களைக் கொண்டே தனித்து நிற்கும் வல்லமை பெற்றது என்றும் கூறினார். இது ஒரு அடிப்படை மொழியியல் வரலாற்று உண்மை. இதில் இரண்டு மொழியியல் உண்மைகள் உள்ளன. 18 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியாவில் தோன்றிய ஒப்பியல் மொழி நூல் வழி கண்ட உலக மொழிக் குடும்பங்கள் பற்றிய அறிவியல் பார்வையால் கண்ட திராவிட மொழிக்குடும்பம் என்ற கருத்து. இன்னொன்று தமிழ் தவிர்த்த பிற திராவிட மொழிகள் நெருக்கமாக வாழ்ந்து பெற்ற ஒருமைப் பண்பால், அவை தனித்தன்மையை இழந்து நிற்கத் தமிழ் தனித்து நின்று வேற்றுமை நிலையைத் தக்க வைத்துக் கொண்ட தனித்தன்மை. இது ஒரு மொழியியல் மறுகண்டுபிடிப்பு, இது வேற்றுமை விதைப்பது அல்ல. வேறுபாட்டை உணர்த்துவது. வேர்களைத் தேடுவது என்று புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இதைத் தொல்காப்பியர் முதலியவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். தமிழ் வடமொழியிலிருந்து வேறுபட்ட அமைப்புடையது என்று வற்புறுத்திய அவர் அதே வேளை

வடமொழியை இலக்கியப் படைப்பு மொழியாக ஏற்கவும் தவறவில்லை. அதுவும் ஒரு நிபந்தனையுடன். கலப்பு அளவாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே வடசொற் கிளவி வடவெழுத்து ஒரிஇ என்ற அவரது நூற்பா கூறுகிறது. தனித்தன்மையை இழக்காத ஒருமைப்பாடு. இதுதான் வேர்களைத் தேடுவதன் நோக்கம்.

தமிழும் வடமொழியும் வேறுபட்டவை என்பதை ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் செந்தமிழும் வடமொழியும் ஆனான் காண் என்று வேற்றுமையையும் ஒற்றுமையையும் காட்டிப் பாடினார்கள். திருவிளையாடல் புராணம் பாடிய பரஞ்சோதி முனிவர் போன்ற சைவப் புலவர்களும் தமிழும் வடமொழியும் சிவன் கற்பித்த வேறுவேறு அமைப்புடைய மொழிகள் என்று மொழியியல் உண்மையைப் பாடியுள்ளார்கள். பரஞ்சோதி திருவிளையாடலில் காணப்படும் தமிழ் உணர்வுக்குக் காரணம் வடமொழி தெலுங்கு கன்னடம் போன்றவற்றின் ஆதிக்கத்தால்தன் நாட்டிலேயே அகதியாக்கப்பட்ட தமிழின் தாழ் நிலை கண்டு பொங்கியதால் ஏற்பட்டது.

தமிழ் வடமொழி வேறு வேறு வேர்கள்

இது போன்றே பிற்காலத்தில் வடமொழி கற்று அதைக் கொண்டாடும் சிவஞான முனிவர் போன்றவர்கள் தமிழ் வடமொழி மொழி அமைப்பை மட்டுமல்ல இரண்டு இலக்கியங்களும் வேறுபட்டவை என்பதை எப்படி எடுத்துச் சொல்லுகிறார் பாருங்கள்.

‘நூலெனப் பொதுப்படக் கூறாது நிலத்தொடு முந்து நூலென விசேடித்தலின், செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத்து உடன்தோன்றிய நூல் அகத்தியமொன்றே யாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தின் வழித் தோன்றியனவே யாமாகலானும், ஐந்திர நோக்கித் தெர்குத்தாரெனில், தமிழ் மொழிப் புணர்ச்சிக்கட் படுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத் தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம் புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும் இன்னோரன்ன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், இவையெல்லாம் தாமே படைத்துக் கொண்டு செய்தாரெனின், முந்துநூல் கண்டு என்பதனோடு முரணுதலானும் முற்காலத்து

முதலால் அகத்தியம் என்பதாஉம் அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழி நூலென்பதாஉந் துணியப்படுமென்க.

இப்படியெல்லாம் உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் இருந்தபோதும் எல்லா மொழிகளுக்கும் வடமொழியே தாய் என்று வீரசோழிய உரைகாரரும் தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றே என்று பேசும் சாமிநாத தேசிகரும் பேசுவதற்குக் காரணம் வடமொழி பிறகுடும்ப மொழியாக தமிழ் உள்ளிட்ட திராவிடமொழிகளோடு ஆயிரம் ஆண்டுக்கு மேல் உறவாடிய போது ஒத்த தன்மையைப் பெற்றதை (convergence) உணராமல் இலக்கணம் ஒன்றே என்று பிறழ் உணர்ந்து விட்டனர்.

தமிழ்ச் சொல்லிற்கெல்லாம் வடநூலே தாயாகி நிகழ்கின்றமையின், அங்குள்ள வழக்கெல்லாம் தமிழும் பெறும் (வீரசோழியம் தாதுப்படலம் 60 உரை)

வடமொழி தமிழ் மொழி எனும் இரு மொழியினும் இலக்கணம் ஒன்றே என்றே எண்ணுக (இலக்கணக் கொத்து பாயிரவியல் சூத் 7,30,31) என்பது சாமிநாத தேசிகர் கருத்து.

இத்தகைய பிறழ் உணர்ச்சி அறிவியல் பார்வையோடு மொழியை ஆராயும் முறை தெரியாமையால் ஏற்பட்டது.

சாற்றிய தெய்வப் பலவோர் மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் வேற்றுமை கூறின் திணைபால் உணர்த்தும் வினைவிகுதி மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கு இல்லை பேர்க்கு எழுவாய் உருபும் தேற்றியலிங்கம் ஒருமுன்றும் இல்லை செழுந்தமிழ்க்கே வீரசோழியம். காரிகை 49

இது வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் பேதம் கோடி நூறு இட்டு ஒரு கூறு உண்டோ இன்றா என்று கூறுகிறது என்ற சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் கருத்து இந்தப் பிறழ் உணர்ச்சி தந்த குழப்பத்தால் விளைந்ததே. வடமொழிக் கலைச் சொற்களை அப்படியே தமிழுக்கு ஆண்டு இலக்கணம் வகுப்பவர் இவர் (பி.வி.காரிகை 2). ஏன் அவ்வாறு செய்கிறார் என்பதற்கு அவர் சொல்லும் விளக்கம் மொழி ஆராய்ச்சி அன்று அறிவியல் பூர்வமாக இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறது.

இப்பெரும்பான்மையும் கூறியது யாது பற்றி எனின், வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்று என்பது அறியாது சம்மூர் பேதத்தாலும் பாடை வேற்றுமையாலும் இகழ்ந்து வேறு என்பாரை நோக்கி என்க. இந்நூல் செய்ததற்கும் இதுவே பயன் : பி.வி.2 உரை

இந்தப் பிறழ் உணர்ச்சியை மாற்ற எல்லீஸ்,

கால்டுவெல் இன்னும் பிரௌன் குண்டர்ட், கிட்டல் போன்றவர்களும் சென்னைக் கல்விச் சங்கத்திலிருந்த நாட்டுமொழி அறிஞர்களும் அறிவியல் முறையில் ஒப்பியல் மொழியியல் முறையில் கண்டுரைத்தபோதே திராவிடக் கருத்தாக்கம் உருவாகிறது. இதை பிராமண எதிர்ப்பியக்கத்தோடு இணைக்க சென்னைக் கல்விச் சங்க பிராமண அறிஞர்களே காரணமாக இருந்தனர் என்பதையும் டிரவுட்மென் விளக்குகிறார்.

திராவிடம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் வரலாறு

கால்டுவெல் சொன்ன திராவிடக் கருத்தாக்கத்தை முதல் மலையாள இலக்கண நூலான லீலாதிலகம் கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே நிலைநாட்டியுள்ளது. தமிழும் மலைநாட்டுத் தமிழும் துறா தெலுங்கு கன்னடம் போன்ற மொழிகளும் ஒரு அமைப்புடையன வடமொழி வேறு அமைப்புடையது என்று அது அன்றே கூறியுள்ளது.

அப்படியிருக்கக் கால்டுவெல் சொன்னது ஒரு அரசியல் சதி என்றும் அவரைக் கொண்டாடக் கூடாது என்றும் சிலர் வாதிடுவது வரலாற்றுத் திரிபுணர்ச்சியால் நிகழ்ந்ததாகும். இதற்குக் காரணம் கால்டுவெல் கருத்து மொழிவழித்தேசியம் இந்தியாவில் உருப்பெற்ற காலத்தில் வெளிவந்ததால் அவர் கருத்தை மொழி வழித் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை உணர்ந்து கொண்டவர்கள் தம்நிலைப்பாட்டுக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டார்கள். மொழி வழி வேர்களைத் தேடும் அந்த மொழி வழித் தேசியத்தை வெறுத்தவர்கள் அதைப் பிரிவினை வாதமாகப் பார்த்து தம்முடைய வரலாற்றுத் திரிபுணர்ச்சியால் யாதொரு ஆதாரமுமின்றித் தாமே உருவாக்கிக் கொண்ட கருத்து நிலைப்பாட்டால் அதை எதிர்த்துப் பேசுகிறார்கள்.

திராவிடம் என்ற கருத்தாக்கமும் சொல்லும் இவ்வாறு வேறு வேறு பொருளுக்கு உள்ளானதற்குக் கால்டுவெல் காரணமல்ல. அது ஆங்கிலேயரின் பிரித்தாளும் தந்திரத்தால் விளைந்ததும் அன்று. தொன்று தொட்டுத் தொல்காப்பியரும் பிற்காலத்து மொழி இலக்கிய ஆசிரியர்களும் உணர்ந்திருந்த ஒரு கருத்தை ஒரு கட்டத்தில் அறிவியல் பூர்வமாகச் சொன்னதைத் தவிரக் மறுகண்டுபிடிப்புச் செய்ததைத் தவிரக் கால்டுவெல்லுக்கு வேறு காரணங்கள் இருப்பதாகக் கூறுவது உணர்ச்சிவயப்பட்ட போலி ஆராய்ச்சி. இன்றுதிராவிடம் என்ற சொல் இன்று தமிழோடு குடும்ப உறவுள்ள மொழிகளைக் குறிக்கிறது.

பண்டு திராவிடம் என்ற சொல் தமிழைக் குறித்தது. அதை வடமொழி ஆசிரியர்களே அவ்வாறுதான் வழங்கியுள்ளனர். ஞான சம்பந்தரைத் திராவிட சிசு என்று கூறும்போது தமிழ் என்ற பொருளில்தான். தாயுமானவர் திராவிடத்திலே வந்ததா விவகரிப்பேன் என்னும் போதும் இதே பொருள்தான். இன்னும் ஆந்திரம் போன்ற பகுதிகளில் திராவிடப் பிராமணர் என்ற பிரிவினருக்கு இச்சொல் வழங்கும்போதும் இப்பொருளில்தான். நம் தேசிய கீதத்தில் திராவிட என்ற சொல் திராவிட நாட்டைக் குறிக்கிறது. பெரியார் இயக்கத்தால் சுயமரியாதை பகுத்தறிவு வாதம் என்ற பொருளிலும் அச்சொல் இன்று பொருள் விரிவு பெற்றுள்ளது.

திராவிடம் அனைத்திந்தியத்தின் இன்னொரு முகம்

கால்டுவெல் கருத்தாக்கம் அவருக்கு முற்பட்டு நம் ஆசிரியர்கள் சொன்னதுதான் என்பதை எடுத்துக் காட்டினோம். எல்லீஸ், சாமுவல் பிள்ளை போன்றவர்கள் இதை முன்பே கண்ணொர்ந்து கூறியுள்ளதையும் இங்கு நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இது திராவிடம் என்ற பிரிவினை வாதத்தைக் கிளப்புவதாகப் பார்ப்பதை விட இன்னொரு கோணத்தில் முற்காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் திராவிட மொழி பேசியவர்கள் பரவியிருந்தார்கள். அவர்கள் வெளியிலிருந்து வந்த இந்தோ ஆரிய மொழியான வடமொழித் தாக்கத்தால் பிராகிருத மொழி பேசுபவர்களாகவும் பிற்காலத்தில் இன்றைய வடஇந்திய மொழி பேசுபவர்களாகவும் மாறினார்கள். எனவே இந்திய நாகரிகத்தில் திராவிடப் பண்பே அடிஉறையாக ஒங்கியிருக்கிறது. அதனால் இந்தியரிடையே காணப்படும் ஒருமைப்பாட்டுக்கு இத்திராவிடப் பண்பே காரணம் என்று எஸ்.கே.சட்டர்ஜி தெ.பொ.மீ., வ.ஐ.சுப்பிரமணியம் போன்ற அறிஞர்கள் வற்புறுத்திக் காட்டியிருப்பதைப் போல நாம் பார்க்கப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும்.

கால்டுவெல்லின் தனித்தன்மை

திராவிடமொழியியல்

சீகன் பால்கு, வீரமாமுனிவர் ஆகியோருக்குப் பின் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கணம் எழுதிய ஆண்டர்சன் கிரால் ரேனியஸ் போப் முதலாகப் பலர் தனித்தமிழ் இலக்கணத்தை எழுதக் கால்டுவெல்தான் திராவிடமொழிகளுக்கு ஒரு ஒப்புமை இலக்கணம் எழுதினார். இது ஐரோப்பிய ஒப்புமை மொழிநூல் கல்வியால் கால்டுவெல் கைக்கொண்ட பார்வை. இம்முறையில் மொழிக்குடும்ப ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டு

கால்டுவெல் எழுதிய இலக்கணம் தனித்தன்மை வாய்ந்தது.

இவ்விலக்கணப் பார்வையால் ஒளிபெற்று கேரளபாணினியும் குண்டர்ட்டின் இலக்கணம் போன்றவை எழுதப்பெற்றன. கன்னடம் தெலுங்கிலும் இவர் இலக்கணம் தன் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஆனால் தமிழில் இதன் பாதிப்பு அரசியல் தளத்தில் ஏற்பட்ட அளவு இலக்கண ஆராய்ச்சியில் ஆக்கத்தில் ஏற்பட்டதாகக் கூறமுடியாது. கால்டுவெல் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

1856 இல் கால்டுவெல் திராவிடமொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தை எழுதி வெளியிடுவதற்கு நாற்பதாண்டுகளுக்கும் முன்பே திராவிட மொழிக்குடும்பம் என்ற கருத்தாக்கத்தை முன்மொழிந்தவர் பிரான்சிஸ் ஓயிட் எல்லீஸ் (1777-1819) பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சென்னையில் அமைக்கப் பெற்ற சென்னைக் கல்விச் சங்கம் திராவிட மொழி அறிஞர்களை ஒருங்கிணைத்து ஒப்புமைக் கல்வி முறையை உருவாக்கியதையும் அதில் முக்கிய பங்கெடுத்த எல்லீஸ் தலைமையில் இயங்கிய வெளிநாட்டு உள்நாட்டு அறிஞர்கள் குழுவில் உருவானதே திராவிடக் குடும்பம் என்ற கருத்தாக்கம் என்பதையும் அதில் இந்தோ ஐரோப்பியத்திலிருந்து வேறான கோலாரின் அல்லது முண்டா அல்லது ஆஸ்ட்ரோ ஆசியாடிக் குடும்பம் சாராத மொழிகள் திராவிட மொழிகள் என மெய்ப்பித்தது கால்டுவெல் செய்த முக்கிய பணி என்றும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் டிரவுட்மன்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய மலையாள இலக்கணம் கேரளபாணினியும் கன்னடத்தில் எழுந்த கிட்டல் எழுதிய இலக்கணம் தெலுங்கில் பிரௌன் எழுதிய தெலுங்கு இலக்கணம் போன்ற இலக்கணங்கள் இவர் கருத்தை எடுத்து விவாதிக்கின்றன.

இவ்வாறு திராவிட மொழிக் குடும்பம் என்ற முடிவை எட்டுவதற்கும் அது பின் அறிவியல் கருத்தாக ஏற்கப்பட்டதற்கும் கால்டுவெல் அவர்கள் செய்த ஒப்பியல் மொழி இலக்கண ஆராய்ச்சி பெரிதும் உதவியது. சீகன் பால்கு, கிரால், குண்டர்ட்டு போன்ற பிற கிறித்தவ இலக்கண ஆசிரியர்கள் அவ்வம்மொழிக்குத் தனித்தனியாக இலக்கணம் எழுதி இவர் திராவிட மொழிகளுக்கு எழுதினார் என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும். வீரமாமுனிவர் திராவடம் என்ற சொல்லை ஆண்டாலும் அது தமிழைக் குறிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. (அடிக்குறிப்பு 193 தொன்னூல் விளக்கம் - திராவிடம் அன்றியுந்திராவடமொன்று தமிழ் நாடாகும். தமிழியருவகைத்தாகிப் பதின்முன்று

குறுநிலத்துளடங்கிச் செந்தமிழென்றொரு நிலத்திலும் கொடுத்தமிழென்றொரு பன்னிரு நிலத்திலும் வழங்கும். அவற்றின் எல்லையு பெயருஞ் சூத்திரத்திற் காண்க. ஆகையிலெல்லாந் தமிழ்ச் சொல்லாயினு மவ்வவ நாட்டுத் தேசிகச் சொல்லாகப் பலமொழி தத்தங்குறிப்பான் வழங்கும்.)

தென்னிந்திய மொழிகளில் ஒப்பியல் மொழி நூல் கல்வி தோன்றி வளர்வதற்குக் கால்டுவெல் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய கல்வி முறை மொழி இலக்கணக் கல்வியில் மேற்கொள்ள வேண்டியதைப் பற்றிக் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது.

If the natives of Southern India began to take an interest in the comparative study of their own languages and in comparative philology in general, they would find it in a variety of ways much more useful to them than the study of the grammar of their own language alone ever has been. They would cease to content themselves with learning by rote versified enigmas and harmonious platitudes. They would begin to discern the real aims and object of language, and realize the fact that language has a history of its own, throwing light upon all other history, and rendering ethnology and archaeology possible. They would find that philology studied in this manner enlarged the mind instead of cramping it, extended its horizon, and provided it with a plentiful store of matters of wide human interest.

இது அக்காலத் தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் செய்த இலக்கண ஆராய்ச்சிகளுக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் இங்கு கால்டுவெல்லோடும் இதே போன்ற கருத்தைக்கூறும் டிராவிட மொழி அறிஞர்கள் பிற திராவிட மொழிகளைக் கற்கும் முறையை இன்னும் கைக் கொள்ளவில்லை. வ.ஐ.சு போன்றோர் கால்டுவெல் கனவை நனவாக்க உருவாக்கிய தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் திராவிடப் பல்கலைக் கழகம் போன்றவை வழி காட்டவேண்டும். திராவிட மொழி அறிஞர்கள் தமிழ் அறிஞர்கள் தம் கற்கும் பாடங்களையும் கல்வி முறையையும் மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்.

பிற்கால வீரசோழியம். பிரயோக விவேகம் போன்றவை வடமொழி தமிழுக்குத் தாய் என்ற கருத்தாக்கத்தை முன்வைக்க சமண ஆசிரியர்களான தொல்காப்பியர், நன்னூலார் போன்றவர்கள் தமிழ் வடமொழியிலிருந்து வேறுபட்ட அமைப்புடையது என்ற மொழிபற்றிய தெளிவு இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இதை நாம் பிற்காலத் திராவிடக் குடும்பம் என்ற கருத்தாக்கத்திற்கு முன்னோடிக் கருத்து என்பதை இங்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். அதுபோலவே கி.பி.14 நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட மலையாள முதல் இலக்கண நூலான லீலாதிலகத்தில் திராவிடக் கருத்தாக்கம் பற்றிய தெளிவான கருத்துக்கள் எடுத்துரைக்கப்படுவதையும் இங்கு சுட்டிக் காட்டவேண்டும். பேராசிரியர் செ.வை.சண்முகம்

மலையாள மொழியின் முதல் இலக்கண நூல் (1992) என்ற நூலில் லீலாதிலக ஆசிரியரை ஒப்பிலக்கண மொழியியலின் முன்னோடி என்று சிறப்பித்துக் கூறுவதையும் டிராவிட மொழி அறிஞர்கள் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். எனவே திராவிடக் கருத்தாக்கம் திராவிடச் சான்று போன்றவற்றிற்குத் தொல்காப்பியர் முதலிய தமிழ் நூல் வழித் தமிழாசிரியர்கள். லீலாதிலக ஆசிரியர் போன்றவர்களை எல்லீனின் முன்னோடிகள் என்று குறிப்பிட வேண்டும்.

கால்டுவெல்லின் மொழி நூல் பணியோடு அவர் ஆற்றிய பிற துறைப் பணிகள் பற்றியும் மதிப்பிட வேண்டும். மொழி நூல் துறையில் செ.வை.சண்முகம் பி.எஸ்.சுப்பிரமணியம். பி.எச். கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றோர் பணிகளைத் தவிர திராவிட மொழி அறிஞர்கள் பிற திராவிட மொழிகளைக் கற்கும் முறையை இன்னும் கைக் கொள்ளவில்லை. வ.ஐ.சு போன்றோர் கால்டுவெல் கனவை நனவாக்க உருவாக்கிய தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் திராவிடப் பல்கலைக் கழகம் போன்றவை வழி காட்டவேண்டும். திராவிட மொழி அறிஞர்கள் தமிழ் அறிஞர்கள் தம் கற்கும் பாடங்களையும் கல்வி முறையையும் மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்.

நூலடைவு

Kumaradoss, Y. Vincent (2007), Robert Caldwell: A Scholar-Missionary in Colonial South India, Delhi: ISPK, ISBN ----1----978-81-7214-958-1

Subramaniam P.S.2008 Dravidian Comparative Grammar Part I. Mysore- Centre of Excellence For Classical Tamil, Central Institute of Classical Tamil.,

Caldwell Robert Rt.Reverend A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages, A Complete and Unabridged Second Edition renewed after 133 years, Edited by Kavithasaran ,Kavithasaran Pathippagam, Chennai, First Renewed Print 2008 based on the Original Second Edition 1875

தாமஸ் டிராவிடமன் 2007 திராவிடச் சான்று- எல்லீனின் திராவிடமொழிகளும், சென்னை வளர்ச்சி ஆராய்ச்சி மையம். சென்னை- காலச்சுவடு, நாகர்கோவில் 629001, தமிழில் -இராம சுந்தரம். பக் 344

(சாகித்திய அகாதமி 2014 நவம்பர் 5 6 தேதிகளில் நடத்திய கால்டுவெல் இருநூற்றாவது ஆண்டு நினைவுக் கருத்தரங்குத் தலைமையுரை.

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர்

கட்டுரை: E.ஜேம்ஸ் R. டேனியல்

பேராயர் இராபர்ட் கால்டுவெலும் பார்புகழ் திராவிட ஒப்பிலக்கணமும்

Caldwell's contribution to both Christianity in South India, and the cultural awakening of the region is unmatched during the last two hundred years.

M.S.S. Pandian

பன்முக ஆளுமை

கால்டுவெல் (பேராயர் இராபர்ட் கால்டுவெல், 07.05.1814 - 28.08.1891) ஒரு பிறவி ஆளுமை. ஒரு பன்முக ஆளுமை, மொழியியல் அறிஞர், தொல்லியலர், ஆய்வாளர், அகழாய்வியலர், வரலாற்று ஆசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர், இலக்கண இலக்கியப் புலமையாளர், சிறந்த ஆங்கில எழுத்தாளர், தமிழிலும் எழுதியவர் (மணிப்பிரவாள நடை), சமயப் பரப்புரையாளர், ஒப்பீட்டுச் சமய மாணவர், பாடலாசிரியர் (Lyricist, அவர் எழுதிய இசைப்பாடல்கள் ஒன்றிரண்டு கிறிஸ்தவத் திருச்சபைத் தொழுகைகளில் பயன்படுத்தும் கிறிஸ்தவப் பாமாலை அல்லது ஞானப்பாடல்களும் கீர்த்தனைகளும் போன்ற தொகுப்பு நூல்களில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன), தமிழ் ஆர்வலர் என இன்னமும் பல அடையாளத்திற்குச் சொந்தக்காரர். ஆனால் கால்டுவெல் என்றதும் நம் கண்முன் வருவது திராவிட மொழிகளின் அல்லது தென்னிந்திய மொழிக் குடும்பங்களின் ஒப்பிலக்கணம் (A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages) எனும் நூல்தான். உலக அளவிலும், நாடளவிலும், தமிழ்நாடு மாநில அளவிலும் அதிகமான அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்திய ஒரு நூல் இந்நூல். ஆழ்ந்த மொழியியல் புலமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

ஒப்புமை கூற இயலாத ஒரு நூல் என மொழியியல் அறிஞர்களால் இன்றுவரை பாராட்டப்படும் நூல். இதுநாள் வரை இந்நூலுக்குப் போட்டி நூல் இல்லை (No Rivals) எனும் அறிவுசார்பாராட்டினை இந்நூலுக்குத் தொடர்ந்து வழங்கி வருகின்றனர் அறிஞர் பெருமக்கள், திராவிட மொழியியல் ஆய்வாளர்கள். இந்நூலில் சுட்டப்பட்டுள்ள கருத்தியல்களையும், கருதுகோள்களையும், மொழியியல் கோட்பாடுகளையும், மீளாய்வுக்கு உட்படுத்த முடியுமே ஒழிய, இந்நூல் ஐயத் திரிபற, ஆணித்தரமாக, அறிவியல் ஆய்வு முறைமையில், பல ஆண்டு காலம் அரிதின் உழைத்துத் (20 ஆண்டுகள்) திரட்டப்பட்ட முதல் தரவுகளின்

அடிப்படையில், கால்டுவெல் இந்நூலில் நிறுவியுள்ள அடிப்படை உண்மையை, எந்த ஆய்வாலும் மாற்றவும் முடியாது; மாற்றத் தேவையுமில்லை. காரணம், எப்படி இந்தோ-ஐரோப்பிய (இந்தோ-ஆரிய) மொழிகள் குடும்பம் வரலாற்று யதார்த்தமோ, வரலாற்று உண்மையோ, அங்ஙனமே கால்டுவெல் முன் வைத்த திராவிட மொழியியல், திராவிட மொழிகள் குடும்பம் கருத்தியல் முழுமையுமாக மொழியறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வரலாற்று யதார்த்தம், வரலாற்று உண்மை.

திராவிடம் என்ற சொல் கால்டுவெலுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே இந்திய இலக்கியங்களில், இலக்கண, மெய்யியல் நூல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு மொழிக் குடும்பம் என்ற முறையிலும், இனவரைவியல் வாழ்வியலிலும், கால்டுவெல்லுக்கு முன்னரே ஃபிரான்சிஸ் ஓயிட் எல்லிஸ் (Francis Whyte Ellis, 1777-1819) திராவிட மொழிக் குடும்ப மொழியியல் கருதுகோளை முதன் முதலாக முன்வைத்தவர். அதன் பின்னரும், மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை (1855-1897), எல்.வி. இராமசாமி ஐயர் (1895-1948), எம்னோ, பரோ (M.B.Emanau, 1904-2005, T.Burrow, 1909-1986, DED; Dravidian Etymological Dictionary 1961), ஆன்டரனோவ் (M.Andronov, 1931-2004), கமில் சுவலபில் (Kamil Zvelebil, 1927-2009) போன்ற உலகளாவிய புகழ் பெற்ற மொழியியல் அறிஞர்கள், சுனிதி குமார் சட்டர்ஜி (1890-1977), Bh. கிருஷ்ணமூர்த்தி (1928-2012) போன்ற புகழ்பெற்ற இந்திய மொழியியல் அறிஞர்கள் திராவிட மொழிக் குடும்பம், இலக்கணம், மொழியியல், இனவரைவியல் குறித்து, தம் ஒப்புமைச் சிந்தனைகளை முன்வைத்த போதும், திராவிடம் என்ற ஒரு சொல், ஒரு கருத்தாக்கம் இந்தியா முழுமையும், உலகனைத்தும் கால்டுவெலையே முன் நிறுத்துகிறது.

ஃபிரான்சிஸ் ஓயிட் எல்லிஸ் திராவிட மொழிக் குடும்பக் கருத்தியலை முதன் முதலாக முன்

வைத்த போதிலும், அதனைத் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு உள்ளிட்ட திராவிட மொழிகளில் முதல் தரவுகளைக் கொண்டு, ஒப்பிலக்கண அறிவியல்சார் கோட்பாடு முறையில் ஆய்வு மேற்கொண்டு, திராவிட மொழிக் குடும்பம் ஒரு தனிமொழிக் குடும்பம் என ஒப்பியல் இலக்கணம் முதன் முதலாக வகுத்துத் தந்தவர் கால்டுவெல். அதுவரையிலும், தவறாகவும், ஆய்வு நெறிகளுக்கு உட்படுத்தாமலும், சமய சமூக மேலாதிக்க நிலையிலிருந்து சமஸ்கிருதம் தான் இந்திய மொழிகளுக்குத் தாய், சமஸ்கிருதம் மட்டுமே இறைமொழி என்ற ஆய்வு அறிவுக்கு ஒவ்வா கருத்தியலையும், கருதுகோளையும் முற்றிலுமாகப் புறக்கணித்து, ஒதுக்கி வைத்து, திராவிட மொழிக் குடும்பம் வேறு, ஆரிய மொழிக் குடும்பம் வேறு என்பதனை அறிவியல்சார் ஆய்வு முறைமையில் அடையாளம் காட்டியவர் அறிஞர் கால்டுவெல். திரும்பத்திரும்ப தனது ஒப்பிலக்கண நூலில் 'அறிவியல் சார் ஆய்வு முறை' (Scientific Research) எனக் கால்டுவெல் தன் ஆய்வு நெறிமுறைகளுக்கு வரையறை கொடுப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. தனது முகவுரையில் மட்டும் பத்திற்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் இச்சொல்லாடலைப் பயன்படுத்தி உள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. காய்தல் உவத்தல் அகற்றி, ஒருபாற்கோடாது, கிடைக்கப்பெற்ற முதல் தரவுகள் அடிப்படையில், 'கடவுள் மொழி' என்ற கருத்தியலுக்கு இடம் கொடாது, அறிவுசார் முறையில், மொழியியல் கோட்பாடுகள் வழி அவர் ஆய்வு மேற்கொண்டார் என்பது இதன் பொருள்.

1856-ஆம் ஆண்டு இந்தூல் இலண்டன் மாநகரில் வெளியிடப்பட்ட போது, ஒருசேர ஒப்புயர்வற்ற பாராட்டுகளும் கடிந்துரைத்த கடுமையான எதிர்ப்புகளும் பதிவு செய்யப்பட்டன. ஆனால் மொழி வரலாற்று அறிவியல் அடிப்படையில் கால்டுவெல் நிறுவிய குடும்ப மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணக் கோட்பாட்டினைத் தொடர்ந்து பின்னர் வந்த கோட்பாட்டு ஆய்வுகள், கள ஆய்வுகள், ஒப்பிலக்கண ஆய்வுகள், கால்டுவெலின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டைத் தொடர்ந்து உறுதி செய்து கொண்டே இருக்கின்றன. 1856-ஆம் ஆண்டு தன்னால் வெளியிடப்பட்ட திராவிட ஒப்பிலக்கண நூலில் சில பல குறைகள் இருந்ததனைக் கால்டுவெலே உணர்ந்திருந்தார். குறைகளைச் சீரமைத்து, தன் கடுமையான சமயப் பணிகளுக்கிடையே, திருத்திய மறுபதிப்பைத் தன்னால் கொண்டு வர இயலுமா என அவர் ஐயப்பட்டு, கவலையில் தோய்ந்த நாள்கள் பல உண்டு. இருப்பினும், தன் உடல் நல

முன்னேற்றத்திற்காக 1870களின் நடுப்பகுதியில் அவர் தன் தாய்நாட்டிற்கு மீளச் சென்றிருந்த நிலையில், தன் ஓய்வு நேரம் முழுமையும், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, தனது ஒப்பிலக்கணத்தினை மீளாய்வு செய்வதிலேயே முழுக்கவனமும் செலுத்தினார். 1856 முதல் 1872 வரை வெளியாகியிருந்த அனைத்து திராவிட மொழிகள், பிற மொழிகள் ஆய்வுகளையும் கருத்தில் கொண்டு அவரது நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு 1875-இல் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நூல் வெளியிடப்பட்ட 16 ஆண்டுகளில் கால்டுவெல் இறையழைப்புப் பெறுகிறார் (1891).

அதன் பின்னரும் கால்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணத்தின் தேவை உலக அளவிலும், நம் நாட்டளவிலும் அதிகரித்து வந்தது. ஒப்பிலக்கணம் கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பாடநூலாயிற்று. இரண்டாம் பதிப்பு நூல்களனைத்தும் விற்றுப் போயின. மீண்டும் கால்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணம் அச்சேற்றப்பட்டு, பல்கலைக்கழகம், கல்லூரிகளில், ஆய்வு நிறுவனங்களில் இந்நூல் இடம் பெற வேண்டும் என்ற நோக்குடன் 1956-ஆம் ஆண்டு (சரியாக கால்டுவெலின் முதல் பதிப்பு வெளியான நூற்றாண்டு 1856-1956) கால்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தால் (University of Madras) வெளியிடப்பட்டது. கால்டுவெலின் மருமகன் J.L. வயட் (The Rev. J.L. Wyatt) T.ராமகிருஷ்ணபிள்ளை ஆகியோரால், பிந்தைய மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பு அடிப்படையில் திராவிட மொழிகள் பேசுவோர் எண்ணிக்கைகளில் உரியமாற்றங்கள் செய்யப்பட்டு, கால்டுவெல் சுட்டிச் சென்ற மொழியியல், மானுடவியல், இனவரைவியல் கோட்பாடுகளில் காலாவதியான சிலபல பகுதிகள் விடப்பட்டு (கால்டுவெலின் இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரையில் மட்டும்), மூன்றாம் பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது (1956).

திராவிடக் கருத்தியலின் தாக்கம்

கால்டுவெலின் திராவிடக் கருத்தியல் மூன்று தளங்களில் பெருத்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. முதலாவதாக, அதுவரை ஆரியமும், சமஸ்கிருதமும், பிராமணர்களும், ஒரு படிநிலைச் சமூகத்தில் மிக உயர்ந்தவை / உயர்ந்தவர்கள் என்ற அறிவியல் பார்வைக்கு ஒவ்வா நகைமுரண் கோட்பாட்டினைக் கால்டுவெலின் திராவிடக் கருத்தியலும், திராவிடக் கருத்தாக்கமும் அடிப்படை வினா எழுப்பின. இதன் காரணமாக திராவிடச் சமூக வாழ்வியல், பண்பாட்டுத் தளத்தில் புத்தெழுச்சியும்,

புத்துணர்வும், புத்துருவாக்கமும், விழிப்புணர்வும் அதிகமாக எழுந்தன. சமூகப் பொருளாதார விடுதலைக்கான, பெண் விடுதலைக்கான, சமத்துவத்திற்கான, சமூக நீதிக்கான குரலாக அது ஒலிக்கத் தொடங்கியது. ஓர் ஒப்பிலக்கண நூல் இவ்வளவு பெரிய சமூக, சமய, அரசியல் மாற்றத்தை உருவாக்குவதற்குக் காரணமாக அமையுமென்று ஒப்பிலக்கணத்தினை ஆக்கியோனான கால்டுவெல் கூட எதிர் நோக்கியிருக்க மாட்டார்.

திராவிட இயக்கங்களின் வளர்ச்சி, பெரியாரின் சமூக நீதிக்கான தன்மான இயக்கங்கள் (சுயமரியாதை இயக்கம், Self Respect Movement, 1925), அதனைத் தொடர்ந்து வந்த நீதிக்கட்சி, பல்வேறு திராவிட இயக்கங்களின் ஆட்சியென ஒரு பெரிய சகாப்தத்தையே உருவாக்கியது இந்நூல். திராவிடச் சித்தாந்தவியலை ஏற்க மறுப்பவருக்குக் கால்டுவெல் கசப்பான, எட்டாக்கனியாக மாறினார். உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதற்குப் பதிலாக வன்மத்தைக் கக்கினார். அதுவரையில் அறிவார்ந்த அறிவியல்சார் ஆய்வு முறையில் தங்களது மொழிகளையும், மொழிக் குடும்பங்களையும் புறவயப்படுத்தப்பட்ட ஆய்வுக்கு (Objective Research) உட்படுத்தாது, அகவயப்படுத்தப்பட்ட (Subjective Attitude), எவ்வித ஆய்வு அடிப்படையுமின்றி சமஸ்கிருதமே இந்திய மொழிகளின் தாய் என்ற கருத்தியல் சுக்குநூறாக உடைந்த போது, தங்களைத் தாங்களே உயர்ந்தவர்கள் என்று அழைத்துக் கொண்ட பிராமணர்களையும் (I, The Subject), பிறரைக் கீழ்மை மக்கள் (The Other, The Object) எனச் சுட்டிய முறைமையினையும், படிநிலைச் சாதிய சமூகத்தினையும் மக்கள் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினர்.

பிறரை அடக்கி, ஒடுக்கி, அடிமைப்படுத்தி, திட்டமிட்டுக் கல்வியை மறுத்து, மாக்களாக நடத்திய ஒரு சமூகம், இன்று அறிவியல் ஆய்வுகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாது தத்தளிக்கத் தொடங்கியது. மூட நம்பிக்கைகளை இனிமேலாலும், இறைவன் அருளிய நூல்கள், சாத்திரங்கள் என்ற போர்வைக்குள் மறைந்து பிறர் மீது திணிக்கும் போக்கும் கேள்விக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. மொத்தத்தில் தங்களைத் தாங்களே உயர் வகுப்பினர் என்றும், தாழ் வகுப்பினரென்று பிறரையும் பெயரிட்டு அழைத்த அதிகார ஆளும் வர்க்கத்தின் அறங்காவலர்களும் இன்று கேள்விக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். கால்டுவெலின் நூல் 'பொந்திடை வைக்கப்பட்ட அக்கினிக்குஞ்சு' போல, அதுவரை தாங்களாகவே தங்களுக்குக் கட்டமைத்துக் கொண்ட மாயத்

தோற்றம் எனும் ஆரியக்காட்டினை நெருப்பேற்றியது. வெந்து தணிந்தது காடு. இன்று கால்டுவெலைச் செரிக்க இயலாது உடல் உபாதைகளாலும், வயிற்றுக் கோளாறினாலும், தவிப்போருக்குத் தங்களது ஏகபோக உரிமையைக் கேள்விக்குறியாக்கிய கால்டுவெல் எனும் பன்முக ஆளுமையை, அக்கினிக் குஞ்சினை, ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது தவிக்கின்றனர். சமுதாய எரிமலையும், அரசியல் பூகம்பமும், சமூகநீதி சுனாமியும், சமத்துவப் பூமியதிர்ச்சியும், மகளிர் விடுதலைப் புயலும் கால்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணத்திற்குள்ளாக அணுத்துகளைப் போல இன்னமும் புதைந்து கிடப்பதாக அவர்கள் எண்ணுகின்றனர். அந்த ஆற்றாமையின், இயலாமையின் வெளிப்பாடு கால்டுவெல் மீது திட்டமிட்டுக் கொட்டித் தீர்க்கின்ற, ஆய்வு அணுகுமுறையற்ற அதிர்ச்சி வெடிகள். ஒரு மணித்துளிச் சத்தம் எழுந்து ஓய்வது போல் இந்தப் 'பரிவாரங்களின்' இயலாமையின் வெடிச்சத்தமும் கேட்ட நேரத்திலே மறைந்துவிடும்.

இரண்டாவது, சமூக வாழ்வியலில் கால்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணம் நிகழ்த்திய வரலாறு காணா தாக்கத்தை விடவும், மொழி இலக்கண ஒப்பாய்வில் அடிப்படை மாற்றத்தைக் கொணர்ந்தது. அதுவரையில் சமஸ்கிருத வேர்ச் சொற்களை ஒட்டியே தமிழ் உள்ளிட்ட மொழிகளின் சொல்லாக்கங்களை ஆய்வு செய்த, அறிவு சார்்பற்ற முறைமை மாறி, சமஸ்கிருதத்திற்கும், திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையில் அமைந்துள்ள வினைச் சொல் வேர்களை, உடல் உறுப்புகள் உள்ளிட்ட பெயர்ச் சொற்களை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தினர். இதன் விளைவு சமஸ்கிருதம் வேறு, தமிழ் வேறு; பிற திராவிட மொழிகளில் சமஸ்கிருதம் அறவே இன்றி, அழகுறத் தனித்தியங்கும் மொழி, தனித்தியங்கும் ஆற்றல் கொண்ட மொழி, தனக்குத்தானே தன் மொழி உட்கட்டமைப்பால் (Internal Structural Resilience) தன்னைத்தானே வளர்த்து, பேணிப் பாதுகாத்துப் பலப்படுத்தும் மேதமை கொண்ட மொழி தமிழ் என்னும் ஆய்வுகளும் பெருகின.

கால்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணத்தில் இதனை உரிய எடுத்துக்காட்டுகளுடன், பல்வேறு இடங்களில் ஆழமாகவும், அகலமாகவும் ஆய்வு செய்துள்ளார் ('The Dravidian Languages Independent of Sanskrit', ப-ள். 43-54, மூன்றாம் பதிப்பு, சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1956). சுட்டுப் பெயர்களை உள்ளிட்ட பதிலி பெயர்ச்சொல் (Pronoun), எண்ணுப் பெயர்கள் (Numerals) நீங்கலாக, அடிப்படை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த 60 சொற்களைத் தமிழிலும்,

சமஸ்கிருதத்திலும் அட்டவணை போட்டு, முற்றிலுமாக அவற்றின் தொடர்பின்மையைக் காட்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணம் நிறுவிக் காட்டியது (பக்கம் 46). இஃது அன்றைய சூழலில் ஒரு தலைகீழ் மாற்றத்திற்கு வழிவகுத்துத் தந்தது. காரணம், அன்றிருந்த மிகச்சிறந்த சமஸ்கிருத அறிஞர்களான ஹென்றி கோல்புரோக் (Henry Colebrooke > 1765-1837) > வில்லியம் ஜோன்ஸ் (William Jones, 1746-1794), வில்லியம் ஏட்ஸ் (William Yates, 1792-1845) > வில்லியம் கேரி (William Carey, 1761-1834) ஆகியோர் எவ்வித ஆய்வு முறைகளுக்கும் சமஸ்கிருத மொழியை உட்படுத்தாது, அன்று பொதுவாக (அறியாமையின் விளைவாக) - ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்த 'சமஸ்கிருதம் ஓர் இறைமொழி, சமஸ்கிருதம் அனைத்து இந்திய மொழிகளுக்கும் தாய்' எனும் இரு கருத்தாக்கங்களையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர். ஐரோப்பாவின் தலைசிறந்த மொழி அறிஞர்களும் சமஸ்கிருதத்தினை 'மூல மொழி' எனக் கொண்டிருந்த பின்புலத்தில்தான் காட்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணம் 'திராவிட மொழிகளில் சமஸ்கிருதமின்றி தனித்தியங்கும் ஆற்றல் பெற்றது தமிழ்மொழி, திராவிடம் ஒரு தனிமொழிக் குடும்பம்' என அறிவியல் சார் ஆய்வு முறைமைகளில் விளக்கியது, நிறுவியது பேரிடியாக விழுந்தது. மாற்றுக் கருத்தாக்கங்கள் அறிவியல் பூர்வமாக முன்வைப்பதற்கு ஏதுமியில், காட்டுவெலின் கருத்தாக்கத்தினை ஏற்றுக் கொள்வதினைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழி இல்லைதான். இதுதான் திராவிட ஒப்பிலக்கண மொழி ஆய்வில் காட்டுவெல் வழங்கிய பெரும் கொடை.

அத்தோடும் நில்லாமல் வடமொழிகளில் சமஸ்கிருதம் அல்லா சொற்கள் (தமிழ், திராவிடமொழி) எங்ஙனம் புகுந்துள்ளன என்பதனையும் இந்நூல் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. தமிழில் இருந்து (அல்லது பிற திராவிட மொழிகளிலிருந்து) சமஸ்கிருதம் எத்துணைச் சொற்களைக் கடன் வாங்கியிருக்கிறது என்பதனையும் காட்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணம் பட்டியலிடுகிறது (ப-ள் 569-581). இவை நீங்கலாக இருமொழிகளுக்குமே (சமஸ்கிருதம், தமிழ்) பொதுவாக அமைந்துள்ள பல்வேறு சொற்களை உரிய முதல் தரவுகள், எடுத்துக்காட்டுகள், நீண்ட, மறுக்கவொண்ணா விளக்கங்களுடன் காட்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணம் பட்டியலிடுகிறது (ப-ள் 582-607). அது மட்டுமல்ல, செமிட்டிக் (Semitic) குடும்பத்தைச் சார்ந்த எபிரேயம், அதன் உடன் சகோதரி மொழிகளிலும், கிரேக்க

மொழியிலும் தமிழ்ச் சொற்கள் அல்லது திராவிட வேர்கள் அல்லது சொற்கூறுகள் அமைந்துள்ளன என்பதனையும் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் அழகுற வெளிக்கொணர்கிறது (ப-ள் 611-613). மொத்தத்தில், தமிழ்ச் செவ்வியல் மொழியாக (Classical Language) மட்டுமின்றி, காலத்தால் மிகவும் முந்தைய ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழியாகவும் (An Ancient Primitive Language, Universal Antiquity) காட்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணம் வரையறுத்துக் காட்டுகிறது ('High antiquity of the literary cultivation of Tamil'-Introduction, 83-90). அண்மையில் நடைபெற்ற ஆதிச்சநல்லூர், கீழடி உள்ளிட்ட பிற இடங்களில் நடந்த அகழாய்வு முடிவுகள் ஈண்டு கவனிக்கத் தக்கது.

ஒப்பிலக்கணத்தின் முதல் பதிப்பு வெளிவந்ததும், எதிர்ப்பையும் ஏளனத்தையும் விட அங்கிகார ஒப்புதலும், அளவற்ற பாராட்டு மழையும் தன் மீது பொழிந்ததாக காட்டுவெலே தன் நூலின் இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரையில் சுட்டிச் செல்கிறார் (இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை, 1875). தான் திராவிட மொழிகளைக் 'காதல் உணர்வோடு' அணுகியிருப்பதாக ஒருவர் காட்டுவெலுக்கு அனுப்பிய பாராட்டு உரையை நெகிழ்வோடு தன் முகவுரையில் காட்டுவெல் பதிவு செய்கிறார்.

Of the various expressions of approval, the first edition received, the one which gratified me most, because I felt it to be best deserved, was that, it was evident I had treated the Dravidian languages "lovingly". I trust it will be apparent that I have given no smaller amount of loving care and labour to the preparation of this second edition. (Preface, viii).

தமிழின் மீதும், திராவிட மொழிகளின் மீதும் மட்டுமல்ல, அனைத்து மொழிகளையும் அவர் காதலித்தார். அனைத்து மொழிகளின் மீதும், அதீத மதிப்பும் மாண்பும் கொண்டு இருந்தார். தன் தாய் மொழியான ஆங்கிலத்தின் மீது இயற்கையாகவே அவருக்குத் தணியாக் காதல் இருந்தும் கூட, எபிரேயம், கிரேக்கம், இலத்தீன், ஃபிரஞ்சு, ஜெர்மானியம், சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், பாலி, பிரகிருதம். உள்ளிட்ட அனைத்து மொழிகளிலும் ஆய்ந்து அவிந்து அடங்கிய ஆழ்புலமை மட்டுமல்ல, அளவிடா அன்பும் கொண்டிருந்தார். ஒப்பிலக்கணத்தின் பல பகுதிகளில் சமஸ்கிருத மொழியைக் குறித்தும், பிறமொழிகளைக் குறித்தும் அவர் கொண்டிருந்த உயரிய எண்ணமும், ஒங்கு புகழ்ச் சிந்தனையும் நாம் கண்கூடாகக் காணலாம் (ப-ள் 2,3,10,11,15, 19,56,60,80,83,180,183,569,615).

மூன்றாவதாக, சமூக சமய வாழ்வியல் தளத்திலிருந்து மாறுபட்ட, ஒப்பிலக்கணம்,

ஒப்பிலக்கிய ஆய்வுத் தளத்தில் இருந்து வேறுபட்ட, ஒரு தாக்கத்தினைப் பல திராவிடவியல் அறிஞர்கள் முன்னெடுத்துள்ளனர். திராவிடச் சித்தாந்தம், திராவிடச் சமயவியல், திராவிட மெய்யியல் அல்லது திராவிடத் தத்துவவியல், திராவிட மானுடவியல் போன்ற தளங்களில், திராவிடச் சித்தாந்தவியல் ஆய்வுகள் பல்வேறு காலகட்டங்களில், உலகின் பல்வேறு தளங்களில் நடைபெற்று வந்த போதும், அவைதனை ஒருமுகப்படுத்தி, ஓர் ஒழுங்கு முறைக்குள் கொண்டு வந்து, பொதுமைப் படுத்தப்பட்ட திராவிடவியல் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் 1970களிலும் 1980 களிலும் மிக வேகமாக அன்றைய ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் தலைநகர் ஐதராபாத்திலும், திருவனந்தபுரத்திலும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இம்முயற்சிகளை ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு வடிக்காலாக சிறந்த திராவிட மொழியியலாளரும், மொழியியல் பேராசிரியருமான அறிவர் வ.அ.சுப்பிரமணியத்தின் (1926-2009) பங்களிப்புகள் பயன்தரத் தொடங்கின. இந்நன்முயற்சி நற்கைகளில் வீழ்ந்தது.

திராவிடச் சமயவியல், சித்தாந்தவியல், தத்துவவியல் குறித்த பார்வைகள் கொண்ட ஆய்வரங்கங்களும், மாநாடுகளும், கருத்துப்பரிமாற்றங்களும் உயர்மட்ட அளவில் நடைபெற்றன. அதன் நீட்சியாகத்தான் நான்கு திராவிட மொழிகளும் பேசப்படும் பொதுத்தளமான ஓர் இடத்தைத் தெரிவு செய்து, திராவிடப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற சிந்தனையோட்டமும் முன்னெடுக்கப்பட்டது. அன்றைய ஆந்திர அரசின் தலைமைச் செயலர், ஆந்திர முதலமைச்சரான N.T.இராமராவ், பன்னாட்டுத் திராவிட மொழியியல் ஆய்வு மையத்தின் (International School of Dravidian Linguistics) நிறுவன இயக்குநருமான வ. அய். சுப்பிரமணியத்தின் வழிகாட்டுதலுடன் தமிழ்நாடு, ஆந்திரா, கர்நாடகா, கேரளா ஆகிய நான்கு மாநிலங்களையும் தொட்டுச் செல்லும் குப்பம் பகுதி தெரிவு செய்யப்பட்டு, திராவிடப் பல்கலைக்கழகம் அங்கே நிறுவப்பட்டது. திராவிடப் பல்கலைக்கழகம் தொடங்கப்பட்டபோது, முழுக்க முழுக்க திராவிடவியல் ஆய்வே முன்னிறுத்தப்பட்டது. திராவிடச் சமூக வாழ்வியல் கோட்பாடுகள், இலக்கண இலக்கிய ஒப்பாய்வுகள், திராவிடச் சித்தாந்தவியல் அல்லது தத்துவவியல் கருத்தியல்கள் குறித்த மேற்படிப்பும், ஆய்வு முறைமைகளும், ஆய்வு இதழ்கள் உள்ளிட்ட ஆய்வு நூல் வெளியீடுகளும், இப்பல்கலைக்கழகத்தின் தலையாய நோக்கங்களாக அமைந்திருந்தன.

ஆனால், காலப் போக்கில் கல்வி, நுகர்வோர்

பண்பாட்டுக்கு இடம் கொடுத்தபோது, அது திராவிடவியல் உயர்நிலை ஆய்வுகளுக்குப் பேரிடியாக அமைந்தது. இது திராவிடக் கருத்தியலை முன்னெடுத்துச் செல்லும் முயற்சிகளுக்கு ஒரு பேரிழப்பே. இருப்பினும் கால்டுவெலும் திராவிடம் என்ற சொல்லும் தொடர்ந்து இந்திய அளவிலும், உலக அளவிலும் கருத்து முரண்பாட்டுப் பேசுபொருளாகவும், சொல்லாடலாகவும், ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இருந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது. திராவிடம் என்ற சொல்லே ஒன்றிய அரசுக் கட்டிலில் ஆட்சியிலிருப்போருக்கு அதிர்ச்சி தரும் ஒரு சொல்லாகவும், கருத்தியலாகவும் இருந்து வருகிறது.

வ.அய். சுப்பிரமணியத்தின் பங்களிப்பு

கால்டுவெல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு இவற்றின் மாபெரும் தாக்கத்தை ஆய்வுப் பொது வெளியில் முன்னெடுத்துச் சென்றவர் என்ற பெருமை தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் துணைவேந்தரும், திராவிடப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் இணை வேந்தருமான பேராசிரியர் வ.அய்.சுப்பிரமணியத்திற்கே உண்டு. கால்டுவெல் திராவிடக் கருத்தியலை உலகளவில் ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்டு செல்ல அவர் நிறுவிய மூன்று அமைப்புகள், இவண் கண்டிப்பாகச் சுட்டப்படல் வேண்டும்.

1. திராவிட மொழியியலாளர் கழகம் (ஆய்வாளர் பேரவை) (Dravidian Linguists Association, DLA, 1972)

2. பன்னாட்டு திராவிட மொழியியல் ஆய்வு இதழ் (International Journal of Dravidian Linguistics, IJDL, 1972)

3. பன்னாட்டு திராவிட மொழிகள் ஆய்வு மையம் (International School of Dravidian Linguistics, ISDL, 1977)

1970 களின் தொடக்கம் முதல் இம்மூன்று நிறுவனங்களும் கால்டுவெலின் திராவிடவியல் கருத்தாக்கங்களை, கால்டுவெலுக்குப் பின்னர் நடந்துவரும் ஒப்பாய்வுகள் வழி, உலகளாவிய நிலையில் முன்னெடுத்துச் செல்கின்றன. பன்னாட்டுத் திராவிட மொழியியல் ஆய்வு மையத்தின் ஒரு கனவுத் திட்டம்தான் மூன்று தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்ட The Dravidian Encyclopedia, திராவிடக் கலைக்களஞ்சியம் 1993. 'திராவிடம்' என்ற சொல், கால்டுவெலையே தங்கள் உள்மனதில் தம்மையுமறியாது நிறுத்துவதால், உருக்குலைந்து போன ஒன்றிய அரசுக்கு அஃது எப்படி அதிர்ச்சி மருத்துவமாக மாறுகிறது என்பதற்கு வ.அய். சுப்பிரமணியம்

(திராவிட) வாழ்வில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்வு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. அன்றைய ஒன்றிய அரசின் தலைமையமைச்சர் (Prime Minister) அடல் பிகாரி வாஜ்பாய், மனிதவள மேம்பாட்டுத் துறை அமைச்சர் முரளி மனோகர் ஜோஷி பன்னாட்டுத் திராவிட மொழியியல் ஆய்வு மையத்தின் சார்பாகப் பல்லாண்டு உழைத்து வெளிக் கொணரப்பட்ட The Dravidian Encyclopedia மூன்று தொகுதிகளையும் ஒன்றிய மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறை அமைச்சருக்கு மாண்பு, மதிப்பு அடிப்படையில் ஒரு படிநகல் ஆய்வுப் பரிசுப் பொருளாகக் கொடுப்பதற்குப் பேராசிரியர் வ.அய். சுப்பிரமணியம் சென்றிருந்தார்.

திராவிடக் கலைக்களஞ்சியத்தின் மூன்று தொகுதிகளையும் அன்போடு புன்னகை தவழும் முகத்துடன் அமைச்சரிடம் வழங்க, அவர் முகமோ கறுத்து “என்ன! திராவிடம், திராவிடம், திராவிடம், இதைத் தவிர உங்களுக்கு வேறு ஒன்றுமே கிடையாதா...? இந்த திராவிடத்தை மட்டும் எடுத்துவிடுங்கள். இக் கலைக்களஞ்சியம் சிறப்பாக அமையும்”, எனத் தன் முகத்தை இறுக்கி வைத்துப் பதிலளித்தபோது, ‘எல்லோருக்கும் எல்லாம்’ எனும் சமத்துவ மதிப்பீடுகளின் வெளிப்பாட்டான திராவிடவியல் பேராசிரியர், இன்னமும் அதிகமாகவே சிரித்துக்கொண்டு, “நம் தாய்த் திருநாட்டின் நாட்டுப் பண்ணிலிருந்து ‘திராவிட உத்கல வங்கா’ என்னும் வரியில் வரும் ‘திராவிடம்’ என்னும் சொல்லை எடுத்துவிடுங்கள், (நாங்களும்) நானும் திராவிடக் கலைக்களஞ்சியம் தலைப்பில் இருந்து ‘திராவிடம்’ என்ற சொல்லை எடுத்து விடுகிறேன்”, எனப் பண்போடு பதில் கூறி, அமைச்சரின் பதிலுக்குக் காத்திராமல், திராவிடம் என்ற சொல்லின் மீதே வெறுப்பை உமிழும் ஒன்றிய அமைச்சரின் இல்லத்தில் இருந்து, நிமிர்ந்த நன்னடையுடன் வீறு கொண்டவாராக வெளியே வந்தார், திராவிட மானமிகு பேராசிரியர் வ. அய்.சுப்பிரமணியம். இது அவரே திராவிட மொழியியலாளர் ஆய்வுப் பேரவைத் திங்கள் இதழில் (DLA News) பதிவு செய்த நிகழ்வு.

ஆக, 1856 திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் நூல் வெளியான நாள் முதல் இன்று வரை, ஆதிக்கச் சக்திகளுக்கும், மத அடிப்படை வாதிகளுக்கும், அறிவியல் பார்வையுடன் வெளிவரும் ஆய்வுகளின் உண்மைகளைக் கண்டு அஞ்சுபவர்களுக்கும், திராவிடம் என்ற சொல், மற்றெல்லோருக்கும் சமத்துவம் எனும் தித்திப்பான தேனாக இனிக்கும் வேளையில், குடலைப் புரட்டிப்போடும் கசப்பு மருந்தாகவே அவர்கள் காண்கிறார்கள். சமூகத்தில், தங்களது சமூக உணர்வற்ற கருத்தியிலினால் கட்டி எழுப்பப்பட்ட

ஆளுகையின் அடித்தளத்தையும், ஆணிவேரையே அசைக்கும், அழிக்கும் ஓர் அறிவுசார், ஆய்வுகளின் போர்த் தளவாடமாகவே ‘திராவிடம்’ என்ற சொல்லையும், திராவிடத்தையும் பார்க்கின்றனர். ஆயின், இதில் ஒரு நகைமுரண் என்னவெனில், ஒப்பிலக்கணம் எனும் இந்நூலின் வீச்சும் தாக்கமும், தாழ்ந்துகிடக்கும் ஒரு சமூகத்தையே தலைநிமிர்ந்து நிற்கச் செய்யும் ஒரு தணியா வேட்கையையே உருவாக்கும் ஒரு நூல் என்பதனை இதனை ஆக்கியோன் கால்டுவெல் கண்டிப்பாக உணந்திருக்க முடியாது. இந்த நூல் பிறந்த வரலாறு, ஒரு புதுமைப்படைப்பு வேகம் கொண்ட, இருபதே வயது நிரம்பிய ஒரு பல்கலைக்கழக இளம் மாணவனின் அடக்கவொண்ணா ஆர்வமும், அதற்கான கடுமையான பணியுமே.

முதல் மாணவர் கால்டுவெல்

அயர்லாந்தில் ஸ்காட்லாந்து ஆயர் ஆளுகைச் சபையைச் சார்ந்த (Scottish Presbyterian) ஓர் ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்தார் கால்டுவெல். குடும்பமாக கிளாஸ்கோ நகருக்குக் குடிபுகுந்தனர். மீண்டும் அயர்லாந்துக்குச் சென்று, தனது 15-ஆவது வயதில் (1829-1833) தனது மூத்த சகோதரருடன் டப்ளின் (Dublin) நகரில் தங்கி, தன்னை ஓர் ஓவியக் கலைஞனாக (Artist) நிலை நிறுத்தப் பயிற்சி பெறுகிறார். தன் இறை நம்பிக்கையின் முரண்பாடுகளால், ஆயர் ஆளுகை சபையிலிருந்து மாறி மக்கள் ஆளுகை சபையில் (Congregational Church) தன்னை இணைத்துக் கொள்ளுகிறார். கல்வி நாட்டமும், அறிவுத் தேடலும் இயல்பாகவே இளமையில் அமைந்திருந்த கால்டுவெல் வறுமையின் காரணமாக தொடக்கத்தில் தானாகவே கல்வி கற்றார். அறிவுத்திரு இயல்பாகவே அவர் மூளையில் குடி கொண்டிருந்தது. தனக்கென ஒரு தனிவழி வகுத்துக்கொண்டார். இளமையில் அவர் கற்ற இறையியல், மெய்யியல், இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் அவரது அறிவுக் கூர்மைக்கும் மொழி வளமைக்கும் வித்திட்டன. நுண்மாண் நுழைபுலமிக்க, அறிவு விழைவுமிக்க கால்டுவெல், அன்று அறிவுமிக்க இளைஞர்களின் கனவுக் கல்விக்கூடமாகத் திகழ்ந்த, உலகின் முதல் பல்கலைக்கழகம் எனப் பெயர் பெற்ற, ஆக்ஸ்போர்டு (Oxford) பல்கலைக்கழகத்தில் தன் உயர்கல்வியைத் தொடர விரும்பினார். நுழைவுத் தேர்வில் சிறந்த தேர்ச்சியும் பெற்றார். கல்விக் கட்டண உதவியும் அவருக்குக் கிடைத்தது (Scholarship). ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தின் புகழ்மிக்க இணைப்புக் கல்விக் கூடமான பேலியல் கல்லூரியில் இடமும் கிடைத்தது (Balliol College,

Oxford). ஆனால், அந்தோ, அன்று இங்கிலாந்துக்கும் அயர்லாந்துக்கும் இருந்த கடும் பகையால் (கத்தோலிக்கத் திருச்சபை, சீர்திருத்தத் திருச்சபை என்ற அடிப்படையில்), கால்டுவெல் அயர்லாந்தில் பிறந்தவர் எனத் தெரிய வந்ததும் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த மாணவர் சேர்க்கை திரும்பப் பெறப்பட்டது.

மனந்தளரவில்லை கால்டுவெல். மக்கள் ஆளுகை சபையான இலண்டன் இறைப்பணி இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொள்ள விரும்பிய கால்டுவெலை, அவ்வியக்கத்தார் ஸ்காட்லாந்து கிளாஸ்கோ (Glasgow) பல்கலைக்கழகத்தில் உயர்கல்வி பயில வைத்தனர் (1833-1837). இக்கல்லூரியில்தான், இன்னமும் 20 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தான் எழுதப்போகும் ஒப்பிலக்கண நூலுக்கு ஆய்வு விதைகள் விதைக்கப்பட்டன. பல்கலைக்கழகத்தின் தலைசிறந்த மாணாக்கர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர் கால்டுவெல். ஆங்கில மொழி, இலக்கணம் இலக்கியத்தோடு, செம்மொழியான கிரேக்கம், ஒப்பிலக்கணம் (Comparative Philology) உள்ளிட்ட மொழியியல் பாடங்களையும் கற்று முதல் மாணவராகத் தேர்ச்சி பெற்றார். அவரது அறிவுத்தேடலுக்குப் பெருங்கொடையாகக் கிடைத்தவர்தான் அவரது கிரேக்கப் பேராசிரியர் டேனியல் கெய்ட் சேன்டடீபோட் (Sir Daniel Keyte Sandford). இவர் ஒரு தலைசிறந்த மொழியியல் அறிஞர். புகழ்மிக்க கிரேக்கப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய போதிலும், இறையியலிலும் (Theology) ஆர்வம் கொண்டவராக இருந்தார். இவர்தான் கால்டுவெலை ஒப்பிலக்கண ஆய்வில் ஈடுபடச் செய்தவர். அந்த இளம் வயதில் கால்டுவெலின் உள் ஒளி அவரது படைப்பாற்றலின் உள் ஆளுமையாக மாறிற்று. தனது ஆசிரியரின் வழிகாட்டலின்படி, உலகின் ஏதாவது ஒரு பகுதிக்குச் சென்று, ஏதாவது ஒரு புதிய மொழியைக் கற்று அம்மொழிக் குடும்பத்தையும் ஆய்வு செய்து, அம் மொழிக் குடும்பத்திற்கான ஒப்பிலக்கணமும் எழுத வேண்டும் எனும் படைப்பாக்க எண்ணம் அவருடைய உள்ளத்திலே கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கிற்று. அவரது சமய ஈடுபாடும், சமயப் பரப்புரைப் பணிகளும் இவ் உள்ஒளிக்கு உயிர் கொடுக்கும் எண்ணெய்க் கிண்ணங்களாகவே அமைந்தன.

1838 ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 8ஆம் நாள் தனது 24 ஆம் வயதில் அன்றைய சென்னை மாகாணத்தில் (Madras Presidency, Madras), சென்னை நகரில் ஒரு சமயப் பணியாளராய் காலடி எடுத்து வைத்தார் கால்டுவெல். இத்திருவிடம்தாம், இத்திருவிட மொழிதான்

தனது உள்ஒளி வழங்கும் இதயக் கனவான ஒப்பிலக்கணம் எழுதும் மொழி, இந்த மண்ணைச் சார்ந்த மொழியே என்று அன்றே உறுதியேற்றார். அன்று அவருக்குத் தமிழ் அவ்வளவு சரியாகத் தெரியாது. இலண்டனில் இருந்து கடல்வழி வருகின்றபோது கப்பலில் தான் கற்ற கொஞ்சமான 'கொஞ்ச தமிழ்' மட்டுமே தெரியும். ஆயின் மிகச் சிறந்த முறையில் தமிழ் கற்றார், தமிழ்நாட்டில் காலடி வைத்ததும் அவர் கற்கத் தொடங்கிய தமிழ், தன்னார்வலராக கற்று வந்த தமிழ், 1844-ஆம் ஆண்டு அவருக்குத் திருமணம் ஆனதும் அவர் அன்பு மனைவி தன்னுடன் கொண்டுவந்த தமிழ் அவரை ஒரு நல்ல தமிழறிஞராக மாற்றிற்று. அவரது மனைவி சாள்ஸ்-மார்த்தா மால்ட் (இறைத்தொண்டர்கள்) இணையரின் மூத்த மகள். அன்றைய திருவிதாங்கூர் குறுநில மண்ணில் தமிழ் பேசும் பகுதியான நாகர்கோவிலில் பிறந்தவர். தமிழ் மண்ணில் தவழ்ந்து, தமிழ் மண்ணைத் தின்று, தமிழ் மண்ணில் விளையாடி, அண்டை வீட்டுத் தமிழ்க் குழந்தைகளுடன் தமிழில் ஓட்டி, உறவாடி, அளவளாவி 'இயற்கையான' தமிழ் தெரிந்து வைத்திருந்தவர். "தனக்குச் சிறந்த தமிழாசிரியராகத் தன் மனைவி எலிசா (Eliza Mauld, 1822-1899) திகழ்ந்தார்" என நன்றியோடு தன் தன்வரலாறு நூலில் நினைவு கூருகிறார் கால்டுவெல் (Reminiscences of Bishop Caldwell, An Autobiography, 1894).

கூடவே, கால்டுவெலுக்கு வேறுயாருக்கும் கிடைக்காத ஒரு பெரும்பேறு கிடைத்தது. தன் உடன்காலத்தில் மலையாளத்திற்கு ஒரு H. குண்டர்ட்டும் (Herman Gundert, 1814-1893) > தெலுங்கிற்கு ஒரு C.P.ப்ரௌனும் (Charles Philip Brown, 1798-1884) > கன்னடத்திற்கு ஒரு F.கிற்னலும் (Ferdinand Kittel, 1832-1903) > நண்பர்களாக மட்டுமல்ல, அவ்வவ் மொழிகளில் அகராதி உருவாக்கி, சொல்லிலக்கணத்தில் புலமை பெற்றவர்களாக இருந்தனர். அவர்களில் C.P.ப்ரௌன் தவிர எஞ்சிய இருவரும் இறைத் தொண்டர்கள். இவர்களது மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் (துளு சேர்ந்து) சொல், மொழி ஆய்வுகள், கால்டுவெலுக்கு முதல் தரவுகளாகக் கிடைத்ததோடு, ஐயங்கள் எழும்போது நேரிடையாகக் கருத்துப் பரிமாற்றம் மேற்கொள்வதற்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இது கால்டுவெலின் மொழி ஒப்பாய்விற்குப் பெரிதும் உதவியது.

தன் பணிக்குத் தேவையுறுவதால். தமிழோடு சமஸ்கிருதத்தையும் அக்குவேறு ஆணிவேறாகக் கற்றார். ஒப்பாய்வுக்காய் மொழி மீது கொண்ட காதலால், திராவிட மொழிகளோடும் உறவாடினார்.

அவர் உடன் காலத்தவருள் அவரைப் போல் பன்மொழிகளில் கற்றுத் துறைபோகிய புலமை கொண்டோர் ஒருவர் கூட இருந்திருப்பாரா என்பது ஐயமே. அவரது நூல்கள் அனைத்தையும் படிப்போர் அவரது சமஸ்கிருத, கிரேக்க, எபிரேய, இலத்தீன் தமிழ்ப் புலமையை வியந்தோதியே நிற்பர். அத்துணை ஆழமாகக் கற்றவர். நுனிப்புல் மேயும் தன்மை அறவே இல்லை. எனவேதான் கால்டுவெலின் ஆய்வு இன்றுவரை அதனினும் சிறந்த நூல் இல்லை எனும் பெருமையை ஒப்பிலக்கணத்திற்குப் பெற்றுத் தந்தது.

கால்டுவெல் சமயம், இறையியல், சமய ஒப்புமை, இலக்கண இலக்கியம், ஒப்பிலக்கணம், வரலாற்றியல், அகழாய்வியல், ஒத்த பல்வேறு அறிவுத் தளங்களில் ஆற்றிய அரும்பெரும் ஆய்வுப் பணிக்காக, கிளாஸ்கோ பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு இறையியல் நிறைஞர் (D.D., Doctor of Divinity), இலக்கிய - இலக்கணவியல் நிறைஞர் (LL.D., Doctor of Laws) மதிப்புறு அறிவர் (Honoris Causa) பட்டமாக வழங்கி அவரைச் சிறப்பித்தது. இங்கிலாந்து அரசு அவருக்கு Fellow of the Royal Asiatic Society தகுதி வழங்கி மேன்மைப்படுத்தியது. அன்றையதென்னகத்தின் ஒரே பல்கலைக்கழகமான University of Madras அவரை அழைத்துப் பட்டமளிப்பு விழா உரை வழங்கச் செய்து பெருமைப்படுத்தியது. இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் போது சென்னை மெரீனா கடற்கரையில் அவரது சிலை தமிழ்நாடு அரசால் நிறுவப்பட்டது. இந்திய அரசு 2010-ஆம் ஆண்டு அவர் நினைவாக அஞ்சல் தலை வெளியிட்டுச் சிறப்பித்தது.

எஞ்சிய ஆய்வுப் பணிகள்

ஒருபுறம் திராவிடம் என்ற சொல், அதன் கருத்தாக்க உள்ளடக்கம் மேற்கண்டபடி பன்முகத் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியிருப்பினும், கால்டுவெல் ஓர் உண்மையான, அறிவியல் அணுகுமுறை ஆய்வு மாணவராக, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தை எழுதிய போது, இரண்டு திராவிட மொழிக்கூறுகளைத் தன்னால் இந்நூலில் முழுமையான ஆய்வு செய்து திராவிட நல்லுலகத்திற்குத் தர இயலவில்லை என்பதனைத் தன் நூலின் குறையாக அவர் சுட்டிக்காட்டாமல் இருந்தாலும், 'எஞ்சிய ஆய்வுப்பணிகள்' எனும் தலைப்பில் சுட்டிச் சொல்கிறார்.

1. திராவிட மொழிகளின் ஒப்புமைச் சொற்கள் (Comparative Vocabulary), அதன் வழி தலையாய நான்கு திராவிட மொழிகளான தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் இம்மொழிகளின் வேர்ச்

சொற்களைப் பிரித்தெடுத்து மூன்று மொழிகளில் வருவன, இரண்டு மொழிகளில் வருவன, ஒரே ஒரு மொழியில் வருவது என அவ்வேர்ச் சொற்களின் இருப்பினை ஆய்தல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்திற்கு வலுச் சேர்க்கும் என்பது அவரது கருத்து. குண்டர்ட்டின் அறிவியல் பூர்வமான மலையாள மொழி அகராதி (The Malayalam Dictionary, 1869) இதற்கான ஒரு நல்ல தொடக்கம் எனவும் சுட்டிச் சொல்கிறார் (பக்கம் ix).

2. அது போலவே, திராவிட மொழிகளின் எழுத்து முறைமைகளையும் (Alphabets) தனித்தனியாகவும், ஒன்றோடு ஒன்று ஒப்பிட்டும், கூடவே வட இந்திய மொழிகளுடன் மட்டுமல்ல, இலங்கை (Ceylon), ஜாவா (Java) போன்ற இடங்களிலுள்ள பண்டைய கால கல்வெட்டு எழுத்துக்களுடனும் ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்தல் வேண்டும் எனும் தன் உள்ளக்கிடக்கையையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் (பக்கம் ix).

திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் எழுதுவதில் ஓர் ஒழுங்கான, முறைப்படுத்தப்பட்ட, அறிவியல் பார்வையுடன் கூடிய அணுகுமுறையில் திராவிட மொழிகளைக் கற்கும், ஆய்வு செய்யும் முறைமைகளை மேம்படுத்துவதே, தன் தலையாய நோக்கம் எனக் குறிப்பிடும் கால்டுவெல் அத்துடன் நிறுத்தவில்லை. எங்கோ ஓர் உயர்ந்த இடத்திற்குத் திராவிட மொழிகளின் ஆய்வை எடுத்துச் செல்கிறார். இதுதான் உலக மொழிக் குடும்பங்களுக்கு கால்டுவெல் தந்த அருங்கொடை. அவரது பரந்து விரிந்த உள்ளம், உலகளாவிய சிந்தனை, கூரிய தொலைநோக்குப் பார்வை, எல்லகளைத் தாண்டிய மனுக்குல ஒன்றிப்பு இவையனைத்தையும் இக்கூற்றில் கால்டுவெல் வெளிப்படுத்துகிறார். திராவிட மொழிகள் ஒப்பாய்வு செய்வது தன் தலையாய நோக்கம் என்பதைத் தான் என்றுமே மறவாதிருந்தாலும், அதனையும் தாண்டி, ஒரு மொழிக் குடும்பத்தின் ஒப்பாய்வு இது போன்ற பல்வேறு மொழிக் குடும்பங்களுடன் ஒப்பிட்டு, எங்ஙனம் மொழிகள் தோன்றின, தொடக்கக் காலத்தில் இம்மொழிக் கூறுகளின் உறவு எங்ஙனம் அமைந்திருந்தது என்ற ஒரு மாபெரும் ஆய்வின் எல்லையை நோக்கி பயணிப்பதே தன் நிறைவான குறிக்கோள் என்று அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறார் (பக்கம் ix). ஆனால் அறிவியல் பாங்குடன் இக்கேள்விக்கு இதுவரை விடை கிடைத்ததே இல்லை என்பதனையும் அவர் சொல்லத் தவறவில்லை.

I have considered it desirable to notice, as opportunity occurred, such principles, forms, and roots as appeared to bear any affinity to those of any other language or family of languages, in the hope of

contributing thereby to the solution of the question of their ultimate relationship. This question has never yet been scientifically solved, though one must hope that it will be solved some day (Preface ix).

நிறைவாக, ஒரு மொழி அல்லது மொழிக் குடும்பம், மொழித் தொடக்க நிலையில் கொண்டிருந்த உறவைக் கண்டுபிடித்து வெளிக்கொணர்வதற்கான ஆய்வே, ஒப்பிலக்கண ஆய்வின் தலையாய நோக்கம் என்பதனையும் காட்டுவெல் வெளிப்படுத்துவதிலிருந்து, திராவிடத்தையும் தாண்டி, ஆரியத்தையும் தாண்டி, முண்டா, செமிட்டிக் போன்ற அனைத்து மொழிக்குடும்பங்களையும் தாண்டி, உலகத் தொடக்க மொழிக் குடும்ப உறவுகள் வழி மனுக்குல ஒன்றிப்பைத் தொடவிரும்பும் காட்டுவெலின் உள்ளம் ஓர் உலக உள்ளம். எல்லோரும் தன் உடன் பிறந்தோர் எனக்கருதும் உள்ளம். 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் உயரிய உள்ளத்தை உலகுக்குக் காட்டும் ஓர் அரிய உள்ளம். திராவிடத்தைக் குறித்துத் தான் எழுதினாலும், அனைத்துத் துறைகளிலும் அரிய, அரும் பெரும் சாதனைகளைப் புரிந்த அறிஞர்கள் உலகுக்காக, உலக மக்கள் இனத்திற்காக, அவர்தம் மேம்பாட்டிற்காகத் தொண்டாற்றியது போல் காட்டுவெலும், தன் அரிய ஆய்வு உலகத் தொண்டாக அமைய வேண்டுமென விரும்பினார், விரும்புகிறார்.

'தமிழறிஞர்களே தமிழ்ச் சொற்கள் எல்லாம் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்தவை' என ஆய்வு அணுகு முறையின்றி நம்பிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ('Enumeration of Dravidian Languages', Introduction, II), திராவிட மொழிக் குடும்பம், அது ஒரு தனி மொழிக் குடும்பம், அக்குடும்பத்தில் முழு வளர்ச்சிபெற்ற, முதிய மொழி, மூத்த மொழி, முதிர்ச்சி பெற்ற மொழி தமிழ், அது சமஸ்கிருதத்திற்கும் முந்தைய மொழி, மூத்தமொழி, சமஸ்கிருதத்திற்குச் சொற்களைக் கொடையாக வழங்கிய மொழி என்ற கருத்தியலை அறிவியல்சார் ஆய்வு வண்ணம் நிறுவி, தமிழின் தொன்மையையும் தனித்தன்மையையும், முதன் முதலில் இந்த உலகுக்கே கொடையாக வழங்கிய பெருமை காட்டுவெலுக்கு மட்டுமே உண்டு.

தனது ஒப்பிலக்கண ஆய்வு, இதனைப் போன்று எல்லா மொழிகளிலும், ஒப்பிலக்கண ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள வழிவகுக்க வேண்டுமென காட்டுவெல் மிகவும் விரும்பினார். எனவேதான் காட்டுவெலின் ஒப்பிலக்கணத்திற்கு 16 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் வெளி வந்த J. Beames, *A Comparative Grammar of the Modern Aryan Languages of India*, London : Truibners, 1872, தற்கால இந்திய ஆரிய மொழிகளின் ஒப்பிலக்கண நூலை

அவர் ஆய்வு மனமகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார். இரண்டாம் தொகுதி உரிய நேரத்தில் வெளி வராதது தனக்கு மன வருத்தத்தைத் தருவதாகவும் பதிவு செய்துள்ளார் (Preface, xiii). என்னே காட்டுவெலின் மாண்பு! உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளிய உயர்ந்த மனிதர் அவர். தமிழ் எழுத்து முறைமைகளை (Alphabet) தனது மொழி ஒப்பிலக்கணத்தில் முதல் பகுதியில் கருத்தாய்வுக்காக எடுத்துக்கொள்ளும் காட்டுவெல், சமஸ்கிருதத்திலுள்ள ஸ, ஷ, ஜ, [ஹ] (Sibilants and Aspirates, பக்கம் 134) தமிழ் மொழியில் இல்லாதது தமிழுக்குள் இழப்பே, வறுமைத்தன்மை (destitute) என்பதையே காட்டுகின்றது என்பதனையும் அவர் பதிவு செய்யத் தவறவில்லை (The Tamil alphabet is destitute of the Sanskrit Sibilants s', sh, s [p 133]). வாழ்வு என்பது வளர்ச்சி, வளர்ச்சி என்பது மாற்றம் எனக் கொள்ளுவோமானால், சமஸ்கிருதத்தினை ஒரு மிக நெடிய காலத்தின் வாழ்வு மொழியாகவே காட்டுவெல் கருதுகிறார் (If life means growth, and growth means change, Sanskrit must be regarded as having for a long period been, not a dead, but a living tongue. 'Introduction', 80 - 81).

தமிழர்கள் தங்களுடைய மொழியை மட்டும் கற்காமல் பிற மொழிகளையும் கற்று, அறிவார்ந்த முறையில் அறிவியல்சார் ஒப்பீட்டு முறைமைகளின் அடிப்படையில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்வார்கள் என்றால், பல வழிகளில் இது தமிழின் வளாச்சிக்கும் தமிழர்களின் மேம்பாட்டுக்கும் உதவும் எனக் காட்டுவெல் உறுதியான கருத்துக் கொண்டிருந்தார்.

If the natives of Southern India began to take an interest in the comparative study of their own languages and in comparative philology in general, they would find it in a variety of ways much more useful to them, than the study of the grammar of their own language alone ever has been (Preface xii).

திராவிட மொழிகளின் இலக்கண நூலாக இருந்தாலும், அழகான ஆங்கிலத்தில் இந்நூல் எழுதப்பட்டிருப்பது தன் தாய்மொழி மீது காட்டுவெல் கொண்டிருந்த காதலையும், அம்மொழியின் வளப்பத்தையும் கலை நயத்துடன், நளினமாகக் கையாளும் அபாரத் திறன் காட்டுவெலிடம் அமைந்திருந்ததையே அவரது ஆங்கில மொழிநடை அடையாளம் காட்டுகிறது. 'திராவிடம்' என்ற சொல், அவரது சிறந்த ஆங்கில நடையில், ஆய்வு உலகின் உச்சத்தையே தொட்டு நிற்கிறது என்பது ஓர் இயற்கையான கூற்றே.

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர்

சனாதன தீர்ப்பு.. சகிக்க வேண்டுமா?

சாதாரணமாக வரலாற்றைப் படிப்பவர்கள் இந்த சாதி அமைப்பு முறை பல நூற்றாண்டுகளாக இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்வார்கள். ஆனால் அனிதா சுமந்தோ இது புதிய சமாதாரம் என்கிறார். ஏறக்குறைய பிராமணர் அல்லாதவர் சங்கம் உருவாகிய காலத்தில் இருந்துதான் சாதி பிரச்சனை வந்தது என்று மறைமுகமாக குறிப்பிடுகிறார்.

சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி அனிதா சுமந்த் வர்ணாசிரம சர்ச்சை தொடர்பாக வழங்கிய தீர்ப்பு நீதிமன்றமும் காவியமமாகி வருவதை உறுதிப்படுத்துகிறது. அரசமைப்புச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் தீர்ப்பு வழங்குவதற்கு பதிலாக அரைவேக்காட்டுத்தனமான சொந்த கருத்துகளின் அடிப்படையில் தீர்ப்பை வழங்கியுள்ளார். அதாவது, அனிதா சுமந்தின் சொந்தக் கருத்து, அவரது முனையில் இருந்து உதித்ததல்ல. வர்ணாசிரம அடிப்படையில் பிராமணிய சாதி மேலாதிக்கத்தை நிறுவப் பாடுபடும் வலது சாரி சக்திகளின் கருத்தைத்தான் அனிதா சுமந்த் பிரதிபலித்துள்ளார். சட்ட புத்தகங்களின் துணையை நாடாமல் வாட்ஸ் அப் யுனிவர்சிட்டியில் வலம் வரும் திருத்தல் வாத அபத்தங்களை, சப்பைக்கட்டுகளை அப்படியே வாந்தி எடுத்துள்ளார்.

‘கொசு, மலேரியா, டெங்கு, கொரோனா போன்றவற்றை எதிர்ப்பதைவிட, அவற்றை ஒழிப்பதே சரி. அதே போல் சனாதனத்தையும் ஒழிக்க வேண்டும்’ என்று உதயநிதி ஸ்டாலின் பேசியது தொடர்பான வழக்கில்தான் இந்தத் தீர்ப்பு வந்துள்ளது. அவர் மட்டுமின்றி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஆராசா இந்து சமய அறநிலையத்துறை அமைச்சர் பி.கே. சேகர்பாபு ஆகியோர் எந்தத் தகுதியின் (quo warranto) அடிப்படையில் பதவியில் நீடிக்கிறார்கள் என்ற கேள்வியை எழுப்பும் வழக்கில் அறிவுரையும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அரசமைப்புச் சட்டப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ள பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் சரியான புரிதல் இன்றி இந்துயிசம் பற்றி பேசியுள்ளனர். எந்த ஆவணத்தின் அடிப்படையில் உதயநிதி கருத்தை வெளியிடுகிறார், எந்த ஆய்வின் அடிப்படையில் இந்த முடிவுக்கு வந்தார் என்று

நீதிபதி அனிதா கேள்விகள் எழுப்பியுள்ளார்.

அரசமைப்பு பதவிப் பொறுப்பை நினைவுபடுத்தும் அனிதாவும் அரசமைப்பு சட்டப்படி உருவான நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி என்பதை மறந்துவிட்டு வர்ணாசிரம கருத்தியலை முட்டுக் கொடுப்பதற்காக சொத்தையான வாதங்களை முன் வைத்துள்ளார். இந்து மதம் என்பதே சனாதன மதம் என்று ஆர் எஸ் எஸ்காரர்கள் சொல்வதையே வேதவாக்காக ஏற்று தீர்ப்பு வழங்கி உள்ளார். இவ்வழக்கில் இந்த ஆண்டு மார்ச் ஆறாம் தேதி தீர்ப்பு வந்தது. இதன்பின் அந்தத் தீர்ப்பில் சில திருத்தங்கள் செய்து மார்ச் 9ஆம் தேதி தீர்ப்பு பதிவேற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. எந்த காரணத்திற்காக இந்த தீர்ப்பில் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன என்ற விவரத்தை நீதிமன்றம் தெரிவிக்கவில்லை. தவறான தகவல்களைத் தெரிவித்துவிட்டு அதை ஒப்புக் கொள்ளாமல் திருத்தி வெளியிடுவது என்பது நியாயமா? நீதிமன்ற நடைமுறைகளை மதிக்காமல் திருத்திய தீர்ப்பை பதிவேற்றம் செய்துள்ளனர். சாதி வேறுபாடு என்பது 100 ஆண்டுகளுக்கும் குறைவான காலகட்டத்தில் உருவானது என்று முதல்தீர்ப்பில் அனிதா கூறியுள்ளார். இரண்டாவது தீர்ப்பிலோ அது நவீன காலத்தில் (modern phenomena) உருவானது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சாதாரணமாக வரலாற்றைப் படிப்பவர்கள் இந்த சாதி அமைப்பு முறை பல நூற்றாண்டுகளாக இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்வார்கள். ஆனால் அனிதா சுமந்தோ இது புதிய சமாதாரம் என்கிறார். ஏறக்குறைய பிராமணர் அல்லாதவர் சங்கம் உருவாகிய காலத்தில் இருந்துதான் சாதி பிரச்சனை வந்தது என்று மறைமுகமாக குறிப்பிடுகிறார். முதல் தீர்ப்பின் 370 சாதிகள் தமிழ்நாட்டில் இருப்பதாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வள்ளலாரையே சனாதன தர்மத்தின் உச்ச நட்சத்திரம் என்று ஆளுநர் ரவி கூறுகிறார். திட்டமிட்ட இந்த வகை பொய்ப் பிரச்சாரத்தை ஆளுநர் தொடர்ந்து செய்து வருகிறார். ஆளுநருக்கு தரவுகளைத் தருபவர்கள்தான் அனிதாவுக்கும் தரவுகளைத் தருகிறார்கள் என்பதைச் விளக்கிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

பின்னர் திருத்தி வெளியிட்டதில் 184 சாதிகள் இருப்பதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். பல்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்தவர் இடையே உள்ள மூர்க்கத்தனம் என்பது அவர்களுக்கு தரப்படும் சலுகைகளால் (benefits) விளைகிறது என்று ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். இந்தச் சலுகை என்ன என்பதை அவர் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. சலுகை என்னவென்றால் இட ஒதுக்கீடு உரிமையைத்தான் சலுகை என்று அவர் வர்ணிக்கிறார். இட ஒதுக்கீட்டுக்கு எதிரான தீர்ப்பை துணிச்சலாக சொல்கிறார்.

சாதிக்கு அடிப்படை தொழிலா?

இட ஒதுக்கீட்டை காலம் காலமாக எதிர்த்து வருபவர்கள் வேத மதத்தை ஆதரிக்கும் பிராமணிய சக்திகள் என்பது உலகறிந்த உண்மை. வர்ணாசிரம தர்மம் குறித்து அவர் கொடுத்துள்ள வியாக்கியானம் வேடிக்கையானது. வர்ணாசிரமத்தைப் பற்றி பலரும் விமர்சிக்கும் போது பிறப்பின் அடிப்படையில் சாதிகள் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுள்ள வர்ணாசிரம தர்மம் என்ற உயர்நிலைப் பாடப் புத்தகத்தைக் கொண்டுதான் மேற்கோள் காட்டுகின்றனர். ஆனால் அனிதா இந்த அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆவணத்தை விட்டுவிட்டு பிற்காலத்தில் 1945 இல் சென்னை குப்புசாமி சாஸ்திரி ஆராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிட்ட கருத்தை மட்டும் அங்கீகரித்து அதில் உள்ள கருத்துக்களை தனக்கு ஆதரவாக எடுத்துக் கொள்கிறார். இந்த ஆராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிட்ட கருத்து பனாரஸ் பல்கலைக்கழக நூலைவிட எவ்வகையில் சிறந்தது என்பதை அனிதா விளக்கவில்லை. மற்ற மொழிபெயர்ப்புகளை ஏன் நிராகரிக்க வேண்டும் என்றும் அவர் காரணம் சொல்லவில்லை. சாதிகள் தொழிலின் அடிப்படையில் வரையறுக்கப்பட்டது என்று குப்புசாமி ஆராய்ச்சி நிறுவனம் கருத்து கூறுகிறது. வர்ணாசிரம தர்மம் சனாதனத்தின் ஒரு பகுதியே என்பதை அனிதா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சனாதனம் என்பது உயர்ந்த ஒழுக்க மதிப்பீடுகளையும் நேர்மையான வாழ்க்கையைத்தான் வலியுறுத்துகிறதாம்.

சாதி அடிப்படையில் பேதங்கள் கற்பிக்கப்படுவதால்தான் வர்ணாசிரமத்தை

எதிர்க்கிறோம். ஆனால் அந்த அடிப்படையையே அனிதா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இப்போது நடக்கும் சாதிய மோதல்களுக்கும் வருணாசிரமத்திற்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்றும் அவர் வாதம் செய்கிறார். பிராமணிய சக்திகள் செய்து வரும் பொய்ப் பரப்புரையை அப்படியே நம்புவது கருத்துப் பிழை என்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா? வள்ளலாரையே சனாதன தர்மத்தின் உச்ச நட்சத்திரம் என்று ஆளுநர் ரவி கூறுகிறார். திட்டமிட்ட இந்த வகை பொய்ப் பிரச்சாரத்தை ஆளுநர் தொடர்ந்து செய்து வருகிறார். ஆளுநருக்கு தரவுகளைத் தருபவர்கள்தான் அனிதாவுக்கும் தரவுகளைத் தருகிறார்கள் என்பதைச் விளக்கிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. பல்வேறு சாதிக் குழுக்களின் இழுப்புகளால் தமிழ்நாட்டில் அருவறுப்பான ஒலி (cacophony) கேட்கிறது. அந்த நிலைமைக்கு வர்ண முறையை குற்றம் சொல்ல முடியுமா? உறுதியாக முடியாது என்றும் தீர்ப்பில் கூறியுள்ளார். வர்ணாசிரமம் என்பது சனாதனத்தின் ஒரு பகுதியா, இல்லையா என்பதை முக்கியமான கேள்வி. ஆனால் அனிதா முழுப் பூசணிக்காயை இலைச் சோற்றில் மறைப்பது போல் வர்ணாசிரமத்திற்கும் சனாதனத்திற்கும் உள்ள பிரிக்க முடியாத உறவை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார். இந்த இமாலயப் புரட்டைச் செய்ய மாபெரும் துணிச்சல் தேவை.

பிராமணர் மாநாட்டில் நீதிபதி

இவர் பின்னணி என்ன? 2019-ம் ஆண்டில் கொச்சியில் நடந்த சர்வதேச தமிழ்நாட்டு பிராமணர்கள் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டவர்தான் அனிதா. இவர் சாதியவாதியாக இருந்து கொண்டு சாதியின் மூல வேர் எது என்பது குறித்து ஊருக்கு உபதேசம் செய்கிறார். இந்து மதம் பேதங்களை உருவாக்கவில்லை என்று சொல்ல வருகிறார். ஆனால் பெரியவா என்று அழைக்கப்படும் காஞ்சி சந்திரசேகர் சரஸ்வதி, சனாதன தர்மத்தை ஊதி ஊதி எல்லோரிடமும் பரவச் செய்யலாம் என்பது என்னுடைய பேராசை. நம்முடைய சனாதன மதத்தில் மற்ற மதங்கள் எதிலும் இல்லாத வர்ண தர்மம் இருப்பதால் இது அவசியமில்லை என்று எடுத்துப் போட்டுவிட்டு நம் மதத்தையும் மற்றவை மாதிரி

ஆக்கிவிட வேண்டும் என்று சீர்திருத்தக்காரர்கள் சொல்கிறார்கள். காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் இந்து மதத்தில் வர்ணம் இருக்கிறது என்று சொன்னாலும் இவர்கள் அதை மறைக்கப் பார்க்கிறார்கள்.

மதுவின் சாஸ்திரத்தை சோழர்கள் ஆதரித்த காலத்தில் அதை எதிர்த்து சித்தர் சிவவாக்கியர் "சாதி ஆவது ஏதடா" எனப் பாடியுள்ளார். பாம்பாட்டிச் சித்தர் "சாதி பிரிவினிலே தீயை மூட்டுவோம்" எனப் பாடி உள்ளார். வள்ளலார், அயோத்திதாச பண்டிதர், இரட்டைமலை சீனிவாசன், பெரியார் ஆகியோர் சாதி இழிவை எதிர்த்து போராடிய வரலாறு எதைப் பற்றியும் ஞானமில்லாதவராக நீதிபதி இருக்கிறார். ஸ்ருதிகள் .. அதாவது ரிக் வேதம் போன்றவை தோன்றிய காலத்திற்கும் ஸ்மிருதிகள் என்ற சட்டக் கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்ட காலத்திற்கும் இடையே தான் சாதிகள் உருவாகி இருக்க வேண்டும். இந்த காலகட்டத்தில் உருவான உழைப்புச் சுரண்டலை நியாயப்படுத்தும்

நம்மிடையே இந்தத் தீர்ப்பு குறித்து நிலவும் மெத்தனம் ஆபத்தானது. மக்களின் கடைசி நம்பிக்கை நீதிமன்றம் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் அந்த நீதிமன்றமும் வளைந்து கொடுத்து பிராமணிய சக்திகளுக்கு ஆதரவான நிலையை எடுக்கின்றன. இந்தப் போக்கு சாதி எதிர்ப்பு கருத்துக்கள் சிந்தனைகளுக்கு பெரும் சவாலானவை. சட்டப் போராட்டம் மட்டுமின்றி மக்களிடையே பரப்புரையை வலிமையாக எடுத்துச் சென்று தீர்ப்பை வாபஸ் பெறச் செய்ய வேண்டும்.

வேலையைத்தான் வர்ணாசிரமம் செய்கிறது என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். ஒருவர் ஒரு சாதியில் பிறந்து விட்டால் அவர் சாதி மாற முடியாது. சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளை மாற்ற முடியாது என்பதே அவர்களின் தந்திரமான உத்தி. சூத்திரரின் கடமையைச் சொல்லும்போது அது பெருமையோடு பகவத் கீதையை மேற்கோள் காட்டுகிறது.. சூத்திரர்களுக்கு மட்டுமே பகவான் ஒரே ஒரு கடமையை நிர்ணயித்திருக்கிறார். அது இதர சாதியினருக்கு வெறுப்பின்றி சேவை செய்வது. நல்ல நடத்தை மூலம் 'உயர் சாதியாக' மாற முடியும். அடுத்த பிறவியில் பிராமணராக பிறக்கலாம். அதனால் இந்தப் பிறவியில் சூத்திரர்கள் இழிவைத் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்

என்பதுதான் வர்ணாசிரம தர்மத்தின் போதனை. துப்புரவு தொழில் போன்ற இழிவான தொழிலை செய்வதற்கு கடவுள் தான் கட்டளையிட்டுள்ளார். அதனால் அவர் அந்தத் தொழிலை கைவிட்டு விட்டு வேறு தொழிலுக்கு வந்து விடக்கூடாது என்ற கருத்தைத்தான் வருணாசிரமம் வலியுறுத்துகிறது.

மோடி ஆட்சியில் வந்துள்ள விஸ்வகர்மா திட்டமும் குலத் தொழிலை வற்புறுத்தும் அதே நோக்கம் கொண்டதுதான். குழந்தை திருமணம், உடன்கட்டை ஏறுதல், விதவைகளுக்கு மறுமணம் மறுத்தல், தேவதாசி முறை பெண்களுக்கு சொத்து கூடாது அவர்களை நம்பக்கூடாது என்பது போன்ற பெண்களுக்கு எதிரான பல விஷயங்களை சனாதனவாதிகள் நடைமுறைப்படுத்தி வந்துள்ளனர். அனிதாவின் தீர்ப்பு வந்தவுடன் சரிபார்ப்பு நிபுணர் முரளி கிருஷ்ணன் 1908 ஆம் ஆண்டிலேயே சாதி குறித்த வழக்கு நீதிமன்றத்துக்கு வந்துள்ளது. அந்த ஆண்டில் வழக்கு வந்துள்ளது என்றால் அந்தக் காலகட்டத்திற்கு முந்தைய காலத்திலேயே சாதி இருந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார் அவர். இதுபோன்று சமூக வலைதளங்களில் அனிதா குறித்து விமர்சனங்கள் வர ஆரம்பித்த பின்பு தான் அனிதா தீர்ப்பை திருத்தி சாதி நவீன சமாச்சாரம் என்று எழுதியுள்ளார். இந்துயிசம் என்ன என்பதை வரையறுக்க முடியாது. ஆனால் இந்துத்துவா என்பது ஒரு வாழ்க்கை நடைமுறை என்று உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி ஜே.எஸ். வர்மா தீர்ப்பு (1996) வந்த காலத்திலேயே தீர்ப்பை திருத்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு இருக்க வேண்டும். அப்போது வேடிக்கை பார்க்கப்பட்டதன் தொடர்ச்சியாக இப்போது அதே வழியில் இஷ்டப்படி தீர்ப்புகள் சொல்லப்படுகின்றன. இப்போதும் நாம் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம் என்றால் நீதிபதி அனிதா சொல்வதுதான் உண்மை என்று எதிர்காலத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு விடும்.

நம்மிடையே இந்தத் தீர்ப்பு குறித்து நிலவும் மெத்தனம் ஆபத்தானது. மக்களின் கடைசி நம்பிக்கை நீதிமன்றம் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் அந்த நீதிமன்றமும் வளைந்து கொடுத்து பிராமணிய சக்திகளுக்கு ஆதரவான நிலையை எடுக்கின்றன. இந்தப் போக்கு சாதி எதிர்ப்பு கருத்துக்கள் சிந்தனைகளுக்கு பெரும் சவாலானவை. சட்டப் போராட்டம் மட்டுமின்றி மக்களிடையே பரப்புரையை வலிமையாக எடுத்துச் சென்று தீர்ப்பை வாபஸ் பெறச் செய்ய வேண்டும்.

கட்டுரையாளர்: மூத்த பத்திரிகையாளர்

மீட்கப்படுமா அதலபாதாளத்தில் வீழ்ந்துகிடக்கும் மக்களாட்சி?

வரலாற்றில் முன் எப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு மக்களாட்சியின் மாண்புகளுக்குப் பெரிதும் அச்சுறுத்தல் விடப்படும் காலமாக இது உள்ளது. மக்களுக்கு சேவையாற்ற வேண்டிய அரசு நிறுவனங்கள் எல்லாம் ஒன்றிய அரசின் முன்னர் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று அதற்கு சேவை செய்யும் அமைப்புகளாக மாற்றப்பட்டுவருகின்றன.

உலகில் மக்களாட்சி நடைபெறும் நாடுகளில் முதன்மையானது இந்தியா. இப்படித்தான் ஏடுகளும் எழுத்துகளும் சொல்கின்றன. உண்மைநிலை இதுதானா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டியதுள்ளது. உண்மையிலேயே இங்கு மக்களாட்சி அதாவது, மக்களுக்கான ஆட்சி நடைபெறுகிறதா என்ற கேள்வியை எழுப்பி அதற்கான விடையைத் தேடிப் புறப்பட்டால் நாம் சென்றடையும் இலக்கு மக்களாட்சியின் சிகரமாக இருக்குமா சர்வாதிகாரத்தின் தொடக்கமாக இருக்குமா? இந்த அய்யம் ஏற்படுவது ஏனெனில், வரலாற்றில் முன் எப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு மக்களாட்சியின் மாண்புகளுக்குப் பெரிதும் அச்சுறுத்தல் விடப்படும் காலமாக இது உள்ளது. மக்களுக்கு சேவையாற்ற வேண்டிய அரசு நிறுவனங்கள் எல்லாம் ஒன்றிய அரசின் முன்னர் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று அதற்கு சேவை செய்யும் அமைப்புகளாக மாற்றப்பட்டுவருகின்றன.

கடந்த 10 ஆண்டுகளாகவே மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் மோடி பதவியேற்ற நாளிலிருந்து இந்தியாவில் தனிமனிதர் சுதந்திரமும் ஊடகங்களின் சுதந்திரமும் சிறிது சிறிதாகப் பாழ்பட்டுப்போயுள்ளன என்பது கண்கூடு. சமூக ஊடகங்களில் தனிநபர்கள் சுதந்திரமாகக் கருத்துகளை வெளியிடுவதிலும் சிக்கல்கள் எழுந்துள்ளன. ஒன்றிய அரசுக்கு எதிரான எந்த ஒரு சொல்லும் அச்சேறுவதையோ அறிவார்த்த அரங்குகளில் விவாதிக்கப்படுவதையோ அரசு விரும்புவதில்லை. அதிகாரத்துக்கு எதிராக ஒலிக்கும் குரல், ஊடகங்களின் உண்மைக் குரல், உரிமைக் குரல் எல்லாம் ஒடுக்கப்படுகின்றன;

அடக்கப்படுகின்றன; உண்மையில் இந்தக் குரல்கள் மக்களாட்சிக்கு வலுச்சேர்ப்பவையே; ஆனால் இவை ஒடுக்கப்படுவது என்பது மக்களாட்சிக்கு மரண சாசனம் எழுதிக் கைச்சாத்திடும் வேலையாகவே உள்ளது, அரசு ஏன் இந்தக் குரல்களை ஒடுக்குகிறது? அவர்களுக்கு அச்சம் உள்ளது. பிரதமர் நரேந்திர மோடிக்குத் தன் ஆட்சியின் மீது நம்பிக்கை இல்லை. ஆகவே, அவர்கள் எதிர்ப்புக் குரல்களை ஒடுக்குகிறார்கள்.

மக்களாட்சி மதிப்பீடுகள்

இந்தியாவின் மக்களாட்சி நிலையைப் பற்றி விவாதிக்க உதவியாக இரண்டு ஆய்வுகளைப் பார்க்கலாம். ஒன்று 'தி எக்னாமிஸ்ட்' இதழ் நடத்திய ஆய்வு, மற்றொன்று ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் பியூ ஆய்வு நிறுவனம் நடத்தியது. பியூ நிறுவனம் நடத்திய ஆய்வில் இந்தியாவில் சர்வாதிகார ஆட்சி நன்மை தரும் என 67 சதவீதத்தினர் கூறியுள்ளனர். இதே நிறுவனம் 2017இல் நடத்திய ஆய்வில் சர்வாதிகார ஆட்சிக்கான ஆதரவானது 55 சதவீதமாகவே இருந்துள்ளது. இந்தியாவில் இராணுவ ஆட்சி நன்மை பயக்கும் என 72 சதவீதத்தினரும்; தொழில்துறை வல்லுநர்களால் நடத்தப்படும் ஆட்சியே சிறப்பாக அமையும் என 82 சதவீதத்தினரும் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆய்வின் இந்த முடிவு நமக்கு அதிர்ச்சி தருவதாகவே இருக்கும். ஆனால், பெரும்பான்மையோர் இத்தகைய முடிவுக்கு வரக் காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்பதைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். நமது நாட்டில் மக்களாட்சி நடைபெறும் சூழலைக் கண்டு வெறுத்துப்போன மக்களே இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் எனப் புரிந்துகொள்ள

முடிகிறது.

குறைந்த வருமானம் பெறுவோர், வலுவான தலைவர் ஆண்டால் நாடு நன்றாக இருக்கும் என நினைக்கிறார்கள்; கல்வி அறிவு குறைந்தவர்கள் இராணுவ ஆட்சி நல்லது என நினைக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு முடிவுகள் அடிப்படையில் இந்தியாவில் இராணுவ ஆட்சிக்கும் சர்வாதிகார ஆட்சிக்கும் ஆதரவாக மக்கள் தெரிவித்திருக்கும் கருத்தைச் சிந்தித்தால் நமது மக்களாட்சி சரிவை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருப்பதை எளிதாக உணரலாம். அதே போல் பொருளாதாரரீதியாகவும் நாம் சரிவை நோக்கியே சென்றுகொண்டிருக்கிறோம். அதனால்தான் இங்கே இராணுவ ஆட்சிக்கும் சர்வாதிகார ஆட்சிக்கும் தொழில்நுட்ப வல்லுநர் ஆட்சிக்கும் மக்களிடையே வரவேற்புக் கிடைத்துள்ளது.

மேம்படுமா மக்களாட்சி?

மக்களுக்கு என்ன தேவை என்பதைச் சிந்திக்காதவர்களாக மக்கள் பிரதிநிதிகள் இருக்கிறார்கள் என 55 சதவீதத்தினர் கூறியிருக்கிறார்கள். இப்போதைய மக்களாட்சி மேம்பட என்னவெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என நினைக்கிறீர்கள் என்ற கேள்வியையும் ஆய்வு முன்வைத்திருக்கிறது. அந்தக் கேள்விக்கான பதிலைப் பெற்று அதிலிருந்து உருவாக்கிய முடிவுகளையும் ஆய்வில் தந்துள்ளது. அரசியல் தலைவர்கள் மேம்பட வேண்டும் என மக்கள் நினைக்கிறார்கள். அரசியல் தலைவர்கள் மேம்படுதல் என்றால் என்ன? அவர்கள் மக்கள் குரலுக்குச் செவிசாய்ப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும்; மக்களின் தேவைகளை அறிந்து தீர்ப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும். எல்லா தரப்பினரிடமிருந்தும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் எனவும் கூறுகிறார்கள். அதே போல் அரசியல் சீர்திருத்தம் அவசியம் என்றும் மக்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். தேர்தல் நடைமுறைகளில் சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்கிறார்கள்; அரசியல்வாதிகளும் குறிப்பிட்ட வயதில் ஓய்வுபெற்றுவிட வேண்டும் என்கிறார்கள். முக்கியமான முடிவுகளின்போது மக்கள் நேரடியாக அதில் பங்களிக்கும் வகையிலான அரசியல் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்கள். மக்களாட்சி திறம்பட செயல்பட, மக்களின் ஒத்துழைப்பும் ஒருங்கிணைப்பும் அவசியம் என்று தான் ஆய்வில் கலந்துகொண்டு பதிலளித்தவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். நாட்டு நடப்பு குறித்து குடிமக்கள் அதிகம் அறிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள்.

இந்தியாவில் நிலவும் மக்களாட்சியானது குறைபட்ட மக்களாட்சி என்றே இந்த ஆய்வு தெரிவிக்கிறது. குறைபட்ட மக்களாட்சி என்பதைச் சுருக்கமாகப் பெயரளவுக்கான மக்களாட்சி எனலாம். இந்தப் பெயரளவுக்கான மக்களாட்சி நடைபெறும் நாடுகளில் தேர்தல் சுதந்திரமாகவும் நேர்மையாகவும் நடைபெறுவது போன்ற தோன்றும். ஆனால், அப்படி நடப்பதில்லை. தேர்தல் நடைமுறைகளில் பலவிதமான பிரச்சினைகள் இருக்கும்.

ஆரோக்கியமான அரசியல் சூழ்நிலை அமையும்போதுதான், ஆரோக்கியமான பொருளாதாரச் சூழலும் உருவாகும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார்கள். குடிநீர் வசதி, சாலை வசதி உள்ளிட்ட உள் கட்டமைப்புகள் மேம்படுத்தப்பட வேண்டும்; மின்சார வசதி, மருத்துவ வசதி உள்ளிட்ட சேவைகள் முறையாகக் கிடைக்க வேண்டும். வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்க வேண்டும் பண வீக்கத்தைக் கட்டுக்குள் வைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள். இப்படியான சூழல் இந்தியாவில் நிலவுகிறதா?

உலக நாடுகளில் மக்களாட்சி எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதை ஆய்வுசெய்து அதன் முடிவுகளை ஆண்டுதோறும் வெளியிட்டு வருகிறது தி எக்னாமிக்ஸ் இதழ். இந்த இதழ் 2023 ஆம் ஆண்டுக்கான மக்களாட்சிக் குறியீடு தொடர்பான ஆய்வை நடத்தி அதன் முடிவுகளை வெளியிட்டுள்ளது. தேர்தல் நடைமுறைகள் மற்றும் பன்மைத்துவம், அரசின் செயல்பாடுகள், அரசியல் பங்களிப்பு, அரசியல் பண்பாடு, குடிமக்களுக்கான மரபுரிமைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மக்களாட்சியின் செயல்பாடுகள் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

மங்கிவரும் மக்களாட்சி

167 உலக நாடுகளில் நடத்தப்பட்ட இந்த ஆய்வில் 74 நாடுகளில் மட்டும்தான் மக்களாட்சி முழுமையான அளவில் செயல்படுகிறது என்பது தெரியவந்துள்ளது. உலகம் முழுவதுமே மக்களாட்சி என்னும் அரசியல் மங்கிக்கொண்டுவருகிறது எனத் தெரிவித்துள்ளது அந்த ஆய்வறிக்கை. உலக மக்கள்தொகையில் ஐம்பது சதவீதமானோர் மக்களாட்சி என்னும் குடைக்குக் கீழேதான் வாழ்ந்துவருகிறார்கள். ஆனால், முழுமையான

மக்களாட்சி என்பதை வெறும் எட்டு சதவீதத்தினர் மட்டுமே அனுபவித்துவருகிறார்கள்.

நார்வே, நியூசிலாந்து, ஐஸ்லாந்து, சுவீடன் உள்ளிட்ட பத்து நாடுகளில் மாத்திரமே மக்களாட்சியர்னது அதன் முழுமையான அளவில் செயல்பட்டுவருகிறது. பிற நாடுகளில் பெயரளவுக்கே மக்களாட்சி என்பது நடைபெறுகிறது. குடிமக்கள் உரிமை, ஊடக சுதந்திரம் ஆகிய இரண்டும் பாதிக்கப்படுவதையே மக்களாட்சிமீதான மிகப் பெரிய தாக்குதலாகப் பார்க்க வேண்டியதிருக்கிறது என்கிறது இந்த ஆய்வு.

இந்தியாவில் நிலவும் மக்களாட்சியானது குறைபட்ட மக்களாட்சி என்றே இந்த ஆய்வு தெரிவிக்கிறது. குறைபட்ட மக்களாட்சி என்பதைச் சுருக்கமாகப் பெயரளவுக்கான மக்களாட்சி எனலாம். இந்தப் பெயரளவுக்கான மக்களாட்சி நடைபெறும் நாடுகளில் தேர்தல் சுதந்திரமாகவும் நேர்மையாகவும் நடைபெறுவது போன்று தோன்றும். ஆனால், அப்படி நடப்பதில்லை. தேர்தல் நடைமுறைகளில் பலவிதமான பிரச்சினைகள் இருக்கும்.

சீர்குலைவும் மக்களாட்சி

இந்தியாவில் நடைபெறும் மக்களாட்சி குறித்து இந்த இரண்டு ஆய்வு முடிவுகளின் அடிப்படையில் சிந்தித்துப் பாருங்கள். உலகின் மிகப் பெரிய ஜனநாயக நாடு என மார்தட்டிக்கொள்ளும் நாட்டில் நாடாளுமன்றத் தேர்தல் நடைபெறும் வேளையில் அதன் தேர்தல் ஆணையர் பதவி விலகுகிறார். தேர்தல் ஆணையரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் புதிய சட்டத்தைத் தற்போதைய ஒன்றிய அரசு கொண்டுவந்துள்ளது. இந்தச் சட்டத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்ன தெரியுமா? தேர்தல் ஆணையர்களை நியமிக்கும் குழுவில் பிரதமர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர், உச்சநீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி ஆகியோர் இருப்பார்கள் என்பதைத் திருத்தியுள்ளது ஒன்றிய அரசு. உச்சநீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதிக்குப் பதில் ஒன்றிய அமைச்சர் ஒருவர் இடம்பெறுவார் என்பதாகச் சட்டம் திருத்தப்பட்டுப் புதிய சட்டம் இயற்றப்பட்டது. மூவரில் ஒருவர் பிரதமர், மற்றொருவர் ஒன்றிய அமைச்சர் எனும்போது, எஞ்சியிருக்கும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்ன செய்துவிட முடியும்? இது மக்களாட்சி தத்துவத்துக்கு விடப்பட்ட சவால் அல்லவா?

தேர்தல் ஆணையரை நியமிப்பதிலேயே மக்களாட்சியின் மாண்பு காப்பாற்றப்பட வில்லை எனில், அந்த ஆணையரின் தலைமையின் கீழ்

இயங்கும் தேர்தல் ஆணையம் எப்படி நியாயமாக நடந்து நேர்மையான தேர்தலை நடத்தி மக்களாட்சியின் மாண்பைக் காப்பாற்ற இயலும்?

இந்த ரீதியில்தான் தற்போதைய ஒன்றிய அரசு, அரசு நிறுவனங்கள் ஒவ்வொன்றையும் சீர்குலைத்துவருகிறது. நீதி அமைப்பு, அமலாக்கத் துறை, வருமான வரித் துறை போன்ற அனைத்துத் துறைகளையும் அரசின் ஏவலாள் துறையாக மாற்றிவருகிறது தற்போதைய ஒன்றிய அரசு. இது மாத்திரமல்ல; மக்களாட்சிக்கு ஆபத்து ஏற்படும் வேளையில் அபாயச் சங்கு ஊத வேண்டிய ஊடகங்கள் வாய் திறக்கவே முடியாதவகையில் அவற்றின் வாயை அடைத்துவைத்திருக்கிறது ஒன்றிய அரசு.

தேர்தல் பத்திர ஊழல்

அண்மையில் உச்சநீதிமன்றத்தால் தேர்தல் பத்திரங்கள் மூலம் நிதி திரட்டும் நடைமுறை 2017 ஆம் ஆண்டு தாக்கல்செய்யப்பட்ட இந்திய நிதிநிலை அறிக்கையில் அறிவிக்கப்பட்டது; 2018 ஆம் ஆண்டின் ஜனவரியில் அமல்படுத்தப்பட்டது. இதன்படி ரூ.1,000, ரூ.10,000, ரூ.1 லட்சம், ரூ.10 லட்சம், ரூ.1 கோடி மதிப்பிலான தேர்தல் பத்திரங்களை பாரத ஸ்டேட் வங்கி வெளியிட்டது. இந்தப் பத்திரங்களை நிறுவனங்கள், தனிநபர்கள் பெற்று அரசியல் கட்சிகளுக்கு நன்கொடையாக வழங்கினர். இத்தகைய தேர்தல் பத்திரங்கள் மூலம் தேர்தல் நிதி திரட்டுவதிலும் இதுவரை எந்தக் கட்சியும் மேற்கொள்ளாத அளவில் முறையற்ற வகையில் மொத்தமாக ரூ.6,986.5 கோடியைத் திரட்டியுள்ளது இந்தியாவை ஆளும் கட்சியான பாஜக. அமலாக்கத்துறை, வருமானவரித் துறை போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி கிட்டத்தட்ட அடியாளை வைத்து மிரட்டிப் பணம் பறிப்பது போல் தேர்தல் நிதியை திரட்டியுள்ளது. உச்சநீதிமன்றம் இந்தத் தேர்தல் பத்திரங்களுக்குத் தடைவிதித்துள்ளது. தேர்தல் பத்திரங்கள் குறித்த முழு விவரமும் இன்னும் வெளிவரவில்லை. முழு விவரமும் தெரிய வந்தால் ஊழலற்ற ஆட்சி எனப் பெருமை பேசும் பாஜக எவ்வளவு பெரிய ஊழலில் ஈடுபட்டுள்ளது என்ற உண்மை எல்லோருக்கும் தெரியவரும்.

கடந்த பத்தாண்டுகளாக நடைபெற்றுவரும் பாஜகவின் ஆட்சியில் சிறுபான்மையினர் மீதான தாக்குதல் சகித்துக்கொள்ள இயலாத வகையில் அதிகரித்துள்ளது. மணிப்பூரில் நடைபெற்ற கலவரம் அதன் மிகப் பெரிய சான்றாதாரமாகவும் மக்களாட்சிக்கு விடப்பட்ட பெரிய அச்சுறுத்தலாகவும் நிலைபெற்றுவிட்டது. பிபிசி

கடந்த பத்தாண்டுகளாக நடைபெற்றுவரும் பாஜகவின் ஆட்சியில் சிறுபான்மையினர் மீதான தாக்குதல் சகித்துக்கொள்ள இயலாத வகையில் அதிகரித்துள்ளது. மணிப்பூரில் நடைபெற்ற கலவரம் அதன் மிகப் பெரிய சான்றாதாரமாகவும் மக்களாட்சிக்கு விடப்பட்ட பெரிய அச்சுறுத்தலாகவும் நிலைபெற்றுவிட்டது. பிபிசி ஆவணப்படத்துக்கான தடை போன்றவற்றைப் பார்க்கும்போது, இந்தியாவில் மக்களாட்சியானது பெயரளவில் தான் உள்ளது என்பதை நம்பத்தான் வேண்டியுள்ளது.

ஆவணப்படத்துக்கான தடை போன்றவற்றைப் பார்க்கும்போது, இந்தியாவில் மக்களாட்சியானது பெயரளவில் தான் உள்ளது என்பதை நம்பத் தான் வேண்டியுள்ளது.

நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்கான அறிவிப்புகளில் கூட ஒன்றிய அரசு அதன் வேலையைக் காட்டியுள்ளது. ஏழு கட்டங்களாக நடைபெறும் தேர்தலில் முதல் கட்டத்திலேயே தமிழ்நாட்டுக்குத் தேர்தல் நடைபெறும் என்றிருக்கும் சூழலில் இந்திய ஒன்றியத்தின் தலைமை அமைச்சரான நரேந்திர மோடி பாஜக வேட்பாளராகக் களமிறங்கும் வாரணாசிக்கு ஜூன் 1 அன்றுதான் தேர்தல் நடைபெற உள்ளது. தேர்தல் கால அட்டவணையைப் பொறுத்தவரை பாஜக பரப்புவரையில் ஈடுபடத் தேவையான கால அவகாசத்தை வழங்கும் வகையில் உள்ளது. தமிழ்நாட்டில் மிகக் குறுகிய கால அவகாசமே தரப்பட்டுள்ளது. கடந்த தேர்தலின்போதே மதுரையில் அழகர் திருவிழா நடைபெற்றதைச் சுட்டிக்காட்டி தேர்தல் நாளை மாற்றிவைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. அதை நிராகரித்துவிட்ட தேர்தல் ஆணையம் இம்முறையும் மதுரையின் பண்பாட்டுத் திருவிழாவான அழகர் திருவிழாவைக் கணக்கில் கொள்ளாமலே தமிழ்நாட்டுக்கான தேர்தல் நாளை முடிவுசெய்துள்ளது. இவ்வளவுக்கும் தங்களை இந்துக்களுக்கு ஆதரவானவர்களாகக் காட்டிக்கொள்ளும் ஒன்றிய அரசினர் இந்த தேர்தல் அறிவிப்பு நாளுக்கு எதிராக எந்தக் கருத்தையும் வெளிப்படுத்தவில்லை. இது அழகரை வழிபடும் இந்துக்களின் மனதைப் புண்படுத்தாதா? இந்து அடிப்படைவாதத்தைத் தூண்டிவிடும் கட்சியாகவே பாஜக உள்ளதே தவிர உண்மையான ஆன்மிகத்தில் அதற்குத் துளிக்கூட அக்கறை இல்லை என்பதன் வெளிப்பாடாகவே இதைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

மூன்றாம் முறை தவறு செய்யலாமா?

இரண்டுமுறை ஆட்சியில் இருந்த பாஜக புல்வாமா தாக்குதலில் சொந்த இராணுவ வீரர்களைப் பலிகொடுத்தது, மணிப்பூர் இனக் கலவரத்தைக் கட்டுப்படுத்தத் தவறியது, காவல்துறை

அந்தஸ்தைப் பறித்தது, பாபர் மசூதியை இடித்த இடத்தில் ராமர் கோயிலைக் கட்டியது போன்ற பணிகளைத் தவிர பெரிதாக எந்தப் பணிகளை நிறைவேற்றியது? ஜிஎஸ்டி என்னும் பெயரில் திரட்டப்பட்ட வரியில் தமிழ்நாட்டுக்கு உரிய பங்கு முறையாக வழங்கப்பட்டுள்ளதா? குடிமக்களைப் பாதிக்கும் வகையில் பெட்ரோல், மசல், சமையல் எரிவாயு போன்றவற்றின் விலையைப் பெரிய அளவில் அதிகரிக்கச் செய்து அன்றாடங்காய்ச்சிகளைக் கஞ்சிக்கும் வழியில்லாமல் ஆக்கிவிட்டது. ஆனால், வாய்க்கூசாமல் பொய் மூட்டைகளை அவிழ்த்துவிடும் வகையிலான விளம்பரங்களைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டுவருகிறது.

எந்தவிதமான அடிப்படை அறம் பற்றிய அக்கறையின்றி மூர்க்கத்தனமாகவும் முரட்டுத்தனமாகவும் நடந்துகொள்ளும் ஒன்றிய பாஜக அரசு மூன்றாம் முறையும் இந்த ஒன்றியத்தை ஆளும் வாய்ப்பைப் பெற்றுவிட்டது என்றால் இங்கே மக்களாட்சி என்பது சூழிதோண்டிப் புதைக்கப்பட்டுவிடும். பியூ ஆய்வு நிறுவனம் நடத்திய ஆய்வில் ஏன் அநேகர் சர்வாதிகார ஆட்சிக்கும், இராணுவ ஆட்சிக்கும் ஆதவாக கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்கள் என்பதற்கான பதிலாக பத்தாண்டுகளாக மக்களாட்சியைச் சிறிது சிறிதாக சிதைத்துவரும் ஒன்றிய பாஜக ஆட்சியின் மக்கள் விரோதப் போக்கையே சுட்ட வேண்டியிருக்கிறது.

மத அடிப்படைவாதம் தடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டும், பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மட்டுமே கொழிக்கும் சூழல் மாற வேண்டும், இவை எல்லாம் நடைபெற வேண்டுமென்றால் மக்கள் விரோதப் போக்கில் ஈடுபடும் இந்த ஆட்சி மூன்றாம் முறையும் அமையாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏற்கெனவே, அதலபாதாளத்தில் விழுந்து குற்றயிரும் குலையுயிருமாக கிடக்கும் மக்களாட்சி முற்றிலும் தன் உயிரைவிட்டுவிடாது பாதுகாக்கும் பொறுப்பு குடிமக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கிறது என்பதை நினைவூட்டி இந்தக் கட்டுரையை முடிக்கிறேன்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

வெறுப்பை எப்போதும் நிராகரிக்கும் தமிழ்நாடு

ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து வந்தத் தமிழர்களின் இந்தியக் குடியரிமைக் கனவில் மண் அள்ளிப்போடும் குடியரிமைச் சப்தத்தைக் கொண்டு வந்தவர்களை சிறுபான்மை மக்களின் பாதுகாப்பினைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் அந்தச் சப்தத்தினைக் கொண்டு வந்தவர்களை தமிழக மக்கள் ஒருபோதும் ஏற்க மாட்டார்கள்.

நாம் எழுதுவது ஒருபோதும் தமிழ்நாட்டின் எல்லையைக் கடப்பதில்லை என்ற உண்மையை உணர்ந்தவனாகவே இருக்கிறேன். ஆகவே நாம் ஏன் பாஜகவிற்கு வாக்களிக்கக் கூடாது என்ற எனது கோரிக்கையைத் தமிழ் மக்களோடு நிறுத்திக் கொள்ளவே விரும்புகிறேன்.

தமிழ்நாட்டு மக்கள் ஒருபோதும் பாஜகவிற்கு வரக்களிக்கப் போவதில்லை என்பதையும் உணர்ந்தவனாகவே இருக்கிறேன். ஆகவே பாஜகவிற்கு வாக்களிக்காதீர்கள் என்று என் மக்களிடத்திலே கேட்பது அவசியமற்றது. தமிழர்கள் பாஜகவிற்கு வாக்களிக்க மறுப்பதற்குப் பின்னால் உள்ள நியாயங்களை எடுத்து வைக்கவே ஆசைப்படுகிறேன். ஏன் தமிழ் மக்கள் எங்களை இப்படி நிராகரிக்கிறார்கள் என்று புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை என்று சகோதரி தமிழிசை ஒருமுறை ஆதங்கப்பட்டார். அநேகமாக அது 2019 நாடாளுமன்றத் தேர்தல் முடிந்திருந்த நேரம்.

அந்தத் தேர்தலுக்கு முன்னர் தமிழ்நாடு சில பேரிடர்களை சந்தித்திருந்தது. துயரத்தின் இருள் எம் மண்ணையும் மக்களையும் அப்போது கவ்விப் பிடித்திருந்தது. எம் எளிய மக்கள் கையேந்திக் காத்திருந்தார்கள். பிரதமர் தங்களைப் பார்க்க வருவார். வாஞ்சையோடு தலை கோதி நாலு வார்த்தைப் பேசி ஆறுதல் தருவார். சிதைந்து கிடக்கும் தங்கள் வாழ்க்கையை சீர்செய்து தருவார் என்று நம்பிக்கையோடு காத்திருந்தார்கள்.

அவரோ இரண்டே இரண்டு ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்குக் கூட நேரமற்றவராக உலகத் தலைவர்களோடு உரையாடல்களை நிகழ்த்திக் கொண்டும், சுயமிகளை எடுத்துக் கொண்டும் இருந்தார். இதற்கெல்லாம் தான் ஏன் வரவேண்டும் என்று நேரடியாக அவர் கேட்கவில்லை. ஆனால், தம் மனதில் அப்படியொரு

எண்ணம் இருப்பதை எம் மக்களை உணரச் செய்தார். காணாமல்போன மீனவர்களைத் தேடுவதற்காக ஒன்றிய அரசிடம் ஹெலிகாப்டர் கேட்டோம். ஒ.பன்னீர் செல்வம் அவர்களது தம்பியைக் காப்பாற்றுவதற்காக ராணுவ ஹெலிகாப்டரை அனுப்பியிருந்த ஒன்றிய அரசு மீனவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கெல்லாம் ஹெலிகாப்டரை அனுப்ப இயலாது என்று எங்கள் முகத்தில் தனது இடது கையினால் ஓங்கி அறைந்தது. அப்போது திருமிகு நிர்மலா சீத்தாராமன் உதிர்த்த வார்த்தைகள் எவ்வளவு ஆணவமர்னவை. அவரது உடல் மொழி எவ்வளவு இறுமாப்போடு இருந்தது. இவை போதும் இன்னும் ஒரு நூறு தேர்தல்களில் தமிழ்நாட்டில் பாஜக தேர்ப்பதற்கு வாய்க்கு வந்ததை எல்லாம் எல்லாம் பேசிக்கொண்டிருந்தார் அன்றைய தமிழ்நாட்டின் பாஜக தலைவரான தமிழிசை. தமிழ் மண்ணின் விழுமியங்களையெல்லாம் கொச்சைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

2019 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் தமிழ் மக்கள் பாஜகவிற்கு நல்லதொரு பாடத்தை நடத்திக் காட்டினார்கள். ஆனாலும் பாஜக படிப்பதாக இல்லை. 2019 க்கு பிறகும் தமிழ்நாடு பேரிடரைச் சந்தித்தது. இப்போது முன்னைக் காட்டிலும் கோரமானதொரு முகத்தை ஒன்றிய அரசு எம்மிடம் காட்டியது.

இதைப் பேரிடர் என்றே வகைப்படுத்த முடியாது என்று அழிச்சாட்டியம் செய்தது ஒன்றிய அரசு. மக்களை ஆற்றுப்படுத்த இப்போதும் பிரதமர் வரவில்லை. ஆறுதலாக ஒரு வார்த்தைப் பேசவில்லை. அப்படியொரு ஈரமற்ற மனநிலையில் அவர் இருந்தார். உரிய நிவாரணத்தை வழங்கவில்லை என்பதைக்கூட மன்னிக்கலாம். உங்களுக்கு ஏன் வழங்க வேண்டும் என்பது மாதிரி அவர்கள் நடந்து கொண்டதை தமிழ் மக்கள் ஒருபோதும் மன்னிக்க மாட்டார்கள்.

இன்னொரு பக்கம் திமுக அரசு தன் மக்களைத் தன் உயிரைக் கொடுத்து பாதுகாக்க முயற்சி செய்தது. முதல்வர், அமைச்சர்கள், மக்கள் பிரதிநிதிகள், அதிகாரிகள் என்று அனைவரும் களத்தில் மக்களோடு நின்றார்கள். “இருக்கிறோம், பயப்படாதீர்கள்” என்று நம்பிக்கை அளித்தார்கள். ஓரளவிற்கு தன்னாலான நிவாரணத்தை அளித்தார்கள்.

ஒன்றிய அரசிடம் நிவாரணம் கேட்டால், “கேட்பது பிச்சை, இதுல தோரணையைப் பாரு” என்பது மாதிரி ஒன்றிய நிதி அமைச்சர் ஆணவமாகப் பேசியது தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவரையும் காயப்படுத்தியது. அப்போது உதயநிதி “அது யாரோட அப்பன் வீட்டுக் காக” என்று கேட்டதை தமிழ் மக்கள் தங்கள் சொந்தக் குரலாகப் பார்த்தார்கள். அதே ஒன்றிய நிதி அமைச்சர் தமிழக அரசு வழங்கிய நிவாரணத்தை “பிச்சை” என்று இங்கு வந்தே பேசிவிட்டு செல்கிறார். பேரிடரின் போதான பாஜகவின் அலட்சியமும், தமிழக அரசின் நிவாரணத் தொகையை “பிச்சை” என்று விளித்ததும் மட்டுமே போதும் நாம் பாஜகவை நிராகரிப்பதை நியாயம் என்று கொள்வதற்கு. ஊழல் என்று பார்த்தாலும் பாஜகவே முதலில் வந்து நிற்கிறது. “தேர்தல் பத்திரம்” ஒன்று போதும் சமீபத்திய பாஜக ஊழலை அம்பலப்படுத்த. அதானியைத் தொடுமளவிற்கு பங்குபத்திரத்தின் அளவு இருக்குமா என்று தெரியவில்லை. அதானி குறித்த அமெரிக்க விசாரணையின் முடிவு வரட்டும். அவரைப் பற்றி அப்போது பேசலாம்.

இப்போதைக்கு தேர்தல் பத்திரம் ஒன்றே இந்தத் தேர்தலில் பாஜகவை எதிர்கொள்வதற்குப் போதுமானதாக இருக்கிறது. தேர்தல் பத்திரத்தை ஸ்டேட் பேங்குக்கை வைத்து வெளியிட்டதே முறைகேடு என்கிறார்கள். ஊழலின் தொடக்கப் புள்ளி இது. யார் பத்திரத்தை வாங்குகிறார்கள் என்பது ரகசியம். எவ்வளவு தொகைக்கு வாங்குகிறார்கள் என்பது ரகசியம். அதை எந்தக் கட்சிக்கு வழங்குகிறார்கள் என்பது எதைவிடவும் ரகசியம்.

ஆனால் யார், எவ்வளவு தொகைக்கு தேர்தல் பத்திரம் வாங்குகிறார்கள் என்பது ஒன்றிய நிதி அமைச்சகத்திற்குத் தெரியும். வாங்கியப் பத்திரத்தை எந்தக் கட்சிக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்பதும் ஒன்றிய நிதி அமைச்சகத்திற்குத் தெரியும். எனில், யாரேனும் ஒரு தொழிலதிபர் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு தேர்தல் பத்திரத்தைக் கொடுத்தால் அது ஒன்றிய நிதி அமைச்சகத்திற்குத் தெரிந்துவிடும். இன்னும் கொஞ்சம் வெளிப்படையாக

சொல்வதெனில் அது பாஜகவின் மேலிடத்திற்குத் தெரிந்துவிடும். பிறகென்ன, அவரை அழைத்து “அன்பாகப் பேசி” தங்களுக்கான நிதியைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதா? அவர் இணங்க மறுத்தால் இருக்கவே இருக்கிறது அமலாக்கத்துறை, வருமானவரித்துறை, இன்னும் சில துறைகள்.

இதைவிட இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் என்னவெனில் முறைகேடாகச் சொத்து சேர்த்தவர்களை, லாபம் ஈட்டியவர்களது விடுகளில் மேற்சொன்ன துறைகளை விட்டு சோதனை செய்வது அவர்களோடு உரையாடுவது. அவர்களிடம் இருந்து தேர்தல் பத்திரங்களை வாங்கிக் கொள்வது. அந்த வழக்குகளை அப்படியே கிடப்பில் போடுவது. இது ஒரு வகை. பெரிய தொழில் அதிபர்களோடு உரையாடுவது. அவர்களிடம் இருந்து கணிசமான தொகைக்கு தேர்தல் பத்திரங்களைப் பெற்றுக் கொள்வது. கைமாறாக அவர்களது அளப்பரிய ஒப்பந்தங்களை வழங்குவது என்பது இன்னொரு வகை. அரசின் கொள்கைகள் சில தொழில் அதிபர்களுக்குக் கருட்டுவதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கும். அவர்களையும் அழைத்து உரையாடுவது. பத்திரங்களைப் பெற்றுக் கொள்வது. அவர்களுக்கு ஏதுவாக அரசின் கொள்கைகளை வளைப்பது அல்லது முற்றாக மாற்றுவது என்பது மற்றுமொரு வகை. இப்படியாக பாஜக அடித்த கொள்ளை பல்லாயிரம் கோடி.

தேர்தல் பத்திரங்கள் குறித்த விவரங்களை வெளியிட வேண்டும் என்று கோரினால் அரசு மறுத்தது. உச்சநீதிமன்றம் உத்தரவிட்ட பிறகு ஸ்டேட் பேங்குக் கொஞ்சம், விவரங்களை வழங்க தேர்தல் ஆணையம் அதனை பொதுமக்களின் பார்வைக்கு வெளியிட்டது. இது போதாது, முழுமையான விவரங்களையும் வெளியிட வேண்டும் என்று எதிர்க்கட்சிகள் கேட்டன.

“முழு விவரங்களையும் வெளியிட்டால் முழு விவரங்களையும் வெளியிட வேண்டும் என்று கத்திக் கொண்டிருக்கிற கட்சிகள் எல்லாம் ஓடி ஒளிந்து கொள்வார்கள்” என்று ஒன்றிய உள்துறை அமைச்சர் அமித்ஷா கூறுகிறார். இப்படிச் சொல்வதற்கு அவர் வெட்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

தேர்தல் பத்திரத்தின் மூலமாக ஒரு பைசாகூட வாங்காத கட்சிகளே இல்லையா என்ன. மார்க்சிஸ்ட் கட்சி ஒரு பைசாகூட பெறவில்லை என்கிறது. ஊழலிலும் எல்லோரையும் முந்தி முன்னே நிற்கிறது பாஜக என்கிற வகையில் பாஜகவை நிராகரிப்பதற்காக தமிழ் மக்கள் கொஞ்சமும் விசனப்படத் தேவை இல்லை. ஆன்னை ரம்மி சின்னஞ்சிறு இளைஞர்களின்

அவனை
விட்டுவிடுங்கள் பாவம்

விரதம்
இருக்கிறான்

விருந்துக்கு
அழைக்காதீர்கள்

போதையடித்துவிட்டு
பேசாதீர்கள்

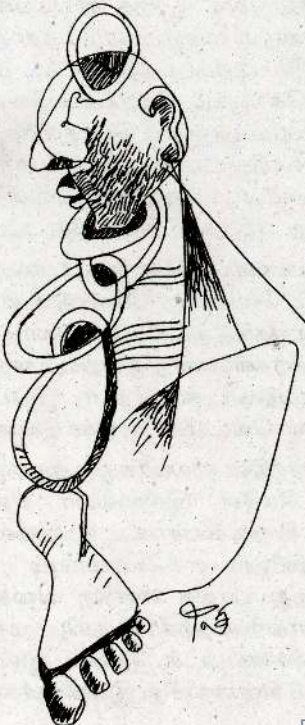
(சபலம்
வரும்)

மகன்/மகள் திருமணத்துக்குக்கூட
வரச்சொல்ல வேண்டாம்

இலக்கிய விழா
வேண்டவே வேண்டாம்

துட்டிக்கும்
வரமாட்டான்

ஓம்
சிவஹோம்

உயிர்களை காவு வாங்கிக் கொண்டிருந்த சூழலில் அதைத் தடை செய்து மாநில அரசாங்கம் சட்டம் இயற்றுகிறது. ஆளுநர் ரவி அதற்கு ஒப்புதல் தராமல் இழுத்தடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மாநில அரசு ஆன்லைன் குதினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தால் ரவி ஆன்லைன் ரம்மி உரிமையாளர்களை அழைத்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். ஒன்றிய அரசு அவரை நெறிப்படுத்த முயற்சிக்காமல் அவரது செயல்பாடுகளை மகிழ்ந்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தது. அத்தகைய சூதாட்ட நிறுவனம் ஒன்றின் அதிபர்தான் அதிகத் தொகைக்கான தேர்தல் பத்திரத்தை வழங்கியவர்களில் ஒருவராக இருக்கிறார். பாஜகவை நிராகரிப்பதற்காக தமிழ் மக்கள் ஏன் வருத்தப்படப் போகிறார்கள்?

ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து வந்தத் தமிழர்களின் இந்தியக் குடியுரிமைக் கன்வில் மண் அள்ளிப்போடும் குடியுரிமைச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தவர்களை சிறுபான்மை மக்களின் பாதுகாப்பினைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் அந்தச் சட்டத்தினைக் கொண்டு வந்தவர்களை தமிழக மக்கள் ஒருபோதும் ஏற்க மாட்டார்கள். சனாதனம் என்பது மேல் கீழ்க் கட்டமைப்பு. அதை அழிக்க வேண்டும் என்று உதயநிதி பேசுகிறார். உடனே இந்துக்களைக் கொல்லச் சொல்கிறார் உதயநிதி என்று ஒன்றிய நிதி அமைச்சரே கொஞ்சமும் நாகரீகமற்றுப் பேசுவதை தமிழ் மக்கள் ஒருபோதும் ரசிக்க மாட்டார்கள்.

மக்கள் செல்வாக்கு இல்லாத நிலையில், தேர்தலில் வெற்றி பெறாவிட்டாலும், வெற்றி பெற்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை விலைக்கு வாங்கி ஆட்சி அமைக்கும் போக்கினை ஒருபோதும் தமிழ் மக்கள் ஏற்பதில்லை. ஆகவே இந்தத் தேர்தலிலும் அவர்களை நிராகரிப்பதற்காக தமிழ் மக்கள் விசனப்படப் போவதில்லை. கொரோனோ காலத்து அவர்களது செயல்பாடு அருவெருப்பானது. தமிழகத்திற்கு உரிய ஊசி மருந்தைத் தரவில்லை. நாங்களே தயாரித்துக் கொள்கிறோம் என்றாலும் அனுமதித் தரவில்லை. ஊசி மருந்து தயாரித்த நிறுவனத்திடமும் தேர்தல் பத்திரம் வாங்கியிருக்கிறது பாஜக. போக, திமுக அரசு, குடும்பப் பெண்களுக்கான உரிமைத் தொகை மாதம் 1,000 ரூபாய் வழங்குகிறது. அரசு, மற்றும் அரசு உதவிபெறும் பள்ளிகளில் படித்த இருபால் குழந்தைகளுக்கும் மேற்படிப்பு உரிமைத் தொகையாக மாதம் 1,000 ரூபாய் வழங்குகிறது. பெண்களுக்கு கட்டணமில்லா பேருந்துப் பயணம், தொடக்கப் பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு காலைச் சிறுநண்டி உள்ளிட்ட ஏராளமான மக்கள் நலத் திட்டங்களைக் கொடுக்கிற ஒரு அமைப்பு இருக்கும் போது பாஜகவை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டிய அவசியமே தமிழக மக்களுக்கு இல்லை. பாஜகவிற்கு எங்கள் வாக்கு இல்லை. அதில் எந்தவிதமான வருத்தமும் எங்களுக்கு இல்லை.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

வேண்டாம் டபுள்யு.டி.ஓ [WTO]

இந்தியாவில் விளைவிக்கப்படும் கோதுமைக்கும், அரிசிக்கும், உருளைக்கிழங்குக்கும் மத்திய அரசின் ஆதரவு விலை உதவிகள் தொடருகின்றன. அதனால் மற்ற உலக நாடுகளின் வர்த்தகம் பாதிக்கப்படுகிறது என்று அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய யூனியன் மற்றும் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் கூறுகின்றன.

ஐக்கிய அரபு ஆமீரகத்தின் தலைநகரான அபுதாபியில் பிப்ரவரி 26 முதல் 29 வரை உலக வர்த்தக நிறுவனத்தின் அமைச்சர்கள் கூட்டம் நடந்தது. இந்தியா சார்பில் மத்திய வர்த்தக அமைச்சர் கோயல் கலந்து கொண்டார். அபுதாபியில் உலக வர்த்தக நிறுவன மாநாடு நடக்கும்பொழுது டெல்லியின் எல்லைப்புறத்தில் விவசாயிகள் உலக வர்த்தக நிறுவனத்தில் இருந்து வெளியே வா, (BOYCOTT WTO) என்று முழக்கங்களை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். 13வது உலக வர்த்தக நிறுவன அமைச்சர்கள் மாநாடு பிப்ரவரி 26ஆம் தேதி துவங்கிய நாளன்று இந்தியாவில் உள்ள 400 மாவட்டங்களில் உலக வர்த்தக நிறுவனத்திலிருந்து வெளியே வா என்ற கண்டன கூட்டங்களுக்கு சமயுத்த கிசான் மோச்சா எனும் இந்திய விவசாயிகளின் மாபெரும் கூட்டமைப்பு அழைப்பு விடுத்திருந்தது. 400 மாவட்டங்களில் பாய்காட் டபுள்யுடிஓ கண்டன கூட்டங்களும் நடைபெற்றன.

13வது அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் எதற்கும் ஒப்புதல் தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. பிடிவாதமாக இருந்தோம். அதில் வெற்றி பெற்றோம் என்று கோயல் இப்பொழுது கூறுகிறார். விவசாயம் பெரும் தொழிலாக நடைபெறும் வடஇந்திய மாநிலங்களில் பாரதிய ஜனதா கட்சி அமைதியான பிரச்சாரம் ஒன்றை துவக்கி இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு உலக வர்த்தக நிறுவனத்தின் பிடியில் இந்தியா இருந்தது. இந்த ஆண்டு இந்தியாவின் பிடியில் உலக வர்த்தக நிறுவனம் உள்ளது. மோடி தலைமையிலான மத்திய அரசு சாதனை இது என்று கூறுகிறார்கள்.

இந்தியாவில் விளைவிக்கப்படும் கோதுமைக்கும், அரிசிக்கும், உருளைக்கிழங்குக்கும் மத்திய அரசின் ஆதரவு விலை உதவிகள் தொடருகின்றன.

அதனால் மற்ற உலக நாடுகளின் வர்த்தகம் பாதிக்கப்படுகிறது என்று அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய யூனியன் மற்றும் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் கூறுகின்றன.

இந்தியாவின் உணவு பாதுகாப்புக்காக உணவுப் பொருள்களை வாங்கி இந்தியா பெரும் கையிருப்பு வைத்துக் கொள்ளலாம். அதனை நாங்கள் எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் அந்த பொதுக் கையிருப்புக்கு தேவையான உணவுப் பொருள்களை வாங்கும் பொழுது கூடுதல் விலை அல்லது ஆதரவு விலை கொடுக்கிறது. அந்த விலை உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகள் கைக்கு கிடைக்கிறது. அதனால் மற்ற நாடுகளில் உணவு வர்த்தகம் பாதிக்கப்படுகிறது. அந்த நாடுகளில் உணவு பாதுகாப்புக்கு நெருக்கடி ஏற்படுகிறது. அதனால்தான் விவசாயிகளுக்கு ஆதரவு விலை கொடுப்பதையும், பொதுக் கையிருப்பு உருவாக்கப்படுவதையும் உலக வர்த்தக நிறுவனத்தில் ஐரோப்பிய யூனியன் எதிர்க்கிறது என்று விவசாயத்திற்கான கமிஷனர் கருத்து கூறியுள்ளார்.

அபுதாபியில் மிகவும் கூடாக விவாதிக்கப்பட்ட மற்றொரு பிரச்சினை மீனவர்களுக்கான மானிய உதவிகள். இந்தியாவில் மிகக் குறைவான எண்ணிக்கையில் தான் மீன் பிடி வர்த்தக நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. அவை பெருமளவில் முதலீடு செய்து ஆழ்கடல் பகுதிக்கு சென்று மீன் பிடிக்கின்றன என்பது உண்மைதான். இவர்களை நீங்கள் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக அன்றாடம் உணவுக்காக மீன் பிடிக்கும் ஏழை மீனவன் தலையில் கை வைக்கக் கூடாது என்று தென் மாநிலங்களில் உள்ள கடலோர மீனவர் சங்கங்கள் நீண்ட நாட்களாக

போராடி வருகின்றன.

கடந்த மார்ச் மாதம் 26ம் தேதி கேரள மீன்பிடி படகுகள் இயக்குவோர் சங்கம் மத்திய அரசுக்கு கோரிக்கை ஒன்றை வைத்திருக்கிறது. உலக வர்த்தக நிறுவனம் சொல்கிறது என்பதற்காக இப்பொழுது எங்களுக்கு கிடைக்கும் உதவிகளில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டு விடாதீர்கள் என்று எச்சரித்துள்ளது.

உலக வர்த்தக நிறுவன அமைச்சர்கள் கூட்டத்தில் இந்திய அரசின் பிடிவாதத்தை ஏழை மீனவர்கள் கூட நம்பாமல் மார்ச் மாதத்திலும் கோரிக்கை முன்வைக்கிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உலக வர்த்தக நிறுவனத்தின் பிரச்சினை என்னவென்றால் அது வர்த்தகம் தொடர்பான பிரச்சினைகளை விட்டுவிட்டு மற்ற பிரச்சினைகள் மூலமாக வர்த்தகத்தை கட்டுப்படுத்த வலைவிப்பதுதான். இதை அனுமதிக்க முடியாது. இதனை கோயல் தன்னுடைய உரையில் தெளிவாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

கடந்த 12வது அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் நாங்கள் செய்த தவறுகளை மீண்டும் ஒருபோதும் செய்ய மாட்டோம். வர்த்தகம் அல்லாத மற்ற பிரச்சினைகளில் உலக வர்த்தக நிறுவனம் தலையிடுவதை ஏற்க முடியாது. அந்தப் பிரச்சினைகளை அந்தந்த துறைக்கே உலக வர்த்தக நிறுவனம் விட்டுவிட வேண்டும் என்று கோயல் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் உலக வர்த்தக நிறுவனத்தின் போக்கும் வளர்ச்சியடைந்த அமெரிக்க, ஐரோப்பிய யூனியன் போன்ற நாடுகளின் போக்கும் இதற்கு எதிராகவே உள்ளன.

உலக வர்த்தக நிறுவனத்தில் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக தீர்ப்பு கூறுவதற்கு தீர்ப்பாயங்கள் உள்ளன. அவை கூறும் தீர்ப்புகள் தங்களுக்கு எதிராக உள்ளன என்று உறுப்பினராக உள்ள ஒரு நாடு கருதினால் அந்தத் தீர்ப்பை எதிர்த்து மேல் முறையீடு செய்யலாம். இது ஒன்றும் பெரிய சிக்கலான அமைப்பு முறை அல்ல. இந்தியாவிலும் உலக நாடுகளிலும் உள்ள சிவில், கிரிமினல் நீதிமன்றங்களுக்கு மேலாக மேல்முறையீட்டு அமைப்புகள் இருப்பதைப் போல உலக வர்த்தக நிறுவனத்திலும் மேல்முறையீட்டு தீர்ப்பாயங்கள் இருந்தன. இந்த தீர்ப்பாயங்களில் நீதிபதிகளாக இருந்தவர்கள் வல்லரசு நாடுகளின் நடவடிக்கைகள் எல்லாவற்றையும் அங்கீகரிக்க வில்லை. இது அமெரிக்காவுக்கு பிடிக்கவில்லை. அதனால் தீர்ப்பு மேல்முறையீட்டு நிறுவனங்களுக்கு வழங்கப்படும் ஊதியத்திற்கான தனது பங்கை அமெரிக்கா செலுத்த மறுத்து விட்டது.

மற்றவர்களும் செலுத்த விடாமல் குறுக்குசால் ஓட்டியது. அதன் காரணமாக இன்றுவரை உலக வர்த்தக நிறுவனத்தில் மேல்முறையீட்டு தீர்ப்பாயங்கள் கிடையாது. இது என்ன ஜனநாயகம். வர்த்தகத்தை மீறி அது தொடர்பான தீர்ப்பாயங்களே இல்லாமல் தடுப்பது பாசிச நடைமுறை அல்லாமல் என்ன?

இந்தியாவில் எல்லா மாநிலங்களிலும் விவசாயம் அடிப்படை தொழிலாக உள்ளது. ஒரு சில மாநிலங்களில் மட்டுமே விவசாயிகள் தங்கள் தேவைக்கு அதிகமாக உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அவர்களின் உற்பத்தியை மத்திய அரசின் உணவு வர்த்தகக் கழகம் கொள்முதல் செய்து இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் பொதுக் கிடங்குகளில் பாதுகாப்பாக வைத்துள்ளது. இதற்கு செலவழிக்கும் தொகை அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய யூனியன் கண்களை உறுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. எங்கள் ஊரில் உள்ள விவசாயிகளுக்கு என்ன விலை கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கும் உரிமைகூட எங்கள் அரசுக்கு இல்லை என்றால், இது என்ன ஜனநாயகம் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன் இலங்கையோடு வர்த்தகத்தை வலுப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக சென்னையில் இருந்து இராமநாதபுரம் வழியாக மண்டபம் இராமேஸ்வரத்திற்கு இருப்புப் பாதை அமைத்தது பிரிட்டிஷ் அரசு. இந்த இருப்புப் பாதை அமைப்பதற்காக அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள கிராமங்களில் வசிக்கும் விவசாயிகளை கூலி வேலையாட்களாகப் பயன்படுத்தினர். அவர்கள் மதிய உணவு இடைவேளையின்போது அந்தப் பகுதியில் உள்ள விவசாயிகள் தங்கள் கிராமத்தின் கண்மாயில் விளைந்த வெள்ளரிப் பிஞ்சை கொண்டு வந்து விற்பது வழக்கம். இந்த வெள்ளரிப் பிஞ்சு என்ன விலைக்கு விற்க வேண்டும்? விவசாய கூலி ஆட்களுக்கு நாம் கொடுக்கிற கூலியின் உதவியால் வெள்ளரிப் பிஞ்சை வாங்க வேண்டும் என்ற கவலை அந்த வெள்ளை அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்டது. அதனால் வெள்ளரிப் பிஞ்சை என்ன விலைக்கு விற்க வேண்டும் என்று வேலை நடக்கும் இடங்களில் நோட்டீஸ் ஒட்டினார்கள். அப்பொழுதுதான் இன்றும் இராமநாதபுரம் பகுதிகளில் பரவலாக மக்கள் அறியப்படும் நாட்டுப் பாடல்கள் உருவானது. 'ஊரான் ஊரான் தோட்டத்திலே, ஒருத்தன் போட்டானாம் வெள்ளரிக்காய், காசுக்கு ரெண்டு விற்கச் சொல்லி கடிதம் போட்டானாம் வெள்ளைக்காரன்' என்ற நாட்டுப் பாடல் உருவாகி பரவியது. இதுதான் எதார்த்தமான நிலைமை.

எங்கள் ஊரில் உள்ள விவசாயிகளுக்கு என்ன விலை கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கும் உரிமைகூட எங்கள் அரசுக்கு இல்லை என்றால், இது என்ன ஜனநாயகம் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இந்தியா விவசாயிகளுக்கு அரிசிக்கும், கோதுமைக்கும் என்ன விலை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு உலக வர்த்தக நிறுவனத்திற்கும், அதன் அடியாட்களாக உள்ள அமெரிக்காவுக்கும், ஐரோப்பிய யூனியனுக்கும் வாயைத் திறக்க உரிமையில்லை.

ஆனால் இந்த அடிப்படை உண்மையை நம்முடைய அரசியல் தலைவர்கள் ஒருபோதும் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. தோகாவில் நடந்த வர்த்தக அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் வெற்றிகரமாக இந்தியா விரும்பிய மருந்து, தொழிலாளர் துறை ஆகிய துறைகளில் இந்தியா விரும்பியதை சாதித்தது என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் அன்று வெற்றி பெற்றதாக மார்த்தட்டிய துறைகளில் எல்லாம் இப்பொழுது மீண்டும் வெளிநாட்டு அமைப்புகளின் ஆதிக்கம் மண்டி விட்டது.

அப்போது தோகாவில் இருந்து திரும்பிய பிறகு டெல்லியில் இந்து பத்திரிகைக்கு பேட்டியளிக்கும்போது, முரசொலி மாறன் அவர்கள், “நாங்கள் நினைத்ததை சாதித்து விட்டோம். ஒன்று, இரண்டு என தங்கப் பதக்கங்கள் எனக்கு கிடைத்திருக்கின்றன” என்று கூறினார்.

துரதிருஷ்டவசமாக அபுதாபியில் நடந்த வர்த்தக அமைச்சர்கள் மாநாட்டுக்கு சென்ற கோயல் அவர்கள் வர்த்தக விசயங்கள் பற்றி மட்டும் உலக வர்த்தக நிறுவனத்தில் பேசலாம். மற்றவை பற்றி அந்தந்தத் துறைகளில் பேசிக் கொள்ளட்டும் என்று கூறுகிறார். ஆக நிலைமை அப்படியேதான் தொடர்கிறது. அபுதாபியில் இருந்து திரும்பிய கோயல் நாங்கள் நினைத்ததை சாதித்து விட்டோம் என்றார். அச்சமயத்தில் இந்திய விவசாயிகள் டெல்லியின் எல்லையில் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள். 13வது வர்த்தக அமைச்சர்கள் மாநாட்டில் வகையாக பிடியை கொடுத்து விட்டு கோயல் டெல்லிக்கு வந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்?

இந்தியாவில் ஏப்ரல், மே மாதங்களில் மக்களவைத் தேர்தல் நடைபெற உள்ளது என்பது கோயலுக்கு நினைவில் இருந்திருக்கும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மோடியும், அமித்ஷாவும்.

கோயலின் ஜிப்பா முனையில் முடிச்ச போட்டு அனுப்பியிருப்பார்கள் இல்லையா? இப்பொழுது விவசாயிகளின் குறைந்தபட்ச ஆதரவு விலை பிரச்சினை அடுத்த 2 ஆண்டுக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப்பிரச்சினையில் நாங்கள் சாதித்து விட்டோம் என்று கோயல் கூறினால் அது அப்பட்டமான பகல் கனவு. விவசாயிகளுக்கு செய்யும் பச்சைத் துரோகம்.

இந்தியாவின் நிலையை அமெரிக்காவும், ஐரோப்பிய யூனியனும் கடுமையாக குறை கூறி உள்ளன. அதற்கு என்ன காரணம்? அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பிய யூனியனிலும் தொழிலாளர்கள் இருப்பவர்கள் எல்லாம் மூன்றாம் உலக ஏழை நாடுகளை சார்ந்தவர்கள். ஆசியா, தென்கிழக்கு ஆசியா, பிலிப்பைன்ஸ், இந்தோனேஷியா, இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் போன்ற நாடுகளை சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் எந்த நாட்டில் வசித்தாலும் தங்களுடைய அடிப்படை உணவாக இன்னும் அரிசியைத் தான் உண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுக்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்குத் தேவையான அரிசியை கொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. உடைந்த அரிசி, முழு அரிசி, பாசமதி அரிசி மூன்றின் ஏற்றுமதியையும் இந்தியா தடை விதித்துள்ளது. கட்டுப்பாடுகளை அமல் செய்துள்ளது. இதனால் அமெரிக்காவிற்கும், ஐரோப்பிய யூனியனுக்கும், மற்ற இதர நாடுகளுக்கும் ஆத்திரம். அதனால் அபுதாபியில் இந்திய பிரதிநிதியின் தலையை கொரிக்கலாம் என்று காத்திருந்தனர். வாயைத் திறக்காமல் கோயல் தப்பித்தார். இந்த தப்புகள் நீடிக்காது. என்ன வழி என்று டெல்லி எல்லையில் கூடிய விவசாயிகள் வெளிப்படையாக தெரிவித்து விட்டனர். ‘வேண்டாம் புள்யுடிஓ, பாய்காட் புள்யுடிஓ’ இந்த முழுக்கத்தை இந்திய அரசு கொஞ்சம்கூட கூச்சப்படாமல் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இந்தியா கூட்டணி அரசியல் கட்சிகள் இந்தப் பிரச்சினையில் என்ன கருத்து தெரிவிக்கப் போகின்றன என்பதை பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

கட்டுரையாளர்: மூத்த பத்திரிகையாளர்

பலஸ்தீனம்

ஊடகப் பயங்கரவாதமும் அரபுலகக் கோடரிக் காம்பும்

‘பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்’

அந்தக் கடைசி மயிலிறகு 7 அக்டோபர் ’23
அன்று ஏற்றப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம்.

தீவிரவாதத் தாக்குதல் மூலமாக இஸ்ரேலை
வெல்ல முடியாது; சமாதானத்தின் மூலமும்
இஸ்ரேலைச் சாந்தப்படுத்த இயலாது; இஸ்ரேலுக்கு
எப்போதும் அதிர்ஷ்டம் கைகொடுக்கிறது.

அக்டோபர் 7 ஹமாஸின் தாக்குதலுக்குப்
பிறகு பலஸ்தீனப் பிரச்சினையைப் பலரும் பேச
முனைந்துள்ளனர். அவ்வாறு பேசியவர்கள்,
எழுதியவர்கள் கடந்த எழுபத்தாறு ஆண்டுகளாக
நீண்டுகிடந்த பலஸ்தீனிய நிலப்பரப்பு இரு
பிளவுகளாக ஆகிப்போனதையும் கைக்குத்து
மணல் திட்டுக்களைப் போல அது சுருங்கிப்
போனதையும் அறிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

திரும்பத் திரும்பத் தங்களின் தாயகத்தை
மீட்டெடுக்க பலஸ்தீனர்கள் பல்வேறு இயக்கங்கள்
மூலமாக எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள்
இந்நாள்வரை பலன் தரவில்லை. அதற்கு மேலைய
வல்லரசுகள் எந்த அளவிற்குக் காரணமோ, அதே
அளவிற்கு உலக ஏகபோக ஊடகங்களும்
காரணமாக இருக்கின்றன. அவை தங்களின்
இஸ்ரேலிய ஆதரவு மனப்பான்மையிலிருந்து
காலம்காலமாகத் தொடர்ந்து செய்திகளைத்
தருகின்றன. அந்த முறையில் எல்லோராலும்
பலஸ்தீனம் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றது. இன்னும்
தெளிவாகச் சொல்வதென்றால், அவை
எவ்விதமாகச் செய்திகளைத் தருகின்றனவோ
அவ்விதத்தால் அவற்றை வாசக உலகம் வேத
வாக்காக எடுத்துக்கொள்கிறது.

பலஸ்தீனியர்களின் தாயக வேட்கையை உலகம்
புரிந்துகொண்டிருந்தாலும், அவர்கள் தங்களின்
உரிமைகளை யாசகமாகவே கேட்டுப்பெற
வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அக்டோபர்

7 ஹமாஸ் தாக்குதலை முன்வைத்தபடி
பலஸ்தீனர்களின் உரிமைகள் பகடி
செய்யப்படுகின்றன; அல்லது ஹமாஸுக்காகப்
பலஸ்தீனியர்கள் சிலுவை சுமக்கிறார்கள்.
காசாவின் மீதான இஸ்ரேலின் ஏவுகணை
வீச்சுக்களையும் அப்பாவிகளின் மீதான அதன்
தாக்குதலையும் ஹமாஸுக்குப் பயன்படுத்த
முயன்ற அதே வர்ணனைகளால் சர்வதேச
ஊடகங்கள் சொல்ல முயல்வதில்லை. இஸ்ரேலின்
தீவிரமான தாக்குதலை இயல்பாகவும்,
பலஸ்தீனியர்களின் இயல்பான எதிர்ப்புகளைக்
கொடுமையாகவும் இந்த ஊடகங்கள்
மடைமாற்றிவிட்டன.

ஒரு நாடு அல்லது இனம் தன் விடுதலையைத்
தாஜா செய்வதன் மூலம் அடைய முடியுமா,
அது வரலாற்றில் போற்றப்படுமா, அவ்வாறு
பெறப்படுகின்ற விடுதலையை அதன் வருங்காலத்
தலைமுறை அனுபவிக்குமா? இந்தக் கேள்விகள்
இயல்பானவை. எல்லா நாடுகளிலும் காந்திகள்
பிறப்பதில்லை.

இஸ்ரேலுக்குஎதிரான ஆயுதப்போராட்டத்தைத்
தனது பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் மூலம்
முன்னெடுத்த யாசர் அரபாத் ஒரு கட்டத்தில்
ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிட்டார்.
இஸ்ரேலையே இல்லாமலாக்கும் தன்னுடைய
முனைப்பான எண்ணத்திலிருந்து இஸ்ரேல் என்ற
நாட்டின் இருப்பை ஒப்புக்கொண்டார். இந்த
எத்தனிப்பில் 1993ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க அதிபர்
பில் கிளிண்டனின் முன்னிலையில் உருவானது
ஒஸ்லோ ஒப்பந்தம். யாசர் அரபுத்தும் இஸ்ரேலிய
பிரதமர் யிட்சாக் ராபீனும் கைச்சாத்திட்டதன்
அடிப்படையில் இரு நாடுகள் என்ற
அடிப்படையான தீர்வு காணப்பட்டது. ஒப்பந்தம்
கையெழுத்தாகி முப்பதாண்டுகள் கடந்துவிட்டன.
ஆனால் பலஸ்தீனம் அமைக்கப்படவில்லை.
அந்த ஒப்பந்தத்திற்கு இன்று பொறுப்பேற்க

மறுக்கின்றன அமெரிக்காவும் இஸ்ரேலும். இஸ்ரேலில் இந்த ஒப்பந்தத்திற்குப் பலத்த எதிர்ப்பு இருந்ததாகவும், அதைப் போலவே ஹமாஸ் தீவிரவாதிகள் அந்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்கவில்லையென்றும் காரணங்களைக் கூறுகின்றன மேலை வல்லரசுகளும் அவற்றின் ஊடகங்களும். யிட்சாக் ராபின் ஒரு தீவிரமான வலதுசாரியால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டுவிட்டதை ஒரு காரணமாக அந்நாடுகள் முன்வைக்கின்றன. ஒப்பந்தங்களுக்குப் பொறுப்பானவை நாடுகள்தானேயன்றித் தனிமனிதர்கள் அல்ல. ஒருவர் சுட்டுக் கொல்லப்படலாம்; அல்லது தோற்கடிக்கப்படலாம்; ஆனால் அரசு இருக்கிறது. ஓர் ஒப்பந்தம் போடப்படும்பொழுது அரசைத்தான் கணக்கெடுக்க வேண்டுமே தவிர, தனிநபரையல்ல.

சமாதானத்திற்குச் சென்றதால் அராபத்திற்கு ஏற்பட்டது பெரும் தோல்வி. அதனுடாக அவர் தனிமைக்குள்ளானார். அவரோடு தோளோடு தோளாக ஒத்துழைத்த கீழைவியலின் ஆய்வாளர் எட்வர்ட் செய்த், பலஸ்தீனக் கவிஞர் மஹ்முத் தர்வீஷ் போன்றோர் அவரிடமிருந்து விலகினர். இந்த ஒப்பந்தம் பலஸ்தீனர்களுக்கு யாதொரு கௌரவத்தையும் அளிக்காது என்று அவர்கள் கருதினார்கள்; அது சரணாகதி ஒப்பந்தம் என்று அவர்கள் கூறினார்கள். யாசரின் வாழ்க்கைக்கும் அது ஆபத்தாய் முடிந்தது.

இஸ்ரேலின் இருப்பை ஒப்புக்கொண்ட அராபத் அதன் பின் வெளியே எங்கும் நடமாட முடியவில்லை. அவரைத் தன்னுடைய தங்குமிடத்திலேயே வாழ்நாள் கைதியாக முடக்கி வைத்தது இஸ்ரேல்; அவர் வெளியேற முயன்ற பொழுதுகளில் ஏவுகணைத் தாக்குதல்களால் முடக்கியது; அராபத்திற்கு அவருடைய மனைவி கொண்டு செல்லும் உணவும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. இஸ்ரேல் ராணுவத்தினர் அதைக் கடும் சோதனைக்குள்ளாக்கினார்கள். கடைசியில் அராபத் மரணமடைந்தபோது அவர் இன்னதென்று அறியப்படாத நச்சினால் கொல்லப்பட்டிருந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அந்த நச்சுப் பொருளை அவருடைய உடலினுள் கொண்டுசென்றது இஸ்ரேல்தான் என்ற உண்மையும் அதன் பின் வெளிவந்தது.

அராபத்தே முன்வந்து இஸ்ரேலின் இருப்பை ஒப்புக்கொண்டதால் இஸ்ரேலை நோக்கிப் பலத்த அதிர்ஷ்டக் காற்று வீசியது. கடும் தோல்வியைத் தழுவிய ஒஸ்லோ ஒப்பந்தம் அமெரிக்காவுக்கும் குறிப்பாக இஸ்ரேலுக்கும் வாரி வழங்கிய நன்கொடைகள் ஏராளம். அதனால்தான் ஒப்பந்தம் தோற்றுப்போய்விட்டதற்காக அமெரிக்காவோ

இஸ்ரேலோ துக்கப்படாமல் கழுக்கமாக இருந்துவிட்டன. பலஸ்தீனத் தரப்புக்கோ கைவசம் இருந்த வாய்ப்புகளும் பறிபோயின.

இதன்பின், உலக நடப்பியலில் யாதொரு பங்கினையும் வகிக்கவோ அல்லது அதற்கான தகுதிகளைப் பெற்றிடவோ முயலாமல் இருந்த அரபுலகம் மெல்ல மெல்ல இஸ்ரேலை நோக்கி நகர்ந்தது; பலநாடுகள் அங்கீகாரம் அளித்தன; வணிக ஒப்பந்தங்களை மேற்கொண்டன. தூதரக உறவுகளும் உருவாயின. இவற்றிற்கெல்லாம் பகரமாகப் பலஸ்தீனத்திற்குத் தாம் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளிலிருந்து நழுவிவது அரபுலகம். அமெரிக்காவின் வழிகாட்டலில் இஸ்ரேலை நெருங்கிச் சென்று அதனோடு பல்வேறு ஒப்பந்தங்களில் கைச்சாத்திட சில மாதங்களாக சவுதி அரேபியா முயன்று வந்தது. வேறு பல அரபு நாடுகளும் சவுதியை அடுத்துப் பின்வரிசையில் நிற்கின்றன. அது நடந்துவிட்டால், பலஸ்தீனம் தன் இறுதி மூச்சை விட்டுவிடக்கூடுமென்று அஞ்சியே அக்டோபர் 7 தாக்குதலை ஹமாஸ் மேற்கொண்டதாக அரசியல் வல்லுநர்கள் கூறுகிறார்கள்.

மற்றொரு பக்கம் ஹமாஸினுடையது. அதனைத் தீவிரவாத இயக்கமென்று சொல்லிவந்தபோதும் 2007இல் அது ஜனநாயகப் பாதைக்குத் திரும்பியது. பலஸ்தீனக் கவுன்சிலுக்கு நடத்தப்பட்ட தேர்தலில் பங்கெடுத்து வெற்றியும் பெற்றது. ஜனநாயக ரீதியிலான தேர்தலில் பங்கெடுத்து ஜனநாயகரீதியிலான வெற்றியைப் பெற்று அரசையும் அமைக்க முயன்றபோது, ஜனநாயகத்திற்கான இஸ்ரேலோ அமெரிக்கா உள்ளிட்ட மேற்குலகமோ ஹமாஸின் அரசை அங்கீகரிக்க மறுத்தன. அதனால் அந்த அரசு இன்றுவரை வெளியுலகின் ஆதரவையும் அங்கீகாரத்தையும் நிதியுதவியையும் பெற முடியவில்லை.

ஹமாஸ் தாக்குதல் ஒரு நிலநடுக்கம் போன்றதுதான்; அதை உலகம் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதனையடுத்து இஸ்ரேல் காசாவின் மீது கடும் தாக்குதலை மேற்கொண்டு வருகிறது. போர் தொடுப்பது இஸ்ரேலாக இருந்தாலும் அமெரிக்கா, பிரிட்டன், கனடா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் இஸ்ரேலின் பின்னிருந்து இந்தப் போரை ஒருங்கிணைக்கின்றன. ஹமாஸ் துடைத்தழிக்கப்படும்வரை காசா தாக்குதல் தொடருமென்று இஸ்ரேல் கூறிய அதே வார்த்தைகளை நவம்பரில் பிரான்ஸில் கூடிய இந்த ஏழு நாடுகளும் அங்கீகரித்தன. பெரும் வரலாற்று முரண் என்னவென்றால்

அமெரிக்காவால் அணுகுண்டுகள் வீசி நாசமாக்கப்பட்ட ஐப்பானின் இளம்தலைமுறைகள் இன்றளவும் மாபெரும் இன்னல்களை அனுபவித்து வருகின்றன. அப்படிப்பட்ட ஐப்பான் தன் கடந்த காலத்தை மறந்து இன்று காசாவின் மீதான தாக்குதலுக்கு மனமொப்பியுள்ளது.

அக். 7க்குப் பின் காசாவின் அவலக்குரல் உலகமெங்கும் ஒலிக்கின்றது. இதற்குமுன் நடைபெற்ற உலக விவகாரங்கள் பலவற்றில் ஐ.நா.அவையின் நடவடிக்கைகள் பெரும் கண்டனங்களை எதிர்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இம்முறை ஐ.நா. அவையின் செயற்பாடுகள் ஓரளவேனும் பாராட்டத் தக்கவையாய் இருந்தன. ஐ.நா.வின் பொதுச் செயலாளர் அந்தோனியோ குட்டரெஸ் ஹமாஸின் தாக்குதலை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை; அதனைக் கண்டித்தார்; உடனடியாக அதற்குத் தானே மறுபதிலையும் சொல்லிக்கொண்டார். ஐம்பத்தாறு ஆண்டுக்கால அழுத்தத்தின் விளைவாக அத்தாக்குதல் நிகழ்த்தப்பட்டதான செய்தியை அவர் உலகுக்கு அளித்தார். ஒரு கட்டத்தில் ஐ.நா.வின் பல்வேறு அமைப்புக்களிலிருந்தும் அதன் தலைவர்கள் இஸ்ரேலைக் கண்டித்துப் பதவியிலிருந்து வெளியேறினர். காசாவின் மீதான தாக்குதலை மனிதப் பேரழிவென்றும் காசா இவ்வுலகின் நரகமென்றும் ஐ.நா. வெளிப்படையாக அறிவித்தது. ஆனால் இத்தகு செய்திகளை அதன் உரிய வெளிப்பாட்டோடு அனைத்துலக ஊடகங்கள் வெளிக் கொணரவில்லை. இந்திய ஊடகங்களும், குறிப்பாக தமிழ்நாட்டு ஊடகங்களும் ஏதோவொரு மந்திரக் கயிற்றால் பிணைக்கப்பட்டிருந்ததாகத் தோன்றியது. ஐ.நா.வின் பொதுச் செயலர்கூட இஸ்ரேலின் செயல்பாடுகளை இன்னும் குறைவாக மதிப்பிட்டதாகத்தான் சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில் 1948இலிருந்து பலஸ்தீனம் இஸ்ரேலினால் துயரப்படுவதை அரசியல் வல்லுநர்கள் தொடர்ந்து கூறிவருகின்றனர்.

தமிழ் ஆய்வறிஞரான வெ. சாமிநாத சர்மா பலஸ்தீனம் படும் இன்னல்களைக் கூர்ந்து கவனித்து அதன்மீது பெரும் துயரப்பட்டவராக 'பலஸ்தீனம் - நிகழும்போதே எழுதப்பட்ட வரலாறு' என்ற நூலை எழுதினார். எங்கோ ஒரு சிறு மூலையில் பலஸ்தீனத் துயரம் நிகழ்வதாகக் கருதாத அவர், கூடவே ஒரு வேண்டுகோளையும் முன்வைக்கிறார். "வெளிநாட்டு விவகாரங்களில் தமிழர்களாகிய நாம் இன்னும் அதிகமான சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே என் கோரிக்கை," என்று அந்நூலுக்கான முன்னுரையில் அவர் கூறுகிறார். மேலைநாடுகளின் தந்திரங்களையும் இஸ்ரேலைப் பலஸ்தீனத்துக்குள்

அடைத்துவிட வேண்டுமெனும் அவற்றின் நோக்கங்களையும் அவர் விசாலமாக எழுதியிருக்கிறார்.

ஆனாலும் இருநாடுகள் எனும் இந்தத் தீர்விற்கான சாவி மட்டும் ஏழு கடல்களையும் ஏழு மலைகளையும் தாண்டி எங்கோ இருப்பதுபோன்ற தோற்றத்தை வல்லரசுகளும் அவற்றின் ஊடகங்களும் தொடர்ந்து உருவாக்கிவருகின்றன. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நிகழும் சம்பவங்களை முன்னிறுத்தி, அதனதன் காரணமாகவே பலஸ்தீனிய விடுதலை தள்ளிப்போவதாக அவை கூறிவருகின்றன. பலப்பல காரணங்களும் ஓய்ந்தபின் இப்போது அக். 7 தாக்குதலைக் காரணமாக்குகின்றன மேலை வல்லரசுகள்; ஊடகவுலகம் அச்ச மாறாமல் அவற்றைப் பேரளவில் பிரகடனப்படுத்திப் பலஸ்தீனத்தைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தி வைக்கிறது. பலஸ்தீனத் தரப்புக்கோ ஹமாஸ் தரப்புக்கோ ஆன ஊடக வாய்ப்புகள் இல்லாமற் போவதால் அதனின் கருத்துகள் உலகுக்குத் தெரிய வருவதில்லை.

கடந்த பதினைந்தாண்டுக் காலத்தில், சராசரியாக இரண்டரை ஆண்டிற்கு ஒருமுறை காசாவின் மீதான போரை இஸ்ரேல் தொடர்ந்து நிகழ்த்தி வருகிறது. இதற்கு முன் நிகழ்த்தப்பட்ட போர் பலஸ்தீன மக்கள் ரமளான் நோன்பினை மேற்கொண்டிருந்த நேரமாகும். வழக்கம்போல யாதொரு பங்கினையும் வகிக்க முடியாமல் அரபுலகம் அன்றைக்கும் கடுமையான மௌனத்தில் இருந்தது.

அக்டோபர் 7 அன்று ஹமாஸ் தாக்குதலைத் தொடுத்ததே இன்றைய போருக்கான காரணமாகும் என்கிற கருத்து நிலைநிறுத்தப்படுகிறது; இல்லையென்றால் பலஸ்தீனத்திற்கு சுயாதீனம் கிடைத்திருக்கும் என்பது போன்ற எண்ணங்களை உருவாக்குகின்றது ஊடகவுலகம். ஆனால் இந்திய இலக்கிய மரபும் சிந்தனை மரபும் தமக்கான நியாயம் கோருவதற்கான கால வரம்புகளை நிர்ணயம் செய்திருக்கவில்லை. ராமாயணமோ மகாபாரதமோ தமிழின் சிலப்பதிகாரமோ வரைமுறைக்குட்பட்ட பதிலடிகளைப் பரிந்துரைத்ததுமில்லை. இந்த இதிகாசங்களும் இலக்கியமும் இன்றுவரை கொண்டாடப்பட்டுவரும் நிலையில் பலஸ்தீனம் காலாகாலமாகப் பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள் ஒரு தரப்பினர். அக்டோபர் 7 தாக்குதலைக் கண்டு பிரதமர் மோடி, உடனடியாக இஸ்ரேலுக்குத் தன் ஆதரவை வழங்கினார்; பயங்கரவாதத்தை எந்த ரூபத்திலும் இந்தியா

ஏற்றுக்கொள்ளாது என்றார். இது இந்தியாவின் நிலைப்பாட்டில் திடீரென்று ஏற்பட்டுவிட்ட மாற்றமாகத் தெரிந்தது. இதற்கு இந்திய அளவில் மட்டுமில்லாமல், சர்வதேச ரீதியிலும் கண்டனங்கள் எழுந்தன. சில வாரங்களுக்குப் பின்னர் ஹமாஸைப் பயங்கரவாதமாகக் கருதும் ஒப்பந்தத்தில் இந்தியா கையெழுத்திடவில்லையென்று நாடாளுமன்றத்தில் இந்திய வெளியுறவுத் துறையின் துணை அமைச்சர் மீனாட்சி லேகி கூறினார்.

பலஸ்தீனம் சம்பந்தமான அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் பயங்கரவாதத்துடன் தொடர்புபடுத்துவதை இஸ்ரேல் தன் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்திவருகிறது. இஸ்ரேலுக்கு ஊடக ஆதரவு பலமாக இருப்பதால் அதன் கருத்துகள் உலகை உடனடியாக எட்டுகின்றன. 1970இல் பலஸ்தீனத் தேசியம் என்ற கருத்தாக்கம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. உடன் அது சர்வதேச ரீதியான நம்பிக்கையையும் ஆதரவையும் பெற்றது. இந்த நிகழ்ச்சிப் போக்கைக் கவனித்த இஸ்ரேல், பலஸ்தீனத் தேசியவாதம் ஒரு பயங்கரவாதம் என்று வர்ணித்தது. அன்றிலிருந்து பலஸ்தீனம் சார்ந்த அனைத்தும் பயங்கரவாதமாகவே வர்ணிக்கப்படுகிறது. அத்துடன் இஸ்ரேலுக்கு ஏற்படும் இன்னல்களிலிருந்துதான் பலஸ்தீனப் பிரச்சினையை எதிர்கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தியலை ஊடகங்கள் விதைத்துவிட்டன. பலஸ்தீனர்களின் இன்னல்களிலிருந்து பிரச்சினையை அவை அணுக முற்படுவதில்லை. இதற்கு நாடு என்ற கட்டமைப்பு உதவுகிறது.

பலஸ்தீன நாட்டிற்குள் உருவாக்கப்பட்ட 'இஸ்ரேல் ஒரு நாடாகவும் கருதப்பட்டு ஐ.நா. அவையிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. ஆனால் இஸ்ரேல் உருவாக்கப்பட்ட பின் ஐ.நா. அவையில் ஒரு நாடாகக்கூட இடம்பெற முடியாத நிலைக்குப் பலஸ்தீனம் போய்விட்டது. இதனால்தான் அக்.7 தாக்குதலுக்குப் பின் இஸ்ரேலின் பக்கம் சாயாமல், ஹமாஸ் தாக்குதலைக் கண்டிக்காமல் சீனா மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்ததாக அரசியல் வல்லுநர்கள் கூறினார்கள். ஆனால் ஓரிரு வாரங்களுக்குள் சீனா, "ஒரு நாடாக தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும் உரிமை இஸ்ரேலுக்கு உள்ளது" என்று சொல்லி ஒதுங்கிக்கொண்டது. பிறக்கின்ற ஒவ்வோர் உயிருக்கும் இப்பூமியில் பிறப்புரிமைகள் உண்டுமென்ற இயற்கை நீதி மதிப்பில்லாமற் போய்விட்டது. நாடு என்ற செயற்கை வரைமுறை இல்லையென்றால் ஓர் இனமோ இனக் குழுவோ வாழத் தகுதியற்ற நிலையில்லாத உழன்றாக வேண்டும்; அல்லது அந்த இனம் அழிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

இந்த இடத்தில் இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டியுள்ளது.

ஹமாஸின் கொடும் தாக்குதலில் நாற்பது குழந்தைகளின் தலைகளை ஹமாஸ் படையினர் சீவியதாக உலக ஊடகங்கள் செய்திகளைப் பரப்பின. இதனை அமெரிக்க அதிபர் ஜோ பைடன் உலக ஊடகவியலாளர்களின் மத்தியில் அறிவித்தார். அதற்கான ஆதாரங்களை ஊடகவியலாளர்கள் கேட்டபோது அவரால் கொடுக்க முடியவில்லை. அதற்குப் பதிலளிக்காமல் வெளியேறினார், பின்னர் அப்படியான செய்திகளைத் தாம் வெளியிட்டதில் உண்மைகள் இல்லையென்று கூறி வருத்தப்பட்டன மேலை ஊடகங்கள்.

அதே சமயம் இஸ்ரேலும் ஹமாஸ் படையின் தாக்குதல் வீடியோக்களை மூன்று வாரங்களில் வெளியிடப்போவதாக அறிவித்தது. அன்றையத் தாக்குதல்களை வெளியிட்டு உலக ஆதரவைத் திரட்ட முயலாமல், இஸ்ரேல் ஏன் மூன்று வாரங்கள் அவகாசம் கோருகிறது என்கிற கேள்வி எழவில்லை. நான்கு மாதங்கள் ஆகிவிட்ட போதும் இஸ்ரேல் அந்த வீடியோக்களை இன்னும் வெளியிடவில்லை.

இந்நிலையில் தென்கொரியாவிலுள்ள இஸ்ரேலியத் தூதரகம், சியோல்மீது ஹமாஸ் நடத்திய தாக்குதல் என்று சொல்லி ஒரு வீடியோவை டிசம்பர் 23இல் வெளியிட்டது. ஆனால் அடுத்த நிமிடமே அந்த வீடியோவின் நம்பகத்தன்மை கேள்விக்குள்ளானது. ஏராளமான இணையவாசிகள் இஸ்ரேலியத் தூதரகத்தைக் கேள்விகளால் துளைத்தெடுத்தனர். தென்கொரிய அரசும் தன் அதிருப்தியை உடனடியாக வெளியிட்டது. "உலகிலுள்ள பாதுகாப்பான நகரங்களில் சியோலும் ஒன்று" என்று அது இஸ்ரேலியத் தூதரகத்திற்கு அறிவுறுத்தியது. இதன் பின்விளைவாக இஸ்ரேலின் தூதர் அந்த வீடியோவை நீக்க வேண்டியதாயிற்று.

கிளைடர்களில் தனித்தனி நபர்களாய் இஸ்ரேலுக்குள் வந்த ஹமாஸ் இயக்கத்தினர் இஸ்ரேலிய ராணுவ ஜெனரல் ஒருவர் உட்பட பலரையும் பிணைக் கைதிகளாகக் கடத்திச் செல்லும் அளவுக்கு வலிமை பெற்றிருந்தது வியப்பூட்டும் செய்திதான். இது மேற்கூலகை அதிர் வைத்திருக்க வேண்டும். உடனடியாக அமெரிக்க அதிபரும் அதன் பாதுகாப்பு, வெளியுறவுத் துறைச் செயலர்களும் வந்து இஸ்ரேலுக்குத் தம் உறுதியான ஆதரவை வழங்கினர். இங்கிலாந்தின் பிரதமர் ரிஷிகனக் பல டன்கள் எடைகொண்ட ஆயுதங்களோடு

இராணுவ விமானத்திலேயே இஸ்ரேல் வந்தார்; பிரெஞ்ச் அதிபர் வந்தார்; ஜெர்மன் அதிபர் வந்தார். இவ்வளவு பேரும் அடுத்தடுத்து வந்து தத்தம் ஆதரவை அள்ளித் தெளித்ததில் ஒரு முக்கியமான காரணி இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அரபு நாடுகள் தத்தம் வேறுபாடுகளை மறந்து ஓரணியில் திரண்டுவிடக் கூடாது என்ற அச்சம் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும்; அல்லது எதிரி நாடுகளான சீனா, ரஷ்யா, இரான் போன்றவை தம் காய்நகர்த்தல்களைத் துணிந்து செய்துவிடுமோ என்கிற நடுக்கத்தில் அவை வீழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

அக்டோபர் 7 தாக்குதலுக்குப் பின்னும் ஆயுதங்களை இஸ்ரேலில் கொண்டுவந்து குவிக்கும் செயற்பாட்டில் மேற்குலகம் கறுகறுப்பு அடைந்தது. வெறுமனே 365 ச.கி.மீட்டர் பரப்பளவுள்ள - ஏற்கெனவே பலமுறை நடத்தப்பட்ட தாக்குதல்களால் ஓய்ந்து ஓயிந்துபோய்க் கிடக்கின்ற சின்ன நிலப்பரப்பை வென்றெடுக்க ஏன் இவ்வளவு பெரிய வல்லரசுகள் பேரளவில் அழிவை உண்டாக்கக் கூடிய ஆயுதங்களை இஸ்ரேலுக்கு வழங்க வேண்டும்? அவற்றில் யாதொரு தர்க்க நியாயமும் இல்லை. வல்லரசுகளின் அச்சம் என்னவாக இருந்தாலும் அதற்கு மாற்றான அமைதி முயற்சிகளை அரபுலகம் என்முனையளவிற்கும் மேற்கொள்ளவில்லை.

அரபுலகம் குறித்துச் சிந்தனையாளரான எட்வர்ட் செய்த்திற்குத் திட்டவாட்டமான பார்வையுண்டு. அவர் அரபுலக ஆட்சியாளர்களை, 'அமெரிக்காவிற்கு அடங்கி நடக்கும் முதுகெலும்பற்ற கோழைகள்' என்று தெளிவாக வரையறை செய்திருக்கிறார். 'அரபு ஒற்றுமை' என்ற கருத்தை அவை சுத்தமாகக் கைமுவிவிட்டன என்றும் குற்றம்சாட்டியிருக்கிறார். இஸ்லாமிய கலீஃபா ஆட்சிமுறையைக் கோருவதற்கான முனைப்பில் தீவிரமாக இருக்கும் துருக்கியின் அதிபர் ரஜப் தய்யிப் எர்டோகன் களம் இறங்கி அரபு நாடுகளையோ இதர முஸ்லிம் நாடுகளையோ ஒருங்கிணைக்க முடியவில்லை. பலஸ்தீனர்கள் குழந்தைகளும் பெண்களும் ஆண்களுமாய்ப் பல்லாயிரவர் கொல்லப்பட்டுவிட்டனர்; குழந்தைகள் சிகிச்சை பெற்றுவந்த மருத்துவமனைகளைக் குறிவைத்து இஸ்ரேல் ஏவுகணைகளை வீசியிருக்கிறது; ஐ.நா. அவையின் சார்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அகதி முகாம்களை ஹமாஸ் இயக்கத்தினர் மனிதக் கேடயமாகப் பயன்படுத்தி வருவதாகச் சொல்லி இஸ்ரேல் அங்கும் ஏவுகணைகளைச் செலுத்தி நூற்றுக்கணக்கானவர்களைக் கொன்று குவித்தது; அத்துடன் இந்தப் போரில் கலந்துகொள்ளாத

பலஸ்தீனத்தின் மேற்குக் கரை மக்கள், மீதும் ஏவுகணைகளை வீசிப் பல நூறு பேரைக் கொன்றொழித்தது; நூற்றுவரைக் கைது செய்து கொண்டுபோனது. அனைத்துப் போர் நெறிமுறைகளையும் மீறி இஸ்ரேல் நடத்திவந்த போருக்கு எதிராக உலகம் முழுக்கவும் பெரும்பெரும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடந்தன. ஒருகட்டத்தில் அமெரிக்க அதிபரின் வெள்ளை மாளிகைக்குள் போராளிகள் களம் இறங்கினர். லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் சிலவும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் சிலவும் இஸ்ரேலைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்ததுடன் தம் தூதரக உறவுகளையும் முறித்துக்கொண்டிருந்தன. இந்த அளவிற்கு உலகம் எதிர்வினையாற்றிய பின்னரே, ஒன்றரை மாதம் கழிந்தபின் முஸ்லிம் நாடுகள் ரியாத்தில் கூடின. நவம்பர் 22ஆம் தேதி ஐம்பத்தேழு முஸ்லிம் நாடுகளின் கூட்டத்தை ஒருங்கிணைத்தது சவுதி அரேபியா. பரஸ்பரம் முரண்பட்டு மோதிக்கொண்டிருந்த முஸ்லிம் நாடுகள் அனைத்தும் கூடிப் பேசின; இது ஓர் ஆக்கப்பூர்வமான கூடல். ஆனால் அதற்குமேல் யாதொரு பயனுமில்லை. ஒரு கூட்டமாக மட்டும் அது முடிந்தது; இதுபோன்ற கூடல்களில் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்படுவது இயல்பானதொரு விசயம். ஆனால் ஒருமனதான தீர்மானத்தைக்கூட அவை இயற்றவில்லை; எச்சரிக்கையையும் அளிக்கவில்லை. போரை நிறுத்தச் சொல்லி இஸ்ரேலையும் அதன் கூட்டாளி நாடுகளையும் வலியுறுத்தவில்லை. உலக நாடுகளில் கால்பங்கு முஸ்லிம் நாடுகளாக இருந்தும் அவற்றின் ஒருங்கிணைவால் பலஸ்தீனர்களின் ஒரு உயிரைக்கூடக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. முஸ்லிம் உலகம் வீழ்ந்து வருவதற்கான அறிகுறியாகவே இதைப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்த முஸ்லிம் நாடுகளில் ஒருசில தவிர மற்ற அனைத்து நாடுகளிலும் அமெரிக்கப் படைத் தளங்கள் உள்ளன. இஸ்லாமிய மீட்பராகக் கருதப்படும் எர்டோகனின் துருக்கியில் அமெரிக்கப் படைத் தளங்கள் உள்ளன. அவர் மேற்குலகை அடிபணியாதவர். முப்பதாண்டுகளாக துருக்கியின் வெவ்வேறு அதிகார நிலைகளில் தேர்தல்முறைகளில் வென்று மேலேறி வந்தவர். ஆனாலும் தன் நாட்டிலுள்ள அமெரிக்கப் படைத் தளத்தை மூடச் சொல்ல முடியாத பலவீனத்துடன்தான் அவருடைய அரசியல் இஸ்லாம் இருக்கிறது. இரான், ஹமாலின் போஷகராக இருந்தாலும் இதர முஸ்லிம் நாடுகளை நம்பிக் களமிறங்க முடியவில்லை. முஸ்லிம் நாடுகளில் ஓரளவேனும் ஆயுத வலிமையில் தன் சொந்தத் திறமையை நம்பியிருப்பது இரான் மட்டுமே. ஆனால் அது

ஷியா முஸ்லிம் பிரிவைச் சார்ந்திருப்பதால் சன்னி வகுப்பைச் சார்ந்த இதர முஸ்லிம் நாடுகளுக்கு அதன்பால் நிரந்தரமான ஒவ்வாமை இருக்கின்றது.

அமெரிக்க வெளியுறவுச் செயலர் ஆண்டன் பிளிங்கன் இஸ்ரேல் வருவதாயிருந்தால் முதலில் சவுதி அரேபியாவுக்கும் பின் ஐக்கிய அரபு அமீரகத்திற்கும் ஜோர்டானிற்கும் சென்று கலந்தாலோசனை செய்த பின்னரே இஸ்ரேல் செல்கிறார். ஆனாலும் பலஸ்தீனிய இன அழிப்பை மேற்கொள்ளும் இஸ்ரேலைத் தடுத்து நிறுத்த அந்நாடுகளால் முடியவில்லை. அரபுலக முஸ்லிம்களும் தங்கள் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிரான போராட்டங்களை மேற்கொள்ளவில்லை.

தன்னுடைய எண்பதாண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட அரசியல் அனுபவத்தில் தான் மட்டுமே போராடியாக வேண்டுமென்கின்ற நிலையில் பலஸ்தீனம் இருக்கின்றது. பலஸ்தீனத்திற்கும் முஸ்லிம் நாடுகளுக்கும் இடையே இஸ்லாம் என்ற மார்க்க ரீதியிலான உரிமை கோரல் இல்லை; முஸ்லிம் என்கிற சமய அடையாளம் சார்ந்த உரிமைகோரல் இல்லை. உலக வரலாற்றில் இந்த அளவுக்குக் கைவிடப்பட்ட இனமோ நாடோ வேறெதுவும் இல்லை.

பலஸ்தீனர்களுக்கும் யூதர்களுக்கும் இடையே யாதொரு பகைமையும் கிடையாது. யூத சியோனிஸ்டுகளின் எதிரிகள் பட்டியலில் முஸ்லிம்கள் இருந்ததில்லை. பலஸ்தீன் வந்த யூத சியோனிஸ்டுகள் பலஸ்தீனர்களால் அன்புடனேயே வரவேற்கப்பட்டனர்; அவர்களுக்கு விவசாயத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தனர்; வணிக உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டனர். ஆனால் இஸ்ரேலியர்களுக்கான நாடாகப் பலஸ்தீனத்தை பிரிட்டனும் அமெரிக்காவும் இதர மேற்குலகும் பிரிக்க முயன்றபோதுதான் இருதரப்பினரும் மோத வேண்டியதாயிற்று. இந்த வரலாற்றைப் பேசுவதென்றால் நாட்டைப் பறிகொடுக்கும் பலஸ்தீனர்களின் துயரிலிருந்து பேச வேண்டும்; ஆனால் இஸ்ரேலின் துயரத்திலிருந்து பேசும் மனநிலையைச் சர்வதேச ஊடகவுலகம் உருவாக்கியிருக்கிறது; அமெரிக்க அதிபராக இருந்தவர் பராக் ஒபாமா. அவருடைய முன்னோர்களில் ஆப்ரிக்க முஸ்லிம்களும் உண்டு. அவர் பலஸ்தீனத்தின் பிரச்சினையில் தலையெடுத்துத் தீர்வு காண்பார் என்ற எதிர்பார்ப்பு நிலவியது. அப்படிப்பட்ட பராக் ஒபாமா, “எனது மகன்கள் நள்ளிரவில் நிம்மதியாகத் தூங்க வேண்டுமெனில் நான் என்ன செய்வேனோ அதைத்தான் இஸ்ரேல் செய்கிறது,” என்று இஸ்ரேலியப் போர்களை நியாயம் செய்தார்.

கருத்தளவிலும் இதர வலிமைகளிலும் இஸ்ரேலைப் பின்தொடரவோ முந்திச் செல்லவோ இந்நாள் வரைக்கும் முஸ்லிம் நாடுகள் முயன்றதில்லை; ஈரான் விதிவிலக்கு இந்நாடுகளின் மோதல்களுக்கு வெறும் இனம் மட்டுமே காரணமாக இல்லாமல் வேறுபல அரசியல் காரணிகளும் பொருளாதாரக் காரணிகளும் உள்ளன. அவற்றின் சிந்தனையில் வர்க்கம், பொருளாதார மேலாண்மை, சுரண்டல், கார்ப்பரேட்டிசம் போன்ற எவ்விதச் சொல்லாடல்களும் இருப்பதில்லை. அவை தம் சிந்தனையை முழுக்கவும் குர் ஆன், ஹதீஸ்கள் சார்ந்து மட்டும் சிந்திக்கின்றன. அவற்றின் கைகளில் தொழுகையும் துஆவும் முதன்மையான ஆயுதங்கள்; இறுதியான ஆயுதங்களும் அவையே! முதலுக்கும் முடிவுக்கும் இடையே முஸ்லிம்களின் அறிவியல், பொருளாதார, தொழில்நுட்ப, வேளாண்மை, கலையுலகப் பங்களிப்புகள் என எவையும் இல்லை. எல்லாப்பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வை அல்லாஹ்வின் புறத்தில் தள்ளிவிட்டு விடுகின்றன. அதனால்தான் இஸ்லாமிய உலகைச் சூழும் யாதொரு பிரச்சினைக்கும் அவற்றினால் தீர்வுகாண முடியவில்லை. ஆனால் “நீங்கள் செயல்படாமல் நான் உங்களின் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்” என்கிற அல்லாஹ்வின் வேத வரிகள் கவனம்கொள்ளப்படுவதில்லை.

அரபுலகம் இஸ்லாமியச் சமூக நீதியைப் பேணவில்லை. அதனால் இஸ்லாம் பரிந்துரைக்காத நிலப்பிரபுத்துவ மன்னராட்சிகள் அரபுலகம் முழுதும் பரவிக்கிடக்கின்றன. மன்னர்கள் யதேச்சாதிகாரிகளாக இருப்பதாலும் பெட்ரோ டாலர்களைக் கட்டிக் காப்பாற்ற வேண்டிய நெருக்கடியில் அவர்கள் இருப்பதாலும் தங்கள் நாடுகளில் ஐனநாயகத்தை வேருன்ற அவர்கள் அனுமதிப்பதில்லை; இஸ்லாமிய ஆட்சிமுறையை ஏற்பதில்லை. ஷரீஆ என்கிற இறையியல் தண்டனை முறைகளை மட்டும் அரபுலகச் சர்வாதிகாரிகள் அனைவரும் கைக்கொண்டுள்ளார்கள். அது குடிமக்களைத் தங்களுக்கு எதிராகத் திரண்டுவிடாமல் தடுக்கிறது. இது மன்னர்களுக்கு வாய்த்த வரப்பிரசாதம்.

பலஸ்தீனம் விடுதலைபெற வேண்டுமென்று எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அது முஸ்லிம்களாலோ அரபுலகத்தாலோ சாத்தியமாகுமென்று எவராலும் அறுதியிட முடியாது.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

கற்கவும் கற்பிக்கவுமான ஆவணம்!

1997 ஆம் ஆண்டு ஈரோட்டில் செய்தியாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த வேளை. கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை வெளியான 150-வது ஆண்டு, 1998-ல் வரும் நிலையில், அறிக்கையை உலகமே முழுவதுமாக மறுவாசிப்புக்கு உள்படுத்த வேண்டும்; பெரியளவில் விவாதிக்க வேண்டும், மாறிவரும் உலக அரசியல் - பொருளாதார - பண்பாட்டு - சமூகச் சூழ்நிலையில் அறிக்கையின் பொருத்தப்பாடுகள், பொருந்தாதிருக்கக் கூடிய விஷயங்கள் எல்லாமும் விவாதிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டிருப்பார் தமிழக பசுமை இயக்கத் தலைவரான மறைந்த டாக்டர் ஜீவா.

ஆனால், உள்ளபடியே அன்றைய, 27 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய, சூழ்நிலையில் அறிக்கை பற்றிய நல்ல ஆய்வுரைகள் கூட தமிழில் வெளிவந்திருக்கவில்லை. எனவே, அப்படியெதுவும் நடைபெறவில்லை. நீங்களே தொடங்கலாமே என்றபோது, இல்லை, இந்த வாசிப்பு போதுமானவையல்ல. நிறைய, தொடர்புடைய அனைத்தையும் கற்றறிந்த பிறகு, கற்றறிந்தவர்கள் பேசுவதுதான் சிறப்பாக இருக்கும் என்று கூறிவிடுவார் டாக்டர்.

பின்னால், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள பெரியார் உயராய்வு மையத்தின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றுத் திருச்சிக்கு வந்திருந்த தோழர் எஸ்.வி. ராஜதுரையைத் தொடர்ச்சியாகச் சந்திக்க வாய்த்தபோதெல்லாமும் இதே விஷயத்தை நண்பர்கள் என்கிபிஎச் சபாபதி, உயிர் எழுத்து சுதிர் செந்தில், துளசிதாசன், மறைந்த பொன்னிதாசன் எல்லாரும் பேசியிருக்கிறோம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையிலுள்ள மொழிபெயர்ப்புச் சிக்கல்களையெல்லாம் அவிழ்த்து - சில எடுத்துக்காட்டுகள் எல்லாமும்கூட கூறுவார் - முதலில் தமிழில் சிறந்ததொரு மொழிபெயர்ப்பு வர வேண்டியதன் அவசியத்தை

வலியுறுத்துவார் எஸ்.வி.ஆர். ஒருகட்டத்தில் நீங்களே அதைச் செய்யுங்கள் என்று வலியுறுத்தத் தொடங்கினோம். பின்னால் அவர் திருச்சியிலிருந்து கோத்தகிரிக்குப் புறப்படும்போய்விட்டார். ஆனால், தொடர்ந்து செயல்பட்டுக் கொண்டதான் இருந்திருக்கிறார்.

2013 ஆம் ஆண்டு நிறைவில் மூர்- எங்கெல்ஸ், ஹால் ட்ரேப்பர் ஆகியோரின் ஆங்கில மொழியாக்கங்களுடன் இணைந்த தோழர் எஸ். வி. ராஜதுரையின் முற்றிலும் புதிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை வெளிவந்தது (முகம் பதிப்புக்). பின்னர் இதன் திருத்தப்பட்ட பதிப்பை நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் வெளியிட்டது (2014-க்குப் பிறகு வந்த மொழியாக்கங்களில் கே. சுப்பிரமணியம் தவிர்த்து வேறெதிலேயும் எஸ்.வி.ஆரின் மொழிபெயர்ப்பின் இரு பதிப்புகள் பற்றி எங்கேயும் குறிப்பிடப்பட்டதில்லை. இதன் பின் இருக்கக் கூடிய வியப்பளிக்கும் காரணம் என்னவெனத் தெரியவில்லை. தற்போது இதன் மேம்படுத்தப்பட்ட புதிய பதிப்பு சற்றுக் குறைந்த விலையில் பாரதி புத்தகாலயத்தின் வெளியீடாக வந்திருக்கிறது. மிகக் கடினமான உடல்நலக் குறைவுக்கு இடையே இந்தப் பதிப்புக்காகத் தோழர் எஸ்.வி.ஆர் செலுத்தியுள்ள உழைப்பு அச்சமும் பிரமிப்பும் அளிப்பதாக இருக்கிறது.

1888-ல் வெளிவந்த, எங்கெல்ஸ் - மூர் பதிப்பு என்றழைக்கப்படும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆங்கிலப் பதிப்பை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு, இந்தப் பதிப்பில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு மேம்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இத்துடன் எஸ்.வி.ஆர் எழுதிய பாட்டாளி வர்க்கம் காணாமல் போய்விட்டதா? கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையும் சாதிப் பிரச்சினையும் என்ற விரிவான இரு கட்டுரைகளும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

வெறுமனே அறிக்கையின் மொழிபெயர்ப்பு மட்டும் என்றில்லாமல் தொடர்பான அனைத்து

விஷயங்களும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையின் அரசியல் பின்னணி, அறிக்கையின் தோற்றமும் பயணங்களும் என இரு தனித்தனித் தலைப்புகளின் கீழ் கட்டுரைகளாகவும், அறிக்கையின் அனைத்து முன்னுரைகளின் மொழிபெயர்ப்புகளும் இணைக்கப்பட்டு, அறிக்கையின் ஒவ்வொரு பத்திக்குமான பொருள் பற்றி விரிவான விவரங்களுடன் தரப்பட்டிருப்பது அறிக்கை பற்றிய சமகால நோக்குடன் கூடிய சிறந்த ஆய்வு நூல் என்ற தகுதியை இந்த நூலுக்குப் பெற்றுத் தருகின்றன.

அறிக்கை வெளியான ஆண்டு ஐரோப்பா முழுவதும் புரட்சி அலை வீசிக்கொண்டிருந்தது. அறிக்கை வெளியிடப்பட்ட காலத்தில் புரட்சியும் தொடங்கிற்று என்றாலும் அறிக்கையின் காரணமாகத்தான் நடந்தது என்று கூற முடியாது என்று பின்னணி பற்றிக் கூறும்போது தெளிவுபடுத்தும் எஸ்விஆர், தவிர, 1848-49-ல் ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, இத்தாலி, போலந்து, ஹங்கேரி ஆகிய நாடுகளில் வெடித்த புரட்சிகள் தோல்வி கண்டாலும், புரட்சிகளின் வரலாற்றில் முதன்முறையாகப் பாட்டாளி வர்க்கம் தனது சொந்த அரசியல், பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளுடன் போராட்டத்தில் நுழைந்தது 1848-ல்தான். அது நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கு மட்டுமல்லாது, முதலாளித்துவ அமைப்புக்குமே எதிரிதான் என்பதை வெளிப்படுத்தியது என்கிறார்.

இந்த நூல் முழுவதும் அறிக்கை தொடர்பாக இதுவரை நிலவிவரும் பல்வேறு ஐயங்கள் அல்லது காலங்காலமாகக் கூறப்பட்டுவருவதாலேயே உண்மைபோல நம்பப்படும் பல விஷயங்களைப் பட்டுக் கத்தரித்தாற் போல தக்க சான்றுகளுடன் தன் கருத்துகளையும் முடிவுகளையும் - முக்கியமான சில இடங்களில் எங்கெல்லின் வரிகளுடன் - தெளிவுபடுத்தி எஸ்விஆர் நிறுவுகிறார்.

அறிக்கையின் அடிப்படைச் சிந்தனை மார்க்ஸுக்கு மட்டுமே உரியது என்பதை 1883 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மன் பதிப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில், அறிக்கை எங்கள் கூட்டுப்படைப்பு என்று கூறும் அதேவேளை அறிக்கையின் மையக் கருவாக, அமைந்த அடிப்படைச் சிந்தனை மார்க்ஸுக்கே உரியதென்பதைக் குறிப்பிடுவது என் கடமையெனக் கருதுகிறேன் என்ற எங்கெல்ல வரிகளை மேற்கோள் காட்டுகிறார் எஸ்விஆர்.

அறிக்கை வெளிவந்த 25 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் அதற்கான முதல் முகவுரை - 1872 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மன் பதிப்புக்கான முகவுரை - மார்க்ஸ் - எங்கெல்லால் எழுதப்பட்டது என்பதைக் குறிப்பிடும் எஸ்விஆர், 1848-ல்

வெளிவந்த அறிக்கையில் எந்த இடத்திலும் கம்யூனிஸ்ட் கழகத்தின் பெயர் ஏன் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது இன்றுவரை விடை காணாத சிக்கலான கேள்வியாக இருந்து வருகிறது என்ற ஹால் ட்ரேப்பரின் கருத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். முதன்முதலில் வெளியான அறிக்கையில் எழுதியவர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை; இந்தப் பதிப்பில்தான் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் பெயர்கள் அதிகாரப்பூர்வமாகக் குறிப்பிடப்பட்டது என்பதும் தகவல்.

தவிர, நூல் முழுவதும் அறிக்கை தொடர்பான, பெரும்பாலானவர்கள் அறிந்திராத இதுபோன்ற ஏராளமான விஷயங்கள் காணக் கிடைக்கின்றன - அரசியலில் நவீன காலக் கட்சிகள் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்னர், எல்லா ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் கட்சி (Party) என்ற சொல், ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கட்சியை அல்ல, முதன்மையாக ஒரு சிந்தனைப் போக்கையோ (tendency) அல்லது கருத்தோட்டத்தையோதான் (current of opinion) குறித்திருக்கிறது.

மார்க்ஸ் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அறிக்கை பற்றி எழுந்த - கருத்துப் பரப்பு ஆவணமா, தத்துவார்த்த ஆவணமா? என்பது போன்ற சர்ச்சைகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் வகையில், 1872 ஜெர்மன் பதிப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் குறிப்பிட்டிருக்கும் வரிகள் இன்றைக்கும் - 175 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் - பொருத்தமாக இருக்கின்றன:

“கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் நிலைமைகள் எவ்வளவுதான் மாறியிருந்தாலும், இந்த அறிக்கையில் முன்வைக்கப்படும் பொதுக்கோட்பாடுகள் ஒட்டுமொத்தத்தில் என்றும்போல இன்றும் சரியானவையே. ஆங்காங்கே சில நுண்கூறுகள் செழுமைப்படுத்த வேண்டியவையாக இருக்கலாம். அறிக்கையே கூறுவது போல, இந்தக் கோட்பாடுகளை நடைமுறையில் பயன்படுத்துவது எங்கும் எக்காலத்திலும், அவ்வப்போது இருக்கும் வரலாற்று நிலைமைகளைச் சார்ந்ததாகவே இருக்கும்... பல்வேறு எதிர்க்கட்சிகளுடன் கம்யூனிஸ்ட்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய உறவு பற்றிய குறிப்புகள் (நான்காம் பிரிவு) கோட்பாட்டு அளவில் இன்றும் சரியானவையே என்றாலும் நடைமுறையில் காலவழக்கொழிந்தவை. ஏனெனில் அரசியல்நிலைமைமுற்றிலும்மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. வரலாற்றின் முன்னேற்றம் அப்பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அரசியல் கட்சிகளில் மிகப்

பெரும்பாலானவற்றைப் புவிப் பரப்பிலிருந்து துடைத்தெறிந்துள்ளது. ஆனாலும், இந்த அறிக்கை வரலாற்று ஆவணமாகிவிட்டது. இதைத் திருத்த எங்களுக்கு இனி உரிமை இல்லை.”

மார்க்ஸ் வாழ்ந்த காலத்தைவிட அவர் மறைந்தபோது நாளேடுகள், பருவ ஏடுகள், ஆகியவற்றில் வெளிவந்த தலையங்கங்கள், கட்டுரைகள், இரங்கல் குறிப்புகள் என எல்லாவற்றிலுமே அறிக்கை, மூலதனத்தைக் குறிப்பிடாதவை மிகச் சிலவாகவே இருந்தன.

அறிக்கையின் தோற்றமும் பயணங்களும் - மொழிபெயர்ப்புகள் பற்றிய பகுதியில் ஆங்கில மொழியாக்கங்கள் பற்றி மட்டுமின்றி இந்திய மொழிகளிலான பெயர்ப்புகள் பற்றியும் ஏராளமான தகவல்களைத் தருகிறார் எஸ்விஆர்.

இந்திய மொழிகளில் வங்க மொழியில்தான் முதன்முதலில் அறிக்கை மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வங்கத்துக்குப் பிறகு உருதுவில் பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டுக்கும் பிறகு அறிக்கையின் மராட்டி, தமிழ் மொழியாக்கங்கள் ஏறத்தாழ ஒரேநேரத்தில் வந்திருக்கின்றன.

1931 அக்டோபரில் பெரியார் ஈ.வெ.ரா.வின் சுயமரியாதை இயக்க வார ஏடான குடியரசில் தொடர்ச்சியாக ஐந்து இதழ்களில் சமதர்ம அறிக்கை என்ற தலைப்பில் அறிக்கையின் முதல் பிரிவின் தமிழாக்கம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. மொழிபெயர்ப்பாளர் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை என்றாலும் முதல் பகுதியில் பெரியாரின் அறிமுகவுரை இடம் பெற்றிருக்கிறது.

எம். இஸ்மத் பாட்சாவால் செய்யப்பட்ட அறிக்கையின் முழுமையான முதல் தமிழாக்கம் ஜனசக்தி பிரசுராலயத்தால் 1948 ஏப்ரலில் - அறிக்கை வெளியான நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு! - கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை எனத் தலைப்பிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து வெளிவந்த மொழிபெயர்ப்புகளை விரிவாகப் பட்டியலிடும் எஸ்விஆர், கி. இலக்குவன், தேவ. பேரின்பன் ஆகியோரின் மொழியாக்கங்களும் பெரிதும் ரா. கிருஷ்ணையாவின் மொழியாக்கத்தை ஒட்டியவையாகவே உள்ளன. மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸ் தேர்வு நூல்களிலுள்ள மொழிபெயர்ப்புகளிலும் மாஸ்கோ பதிப்பிலுள்ளவையே சில மேலோட்டமான மாற்றங்களுடன் இடம் பெற்றுள்ளன என்று குறிப்பிடுகிறார். நாகரிகம் கருதி இவ்வாறு எஸ்விஆர் குறிப்பிட்டாலும் உள்ளடிகியே இவை பெரும்பாலும் மாஸ்கோ

“தேசத்திற்குள் வாக்கங்களுக்கு இடையிலான பகைமை எந்தளவுக்கு மறைகிறதோ, அந்த அளவுக்கு ஒரு தேசம் இன்னொரு தேசத்தின் மீது கொண்டுள்ள பகையும் முடிவுக்கு வரும் - அதாவது பாட்டாளி வாக்க ஆட்சியில் தேசங்களுக்கு இடையிலான பிரிவினைகளும் பகைமைகளும் இன்னும் அதிகமாக மறையும்”

பனுவலில் நகாச வேலைகள் செய்யப்பட்டவையே என்பது அறிக்கைகளின் மொழிபெயர்ப்புகளைத் தொடர்ந்து கற்போருக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

ஆனால், அதேவேளையில் நாகரிகம் கருதியோ அல்லது எதற்குத் தேவையில்லா பொல்லாப்பு என்று கருதியோ பலரும் சொல்லத் தவிர்த்துவிடும் விஷயங்களையும் நூலில் பளிச்செனத் தெரிவித்திருக்கிறார் எஸ்விஆர்.

மார்க்சியம் இன்றும் என்றும் - விடியல் தொகுப்பில் வெளியான அறிக்கையின் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிக் கூறும்போது, குறிப்பிட்ட மொழிபெயர்ப்பாளருக்கு மார்க்சியப் படிப்பு ஏதுமில்லை, அதன் காரணமாகவோ அல்லது தனித் தமிழ்ப் பற்றின் காரணமாகவோ அவர் ஏற்கெனவே புழக்கத்திலுள்ள, எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய கலைச்சொற்களைக் கூடத் தவறான பொருள் தரும் வகையில் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார் என்று கூரிய விமர்சனத்தை முன்வைக்கும் எஸ்விஆர், அந்த மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து பல எடுத்துக்காட்டுகளையும் வரிசைப்படுத்துகிறார்.

ஆசிரியர் ஒருவர் பாடம் நடத்துவதைப் போலவே, நூலில் பல இடங்களில் தொடர்ச்சியாகக் குறிப்பிட்ட சொற்களுக்கான மொழிபெயர்ப்பு எவ்வாறு இருந்திருக்க வேண்டும்? ஏன்? ஜெர்மன் மூலத்தில் என்னவாக இருந்தது? என்பதைக் குறித்த தகவல்களுடன் விளக்குகிறார் எஸ்விஆர்: *Absolute Monarchy*- அப்சல்யூட் மொனார்க்கி என்பது எதேச்சாதிகார முடியாட்சியோ, சர்வாதிகார முடியாட்சியோ அல்ல. முடியாட்சி என்றாலே சர்வாதிகாரம் அல்லது எதேச்சாதிகாரம்தான். மாறாக, வரம்பிலா முடியாட்சி; என்பது முடியாட்சியின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட ஆலோசனை அவைகள், நாடாளுமன்றம் போன்ற நிறுவனங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்காத அதிகாரத்தைக் கொண்டதாகும்.

இதைப் போலவே *Knights* - னைட்ஸ் என்ற சொல் என்னென்னவாக எல்லாம் மாற்றி மாற்றிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதை ஒவ்வொருவரின் மொழிபெயர்ப்பையும் வைத்து விளக்குகிறார் எஸ்விஆர்.

‘ஜெர்மன் மூல அறிக்கைக்கு ஓரளவு நெருக்கமான வகையில் தமிழாக்கத்தைச் செய்ய வேண்டியது தற்காலத்தில் செய்யப்பட வேண்டிய கடமை என்ற எண்ணம் எனக்கேற்பட்டது. எனவே, என் தமிழாக்கத்தின் முதல் இரு பதிப்புகளில் எங்கெல்ஸ் - மூர் ஆங்கில மொழியாக்கம், ஹால் ட்ரேப்பரின் புதிய மொழியாக்கம் என இரண்டையும் பயன்படுத்தியதற்குப் பதிலாக இந்தப் புதிய தமிழாக்கத்தில் கூடுமான வரை எங்கெல்ஸ் - மூர் ஆங்கிலமொழியாக்கத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். என்றபோதிலும் ஜெர்மன் மூலத்திலிருந்து மிகவும் விலகியுள்ள இடங்களில் ஹால் ட்ரேப்பரின் மொழியாக்கத்தைப் பெருமளவிலும் ஓரிரு இடங்களில் வேறு இருவர் மொழியாக்கங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளேன். தேவைப்படுமிடங்களில் ஃப்ரெட்ரிக் எல். பெண்டர் எடுத்துரைத்துள்ள பாட பேதங்களும் விளக்கங்களும் தரப்பட்டுள்ளன. தேவைப்படும் இடங்களில் மாஸ்கோ பதிப்புக் கட்டிக்காட்டியுள்ள பாடபேதங்களையும் தந்துள்ளேன்’ எனத் தன் மொழிபெயர்ப்புக்கான அணுகுமுறையை வாசகர்களுக்கான மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்பில் தெளிவுபடுத்துகிறார் எஸ்விஆர்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையை ஒவ்வொரு பத்தியாக எடுத்துக்கொண்டு வரிசை எண்ணிட்டு, அதற்கான மொழிபெயர்ப்பையும், தொடர்ந்து விளக்கத்தையும் தேவைப்படும் இடங்களில் விரிவாகவே தக்க மேற்கோள்களுடன் அளிக்கிறார் எஸ்விஆர்.

ஐரோப்பாவை ஒரு பூதம்... முதல் பத்திக்கான விளக்கத்திலேயே *Gespens* என்ற ஜெர்மன் சொல்லுக்கு ஆவி, பேய், பேயுரு, பேய்க்களவு, ஆவியுருத் தோற்றம் எனப் பல பொருள்கள் இருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தில் இந்தச் சொல் மார்க்ஸிப்ரேன் மொழியாக்கத்தில் குட்டிச்சாத்தான், பூச்சாண்டி எனப் பொருள்படும் *hobgoblin* என்றும் பிறவற்றில் *spectre* என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பேய் என்பதுதான் தமிழில் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது, பேயோட்டுதல் என்றுதான் குறிப்பிடுகிறோம், பூதத்தை ஓட்டுதல் என்றல்ல என்று பூதத்தை ஒதுக்கிப் பேய் என்ற மொழிபெயர்ப்பை உறுதி செய்கிறார்.

பூர்ஷ்வாக்களும் பாட்டாளிகளும் இயலின் தொடக்கத்திலேயே Proletariat - புரொலிடேரியட், Bourgeois - பூர்ஷ்வா ஆகிய இரு சொற்களின் வரலாற்றை மொழிக்கூறுடன் விளக்கும் எஸ்விஆர், புரொலிடேரியட் என்ற சொல் பழங்கால ரோமானியப் பேரரசில் மிகவும் ஏழைகளாக இருந்தவர்களைக் குறித்தது என்பதுடன் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் பூர்ஷ்வா வர்க்கம், முதலாளி வர்க்கம் இரண்டு சொற்களையும் ஒரே பொருளில்தான் பயன்படுத்துகின்றனர் என்கிறார். இவற்றுக்கும் மத்தியதர வர்க்கத்துக்குமான உறவும் விளக்கப்படுகிறது. மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் பயன்படுத்தும் மத்தியதர வர்க்கம் என்ற சொல்லைச் சம்பந்தப்பட்ட சூழலில் வைத்தே புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்கிறார் (பக். 259, 274).

தேவைப்படும் இடங்களில் சொற்களுக்கான பொருளை விளக்க மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸ் நூல்களிலிருந்தே, அவர்களின் சொற்களிலிருந்தே மேற்கோள்களை எடுத்துத் தருகிறார். முதல் முதலாளிய சமுதாயங்களின் தோற்றம் பற்றிப் பேசுகையில் தத்துவத்தின் வறுமை நூலின் வரிகளை எடுத்துக் கொள்கிறார் (பக். 273).

மருத்துவரையும் வழக்குரைஞரையும் மதகுருவையும் கவிஞனையும் அறிவியலாளனையும் தன்னால் கூலி வழங்கப்படும் உழைப்பாளிகளாக பூர்ஷ்வா வர்க்கம் மாற்றியுள்ளது என்ற அறிக்கையின் வரியை விளக்கும்போது, வளர்ந்துவரும் போக்கை வலியுறுத்துவதற்காகவே அதை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் மிகைப்படுத்திச் சொல்கின்றனர். இதை உருவகமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர மருத்துவர்கள், கற்றறிவாளர்கள் ஆகியோர் ஆலைகளில் கூலி உழைப்புக்கு அமர்த்தப்படும் பாட்டாளிகள் (Proletarians) ஆகிவிட்டனர் என்று அவர்கள் கூறுவதாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று விளக்குகிறார் எஸ்விஆர் (பக். 287). ஆனாலும், இன்றைக்கு - 175 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு - கார்ப்பரேட் மருத்துவமனைகளையும் சுயநிதிக் கல்லூரிகளையும் தனியார் ஆய்வுக்கூடங்களையும் பார்க்க, அவர்கள் சொன்னதை அப்படியே, மிகைப்படுத்தல் அல்ல என்று, எடுத்துக்கொள்ளவும் செய்யலாம் என்றும் கூடத் தோன்றுகிறது.

நூலில் பல இடங்களில் அறிக்கையின் பல்வேறு ஆங்கில மொழியாக்கங்களில் இருக்கும் சிக்கல்கள்கூட அலசப்படுகின்றன. 'பெருந்திரளாக மக்கள் புலம்பெயர்ந்து சென்ற முற்கால நிகழ்வுகள்' என்ற சொற்றொடர் எவ்வாறாக குழப்பப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி

எவ்வாறு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று (பக். 289) விளக்கும் எஸ்விஆர், Idiotismus என்ற ஜெர்மன் சொல் எவ்வாறு idiocy என ஆங்கிலத்தில் தவறாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை விளக்கி, 'தனிமைப்பட்டு ஒதுங்கியுள்ள கிராமப்புற வாழ்விலிருந்து' என்று தமிழாக்குவதே சரியென எங்கெல்ஸின் இங்கிலாந்தின் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் நிலைமை நூல், கட்டுரைகளின் வரிகளைக் கொண்டு நிறுவுகிறார் (பக். 295).

உலகமயமாக்கல் என்று இப்போது நாம் கூறும் நிகழ்வுப் போக்கை முதன்முதலில் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டவர்கள் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் என்று குறிப்பிடும் எஸ்விஆர், அதை அறிக்கையின் பத்திகளிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகிறார் (பக். 289, 292).

லும்பன் புரொலிடேரியட் என்பதை உதிரிப் பாட்டாளி வர்க்கம் என்று தமிழாக்கம் செய்வதை இனித் தவிர்க்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடும் எஸ்விஆர், காரணமாக, ஒரு குழுவாகவோ, வர்க்கமாகவோ ஒன்றிணைந்து வேலை செய்யாமல் தனித்தனியாக ஏதோ ஒரு வேலையைச் செய்து உயிர் பிழைக்கும் மக்கள்தான் உதிரி உதிரிகளாக இருக்கின்றனர். லும்பன் புரொலிடேரியட் என்பதை நகர்ப்புறங்களில் சட்ட விரோத நடவடிக்கைகளிலோ அல்லது ஒட்டுண்ணிகளாகப் பிழைப்பு நடத்துபவர்களைப் பற்றிய இழிவுக் குறிப்புச் சொல்லாகவே மார்க்ஸ் பயன்படுத்துகிறார் என்கிறார் (பக். 331); பதிலாக லும்பன் வர்க்கம் என்று பயன்படுத்துவதே சிறந்தது என்று கூறுகிறார்.

Recht என்ற ஒரு ஜெர்மன் சொல் ஆங்கிலத்தில் சரியாக மொழிபெயர்க்கப்படாததால் பிற மொழிபெயர்ப்புகளில் நேரிடும் குழப்பங்கள், பொருளாயத் நிலைமைகள் (material conditions) என்பது எவ்வாறு பொருளாதார நிலைமைகள் (economic conditions) என்பதாக மாறியிருக்கிறது என்பது போன்ற ஆங்கிலத்தில் தொடங்கும் குழப்பங்களையும் எஸ்விஆர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்; அறிக்கையிலுள்ள குழந்தைகளுக்கான கல்வி புகட்டுதல் பற்றிய விஷயத்தை விளக்கியிருப்பது மிகச் சிறப்பு.

'மத, தத்துவ, பொதுவாகக் கருத்துநிலைக் கண்ணோட்டங்களிலிருந்து கம்யூனிசத்தின் மீது வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகள் பாரிய பரிசீலனைக்குத் தகுதியற்றவை என்ற அறிக்கையின் பத்தியைப் புரிந்துகொள்வதற்காக, எங்கெல்ஸின் மேற்கோளுடன் எஸ்விஆர் தரும் விளக்கம் கவனிப்புக்குரியது:

'மதம் என்பது ஒரு பூர்ஷ்வா ஒருசார்புக் கருத்து,

மதத்தின் நோக்குநிலையிலிருந்து கம்யூனிசத்தின் மீது வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகள் விரிவான விவாதத்துக்குத் தகுதியற்றவை என அறிக்கையிலேயே சொல்லப்படுகிறது. ஆக, மதம் இவ்வாறு முற்றிலுமாக அலட்சியப்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால், அன்று கம்யூனிச வட்டாரங்களில் இருந்தது போல மதத்தை முறைப்படி நிராகரிக்கும் கருத்தோ, நாத்திகத்தை உயர்த்திப் பிடிக்கும் கருத்தோ அறிக்கையில் கூறப்படுவதில்லை. 'கம்யூனிசத்தின் கோட்பாடுகளில்' எங்கெல்லாம், தற்போதுள்ள மதங்கள் அனைத்தையும் தேவையற்றவையாகச் செய்யக்கூடியதாகவும் அவற்றைக் கடந்துசெல்லக்கூடியதாகவும் செய்யும் வரலாற்றரீதியான வளர்ச்சிக் கட்டமே கம்யூனிசம் என்று கூறுகிறார். அறிக்கை எழுதப்பட்ட காலத்திற்கு முன்பே மார்க்ஸும் எங்கெல்லாம் நாத்திகர்களாக இருந்தனர் என்றாலும், அவர்கள் அப்போதும் அதன் பிறகும் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் செயல்திட்டங்களிலொன்றாக நாத்திகத்தை உள்ளடக்குவதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அறிக்கையில் சோசலிச மற்றும் கம்யூனிச இலக்கியம் இயலைத் தொடங்குமுன், சோசலிசம், கம்யூனிசம் இரு சொற்களுமே அறிக்கை எழுதப்பட்ட ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் ஜெர்மனியில் அறிமுகமாகியிருந்தன என்பதில் தொடங்கி பிற்போக்கு சோசலிசம், நிலப்பிரபுத்துவ சோசலிசம் பற்றி விரிவாக விளக்கும் எஸ்விஆர், பிற்போக்கு என்ற சொல் இன்று நாம் பொதுவாகப் பயன்படுத்தும் பொருளில் அறிக்கையில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை என்று குறிப்பிடுகிறார்.

164 ஆம் பத்தியில் ஆங்கிலத்தில் கசப்பு மருந்துகள் என்னும் உருவகம் பயன்படுத்தப்படுவதால் இனிப்புப் பகுதி என்றோர் உருவகமும் சேர்க்கப்பட வேண்டியதாயிற்று. இந்த உருவகங்கள் எதுவுமே ஜெர்மன் மூலத்தில் இல்லை என்பதையும் சுட்டிக்காட்டும் எஸ்விஆர், ஆனாலும் இவையெதுவும் பத்தியின் பொருளை மாற்றுவதில்லை என்று குறிப்பிடுகிறார் (பக். 464).

167 ஆம் பத்தி மார்க்ஸ் - எங்கெல்லின் கவிதை மனம்/ மனம் கமழுவது: "ஊகம் என்னும் நூலாம்படையால் நெய்யப்பட்ட, சொல்லலங்காரப் பூப்பின்னல் வேலைப்பாடுடைய, நலிவுற்றுத் தளர்ந்த உணர்ச்சிப் பசப்பென்ற பனித்துளியில் நனைந்து ஊறிய அங்கியில், பரிதாபத்துக்குரிய, எலும்பும் தோலுமாக உள்ள "நிரந்தர உண்மைகளை"ப் போர்த்தியிருப்பதும் அனுபவத்துக்கு எட்டாததுமான ஜெர்மன் சோசலிஸ்ட்களின் அங்கி செய்ததெல்லாம்

"தொழிலாளர்களுக்கு இப்போது தேவைப்படுவது அகச் சக்தி; வலிமையான, போர்க்குணமிக்க, சீர்திருத்தவாதத்துக்கு இடந்தராத புரட்சிகர கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் வளர்ச்சிதான். சாதிய, தேசிய இன, பிரதேச வேறுபாடுகள் உள்ள இந்தியாவிற்கு இது மிகப் பெரிய சவால். அடுத்த தலைமுறையினர் இந்த சவாலை வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்ளக் கூடும்"

அவர்களது வாடிக்கையாளர்களிடம் அவர்களது சரக்குகளின் விற்பனையைப் பிரமாதமாக அதிகரிக்கச் செய்தது மட்டுமே" - இது தொடர்பான மொழிபெயர்ப்புச் சிக்கல்களைத் தொடர்ந்து விளக்கியிருக்கிறார் எஸ்விஆர்.

170 - வது பத்தி: "பூர்ஷ்வா சமுதாயம் தொடர்ந்து நிலவுவதை உறுதி செய்யும் பொருட்டு, பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதி சமூகக் குறைபாடுகளுக்குத் தீர்வு காண விரும்புகிறது."

ஜெர்மன் மூலத்தில் சமூகக் கேடுகள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஆங்கிலத்தில் சமூகக் குறைபாடுகள் என மாற்றப்பட்டுள்ளது. சமூகப் பிரச்சினைகளுக்குச் சில நிவாரணங்களை வழங்குவதன் மூலம் புரட்சிக்கான வாய்ப்புகளைக் குறைக்க முடியும் என்று ஆளும் வர்க்கத்தின் ஒரு பிரிவு எப்போதும் நினைக்கிறது என்கிறார் விளக்கத்தில் எஸ்விஆர். உள்ளபடியே, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இதே உத்தியைத்தான் - இலவசங்கள், சலுகைகள் போன்ற பெயர்களில் - காலங்காலமாக அரசுகள் கடைப்பிடித்து, இயல்பாக எழுந்துவரக்கூடிய வெகுமக்களின் கோபத்தை ஊற்றி மூடி மழுங்கடித்துவருகின்றன.

196, 197, 198 ஆம் பத்திகளுக்கான விளக்கத்தில், சேர்த்துப் படிக்க வேண்டும் என கம்யூனிசத்தின் கோட்பாடுகளில் எங்கெல்லாம் எழுதிய வரிகளைக் குறிப்பிடுகிறார் எஸ்விஆர்.

"கம்யூனிஸ்ட்கள் எப்போதுமே, அரசாங்கங்களுக்கு எதிராகத் தாராளவாத பூர்ஷ்வாக்கள் பக்கம் நிற்க வேண்டும். ஆனால், பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தின் வெற்றி, பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு நன்மைகளைக் கொண்டுவரும் என்று அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக்கொள்வதையோ, அவர்களது பொய் வாக்குறுதியையோ பகிர்ந்துகொள்ளாமல் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும்."

இதேபோல, (199 ஆம் பத்தி) கம்ப்யூனிஸ்ட்கள் எங்கும் தற்போதுள்ள சமூக, அரசியல் நிலைமைகளை எதிர்த்து நடைபெறும் புரட்சிகர இயக்கம் ஒவ்வொன்றையும் ஆதரிக்கிறார்கள் என்ற அறிக்கை வரிக்கான விளக்கத்தில், கோத்தா வேலைத் திட்டத்துக்கான ஒரு விமர்சனப் பகுப்பாய்வில் முதுரை போல மார்க்ஸ் கூறியதை, ஒருடஜன் வேலைத் திட்டங்களைவிட மெய்யான இயக்கம் எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வோர் அடியும் அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, இணைத்துக் குறிப்பிடுகிறார்.

அறிக்கையிலுள்ள,

“தொழிலாளர்கள் அவ்வப்போது வெற்றியடைகிறார்கள், ஆனால் அது சிறிது காலமே நீடிக்கும் வெற்றி. அவர்களது போராட்டங்களின் உண்மையான பலன் உடனடி விளைவிலல்ல. தொடர்ந்து விரிவடைந்துவரும் தொழிலாளர் ஒற்றுமையில்தான் இருக்கிறது.”

“கம்ப்யூனிசத்தின் சிறப்பியல்பு, பொதுப்படச் சொத்தை ஒழிப்பதல்ல, மாறாக பூர்ஷ்வா சொத்தை ஒழிப்பதுதான்.”

“கம்ப்யூனிஸ்ட்களின் தத்துவத்தை ஒற்றைச் சொற்றொடரில் தொகுத்துக் கூற முடியும்: தனிச் சொத்தை ஒழித்தல்” போன்ற பல வரிகள் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகூரப்பட வேண்டியவை.

“தொழிலாளர்களுக்கு நாடு ஏதும் இல்லை. அவர்களிடம் இல்லாத ஒன்றை யாரும் பறிக்க முடியாது.”

“தேசத்திற்குள் வர்க்கங்களுக்கு இடையிலான பகைமை எந்தளவுக்கு மறைகிறதோ, அந்த அளவுக்கு ஒரு தேசம் இன்னொரு தேசத்தின் மீது கொண்டுள்ள பகையும் முடிவுக்கு வரும் - அதாவது பாட்டாளி வர்க்க ஆட்சியில் தேசங்களுக்கு இடையிலான பிரிவினைகளும் பகைமைகளும் இன்னும் அதிகமாக மறையும்” போன்ற வரிகள் விரிவாக விவாதிக்கப்பட வேண்டியவை.

“ஆளும் வர்க்கங்கள் அஞ்சி நடுங்கட்டும், ஒரு கம்ப்யூனிசப் புரட்சி வருகிறதென்று. இதில் பாட்டாளிகளுக்கு இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை, தங்கள் அடிமைச் சங்கிலியைத் தவிர. அவர்கள் வென்று பெறுவதற்கு ஓர் உலகம் இருக்கிறது.”

அறிக்கையின் நிறைவு வரியை “அனைத்து நாட்டுத் தொழிலாளர்களே, ஒன்று சேருங்கள்” என்று மொழிபெயர்த்துள்ள எஸ்விஆர், இந்த முழுக்கத்தின் பின்னுள்ள வரலாற்றைக் கூறி, இந்த வரி மட்டுமே தமிழில் எவ்வாறெல்லாம் (சுவாரசியமாக!) மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

வந்துள்ளது என்பதையும் விவரித்துள்ளார்.

நூலில் அறிக்கைக்கான முன்னுரைகள் அனைத்தும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந்த முன்னுரைகளில் இடம் பெறும் விஷயங்கள் தொடர்பாக எஸ்விஆர் தரும் குறிப்புகள், சில கட்டுரைகள் போலவே நீள்கின்றன, மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்பதுடன் வாசகர்கள் மேலும் விரிவாக அறிக்கையை விளங்கிக்கொள்ள உதவிபுரியக் கூடியவை. குறிப்பாக, ரஷியா பற்றிய மார்க்ஸின் கருத்துகள் (பக். 211), இறுதி விருப்ப ஆவணத்தைச் செயற்படுத்திய லூயி போனபார்ட், பிஸ்மார்க் (பக். 244).

முதலாளியம், குட்டி பூர்ஷ்வா வர்க்கம் போன்ற ஏராளமான சொற்களுக்கான விளக்கங்களும் நூலில் விரிவாகக் கிடக்கின்றன. உள்ளபடியே இந்த நூலில் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் பற்றியும் அவற்றில் காணக் கிடைக்கும் சிக்கல்கள் பற்றியும் நிறைய தகவல்களைத் தருகிறார் எஸ்விஆர்.

இதுவரை உலகம் காணாததும் ஏழைகளோ வர்க்கங்களோ இல்லாததும் ஆண்கள் மட்டுமின்றிப் பெண்களும் சுதந்திரமாக உள்ள குடியரசு உருவாக வேண்டும் என்று எழுதிவந்தவர், இங்கிலாந்தின் முற்போக்கு சக்திகளே அனைவருக்குமான வாக்குரிமையை ஆண்களுக்கு மட்டுமே கோரிய காலத்திலேயே அனைத்துப் பெண்களுக்குமான வாக்குரிமை என்று வலியுறுத்தியவர், மார்க்ஸால் அபூர்வப் பறவை என்றும் மூலச் சிறப்புள்ள கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தவர் என்றும் போற்றப்பட்ட ஹெல்ன் மாக்ஸ்பர்லேன் போன்ற வரலாற்றில் நாம் அறியத் தவறவிட்ட மார்க்சிய முன்னோடிகள், சிந்தனையாளர்கள் பலரையும் நூல் நெடுக அறிமுகப்படுத்துகிறார் எஸ்விஆர்.

இணைப்புகளாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையும் சாதிப் பிரச்சினையும் என்ற நீண்ட கட்டுரை, எங்கே விட்டோம் என்று வரலாற்றைப் பின்னோக்கிப் பார்த்து ஆராய்வது. இந்தியாவிலுள்ள கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியினருக்கான சுய பரிசோதனைக்கானது என்றும் கொள்ளலாம்.

பாட்டாளி வர்க்கம் காணாமல் போய்விட்டதா? என்ற மற்றொரு கட்டுரையில் தலைப்புக்குத் தொடர்புள்ள நிறைய கேள்விகளை எழுப்பிப் பதிலளிக்கிறார் எஸ்விஆர்.

“1970-களில் தொடங்கிய பாட்டாளி வர்க்கப் பின்னடைவுகள் எல்லாம் உலக முதலாளியத்தைப் பொருத்தவரை அதற்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் தாற்காலிகமான சீரமைதி நிலையை

உருவாக்கியுள்ளது. இதன் காரணமாகத்தான் போராடிப் பெற்ற உரிமைகள் பறிக்கப்படுகின்றன. தொழிற்சங்கங்கள் தகர்க்கப்படுகின்றன. தொழிலாளர் மீது சுமையேற்றப்படுகிறது. மலிவான உழைப்பைக் கறக்க நாட்டைவிட்டு நாட்டுக்கு மூலத்னம் நகர்கிறது. இவையெல்லாமும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குப் பின்னடைவு என்றாலும் முன்னெப்போதுமில்லாத அளவுக்குப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வலுப்பெற்று சாதகமான நிலையை உருவாக்கியுள்ளது" என்று குறிப்பிடுகிறார் எஸ்விஆர்.

தொடர்ந்து, "தொழிலாளர்களுக்கு இப்போது தேவைப்படுவது அகச் சக்தி; வலிமையான, போர்க்குணமிக்க, சீர்திருத்தவாதத்துக்கு இடந்தராத புரட்சிகர கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் வளர்ச்சிதான். சாதிய, தேசிய இன, பிரதேச வேறுபாடுகள் உள்ள இந்தியாவிற்கு இது மிகப் பெரிய சவால். அடுத்த தலைமுறையினர் இந்த சவாலை வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்ளக் கூடும்" என்று நம்பிக்கையுடன் நிறைவு செய்கிறார்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையின் இந்தத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் தோழர் எஸ்.வி. ராஜதுரையின் கம்யூனிஸ்ட் இலக்கியங்களின், மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸ் நூல்களின், அவை தொடர்பான சமகால ஆய்வுகள் வரையிலுமான வாசிப்பும் அனுபவமும் அவருக்கும் நாலுக்கும் பேருதவி புரிந்திருக்கின்றன; பிரதிபலிக்கவும் செய்கின்றன.

திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் உரை போல, புறநானூற்றுக்கு உ.வே. சாமிநாதையர் உரை போல, மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கைக்குத் தோழர் எஸ்.வி. ராஜதுரையின் மொழிபெயர்ப்பையும் விளக்கவுரையையும் கொள்ளலாம்.

இடதுசாரிகளுக்கான கற்கவும் கற்பிக்கவுமான விரிவும் ஆழமும் கூடிய மிக முக்கியமான ஆவணம் இந்த நூல்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை - கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ், மேம்படுத்தப்பட்ட தமிழாக்கம், விளக்கக் குறிப்புகள், கட்டுரைகள் - எஸ்.வி. ராஜதுரை, பக்கங்கள் - 598, விலை ரூ. 400, பாரதி புத்தகாலயம், 7, இளங்கோ சாலை, தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018
செல்லிடப்பேசி - 8778073949

கட்டுரையாளர்: மூத்த பத்திரிகையாளர்

கவிதை | ஜெயதேவன்

ஒரு கிலோ பஞ்சு கொடு

இந்த மண்ணின் மீதே நின்று கொண்டு
இந்த மண்ணின் மீது எச்சமிடும் உன்னைப். பிடிக்கவில்லை

இந்த மண் தந்த பூக்களை சூட்டி
உன் மனைவியை கொஞ்சும் நீ
காலால் என் மண்ணை உதாசினிப்பது உடன்பாடில்லை.

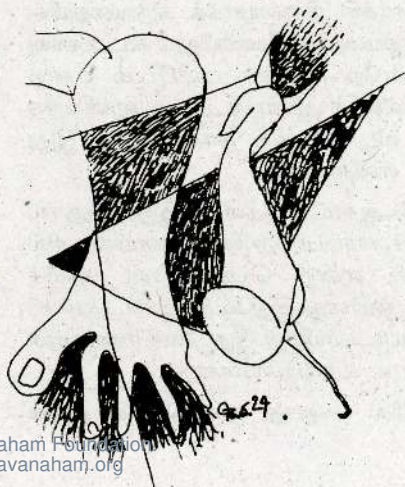
கொய்த கனிகள் பழுக்கவில்லை என்பதால்
மரத்தை குறை கூறும் உன்னிடம் இல்லை தார்மீகம்.
உன் தாத்தன் தந்த மண் வெட்டியை தொடத்துண்டா நீ
பின் நெல்லில் தேடுகிறாய் உன் வயிற்றை

மீன் பிடிக்கத் தெரியாத நீ
நதியின் ஓட்டத்தைக் கிண்டலடிகிறாய்
ஆடுகளுக்கு புல் காட்டாத நீ
தராகடன் நிற்காதே கறிக்காக ..

என்ன எதிர் பார்க்கிறாய் இந்நாட்டில் ?
நீர்க்குமிழியில் வீடு கட்டும் உனக்கு
என்ன செய்ய வேண்டும் இந்நாடு ?

உன்னிலிருந்து ஒரு கிலோ பஞ்சை எடுத்து தா
நாடு உனக்குத் தரும் ஆடை.
நாடு என்பது நீயும்தான்

ஒரு புல்லில் கூட நீ இருக்கிறாய்
பின் ஏன் காட்டுக்காரனைத் தேடுகிறாய்
அலை ஓயாது..
இருக்கும் அலையிலிறங்கி முத்தெடு
அல்லது நல்ல படகுக்காரனைத் தெரிவு செய்
இல்லாவிடில் வலைக்குள் மீனாகி விடுவாய்
அடிமை மீன்.

சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி...

தமிழகத்தில் காலந்தோறும் பலி

பலி என்பது குறித்து இதுவரை நாம் அறிந்து கொண்ட செய்திகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்து மார்க்கிய நோக்கில் ஆய்வு செய்ய இடமுள்ளது.

தமிழ்நாட்டு மக்களின் இரண்டு முக்கிய சமயங்களான சைவம், வைணவம் என்ற இரண்டு நிறுவனச் சமயங்களிலும், தொல்சமயத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளை உள்வாங்கிய நாட்டார் சமய நெறியிலும் பலி என்பது தவிர்க்க இயலாத இடத்தை இன்றுவரை பெற்றிருக்கிறது.

விலங்கு (மறி - ஆட்டுக்குட்டி - பசு), கள், மலர், தேன், பால் என்பனவும் தினை, நெல் போன்ற தானியங்களும் இனக்குழுச் சமூகத்தில் முக்கிய பலிப் பொருள்களாக இருந்துள்ளன. இவற்றுள் விலங்குகள் உயிர்ப் பலியாக இருந்துள்ளன. வேலன், கட்டுவிச்சி என்ற பெயர்களில் பூசாரிகள் உருவாகிவிட்டனர்.

இப்பலிப் பொருள்களின் வளர்ச்சியாகச் சமைத்த உணவு உருண்டையாக உருட்டப்படும் சமைத்த அரிசி "திருப்பாவாடை" என்ற பெயரில் சோற்றுக் குவியலாகவும் பலிப் பொருளாகியுள்ளன.

சைவமும் வைணவமும் வைதீக நெறியின் ஆகமங்களை ஏற்றுக் கொண்ட பின் சமைத்த உணவைப் படைத்தலில் ஆகம நெறி முறைகள் உட்புகுந்தன. இருப்பினும் பழைய இனக்குழுப் பலிப் படையல்களும் தொடர்ந்துள்ளன.

இதன் வளர்ச்சி நிலையாகக் கருவறையில் மட்டுமின்றி கருவறைக்கு வெளியிலும் கூட உணவு படைக்கவென்றே பீடிகை பலிபீடம் என்ற பெயரிலான கல்லால் ஆகிய பீடம் ஒரு தாங்கியாக உருவானது. வடமொழித் தாக்கத்தால் இது ஸ்ரீபலிபீடம் என்றாயிற்று.

வடமொழி ஆகம விதிகளின் இறுக்கத்தால் பலி உணவைச் சமைப்பதற்கென கோயில்களில் மடைப்பள்ளி என்ற பெயரிலான தனிச் சமையலறை உருவானது. இதுவே திருமடைப்பள்ளி என்று சுட்டப்படலாயிற்று. இது வேளாண் சமூக வளர்ச்சியினால் உருவாகியுள்ளது.

நிறுவனமாக வளர்ச்சியுற்ற பின், அதன் ஓர் அலகாக (unit) திருமடைப்பள்ளி மாற்றமடைந்தது. பின்னர் கோயில் என்ற நிறுவனத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்ட தன்னாட்சி பெற்ற நிறுவனம் (autonomous body) என்ற நிலையை அடைந்தது. இதனால் அங்கு சமைக்கும் உணவு, சமையலுக்குப் பயன்படுத்தும் உணவுப் பொருள்கள், சமையல் செய்வோரின் சாதி என்பன குறித்து முடிவெடுக்கும் உரிமையை ஆகம விதிமுறைகளின் துணையுடன் திருமடைப்பள்ளி நிலைநாட்டிக் கொண்டது.

நிலமானிய முறை உருவான பின்னர் சமைத்த சோறு மட்டுமே பலிப்பொருளாக அமைந்த நிலை மாறி, தோசை, இட்லி, வடை, சீடை, பணியாரம் என்பனவும் பிட்டு, அதிரசம், சுசியம் போன்ற இனிப்புப் பண்டங்களும் திருமடைப் பள்ளியில் தயாரிக்கப்பட்டன. பசி போக்கும் தன்மையுடன் நில்லாது சுவையூட்டும் தன்மை கொண்ட உணவுப் பொருள்களும் திருமடைப்பள்ளியில் உருவாயின. இது அதன் வளர்ச்சி நிலை எனலாம்.

ஒரு நிறுவனம் என்ற நிலையில் தன் பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் வகையில் நிலம், பொன், பணம், உலோகப் பாத்திரங்கள், கால்நடைகள் எனபனவற்றை மன்னராட்சிக் காலத்தில் மன்னர்கள், அவர்களது குடும்ப உறுப்பினர்கள், உயர் அரச அதிகாரிகள், வணிகர்கள், பெரு நிலக்கிழார்கள் போன்றோரிடமிருந்து திருமடைப்பள்ளி கொண்டையாகப் பெற்றது.

பண்டமாற்று முறையின் நடைமுறை கருங்கி நாணயப் புழக்கம் நிலமானியச் சமூகத்தில் பரவலான பின்னர் உண்டியல் முறை அறிமுகமாகியுள்ளது (இது அறிமுகமான காலம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. பல்லவர் காலத்தில் இருந்து இருக்கலாம்). இதனால் நலிந்த பிரிவினரின் சிறு அளவிலான காணிக்கைகளும் இதன்வழி வந்தடைந்தன.

திருக்கோயில் என்பது ஒரு பெரிய சமூக

ஆங்கிலக் காலனியம் நிலை கொண்டபின்

19, 20 ஆவது நூற்றாண்டுகளில் தம் பாரம்பரிய நிலவருவாயை மட்டும் நம்பியிராமல் மாதவருவாய் தரும் வகையில் கட்டடங்கள் கட்டி அதன் வழி வந்த வாடகையும் வங்கி முறை அறிமுகமான பின்னர் வங்கிகளில் இட்ட வைப்புத் தொகைகளுக்கான வட்டியும் கோயிலை வந்தடைந்தன.

திருமடைப்பள்ளியும் தன் பங்கிற்கு வருமானத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் வழிமுறையாகப் பலிப் பொருளைக் கருவறையில் படைத்து அதை வழிபடவந்தோருக்கு வழங்கும் நிலையுடன் நின்றுவிடாமல் அதனை விற்பனைப் பொருளாகவும் மாற்றியது. இதன் வளர்ச்சி நிலையே சில பெரிய கோவில்களின் திருமடைப்பள்ளி அருகே உணவுப் பொருள்களின் பெயரையும் அவற்றின் விலையையும் தாங்கிய விளம்பரப் பலகைகளின் வரவு.

‘லட்டுப் பிரசாதம் விலையைக் குறைக்க இயலாது, திருப்பதி தேவஸ்தான அதிகாரி திட்டவட்டம்’ என்ற தலைப்பில் 03-03-2004 ‘இந்து தமிழ் திசை’ நாளிதழில் (சென்னை 21) பின்வரும் செய்தி வெளியாகியுள்ளது: ‘லட்டுவின் தரம், எடை குறையவில்லை. ஆனால் பக்தர்கள் லட்டுப் பிரசாதத்தின் விலையைக் குறைக்க வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளனர். ஆனால் இது இயலாது’ என்று திருப்பதி தேவஸ்தான நிர்வாக அதிகாரி தர்மாரெட்டி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இரவலர்களுக்கு நண்பகல் உணவு வழங்க விரும்புவோர், சோற்றுக் கட்டிக்கான சீட்டினை மடைப்பள்ளியில் அல்லது கோயில் அலுவலகத்தில் விலைக்கு வாங்கி அதை இரவலர்களுக்கு வழங்கும் முறை புண்ணியத் தலங்களில் உள்ள பெரிய கோயில்களில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அறிமுகமாகிவிட்டது.

மற்றொரு பக்கம் தானியங்கள், மிளகாய், பருத்தி, கால்நடைகள் என்பனவற்றை வழங்கும் வழக்கம் சிறப்புறு கோயில்களில் இன்றும் நிகழ்கிறது. இவ்வாறு வழங்குவதைப் பண்டமாற்று முறையின் எச்சம் என்றோ தொடர்ச்சி என்றோ கூற இயலாது. மார்க்ஸ் குறிப்பிடும் சரக்கு (Commodity) என்ற சொல்லால் அழைப்பதும் பொருந்தாது. ‘தானியம், கால்நடை, நூல், துணி, உடை ஆகியவற்றை, வீட்டு உபயோகத்திற்காக உற்பத்திச் செய்கிற விவசாயக் குடும்பத்தின் தந்தைவழிச் சமுதாயத் தொழில்கள்’ என்றே அவர் குறிப்பிடுகிறார் (கார்ல் மார்க்ஸ், 2022:114-115). ஏனெனில், விவசாயக் குடும்பத்தில் தந்தைவழிச் சமுதாயத் தொழில்களின் உற்பத்திப் பொருள்கள் சரக்காக ஆவதில்லை. அதாவது சந்தைப்

பரிவர்த்தனைக்குச் செல்வதில்லை. இருப்பினும் யானை உள்ளிட்ட விலங்குகளைக் கொடைப் பொருளாக வழங்கும் தமிழ் மரபின் எச்சமாகக் கொள்ளவும் இடமுண்டு.

மேற்கூறிய பொருள்கள் அனைத்தும் காணிக்கைப் பொருள்கள், நேர்ச்சைப் பொருள்கள், நேர்த்திக்கடனாக வழங்கும் பொருள் என்ற சமயக்கலைச் சொற்களால் அழைக்கப் படுகின்றன. மார்க்சின் கருத்துப்படி உற்பத்திப் பொருள் ஒன்று, மற்றொரு உற்பத்திப் பொருளுடன் பண மதிப்பின் அடிப்படையில் பரிவர்த்தனை (Exchange) செய்யப்படும் போதுதான் அது சரக்காகிறது. சரக்குகளின் பரிவர்த்தனை முதலாளித்துவச் சமூகத்தின் தோற்றத்திற்கு முன்பும் வழக்கில் இருந்துள்ளது. ஆனால் அது பணமதிப்பாக அல்லாமல் பயன்மதிப்பாக (use value) இருந்துள்ளது.

திருமடைப்பள்ளியின் தேவைக்கும் கருவறையில் நிகழ்த்தப்படும் திருநீராட்டுக்கும் பல்வேறு வகையான எண்ணெய் விளக்குகளை எரிக்கவும் பால், தயிர், நெய் என்பன பயன்பட்டுள்ளன. தானியங்கள், கருப்புக்கட்டி என்பன திருமடைப்பள்ளியின் படையல் பொருள் தயாரிப்பில் உதவியுள்ளன. இவ்வகையில் இவை பயன்மதிப்புக் கொண்டவையாக மட்டுமே விளங்கியுள்ளன. காலனிய ஆட்சியின் தொடக்கப் பகுதியில் தானிய வடிவில் வரி வாங்கப்பட்டுள்ளது. நாணயப் புழக்கம் பரவலான பின்னர் இம்முறை மறைந்துள்ளது. ஒரு சரக்கைக் கொடுத்துவிட்டு மற்றொரு சரக்கைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பரிவர்த்தனைக்கு நடுவில் பணம் என்பது முதலாளித்துவச் சமூக அமைப்பில் இடம் பெற்றுவிட்டது. எனவே காணிக்கைப் பொருள்களைப் பணமாக மாற்ற ஏலமுறை திருக்கோயில்களில் அறிமுகம்கிவிட்டது.

முடி காணிக்கை நிகழும் கோயில்களில் முடிநிருத்தும் பணியை மேற்கொள்ள கட்டண முறையுடன் கூடிய உரிமுறை உள்ளது. மிகப் பெரிய கோயில்களில் இப்பணியை மேற்கொள்வோர் கோவில் ஊழியர்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். வெட்டப்பட்ட தலைமுடியைச் சேகரிக்கும் உரிமை ஏலம் விடப்படுகிறது. கொடையாகப் பெற்ற தானியங்கள் கால்நடைகள் ஆகியனவும் ஏலமிடப்படுகின்றன.

இவ்வாறு பருப்பொருளாக வந்தடைந்த பொருள்கள் ஏலமுறையின் துணையால் பணவடிவம் பெற்று வங்கிகளில் சேமிப்புத் தொகையாக மாறிவிடுகின்றன. பருப்பொருள் வடிவம், பணம் என்ற குறியீட்டு வடிவத்தைப் பெற்றுவிடுகிறது.

கோயிலுக்கு வெகு தொலைவில் வசிப்போர் நேரில் சென்று பலிப் பொருளைச் செலுத்த முடியாத நிலையில் அஞ்சலகத்தின் பணவிடை வழியாகவோ, வங்கிகளின் வரையோலை அல்லது காசோலை வழியாகவோ பணமாகச் செலுத்தலாயினர். இதுவும் காலனிய ஆட்சியில் அறிமுகமான ஒன்றுதான். அத்துடன் கட்டளைதாரர், உபயதாரர் என்ற பெயர்களுடன் பலிப்பொருளுக்கான பொருளாதாரத் தேவையை வளம் படைத்தவர்கள் நிறைவு செய்தனர். இது படையல் பொருள் தொடர்பான கோயிலின் பொருளாதாரச் சுமையைக் குறைக்க உதவியது. அதே நேரத்தில் இதில் வருணப் பார்வையும் இணைந்திருந்தது. தற்போது இணைய வழி பணப் பரிவர்த்தனை முறையில் பணம் செலுத்தும் முறை பலிப் பொருள் வழங்கலில் அறிமுகமாகிவிட்டது. ஒன்றிய அரசின் அல்லது தனியாரின் அஞ்சல் சேவை வழி பலிப்பொருள் வழிபடுவோரால் பெற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.

காலம் தோறும் நிகழ்ந்த இம்மாறுதல்களின் அடிப்படைக் காரணமாக அமைவது எது என்பது குறித்த அறிமுகத்துடன் இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம். மக்கள் சமுதாயத்தின் பொருளாதாரமல்லாத கூறுகளாக தத்துவம், மதம், ஒழுக்க நெறிகள், பண்பாடு ஆகியன விளங்கி வருகின்றன. இவை அனைத்தையும் கார்ல் மார்க்ஸ் சமூக உணர்வு (Social Consciousness) என்ற பெயரால் அழைத்துள்ளார் (ராஜதுரை.எஸ்.வி. 2023:680).

சமூக உணர்வில் ஒன்றான மதமானது சடங்குகள் சிலவற்றைக் கொண்டுள்ளது. இம்மதச் சடங்குகள் மார்க்ஸ் குறிப்பிடும் சமூக உணர்வின் வெளிப்பாடாக அமையும் தன்மையன. இதனால் வரலாற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கினால் உருவாகும் வேறுபட்ட சமுதாய உருவாக்கங்கள் (இனக்குழுச் சமூகம் - கால்நடை வளர்ப்புச் சமூகம் - அடிமைச் சமூகம் - நிலமானியச் சமூகம் - முதலாளித்துவச் சமூகம்) சமூக உணர்வில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன.

இக்கட்டுரையின் மையப் பொருளாக அமைந்த பலியும் காணிக்கையும் சமய வழிபாட்டுடன் தொடர்புடைய சமயச் சடங்குகளாகும். இவை காலம் தோறும் மாற்றங்களை எதிர்கொண்டு வந்துள்ளன. இம்மாற்றங்களுக்குப் பின்னால் சமூக உருவாக்கத்தின் தாக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. தெளிவாகக் கூறவேண்டுமானால் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் நிலவிய பொருள் உற்பத்தி முறையானது சமுதாய உருவாக்கத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ளது. வரலாறும் பண்பாடும் கைகோர்த்துள்ளன என்றும் கூறலாம். இந்த

இடத்தில் பின்வரும் மேற்கோளைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும்:

“ஒரு கருத்து தோன்றுவதற்கு முன் பொருளாதாரச் சூழ்நிலை இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது அவசியமில்லை. ஆயினும் ஒரு கருத்து தழைத்து வளரவேண்டுமானால் அது உற்பத்தி முறையுடன் ஒத்திசைந்திருக்க வேண்டும்” (ராஜதுரை.எஸ்.வி. 2023:68).

இம்மேற்கோளிற்கு ஏற்ப பலியும் காணிக்கையும் அவ்வக்காலத்தின் உற்பத்தி முறையுடன் ஒத்திசைந்து வந்துள்ளதை இதுவரை நாம் பார்த்த எடுத்துக்காட்டுகள் காட்டுகின்றன. மேலெழுந்தவாறு நோக்கினால் இவை ஆட்சி மாற்றங்களுடன் தொடர்புடையதாகத் தோன்றும். ஆனால் ஆட்சி மாற்றங்களுக்குப் பின்னால் பொருள் உற்பத்தி முறை இருந்துள்ளது. பொருளாதாரச் சூழ்நிலை வர்க்கங்களைத் தோற்றுவிக்கிறது. வர்க்கங்களின் தாக்கம் சமூக உணர்விலும் உண்டு. இதனால்தான் ‘தத்துவங்களுக்குப் பின்னால் வர்க்கங்கள் மறைந்துள்ளன’ என்றார் லெனின் (இந்தியச் சூழலில் வருணமும் மறைந்துள்ளது). இந்த இடத்தில் மார்க்சின் கட்டுரை ஒன்றிலும், இக்கட்டுரைக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய மதிப்புரையிலும் இடம் பெற்றுள்ள பின்வரும் தொடர்களை மேற்கோளாகக் காட்டி இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம்.

1859 சனவரியில் ‘அரசியல் பொருளாதார விமர்சனத்துக்கு ஒரு கருத்துரை’ என்ற கட்டுரையை மார்க்ஸ் எழுதியுள்ளார். இன்றுவரை மார்க்சியர்களின் விவாதப் பொருளாக உள்ள அடித்தளம், மேற்கட்டுமானம் என்ற இரண்டிற்குமான உறவு நிலை குறித்து இக்கட்டுரையிலும் மார்க்ஸ் விவாதித்துள்ளார். இக்கட்டுரையின் இறுதியில் ‘அரசியல் பொருளாதாரத் துறையில் என்னுடைய ஆராய்ச்சிகளின் போக்கின் முக்கிய போக்குகளை எடுத்துக் காட்டுகின்ற கட்டுரை’ என்று மார்க்ஸ் தன் மதிப்பீடு செய்துள்ளார். இக்கட்டுரையில்தான் மார்க்சியர்கள் பலரும் அடிக்கடி மேற்கோளாகக் காட்டும் பின்வரும் தொடர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன:

‘பொருளாயத வாழ்க்கையின் உற்பத்தி முறை, சமூக அரசியல் அறிவுலக வாழ்க்கையின் பொதுவான போக்கை நிர்ணயிக்கிறது. மனிதர்களின் உணர்வு அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையை நிர்ணயிப்பதில்லை. அவர்களுடைய சமூகவாழ்க்கை நிலையே அவர்களுடைய உணர்வை நிர்ணயிக்கிறது.’

இக்கட்டுரைக்கான மதிப்புரை ஒன்றை அதே ஆண்டில் ஏறத்தாழ ஏழுமாத இடைவெளியில் மார்க்சின் மூலக் கட்டுரையைவிட நீண்ட கட்டுரையாக எங்கெல்ஸ் எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரையில் மார்க்சின் மேற்கூறிய தொடர்களை எடுத்துக்காட்டி விளக்கிச் செல்கிறார். இவ்விருவரின் கருத்துகள் பலி என்னும் சமயச் சடங்கின் தோற்றம் - வளர்ச்சி - மாற்றம் என்பனவற்றை உய்த்தறியத் துணை நிற்கின்றன.

தமிழர்களின் திணைச் சமூக வாழ்க்கையின் நடப்பியல் பதிவாக மட்டுமின்றி அழகியல் தன்மையுடனும் எழுதப்பட்டவைதான் சங்க இலக்கியங்கள். தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்று பொருள்களுக்குமான எடுத்துக்காட்டுகள் இந்த நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அண்மைக் காலத்தில் நிகழ்ந்த தொல்லியல் ஆய்வுகளின்படி இவற்றின் காலத்தை கி.மு. ஏழு அல்லது கி.மு. ஆறில் இருந்து கி.பி. மூன்று வரையிலான காலமாகக் கொள்ளமுடியும். இக்காலத்தில் தோன்றிய சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பொருள் உற்பத்தி முறையையும் நடப்பியல் நோக்கில் பதிவு செய்துள்ளன. பலி என்ற பெயரிலான படையல் சடங்கும் இவ்வாறே பதிவாகியுள்ளது.

பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் திணை சார்ந்த பொருள் உற்பத்தி முறையின் தாக்கத்திற்கு பலிப் பொருள்கள் ஆட்பட்டிருந்தன. தேன் பலி, மலர்ப் பலி, தானியப் பலி, ஆட்டுக்குட்டிப் பலி என்று இனக்குழுச் சமூக வாழ்வின் தொடக்கத்தில் பலிப்பொருள் இருந்துள்ளது. உழுதொழில் பரவலான வேளாண் சமூகத்தில் தானியங்கள் சமைக்கப்பட்டுப் பலிப் பொருளாகியுள்ளன. வேளாண்மையின் பரவலான வளர்ச்சியின் விளைவால் உருவான நிலமானியச் சமூக அமைப்பில் பசி போக்குதலே உணவின் பயன்பாடு என்பதைக் கடந்து சுவை என்பதுடன் உணவு இணைந்தது. இஞ்சி, சுக்கு, மிளகு, ஏலம், சீரகம், பெருங்காயம் ஆகிய பொருள்கள் இடம்பெறத் தொடங்கின. காய்கறிகள் பலவற்றின் பெயர்களும் வெற்றிலை, பாக்கு, வாழைப்பழம் ஆகியனவும் இடம்பெற்றுள்ளன. இதன் தாக்கத்தால் இட்லி, தோசை, வடை, அக்கார அடிசில், அப்பம், பிட்டு, அதிரசம், சீடை, பணியாரம், சுசியம் எனப் பலிப் பொருள்களாகப் பல்கிப் பெருகி லட்டில் வந்து நிற்கின்றது. நெய்யின் பயன்பாடும் படிப்படியாக திருமடைப்பள்ளியில் அதிகரித்து வந்துள்ளது. காய்கறிகளைத் தாளிதம் செய்யவும், வடையை வேக வைக்கவும் நெய் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அத்துடன் விற்பனைப் பொருளாகவும் திருமடைப் பள்ளியில் செய்த உணவுப் பொருள்கள்

கவிதை| பொன். தனசேகரன்
எண் அதிகாரம்

எத்தனை டிகிரி வெயில்?
எத்தனை செ.மீ. மழை?

கிணறு எத்தனை அடி ஆழம்?
இந்தச் சுவர் எத்தனை அடி உயரம்?

அந்த ஊருக்கு எவ்வளவு தூரம்?
அங்கு போக எவ்வளவு நேரம்?

எத்தனை மணிக்கு ரயில்?
இந்த வேலைக்கு எவ்வளவு சம்பளம்?

இந்த வீடு என்ன விலை?
அந்த மூட்டை எத்தனை கிலோ?

அவனுக்கு என்ன வயது?
தோவில்த் எத்தனை மதிப்பெண்கள்?

விபத்தில் எத்தனை பேர் சாவு?
எத்தனை பேர் படுகாயம்?

எத்தனை பேர் போட்டி?
எந்த வேட்பாளருக்கு எத்தனை வாக்குகள்?
எந்தக் கட்சிக்கு எத்தனை இடங்கள்?

அதிகாரத்தைப் பிடிப்பதற்கும்
ஆட்சியை இழக்க வைப்பதற்கும்
இயங்குதளம் எண்கள்.

இறப்புக்கும் பிறப்புக்கும்
வீட்டைக் குறிக்கவும்
ஊரைக் குறிக்கவும் எண்கள்.

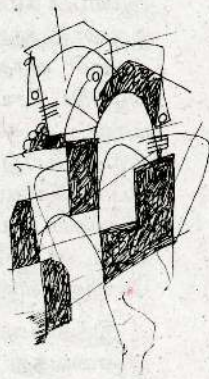
வாகனங்களுக்கும்
தொலைபேசிகளுக்கும் எண்கள்.

ரூபாய் நோட்டுக்கும்
அடையாள அட்டைக்கும் எண்கள்

வரவு-செலவு, ஐந்தொகைக் கணக்கு
எல்லாம் எண்களமயம்

பார்க்கிற அனைத்தையும்
எண்களில் கூட்டிக் கழித்து
பெருக்கி வகுத்துப் பார்த்து
டைபோட்டுப் பழகியது உலகம்.

எண்களை எழுத்தால் எழுதினாலும்
எண்களில் கவனம் வை.

மாற்றமடைந்துவிட்டன. “சமய உலகம் எதார்த்த உலகத்தின் பிரதிபிம்பமே” என்ற கார்ல் மார்க்ஸின் (2022:116) கூற்றுக்கு இம்மாற்றங்கள் சான்று பகர்கின்றன.

திணைச் சமூக வாழ்க்கையில் தொடங்கிய பலியானது இன்று வரை பல மாறுதல்களுக்கு ஆளாகி வந்துள்ளது. இம்மாறுதல்கள் திணைச் சமூக வளர்ச்சியுடனும் வைதீக மரபின் பரவலுடனும் தொடர்புடையனவாகும். சான்றாக எருமை, ஆடு இவற்றின் பாலும் பால்படு பொருள்களான தயிர், நெய் என்பனவும், கருப்புக்கட்டி என்றழைக்கப்படும் பனை வெல்லமும் தடை செய்யப்பட்ட பலிப் பொருள்களாகி விட்டன. இவையெல்லாம் இடைக்காலத் தமிழகத்தில் தடை செய்யப்பட்டது இருந்துள்ளன என்பதை இக்காலத்தியக் கல்வெட்டுக்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

முதலாம் குலோத்துங்கச் சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்றிலும் (கி.பி.1101) இரண்டாம் குலோத்துங்கச் சோழன் காலத்துக் (கி.பி.1143) கல்வெட்டொன்றிலும் நந்தா விளக்கொன்று எரிக்க 12 எருமைகள் கொடையாக வழங்கப்பட்ட செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது (விசயவேணுகோபால். கோ. 2021:131,154).

முன்றாம் இராசராசனின் கி.பி.1238 ஆவது ஆண்டுக் கல்வெட்டில் சாலியர் சமூகம் சார்ந்த ஒருவர் திருந்தா விளக்கு வைக்க 12 எருமைகளை, காஞ்சி வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலுக்கு வழங்கிய செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது (காஞ்சிபுரம் மாவட்டக் கல்வெட்டுக்கள், தொகுதி: 3 பக்:168-169). தற்போது எருமையும் அதன் பாலும் பால்படு பொருள்களும் சைவ வைணவக் கோயில்களில் விலக்கப்பட்ட பொருள்களாகி (Tabooed articles) விட்டன. இதே நிலைதான் கருப்புக்கட்டிக்கும் நேர்ந்துள்ளது.

இத்தகைய வரலாற்றுச் சான்றுகளை முன்வைத்து எருமைப் பால், எருமைத் தயிர் நெய் என்பனவற்றையும், கருப்புக்கட்டியையும் மீண்டும் பலிப் பொருளாக்கி, தமிழ்நாட்டின் சைவ வைணவக் கோயில்களில் அனுமதிக்கவேண்டும் என்று எவரேனும் வேண்டுகோள் வைப்பின் அது ஆகம விதிமுறைக்கு முரணானது என்று முத்திரை குத்தப்படும்.

அர்ச்சகர் நியமன முறை குறித்து ஆராய நீதியரசர் எஸ்.மகராஜன் தலைமையில் 1979 ஆவது ஆண்டு தமிழ்நாடு அரசால் நியமிக்கப்பட்டது. 1982 ஆவது ஆண்டில் வெளியான இக்குழுவின் அறிக்கையில் சைவக் கோயில்களின் திருமடைப்பள்ளி குறித்து இடம்,

பெற்றுள்ள பின்வரும் கருத்து கண்டு கொள்ளப் பட்டதா என்பது குறித்து எதுவும் கூறமாட்டார்கள். நீதியரசர் மகராஜன் அறிக்கையில் இடம் பெற்றுள்ள அப்பகுதி வருமாறு:

‘பொதுவாக எல்லாக் கோயில்களிலும் அக்கினி மூலையில் மடைப்பள்ளி அமைந்திருக்கும். அங்கு சிவாச்சாரியாரே நிவேதினம் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து நிவேதிக்க வேண்டும் என்பது ஆகம விதி. ஆனால் இப்போது பெருங்கோயில்களின் மடைப்பள்ளியில் தீட்சைகூட இல்லாத ஒரு சுமார்த்தப் பிராமணர் பரிசாரகர் என்ற பெயரில் அன்னம் சமைத்து வந்து நிவேதினமாகத் தருகிறார். இதைத்தான் சிவாச்சாரியார் பெற்று நிவேதிக்கிறார். முன்னமே காட்டியபடி ஐந்து பிரிவான சிவாச்சாரியார்களுள் பாசகர் என்ற பிரிவுக்குரிய சிவாச்சாரியார் நிவேதனம் தயாரிக்க வேண்டும்.” “சில பெருங்கோயில்களில் கூட மடைப்பள்ளி இருந்தும் அங்கு சிவாச்சாரியார் சமைக்காமல் தம் வீட்டிலேயே சமைத்துக் கொண்டுவந்து நிவேதனம் செய்கிறார்.”

வைணவக் கோயில்களின் திருமடைப்பள்ளியில் செயல்படும் பட்டாச்சாரியார் என்போரின் செயல்பாடு குறித்து எதுவும் தெரியவில்லை. பிராமணர் அல்லாதார் முறையாக ஆகமப் பயிற்சி பெற்று பூசகர்களாக நியமிக்கப்படுவதற்கு எதிராகமட்டும் உரத்த குரல் எழுப்பப்படுகிறது. வழக்குகளும் நீதிமன்றங்களில் நிகழ்கின்றன. கருவறை நுழைவு உரிமை வேண்டுதலுக்கு இணையானதுதான் திருமடைப்பள்ளி நுழைவு உரிமையும்.

மற்றொரு பக்கம் தொல்சமய நெறியினை உள்வாங்கி அதன் அடிப்படைக் கூறுகளான கூட்டு முயற்சி, பொது நலன், கடவுளின் ஆவி இறங்குதல் (சாமியாட்டம்), விலங்கு உயிர்ப் பலி, உணவு படைத்தலில் வெளிப்படைத் தன்மை (பொங்கலிடுதல்) என்பனவற்றுடன் நாட்டார் சமயமும் தொடர்கிறது.

இக்கூறுகளை அது இழக்கும்போது அது தன் தனித்துவத்தை இழப்பதுடன் தன் எல்லைக்குள் இயங்குவோரின் கடந்த கால வரலாறு, அவர்களின் முன்னோர் எழுப்பிய எதிர்க்குரல், அவர்கள்மீது ஏவப்பட்ட ஒடுக்குமுறை என்பனவற்றை எல்லாம் முற்றிலும் மறக்கச் செய்யும். ஆதிக்க வகுப்பினரின் அடையாள அழிப்பை அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யும்.

(கட்டுரை முடிவுற்றது)

கட்டுரையாளர்: நாட்டார் வழக்காற்றியலாளர்

இலக்கிய அறத்தின் அரசியல்

தமிழ் இலக்கியத்தின் நெடும் பரப்பில் முன்னும் பின்னுமாகப் பேசப்பட்ட அறங்கள் போல எந்த ஒரு உலக இலக்கியத்திலும் காண முடியாது. இலக்கியம் அறம் பேசலாமா என்றால் இலக்கியம் என்பதே அறனை வழியுறுத்துவதுதான் என்ற பதில் கூறப்படலாம். அறமற்ற இலக்கியம் அல்லது இலக்கியமற்ற அறம் என்ற ஒன்று இருக்க முடியாது. மனித விழுமியங்களில் ஏதோ ஒன்றைப் பேசுவது இலக்கியமென்று கொண்டால் அதனை வலியுறுத்துவது அல்லது வரையறுப்பது இலக்கிய அரசியல் ஆகிவிடுகிறது. அரசியல் இல்லாத இலக்கியம் இருக்க முடியாதென்றாலும் இலக்கியம் அதன் நோக்கு - இலக்கு எதை வலியுறுத்துகிறதோ அதுவே அதன் அரசியல் ஆகிறது. இலக்கியம் அரசியல் பேசலாமா என்றால் அரசியலற்ற இலக்கியம் இருக்கமுடியாது என்பதே மெய்நிலை. ஆக இலக்கியம் காலந்தோறும் அதன் வளர்ச்சி நோக்கில் அரசியலைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதும் இலக்கியம் பேசும் அறம் என்னவாக இருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்து அதன் அரசியல் நோக்கை, இலக்கை ஒருவாறு புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்பதே புறநிலை யதார்த்தமாகும்.

சங்க இலக்கியங்கள் பேசிய அக, புற அறங்கள் என்பவற்றிற்கும், பதினாறாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் பக்தி இலக்கியங்களின் அறத்திற்கும் நிறைய வேறுபாடுகள், அரசியல் உண்டு. பக்தி இலக்கியங்கள் கடவுள் பெயரிலான அறங்களைப் பேசுவதாக இருந்தன. அவை பெருமத அரசியல் நோக்கில் எழுந்தன. இலக்கியங்கள் மனிதனை எப்போது நெறிபடுத்தத் தொடங்கிறோ அதாவது வழிநடத்தத் தொடங்கிறோ அப்போதே அற இலக்கியங்கள் என்ற வகைமைப்பாடும் தோற்றம் பெறலாயிற்று. பக்தி இலக்கியங்கள் என்பன அற இலக்கியங்கள் எனலாம். அற இலக்கியத்தினுள் அடங்குகிறதோ அல்லவோ ஒன்றை வலியுறுத்தத் தொடங்கும் இலக்கியம் அறத்தின்பாலாகிறது. மத அறத்தை, மத நெறியை வலியுறுத்தும் இலக்கியம் அதற்கான அறத்தையும், அரசியலையும் இயல்பாகப் பெற்றுவிடுகிறது.

ஆதிப் பொது சமூகம் மனித விழுமியங்களைத் தொகுத்துக் கொண்டபோது அது அறமாகியது. அறத்தின் ஊடகமாக இலக்கியங்கள் இருந்தன

பிறந்தன; சமூகத்தை இலக்கியமும், இலக்கியம் சமூகத்தையும் ஒன்றை ஒன்று பிரதிபலிக்கத் தொடங்கிற்று. ஆதி சமூகத்தின் பேசு பொருளாக மனிதனை இருந்தான். அதன் ஆன்மாவாக மனிதனை இருந்தான். எனவே அதன் இலக்கியங்களும் அவ்வாறே இருந்தன. சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பாக பேரரசுக்கு முந்தய சமூக அமைப்பு குறுநில மன்னர்களை அல்லது தலைவர்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. இலக்கியங்கள் மன்னனையும், இனக்குழுத் தலைவனையும் அல்லது மக்களில் தலைவனையும், தலைவியையும் பேசுபொருளாகக் கொண்டன.

அக, புற இலக்கியங்கள் திணைகள், அதற்குரிய நிலம், பொழுது, உரிப் பொருள் என்பன எல்லாம் மனிதனை நடுவமாகக் கொண்டு சுழன்றன. மனிதனை இலக்கியத்தின் நடுவமாக இருந்தான். அவனது அறச் செயல்கள், விழுமியங்கள் என்பன இலக்கியமாகின. அதற்கு அப்பால் இலக்கியத்தில் கடவுள், மதம் என்பதற்கு வேலையே இல்லை. கடவுள் என்பது வழிபாட்டுடன் நின்றுவிடுகிறது. இலக்கியத்தில் சமூகம் போலவே அதற்கு அத்தனை முக்கியத்துவம் கிடையாது. இது புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே. எனவே அப்போது கடவுள் அரசியலாக்கப்படவில்லை, அரசியல் பண்டமாக்கப்படவில்லை. கடவுள் ஓர் அரசியல் அதிகாரமாக, நிறுவனமாக எங்கும் இருக்கவில்லை. பேரரசு உருவாக்கம், அதனை ஒட்டிய அரசியல், பொருளாதார, சமூக ஏற்றதாழ்வுகளின் பிறகு கடவுளின் முக்கியத்துவமும், அரசியலில் கடவுளின் பெயரிலான நிறுவனங்களாக மதங்களும் ஏற்பட்டப்பிறகு கடவுள் சார் நெறியினை ஓர் அறமாக. இலக்கியங்கள் வலியுறுத்தத் தொடங்குகின்றன.

‘அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்’ (மருதம் இளநாகனார்) என்று சுட்டிக்காட்டிய புறநானூறு அறம் என பலவற்றைப் பேசுகிறது. ‘உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே பிறவும் எல்லாம் ஒரொக் கும்மே’ என்று மனிதனின் ஆகப்பெரிய அறமாகக் காண்கிறது.

‘எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே’ என்று அவ்வை மனிதனின் அறப் பண்பை நிலத்தில் ஏற்றிக் கூறுகிறார். மிக முக்கியமாக, கணியன் பூங்குன்றனாரின் பாடலான

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்!” ஆதிப் பொதுச் சமூகத்தின் மனித அற மனநிலையின் இறுதிக் காலத்தில் நின்று பேசுகிறது. முடியாட்சி, காலனித்துவம், நிலபிரபுத்துவம், முதலாளியம், நிறுவனமயம், உலகமயம் என்று மாறி வந்த சூழலில் அவற்றிற்கான பொருளை இன்றைய சமூகத்திலோ, மதத்திலோ, அரசியலிலோ வைத்துப் புரிந்து கொள்வதற்கு எதுவுமே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் உலகமயச் சூழல் அதற்குப் புது வியக்கியானத்தைப் பொருளைத் தரக்கூடும். அப்படித்தான் நிறுவன மதங்கள் கடந்த கால மனித விழுமியங்களை, அறங்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டன. தனதாக்கிக் கொண்டது மட்டுமல்ல, அவற்றைத் தமது நிறுவன மத, அதிகார அரசியலுக்குத் திருத்தியும், மாற்றியும், திரித்தும் தமதுடைமை ஆக்கிக் கொண்டன. விடுதலையான சிந்தனை அறங்களை, இலக்கியங்களைத் தமக்கெனச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டதுடன், சமூகத்தையும் கூடவே சிறைப்படுத்தின. சனாதானம் என்பதை அறம் என்கிறது ஆரியம்.

தமிழ்ச் சமூகத்திற்கென மனித அறங்கள், பண்பாடுகள், சிந்தனைகள் என்பன உலகு தழுவிய நோக்கிலானவை. எந்நிலத்திற்குமானவை. மார்க்சியக் கருத்தியல்போல. மேலும் அவை எல்லாமும் இப்புவி நிலப்பரப்பிற்கு மட்டுமேயானவை. சூரியனுக்குக் கீழுள்ள உலகுக்கானவை. அப்படி மேலுலகு என்று பேசுமானால் அவை இடைச் செருகலன்றி வேறில்லை. இடைச் செருகல் என்பது ஓர் இலக்கிய அரசியல். நிறுவனமயமான மத நிறுவனங்களும், அரசும் இடைச் செருகல் வழி இவற்றை அரசு நோக்கி ஒழுகும் பண்பாட்டு அரசியலை நிகழ்த்துகின்றன.

குடிமைச் சமூகத்தை அடிமைச் சமூகமாகப் பேரரசுகளுக்கு மாற்றித் தர அவ்வாறான செருகல் இலக்கியங்கள் பயன்படுத்தப்படுவனவாக இருந்தன; இருக்கின்றன. அப்படியான இடைச் செருகல்கள் இலக்கியங்களில் ஆரிய, திராவிட எதிர் முரண்கள் தொடங்கிய காலத்தில் ஓர் பண்பாட்டு அரசியலாக, அரசியல் பண்பாடாக சமூக, அரசியல், பொருளாதார வெளியில் திட்டமிட்ட வகையில் ஊடுருவின. ஊடுருவிக்கப்பட்டன. மொழி, இலக்கியங்கள் மீது படையெடுப்பு செய்வது என்பது கத்தியின்றி, இரத்தமின்றி செய்யப்படும் யுத்தம் மட்டுமல்ல, தாம் அடிமை என்றுணரா வண்ணம் அந்தப் படையெடுப்பும், அடிமைப்படுத்தலும் நிகழ்ந்துவிடுகிறது. இப்படி ஒரு நாள் அல்ல இரண்டு நாள் அல்ல பல நூற்றாண்டுகளில்

ஊடுருவிய ஆரியப் பண்பாட்டு இலக்கிய ஊடுருவல் தமிழ்ச் சிந்தனை உலகினைத் தலைகீழாக மாற்றியிருக்கிறது; மாற்றியது.

பேரரசும், பெருமதங்களும் தோன்றிய போது அவை மேலும் கெட்டித்து இறுகின. அதுவரை அடித்தள மக்களைப் பற்றிப் பேசிய இலக்கியங்கள் விளிம்பு நிலை மக்கள் பற்றிப் பேசிய இலக்கியங்கள் வாய்மொழி இலக்கியங்களோ அல்லது யாப்பு மொழியில் பேசிய இலக்கியங்களோ யாதொன்றும் சமூகத்தின் உயர் குடிகளுக்கானதாக ஆகிய போது இலக்கியங்கள் ஓர் நுகர்வுப் பண்டமென ஆகிற்று. இலக்கியங்கள் எதை பேசப் வேண்டும் என்பதை மதங்களும், உயர்குடிகளும் பேரரசுகளும் முடிவு செய்து கொண்டிருந்த போது இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் அதை ஆரியம் செய்து முடித்திருந்தது. மொழியையும், சிந்தனையையும் இலக்கியத்தின் வழி மாற்றும் போது ஓர் இனமே தடம் மாறிப் போய்விடும் என்பதை ஆரிய இலக்கியங்கள் செய்து காட்டின. ஆரியத்தின் வரவும், அதன் நுண் அரசியலும் அதுவரையில் மக்களை முன் வைத்த, விளிம்பு நிலையினரை முன் வைத்த இலக்கியங்கள் பேரரசுகளையும், பெருங்கடவுள்களையும் பேசு பொருளாக்கிக் கொண்டன.

இலக்கியங்கள் சமூகத்தின் மேல்கட்டுமானமாக இருக்கின்றன. எனவே உயர்குடிகளின் கருவியாக விளிம்பு நிலையினரிடமிருந்து அவை பறித்தெடுக்கப்பட்டன. உலகெங்கும் இது பொது நிகழ்ச்சி நிரலென்றாலும், நிகழ்வென்றாலும் இனவழியும் அதை ஆரியம் கைப்பற்றியதே இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் வரலாறு. அதுவரையிலும் உலகு குறித்தும், சமூக நீதியின் அறம் குறித்தும் பேசிவந்த இலக்கியங்கள் - திராவிட இலக்கியங்கள் தனிநபர் உரையாடலாக, பேரரசுகளை, பெருமதங்களை, பெருங்கடவுள்களை, நிலபிரபுக்களை, முதலாளிகளைப்பாடுபொருளாகக் கொள்ளத் தொடங்கிற்று. போற்றத் தொடங்கிற்று. ஆரியம் தனிநபர் சார்ந்ததாகவும், திராவிடம் உலகு தழுவியதாகவும் எதிர் எதிர் பாடுபொருளைக் கொண்டிருந்தன; கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவேதான் அதன் இலக்கியங்களும் அப்படியானவையாகவே இருக்கின்றன.

தனக்கென நிலம், பொருளியல், சமூக அமைப்பைக் கொண்டிராத ஆரியம். ஒட்டுண்ணி போலதிராவிட நிலத்தில் வேர்விடத் தொடங்கியது. அப்பாலான உலகு, கருத்து முதல்வாதம் என்பன ஆரியச் சிந்தனைப் பண்பாகவும், பொருள் முதல்வாதம் நிலம் சார் மெய்மையைப் பேசுவதாகத் திராவிட சிந்தனைப் பண்பாகவும் இருந்தன;

இருக்கின்றன.

வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள், புராணங்கள் என்பவற்றை அடியாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் ஆரியத்தினுடையவை. இவை அப்பாலான உலகு குறித்து மட்டும் பேசுவதுடன் அப்பாலான உலகான சுவர்க்கம், அங்கு வசிக்கும் தேவர்கள் இவர்களைப் புகழ்வதும், வேள்வியின் வழி அவர்களை மனநிறைவு படுத்துவதுமானதாக அவை இருக்கின்றன. திரர்விட - தமிழ் இலக்கியங்கள் இவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவையாகவும் மனித அறங்களை மட்டுமே பேசுவவையாகவும் இருக்கின்றன. கால்டுவெல் இவற்றை மிகச் சரியாக இனங்கண்டு உரைத்தார். எனவே இன்றைக்குக் கால்டுவெல் பாதிரியாராகவும், இந்தியப் பண்பாட்டுக்கும், இந்து மதத்திற்கு எதிராகவும் எஞ்சிய ஆரியம் கூத்தாடுகிறது. ஆரியம் - திராவிடம் என்ற ஒன்று இருக்கிறது. எதிர் எதிர்த் துருவங்கள் தெளிவாக இருக்கின்றன எனும் கால்டுவெல்லை மறுப்பவர்கள் ஆரியம் இருக்கிறது என்ற அவரது ஆய்வுக் கூற்றைத் தன்னளவில் உறுதிப் படுத்துபவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆரிய-திராவிட இனக் கலப்பு, மொழி, நிலம், பண்பாடு, பொருளியல், சிந்தனைக் கலப்பு வரலாற்றுப் போக்கில் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. திராவிடத்தின் வேர் தமிழ் மொழியில், இலக்கியங்களில் இருக்கிறது. திராவிடச் செடியில் ஒட்டு நிகழ்ந்திருக்கலாம், வேர் அசலான இனத்தைக் கொண்டிருக்கிறது - பண்பாட்டை, பண்பைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை இனமொழி, பண்பாட்டாய்வாளர் கால்டுவெல் உறுதிப்படுத்துகிறார்.

ஆரியம் என்பது இன்றைக்கு நேரடியான ஆரியமாக இருக்கவில்லை. அது சமற்கிருதமாக, திட்டமிட்ட மொழிக் கலப்பாக, மொழி ஊடுருவலாக, இலக்கிய அரசியலாக, பண்பாட்டு அரசியலாக, பெருமதக் கோட்பாடாக, பெருமத அரசியலாக ஆர்.எஸ்.எஸ். ஆக, பாஜகவாக அதிகார அரசியலாகவும், அரசதிகாரமாகவும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

மேற்சொன்ன இந்த ஊடுருவலைக் கண்டறிய நமக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் தொடங்கி சமகால தலத் இலக்கியங்கள் வரை மறுத்தெழும் மாற்றுப் பண்பாடு, சமூக அரசியல் சிந்தனைகள் பெரிதும் உதவுகின்றன. பெரியாரியம், மார்க்சியம், அம்பேத்காரியம், தமிழியம் என நமக்கான நமது மண்ணுக்கான இலக்கியப் பண்பாட்டு அரசியல்களாகக் கண்டறிய, கண்டடைய முடியும்.

நூற்றாண்டின் இறுதியில் மானுவலியல், இனவரையியல் போன்ற துறைகள் உலகெங்கும்

இனக் குழுக்கள், அவர்தம் பண்பாடுகள், படைப்பிலக்கியங்கள் போன்றவற்றை அறிவியல் நோக்கில் ஆய்வு செய்யத் தொடங்கிய பின்னர் அவற்றை மறுக்கவியலா வகையில் படைப்பிலக்கியங்கள் அவர்தம் அறங்கள், விழுமியங்கள், தனித்துவம் என்பது மட்டுமல்லாமல் ஆதிக்க இனத்தினர் பிற இனத்தினர் மீது செலுத்திய அரசியல், பண்பாட்டு இலக்கிய ஆதிக்கம் போன்றவையும் வெளிவரத் தொடங்கின. அது போலவே தனது இனத்தின், மொழியின், படைப்பின் மீதான கவனக் குவிப்பும், விழிப்புணர்வும், புதிய பார்வையும் அவ்வவ் இன, மொழிக் குழுக்களுக்கு ஏற்பட்டது என்பது வரலாற்றுத்திருப்பமாகும்; வரலாற்று எழுச்சியாகும்.

லெனின் இலக்கியத்தின் முழுமையான வீச்சை அறிந்தவர். மார்க்சியக் கலை இலக்கியப் படைப்புகளின், படைப்பாளிகளின் முக்கியத்துவத்தைப் பெரிதும் அறிந்திருந்தார்; கொண்டாடினார். மனித உற்பத்திக் கருவியில் ஒன்றாகப் படைப்பை மாற்ற முடியும் என்பதற்கு லெனின் விரிவான விளக்கங்களைக் கொண்டிருந்தார். புராணங்களை மெய்நிகர் நிகழ்வுகளாக மெய்மைக்கு நெருக்கமாகக் கவனிக்கவும் மெய் அல்ல மெய் போன்ற பொய்ப் புனைவுகள் காட்சி வடிவங்களாகவும், புனைவெழுத்தாகவும் இன்று பெருமளவு சந்தைப்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழறத்திற்கு மாற்றாக, திராவிட அறத்திற்கு மாற்றாக ஆரிய அறம் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

திராவிடத்தின் எல்லோரும் ஓர் மக்கள் எல்லோரும் ஓர் நிறை என்ற கொள்கைக்கு மாற்றாக சமூக நீதி, சமநீதி கிடையாது. மனிதருள் உயர் சாதி ஆரிய பார்ப்பனர் மட்டுமே என்று பேசும் இலக்கியங்கள் ஆரிய இலக்கியங்கள். இன்றைய உலகமயச் சூழலில், பெருமுதலாளியச் சூழலில் தனிமனித நுகர்வுப் பண்பாடு மேலுக்கு வந்துள்ளது. எனவே தனிமனித நுகர்வுகளை ஊக்குவிப்பதாக இயல்பாகவே ஆரியப் பண்பாடும், இலக்கியங்களும் இருக்கின்றன. இவற்றை எதிர் கொள்வதற்கான மாற்றுவழி அதற்கு எதிரான இலக்கியப் போக்குகளை, சிந்தனைகளை, போக்குகளை வளர்த்தெடுப்பதேயாகும்.

யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியனோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம் முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ் வழி அறிதும்,
செம் புலப் பெயல் நீர் போல,
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே.
நீயும், நானும் யாரென்றறிவோம்.

என்ற அகப்பாடல் தமிழர் வாழ்வியலில் சாதி ஒரு தடையில்லை என்கிறது.

எந்தையும் நுந்தையும் என்ன சாதி என்றிவோம்
செம்புலப் பெயல் நீர் போல்
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே

என்று ஒரு புதுக்கவிதை முந்தய சமூகத்திற்கும் பின்பான சாதியச் சமூகத்திற்குமான மாறுபாட்டை எள்ளுகிறது. முந்தய அறங்கள், விழுமியங்கள், வாழ்வியல் பிழிவுகளைப் புதிய சமூகப் பின்னணியில் பேசும்போது ஆரியத்தின் முகத்தில் அசடு வழிவதுடன், அவற்றை நிர்வாணப்படுத்தவும் முடிகிறது; முடியும். அரச்திகாரத்தையும், மத அதிகாரத்தையும் கேள்விக்குட்படுத்தும் தமிழறம் முன்பாகவும், பின்பாக மார்க்சியம், பெரியாரியம் வளப்படுத்திய தமிழ் இலக்கியங்களும் இருக்கின்றன. இன்றைக்கு அந்த மரபின் தொடர்ச்சி இருக்கிறது. இந்துப் பெருமதத்தைக் கேள்விக்குட்படுத்த இயலாதது போலவே ஆரியம் அது சார்ந்தக் கருத்துக்களை அதன் வழி வந்த இலக்கியங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்துவதைப் பார்ப்பனியம் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை. இலக்கியங்களே சமூகத்தின் மீது வைக்கப்படும் கேள்விகளாகவும் இருக்கின்றன. ஆனால் ஆரிய, இந்துப் பெருமதம் சார் இலக்கியப் படைப்புகளைக் கேள்வி கேட்க இயலாது. எனவே அப்படியான படைப்புகள் புனித இலக்கியங்களாகிவிடுகின்றன. புனித இலக்கியங்களை வழிபடலாம்; ஒருபோதும் கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது. கூடாது. எனவே வேதங்கள், ஸ்ருமிதி அடிப்படையிலான பார்ப்பனியப் பண்பாட்டை, இலக்கியங்களைக் கேள்வி கேட்கக் கூடாது என்பதே இதிலிருந்து பெறப்படும் மெய்மையாகும். ஆனால் தமிழறம், மார்க்சிய, பெரியாரிய, அம்பேத்கரிய, தலித்திய, பெண்ணிய படைப்புகள் மறுதலையாக அந்தப் புனித இலக்கியங்களைக் கேள்விகேட்கும் ஒன்றாக இயல்பாகவே மாறிவிடுகின்றன. எனவே அப்படியான படைப்புகள் வழியே ஆரியச் சிந்தனையை, ஆரிய அடிமைச் சிந்தனையை இனங்கண்டு அவற்றைப் புறந்தள்ள முடியும்.

கம்பன் இராமாயணத்தைத் தமிழ் மண்ணுக்கு ஏற்றார் போல எழுதினாலும் கம்பனும், தமிழ்மே வெற்றி பெற்றனவேயன்றி இராமாயணம் வெற்றி பெற்றவில்லை. ஏனெனில் புராண மெய்நிகர்க் கருத்துக்கள் மனித வாழ்வோடு வைத்துப் பேச முடியாதது மட்டுமல்ல. அது கற்பனைக்கு மட்டுமே சாத்தியம். அது தமிழ் மண்ணுக்கு மட்டுமல்ல இவ்வுலகை இவ்வுலகாகத் தரிசிக்கும் எந்த மண்ணுக்கும் பொருந்த முடியாது. பெரியாரியமோ, மார்க்சியமோ படைப்பிலக்கியத்தில் பொருந்தி வருவது போல அசலாகப் பொருந்துவதைத் தமிழ் மண் நிராகரித்துவிடுகிறது. எனவே கம்பனும், தமிழும் மட்டுமே வெற்றி பெற்றதாகிறது. ஓர்

ஆலிவுட் படத்தைத் தமிழில் பேச வைக்கலாம் அல்லது மறு ஆக்கம் செய்யலாம். தமிழ் நிலத்தின் அதன் அற, பண்பாட்டுக்கான அசலைப் பெற முடியாது. அது ஒட்டுச் செடி என்கிற அளவில் நின்றுவிடுகிறது. அப்படித்தான் ஆரிய-இந்துத்துவ, வேத ஸ்மிருதிகளைத் தமிழ் இலக்கியங்களுக்குள் கொண்டுவரும் போது அது படைப்பாக அல்லாமல் இலக்கியமாக அல்லாமல் அதிகார அரசியலாக இலக்கிய அரசியலாக எஞ்சிவிடுகிறது.

ஜெயகாந்தனின் 'சிலநேரங்களில் சில மனிதர்கள்' புதினத்தில் கங்கா கதைப்பாத்திரம் தனது கற்பைத் தண்ணீரில் நனைத்துப் புனிதப்படுத்திக் கொள்வது போல, ராமன், சீதையைத் தீயில் புனிதப்படுத்திக் கொண்டது போல மறு ஆக்கங்கள் என்பன மறு ஆக்கம் என்றளவில் நின்றுவிடுகின்றனவேயன்றி அறுத்துக் கட்டும் தமிழ் மண்ணுக்குச் சமூக வழியிலோ, இலக்கியப் படைப்புகளாகவோ ஒருபோதும் பொருந்தி வருவதில்லை. அவை வெற்றிபெறுவதில்லை. ஆனால் ஜெயகாந்தன் பார்ப்பனச் சமூகத்தினுடைய தண்ணீரின் புனிதத்தை, புனிதத் தண்ணீரைக் கொண்டே அபுனிதத்தை அகற்றமுயன்று முக்கியமானதுதான். அரை பார்ப்பனர்களுக்கும், பார்ப்பனியத்திற்கும் முக்கியமான செய்திதான். அப்படியேதான் தன் படைப்பில் அகலிகையை ராமனுக்கு எதிராக நிறுத்தி நீதி கேட்டார் கோவை ஞானி.

உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம், இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவ தாயினும், இனிதெனத் தமிழர் உண்டலும் இவரே, முனிவிலர், துஞ்சலும் இலர், பிறர் அஞ்சவ தஞ்சிப் புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர், பழியெனில் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்

(கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதி. புறநாறா)

என்கிறது தமிழறம். மட்டுல்ல பிச்சையெடுத்தலை, யெடுத்துண்ணலை கேட்டாலே நாணுகிறது தமிழ் மண். ஆனால் பிச்சையெடுப்பதை ஓர் புண்ணியச் செயலாக பவுத்தம், இந்துப் பெருமதம் பேன்றவை முன்வைக்கின்றன. ஆக, ஆரியம்-திராவிடம் கருத்தியல் எதிர்வு நிலைகள் இலக்கியத்திலும் எதிர் நிலையிலேயே வைக்கப்பட வேண்டும். திராவிட இலக்கியங்கள் வாழ்விலிருந்து வருகின்றன. வாழ்வின் பிழிவிலிருந்து வருகின்றன. பொருள் முதல்வாதத்திலிருந்து வருகின்றன. ஆரிய இலக்கியங்கள் புராணங்களிலிருந்து கருத்து முதல்வாதத்திலிருந்து வருகின்றன; பெறப்படுகின்றன. எனவே பொருள் முதல்வாதமே திராவிட இலக்கியத்தின் நிலமாக இருக்க முடியும். இருக்கிறது.

'வெண்முரசு' புகழ் ஜெயமோகன் வேத அறம்,

வேதாந்த அறம் என்றெல்லாம் பார்ப்பனிய அறத்திற்கு(!) புதுப்புது வியக்கியானங்களைச் செய்து வருகிறார். அவரது வெண்முரசு இவை இரண்டுக்குமான போராட்டம் என்கிறார். இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அவை உழைக்கும் மக்களின் இலக்கியங்களுக்குத் துரமானவையே. தொடர்பற்றவையே. அவரது இலக்கியங்கள் மேல் கட்டுமானத்தின் மேலே உள்ள உயர்குடியினரின் மலச்சிக்கலுக்கு நிகரானவை மட்டுமே. வேத அறம், வேதாந்த அறம் என்பவற்றை எல்லாம் நவீன இலக்கியப் படைப்பிற்குள் கடத்துவதெல்லாம் திட்டமிட்ட அரசியல். அதற்கு எதிரான மார்க்சிய, அம்பேத்கரிய, பெரியாரிய, கணியன் பூங்குன்றனார், திருவள்ளுவர், வள்ளலார் என்று நாம் சொல்ல முடியும். இலக்கிய ஆக்கங்களுக்குள் சொல்ல முடியும். பிளவு அரசியலை, அநீதி அரசியலை இந்துத்துவா அரசியலை படைப்புக்குள் நீதிப்படுத்த முடியும் என்றால், சொல்ல முடியும் என்றால் இணக்க அரசியலை, சமூக நீதி அரசியலை, சமநீதி அரசியலை ஏன் படைப்பிலக்கியத்திற்குள் பேசமுடியாது? பேச முடியும். அதைத்தான் இன்றைக்கு நவீனத் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியங்கள் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்து வருகின்றன.

திராவிட அரசியல் படைப்பிலக்கியத்தில் செலுத்திய தாக்கங்கள் குறித்துத் தனியே பேச நிறைய இருக்கிறது. பொதுவாக ஒடுக்கப்பட்ட, எளிய, விளிம்பு நிலை மக்கள் இலக்கியம் என்பன மார்க்சிய, பெரியாரிய, அம்பேத்கரிய, திராவிட அரசியலும் அது சார்ந்த படைப்புகளுமே பெரிதும் முதன்மைப்படுத்தின. மக்களிடமிருந்து மக்களுக்கு என்பதாக அவை இருந்தன. ஆனால் வலதுசாரி எழுத்துகள் படைப்புகள் என்பன இலக்கியம் என்பது ஒரு நுகர்வுப் பண்டமே. இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக மட்டுமே என்றபோது இலக்கியம் மக்களுக்கானது என்பதை மார்க்சிய, பெரியாரிய, அம்பேத்கரிய, பெண்ணிய இயக்கங்கள் செய்து காட்டின.

அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி, சுசமுத்திரம், இன்றைக்கு இமயம் தொடங்கி எத்தனையோ திராவிட இயக்க முன்னணியிலான, பின்னணியிலான எழுத்தாளர்களை, படைப்பாளர்களைச் சொல்லமுடியும். அறிஞர் அண்ணாவின் படைப்புக்கள் செலுத்திய தாக்கத்தை உலகில் வேறெங்கும் வேறெந்த படைப்புகளும் செலுத்தியிருக்குமா என்ற அளவில் அவரது படைப்புகள் மக்களை, அவர்தம் பாடுகளை வலியுடன் பேசியிருக்கின்றன. கலைஞர் கருணாநிதியின் பராசக்தி நாடகமாக இருக்கட்டும், ஒளிப்படமாக இருக்கட்டும் சமூக அரங்கில்

அவை எழுப்பிய கேள்விகளும், அசைவுகளும் முன்னுதாரணமற்றவை. ஆனால் வேத அறங்களை முன்வைக்கும் அல்லது பார்ப்பனிய அறங்களை(!) முன்வைக்கும் படைப்புகள் மட்டுமே அசலானப் படைப்புகள் என்பதும் திராவிடம் சார்ந்து சமூகநீதி, மனித அறம் பேசும் படைப்புகளைப் பிரச்சார இலக்கியம் என்பதும் திட்டமிட்ட இலக்கிய அரசியலாகும்.

ஆர்.எஸ்.எஸ். இந்துத்துவா பண்பாட்டைக் கட்டியெழுப்பவும் அகண்ட பாரதத்தை, ராமராஜியத்தை நிறுவவும் நாடெங்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான கலாசாரப் பள்ளிகளையும், அதற்கிணையான ராணுவப் பள்ளிகளையும் நிறுவி நடத்திக் கொண்டுள்ளது. அங்கெல்லாம் ஆரிய-பார்ப்பனிய பண்பாட்டுக் கருத்துகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. ராணுவப் பள்ளியானது அதன் எதிரிகளைத் தொடர்ந்து எச்சரிக்கும் விதமாக நாசிகளின் முகாம்கள் போல ராணுவப் பயிற்சி, இந்துத்துவா கருத்துச் சிந்தனைகளுடன் நடத்தப் பெறுகின்றன. இப்படியாக கருத்துப் பண்பாட்டுத் தளத்திலும், அதற்கு அப்பாலுமாக அவர்கள் தமது கலாச்சார அரசியலைப் பெருமத அரசியலை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றனர்.

தமிழ் நிலத்தில் என்ன நடக்கிறது? இன்றைக்கு ஊடகங்கள் விரிவடைந்திருக்கின்றன. தொலைக்காட்சிகளில் திராவிட இயக்கப் பின்னணி கொண்ட தொலைக்காட்சிகள், ராமாயணம், மகாபாரதம், அனுமன் கதா என்று ஆரிய பார்ப்பனியப் புராணக் கட்டுக்கதைகளை ஒளி-ஒலிபரப்புச் செய்வது என்பது சமூக நீதிக்கும், திராவிட மாடலுக்கும் வலு சேர்க்காது. திராவிட இயக்கங்கள் தூக்கிப்பிடித்த இராவண காவியத்தையோ, சிலப்பதிகாரத்தையோ இவர்கள் தொலைக்காட்சித் தொடராகத் தயாரித்து இயக்க முன்வருவதை யோசிக்கலாம். பெரியார் வாழ்க்கையே ஒரு செய்தி. அதைத் தொடராக ஒளிபரப்ப எத்தனை திராவிட இயக்கத் தொலைக்காட்சிகள் முன்வரும் என்று சொல்வதற்கில்லை. இளைய தலைமுறையிடம் மக்கள் சார் இலக்கியமான திராவிட மார்க்சிய, அம்பேத்கரியப் படைப்புகளை மனித அறப்பிழிவுகள் கொண்ட படைப்புகளைக் கொண்டு சேர்ப்பதை ஒரு இயக்கமாக முன்னெடுக்காவிட்டால் திராவிட இலக்கியங்கள், திராவிட அரசியல் என்பன வெற்று சொல்லாடலாகவே எஞ்சிவிடும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

பண்பாட்டு அரசியலை முன்வைத்த மறுபேச்சுகள்

1981 ஆம் ஆண்டு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறையில் எம்.ஃபில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். வகுப்பு இடைவேளையின்போது துறை அலுவலகத்திற்குப் போய்க், கடிதம் எதுவும் எனக்கு வந்திருக்கிறதா என்று பார்த்தேன். அப்பொழுது தற்செயலாகப் பார்த்த அஞ்சலட்டையில் கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் நடத்தும் மாதந்திரக் கூட்டத்திற்கான அறிவிப்பைப் பார்த்தவுடன் வியப்பாக இருந்தது. அதுவும் அந்தக் கடிதம் முதலாமாண்டு படிக்கிற அ. ராமசாமி என்ற மாணவர் பெயருக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தது. இடதுசாரிப் பின்புலத்தில் இளம் மாணவரா என்று யோசித்தவாறு அஞ்சலட்டையை எடுத்துக்கொண்டு முதலாமாண்டு வகுப்பிற்குப் போனேன். "யாருங்க ராமசாமி?" என்ற எனது கேள்விக்கு நான்தான் என்று எழுந்து வந்த மாணவர் பின்னர் எனக்கு நெருக்கமானார். அவர், மதுரை, அமெரிக்கன் கல்லூரியில் இளங்கலை பயிலும்போதிலிருந்து இலக்கிய அமைப்பில் சேர்ந்து செயலாற்றியதாக அறிந்தேன். எனது அழைப்பினால் அவர் மு. ராமசாமியின் நிஜ நாடக இயக்கத்தில் சேர்ந்து தேர்ந்த நடிகரானார். அவர் தீர்க்கவாசகன் என்ற புனைபெயரில் கவிதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் எப்பொழுது சந்தித்தாலும் சமூக, அரசியல், பண்பாட்டு விஷயங்களைக் குறித்த பேச்சு, எங்களிடம் நிலவும். அப்பொழுது மார்க்சிய வெளினியக் கோட்பாட்டின் மீது இருவருக்கும் நம்பிக்கை இருந்தது. இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாக்கத்தில் அரசியல், பொருளாதாரம் சார்ந்த கீழ்க் கட்டுமானம் எப்படி மேல்க் கட்டுமானமான கலை, இலக்கியம், பண்பாடு போன்றவற்றில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதை ஆராய்ந்திட சிற்றிலக்கியப் படைப்புகளை முன்வைத்து முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ளலாம் என்ற எனது ஆலோசனையை ராமசாமி ஏற்றுக்கொண்டார். நாயக்கர் கால இலக்கியமான சிற்றிலக்கியப் படைப்புகளைத்

தேடியெடுத்து மார்க்சிய நோக்கில் ஆய்வு மேற்கொண்டார். வழமையான முனைவர் பட்ட ஆய்விலிருந்து மாறுபட்டுக் காத்திரமாக விளங்கிய அந்த ஆய்வு. பின்னர் புத்தகமாக வெளியானது. எங்கள் இருவருக்கும் ஆசான் பேராசிரியர் தி.சு. நடராசன். எங்களுக்குள் கருத்து முரண்கள் இருப்பினும் ஒரு சாலை மாணாக்கர் என்ற நிலையில் கடந்த 42 ஆண்டுகளாக எங்களுடைய தோழமை தொடர்வதற்கு அடிப்படை அரசியல்தான். கல்லூரி மாணவராக இருக்கும்போதே இடதுசாரி அரசியல் பின்புலத்தில் செயல்படுவதற்கான வாய்த்த மனநிலை இப்பவும் தொடர்வதன் அடையாளம்தான் அ.ராமசாமி சமூக அக்கறையுடன் தொடர்ந்து எழுதுகின்ற கட்டுரைகள். இன்று அச்சு ஊடகம் மட்டுமின்றி, மின்னணு ஊடகத்திலும் வெளியாகின்ற ராமசாமியின் சமூகம், பண்பாடு சார்ந்த கட்டுரைகள், சமகால அரசியல் பின்புலத்தில் காத்திரமாக விரிந்துள்ளன. வறண்ட கிராமியப் பின்புலத்திலிருந்து வந்த ராமசாமி, பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராகிப் புதுச்சேரி, வர்ச்சா, மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகங்களில் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றாலும் தொடர்ந்து சமூக அக்கறையுடன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். காத்திரமான தமிழ்ப் பேராசிரியர்களுக்கு ஒருபோதும் ஓய்வில்லை என்பதற்கு அவர் அடையாளமாக விளங்குகிறார். தமிழர்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் எதிர்கொள்கின்ற பிரச்சினைகளை முன்வைத்து ராமசாமி எழுதுகின்ற கட்டுரைகள், அவருடைய சமூக அக்கறையின் விளைவாகும்.

'பண்பாட்டு அசைவுகள்' என்ற தலைப்பில் பல்வேறு ஊடகங்களில் பிரசுரமாகியுள்ள இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ள 23 கட்டுரைகள், சமகால அரசியலை முன்வைத்துச் சமூக விசாரணையாக விரிந்துள்ளன. கீழடி அகழ்வாய்வு தொடங்கி, பிக்பாஸ் நிகழ்ச்சி வரை எழுதப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளில் ராமசாமியின் கருத்தியல் சார்ந்த தேர்வுகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாகத்

திராவிட மாதிரி என்ற சொல்லாடல் பின்னர் பொதிந்திருக்கிற அரசியல் பற்றிய விவரிப்பு, கவனத்திற்குரியது. மனு; சில சொல்லாடல்கள், சம்ஸ்கிருதம் என்னும் பண்பாட்டாதிக்கம், இந்து சமயத்தைப் புதுப்பித்தலும் இறைப்படுத்துதலும், மொழி அரசியல்; மதவாத அரசியல்-இணைதலும் விலகுதலும் போன்ற கட்டுரைகள் வைதிக சநாதன அரசியல் பின்புலத்தில் முடிவற்ற கேள்விகளை எழுப்புகின்றன. வெறுமனே மொழி, மதம் என்று எளிதில் கடந்து செல்ல இயலாமல் ஒவ்வொரு சொல்லிற்குப் பின்னர் பொதிந்திருக்கிற பண்பாட்டு அசைவுகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியிருப்பதில் ராமசாமியின் துல்லியமான அரசியல் புரிதலும் பார்வையும் வெளிப்பட்டுள்ளன. கடந்த காலத்தில் ஜல்லிக்கட்டு உருவாக்கிய தமிழ்/ தமிழர் அடையாளமும் அமைச்சர் உதயநிதி ஸ்டாலின் பேசிய சநாதனம் என்ற சொல்லும் ஊடகங்களில் ஏற்படுத்திய பேச்சுகளும் ஆளுகை செலுத்துகிற தமிழ்நாட்டுச் சூழலில் எல்லாவற்றையும் அலசி ஆராய்ந்திட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. ராமசாமி தன்னுடைய கட்டுரைகள்மூலம் சமூகப் பிரச்சினைகளின் மறுபக்கத்தைக் கண்டறிந்திட முயன்றுள்ளார்

பொதுவாகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் எனில் இலக்கியப் படைப்புகளை விமர்சித்துக் கட்டுரைகள் எழுதுவது வழமையாக உள்ளது. சில பேராசிரியர்கள் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் மரபிலக்கியம், இலக்கணம் என்ற வரம்பினுக்குள் விமர்சனம் எழுதுகின்றனர். இத்தகு சூழலில் முற்றிலும் மாறுபட்ட பார்வைக் கோணத்தில் இயங்குகின்ற ராமசாமியின் எழுத்தில் அரசியலும் பண்பாடும் தோய்ந்துள்ளன. பண்பாட்டு நோக்கில் சமகால வாழ்க்கையைப் பற்றி, ராமசாமி எழுதியுள்ள அரசியல் விமர்சனக் கட்டுரைகள், இன்றைக்கு மிகவும் அவசியமானவை. அவை வாசிப்பில் சமநிலையைச் சிதலமாக்கி, விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் வல்லமையுடையன. ராமசாமியின் கட்டுரைகள் சமூகத்துடன் ஊடாடிப் பிரச்சினைகளின் பன்முகத்தன்மைகளை அலசி ஆராய்கின்றன. ராமசாமிக்கு ஏன் இந்த அரசியல் ஆவேசம் என்ற கேள்விக்கு வரலாற்றின் பக்கங்களைப் புரட்ட வேண்டியுள்ளது.

இந்தியா முழுவதும் ஆர் எஸ் எஸ் அமைப்பு, பிஜேபி கட்சியை முன்னிறுத்தித் திட்டமிட்டு நகர்த்துகின்ற காய்களை எளிதாகக் கருதிப் புறக்கணித்திட முடியாது. கார்ப்பரேட்டுகளுடன் கைகோர்த்துள்ள இந்துத்துவா அமைப்புகள் மீண்டும் மீண்டும் முன்வைக்கின்ற மத அடிப்படைவாதச் சொல்லாடல்கள், ஒருவகையில்

பாசிசத்திற்கான ஒத்திகையும் முன்னறிவிப்பும் என்று தோன்றுகின்றது. இந்தியர் என்றால் வேதங்களின் நாடு என்று புல்லரிப்புடன் சிலாக்கிற குரல், அண்மையில் எங்கும் பரவலாக ஒலிக்கிறது. வேள்வி தொடங்கி எல்லாவிதமான சநாதனக் செயல்பாடுகளையும் புனிதமாகக் கருதிடும் செயல், வலுவாகப் பிரச்சாரம் செய்யப்படுகிறது. பெரும்பான்மை மக்களின் வாழ்வாதாரம் சீர்குலைந்துள்ள சூழலில் 'காசி சங்கமம்' என்று ஒலிக்கின்ற காவிகளின் திட்டமிட்ட காய் நகர்த்துதல் பொதுப்புத்தியில் ஏற்படுத்திடும் இந்து என்ற பிம்பம், முக்கியமானது. இதுவரை ஆளுகை செய்கின்ற வைதிக சநாதனத்தையும் மனு தருமத்தையும் மறக்கடிக்க இந்து என்ற சொல் போதையாகியுள்ளது. இன்னொருபுறம் யோகா, தியானம் என்ற விளைபொருளை முன்வைத்துக் காரப்பரேட் சாமியார்கள் உருவாக்கிடும் ஆன்மீகப் பிராண்டுகளுக்கு இந்தியாவிலும் மேலைநாடுகளிலும் வரவேற்பு இருக்கிறது. சிவராத்திரி இரவில் கார்ப்பரேட் சாமியார் ஜக்கி வாசுதேவ் புனைந்திருக்கிற வேடமும் ஆடுகிற ஆட்டமும் ஆன்மீகத்தின் வெளிப்பாடு என்ற நம்பிக்கை, நிச்சயம் போதைதான். நாடெங்கும் இருக்கிற சங்கர மடங்களும், வைணவ ஜீயர்களின் மடங்களும் சைவ மடங்களும் ஏதோ ஒருவகையில் மக்களின் சமயக் கருத்தியல் உருவாக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இன்றைக்கு அறிவியல் தொழில்நுட்பம், புகுத்தறிவு போன்றன பரவலான பின்னரும் மதங்களின் ஆதிக்கம் எவற்றின் அடிப்படையில் நடைபெறுகின்றது என்ற கேள்வி தோன்றுகிறது. ஏதோவொரு தத்துவத்தின் பின்புலத்தில் உருவாக்கப்படும் சமூக அமைப்பு, மத நிறுவனத்தின் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துகிறது. பரந்துபட்ட உழைக்கும் மக்களுக்கும் தத்துவங்களுக்கும் தொடர்பு இல்லை என்று மேலோட்டமாகத் தோன்றுகிறது. யதார்த்தத்தில் நிலவுகிற ஆளும் வர்க்கத்தின் ஒடுக்குமுறைக்கு அடிப்பணிகின்ற அடிமை உடல்களைத் தயாரிக்கிற பணியை மத அடிப்படைவாதத் தத்துவங்கள் செய்கின்றன. பிரம்மம், ஆன்மா, சுயம், சூன்யம், துக்கம் போன்ற சொற்களை முன்வைத்துத் தத்துவ விளக்கங்களமூலம் வைதிக சநாதன நிறுவனம் கட்டமைக்கிற அரசியல் சாதாரணமானது அல்ல. இன்னொருபுறம் 'தலையெழுத்து', 'பிறந்த நேரம் சரியில்லை', 'எல்லாம் விதி', 'நம்ம கையில் எதுவுமில்லை', 'எல்லாம் தலை விதி' போன்ற சுருக்கமான அளவில் கேப்ஸ்யூல் தத்துவங்கள் ஆழமாக ஊடுருவியுள்ளன. இதனால்

ஆட்சியாளர்களின் அதிகாரத்திற்குச் சார்பான சநாதனக் கருத்தியல் பாமரரிடமும் பரவியுள்ளது. எல்லாம் மாயை என்ற சிந்தனை, உழைப்பாளர்களிடமும் செல்வாக்குடன் விளங்குவதற்குக் காரணம் வைதிகத் தத்துவம்தான். புறநிலையில் ஐந்து புலன்களை ஒடுக்குவதை உன்னதமாகப் போதிக்கிற வைதிக மதம், எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் சாதிய நிறுவனத்துடன் கைகோர்த்துக்கொண்டுள்ளது. நிலவுகிற வருணாசிரமச் சாதிய முறையைப் பிரம்மம் உள்ளிட்ட வைதிகத் தத்துவங்கள் ஆதரிக்கின்றன என்பதுதான் உண்மை. சரி, இருக்கட்டும்.

ராமசாமி எழுதியுள்ள பெரும்பான்மையான கட்டுரைகள் விவாதத்தை முன்னிறுத்திப் பேச்சுகளை உருவாக்குகின்றன. அவை, வெறுமனே கட்டுரைகள் என்று எளிதில் கடந்து செல்லாமல் வாசகனைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன. அவருடைய கட்டுரைகளில் நறுக்குத் தறித்தாற்போலப் பதிவாகியுள்ள சில கருத்துகள் பின்வருமாறு:

எல்லாவிதக் கருத்தியல்களையும் அடையாளங்களையும் தனதாக்கிச் செரிக்கும் இந்துத்துவம் தமிழையும் செரித்துக்கொள்ளும் வாய்ப்பு அதிகம்.

கீழடி அகழ்வாய்வு கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் தமிழகத்தில் நகரமயமாக்கம் உருவாக்கிவிட்டதை நமக்கு உணர்த்துகிறது.

கீழடிச் சான்றுகளைச் சங்கம் என்ற சொல்லோடு இணைக்காமல் பேசுவதே சரியானது.

மானுடரே காதல் செய்வதற்குக்கூட இங்குத் தடைகள் வருகின்றன. கவனமாக இருக்க வேண்டும்; இல்லையேல் உங்கள் கனவைக்கூட அரசாங்கம் திட்டமிடக்கூடும்.

மனு என்ற சொல்லும் அதன் வழியான கருத்தியலும்தான் பிராமணர்களுக்கு உடல் உழைப்பை உடமையாக்காமல் மூளையை மட்டும் பயன்படுத்துபவர்கள் என்ற தகுதியைத் தந்தன.

தமிழ்மீது தமிழர்கள் வைத்திருக்கும் மதிப்பும் காதலும் உண்மையானது. எனவே தொடர்ச்சியறுபடாமல் அவர்கள் பாதுகாக்க முனைவார்கள்.

பழக்கமும் வழக்கமும் மண்முடிப் போவதை என்று சொன்னால் எங்கள் மனதைப் புண்படுத்தி விட்டாய் என்று கூக்குரல் எழுப்பும் கூட்டங்களும் அதிகரித்து விட்டன.

கலாச்சாரத் தேசியம் பேசும் இந்துத்துவ அடிப்படைவாதிகளுக்கு வேத நூல்களே ஆதர்ச நூல்கள்; மனனுஸ்மிருதியைச் சட்ட நூலாக

அங்கீகரித்த குப்தர் காலம்தான் பொற்காலம். அதைத் திரும்பக் கொண்டுவருவதே அவர்களின் லட்சியக் கனவுகள். அதற்குத் தடையாக இருக்கும் புற மதத்தினரும் ஜனநாயகவாதிகளும் ஒழித்துக்கட்ட வேண்டியவர்கள். அல்லது இந்த நாட்டைவிட்டுத் துரத்தப்பட வேண்டியவர்கள்.

கிராமத்து நாட்டாண்மையின் தீர்ப்புதொடங்கி, சமூக உடைகங்களில் பெரும்போக்குப் பதிவுகள்வரை வெளிப்படும் இரட்டை எதிர் மனநிலைகள் பெரும்பாலும் எல்லாவற்றையும் கறுப்பு வெளுப்பாகப் பார்க்கும் தன்மை கொண்டன... ஒரு நிகழ்வு அல்லது ஒரு நபர் அல்லது ஒரு செய்தி போன்றவற்றை இரட்டை எதிர் மனநிலைகளில் நின்று பார்ப்பது எப்பவும் நல்ல முடிவுகளைத் தராது.

மேனாள் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ராமசாமி, ஏற்கனவே இங்கு நிலவுகின்ற அரசியல் அமைப்பையும் சமூக நிறுவனங்களையும் கேள்விக்குள்ளாக்கி, வாசகர்களிடம் வாசிப்புமூலம் விழிப்புணர்வு அல்லது மாற்றத்தை உருவாக்கி முடியும் என்று நம்புகின்றார். அதேவேளையில் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் விளைவான ஜனநாயகமும்கூட இந்துத்துவா என்ற பெயரில் மறுக்கப்படுகின்ற நிலையைக் கண்டறிந்ததன் வெளிப்பாடுதான் என்றும் கட்டுரைகளை மறுவாசிப்புக்குபடுத்த முடியும். எல்லாவற்றையும் பண்பாட்டு நோக்குடன் அணுகி விமர்சிக்கின்ற கட்டுரைகள், ராமசாமியின் அரசியல் வெளிப்பாடுகளாக விளங்குகின்றன. தமிழ்ப் பேராசிரியர் பணி என்பது வெறுமனே ஊதியத்திற்கானது என்ற பொதுப்புத்திக்கு மாறாக இரண்டாயிரமாண்டு வரலாற்றுச் சிறப்புடைய தமிழ் மொழி/ தமிழர்களின் பண்பாடு, மரபுடன் தொடர்புடையது என்ற புரிதலை உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் பணியாற்றுகின்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் அறிந்திட வேண்டுமென்பதுதான் அ. ராமசாமியின் பண்பாட்டு வாசிப்புகளை முன்வித்திடும் பிரதி முன்வைத்துள்ள சேதி. அது, இன்றைக்கு மிகவும் அவசியமானதும்கூட.

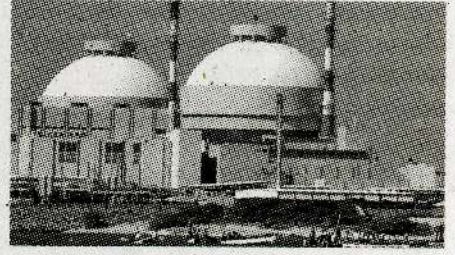
(அ.ராமசாமியின் பண்பாட்டு அசைவுகள் நூலுக்கு எழுதிய அணிந்துரை)

பண்பாட்டு அசைவுகள் அ.ராமசாமி. சென்னை: எழுத்துப் பிரசுரம். பக்கம்:241; விலை:ரூ.290

தொடர்புக்கு: 89250 61999

கட்டுரையாளர்: இலக்கிய ஆய்வாளர்

அதிவேக ஈனுலை ஆபத்துகள்

ஈனுலையில் யுரேனியம் மற்றும் புளூட்டோனியம் கலக்கப்பட்டு எரிபொருளாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. இப்படி ஈனுலையில் எரிபொருளாக பயன்படுத்தப்படும் யுரேனியம், புளூட்டோனியமாக மாறும். இதன் மூலம் கூடுதல் புளூட்டோனியம் கிடைக்கிறது. அதாவது கூடுதல் எரிபொருள் கிடைக்கிறது. இப்படி எரிபொருளை என்று தருவதால் இவற்றை ஈனுலை என்று அழைக்கின்றனர்.

பிரதமர் மோடி முன்னிலையில் கடந்த மார்ச் 2ம் தேதி, இந்தியாவின் முதல் அதிவேக ஈனுலைக்கு (Fast Breeder Reactor) எரிபொருள் நிரப்பப்பட்டுள்ளது. சென்னைக்கு அருகாமையில் உள்ள கல்பாக்க அணுசக்தி வளாகத்தில் நடந்த இந்த நிகழ்வை தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் மு.க.ஸ்டாலின் புறக்கணித்துள்ளார். ஈனுலை மக்களுக்கு ஆபத்தானது என்னும் அடிப்படையில் இந்த நிகழ்வை முதல்வர் புறக்கணித்ததாக தி.முக அமைப்புச் செயலாளர் ஆர்.எஸ்பாரதி விளக்கம் அளித்துள்ளார்.

யுரேனியமும் புளூட்டோனியமும் கலந்த எரிபொருள் கொண்டு இயங்கக்கூடிய இந்த ஈனுலை சோதனை முயற்சியாக நிறுவப்பட்டு வருகிறது. எனவே தான் இதனை முன்மாதிரி அதிவேக ஈனுலை (Prototype Fast Breeder Reactor) என்று அழைக்கின்றனர். இப்படி பல ஆபத்துகளை கொண்டுள்ள இந்த ஈனுலையை இந்திராகாந்தி அணு ஆராய்ச்சி மையம் வடிவமைத்துள்ளது. இந்த அதிவேக ஈனுலைகள் பாவினி Bharatiya Nabhikiya Vidyut Nigam Limited என்ற பொதுத்துறை நிறுவனத்திற்குச் சொந்தமானவை.

உலகத்திலேயே மிக அதிக காலம் கட்டுமான நிலையிலேயே இருக்கும் இந்த ஈனுலையின் வரலாறு 1940களில் துவங்குகிறது. 1948ம் ஆண்டு இந்திய அணுசக்தி சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அதே ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் அணுசக்தி ஆணையம் உருவாக்கப்பட்டது. இதன் தலைவராக ஹோமி ஜஹாங்கிர் பாபா நியமிக்கப்பட்டார்.

சோவியத் ரஷ்யா அமெரிக்கா இடையிலான அணுஆயுத போட்டி காரணமாக பனிபேரர் உருவான காலகட்டம் அது. அந்த சூழலில் அமைதிக்கான அணு என்னும் முழக்கத்தை இந்தியா முன்வைத்தது.

அணுஉலைகள் யுரேனியத்தை எரிபொருளாக கொண்டு இயங்குபவை. இயற்கையில் கிடைக்கும் யுரேனியம்-235ஐ செறிவூட்டி யுரேனியம்-238ஆக மாற்றி அணுஉலையில் எரிபொருளாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. அணுஉலையில் யுரேனியம்-238 அணுக்கருப்பிளவிற்கு (nuclear fission) உள்ளகின்றபோது புளூட்டோனியம்-239ஆக மாறும். இதுவே அணுஆயுதங்களின் மூலப்பொருள். எனவே உலகெங்கும் யுரேனிய கனிமத்தை வெட்டி எடுக்க வல்லரசு நாடுகள் போட்டியிட்டு கொண்டு இருந்தன. இன்று வரை அது தொடரவே செய்கிறது. அதுபோல, பிற நாடுகளுக்கு யுரேனியம் கிடைக்காத வகையில் அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் கண்காணிப்பிலும் ஈடுபட்டது. இதுவும் இன்று வரை தொடர்கிறது.

இந்தியாவில் யுரேனியம் மிக சொற்பமாகவே கிடைக்கிறது. அதேநேரத்தில், தோரியம் அதிகமாக இந்திய கடலோர பகுதிகளில் காணப்படுகிறது. எனவே தோரியத்தை எரிப்பொருளாகக் கொண்ட அணுஉலைகளை உண்டாக்க வேண்டும் என்று பாபா எண்ணினார். அதன் அடிப்படையில் 1954ம் ஆண்டு தோரியம் மூலம் இயங்கும் அணுஉலைகளை கொண்ட மூன்று அடுக்கு திட்டத்தை முன்வைத்தார். ஈனுலைகளில் அணுபவம் பெற்று இருந்த பிராங்க இந்தியாவின்

ஈனுலை திட்டத்திற்கு உதவ முன்வந்தது. இதன் அடிப்படையில் இரு நாடுகளுக்கு இடையிலான ஒப்பந்தம் உருவானது.

ஈனுலையில் யுரேனியம் மற்றும் புளூட்டோனியம் கலக்கப்பட்டு எரி பொருளாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. இப்படி ஈனுலையில் எரிபொருளாக பயன்படுத்தப்படும் யுரேனியம், புளூட்டோனியமாக மாறும். இதன் மூலம் கூடுதல் புளூட்டோனியம் கிடைக்கிறது. அதாவது கூடுதல் எரிபொருள் கிடைக்கிறது. இப்படி எரிபொருளை சன்று தருவதால் இவற்றை ஈனுலை என்று அழைக்கின்றனர். உண்மையில் இவை அணு ஆயுதங்களையும் சன்று கொடுப்பவை.

ஈனுலையின் அடுத்தகட்டமாக தோரியத்தை போர்வை (blanket) ஆகப் பயன்படுத்தி அதனை யுரேனியமாக மாற்றும் திட்டத்தை முன்வைக்கிறது அணுசக்தி துறை. இதன் மூலம் யுரேனியத் தட்டுபாட்டை நீக்கிவிடலாம் என்னும் திட்டத்தை கொண்டிருக்கிறது அணுசக்தி துறை. இதற்காக கடந்த 50 ஆண்டுகளாக உழைத்து வருகிறது இத்துறை. இத்திட்டத்திற்காக பல லட்சம் கோடிகள் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 2003ம் ஆண்டு ஈனுலை 3,492 கோடி ரூபாய் செலவில் கட்டி முடிக்கப்படும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. 2021ம் ஆண்டு இத்திட்டத்திற்கான நிதி ஒதுக்கீடு 6,840 கோடி ரூபாயாக உயர்ந்துள்ளது.

கூடுதலாக, தோரியத்தை, யுரேனியமாக மாற்றும் தொழில்நுட்பம் உலகத்தில் யாரிடமும் இல்லை. இது மிகவும் சவாலானது. ஏன்னெனால் தோரியத்தை, யுரேனியமாக மாற்றும் போது கடுமையான அணுகுதிர் வீச்சு இருக்கும். இவற்றை தாங்க கூடிய தொழில்நுட்பம் இன்றுவரை யூருக்கும் சாத்தியப்படவில்லை.

உண்மையில் ஈனுலை என்பதே மிகவும் ஆபத்து நிறைந்த தொழில்நுட்பம் கொண்டதாகும். இதில் எரிபொருளாக பயன்படுத்தும் யுரேனியம், புளூட்டோனியம் அதிகப்படியான கதிரியக்க தன்மை உடையவை. மேலும், இந்த அதிவேக ஈனுலைகளில் திரவ சோடியம் (Liquid Sodium) கட்டுப்படுத்தும் காரணியாகவும் (Moderator) குளிர் விப்புரணாகவும் (Coolant) பயன்படுத்தப்படுகிறது. திரவ சோடியம் ஈரக்காற்று பட்டாலே எளிதில் தீப்பிடிக்கக் கூடியது.

ஈனுலை கண்டறிந்த பிரான்சு நாடு இதன் பயன்பாட்டை நிறுத்தவிட்டது. அதேபோல, பிரான்சு, அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, கனடா, ஜப்பான், ஜெர்மனி, அர்ஜென்டினா போன்ற நாடுகள் ஈனுலையில் ஏற்பட்ட விபத்துகள், மற்றும் தொழில்நுட்ப பிரச்சனைகள் காரணமாக ஈனுலை

செயல்திட்டத்தை நிறுத்திவிட்டன. ரஷ்யா மட்டுமே ஈனுலை ஆற்றலை பயன்படுத்தி வருகிறது. இதற்கு அடுத்தப்படியாக இந்தியா கடந்த 50 ஆண்டுகளாக இந்த தொழில்நுட்பத்தில் வெற்றி பெற முயற்சி செய்து வருகிறது.

முதலில் 10 மெகாவாட் அளவிலான ஈனுலை சோதனை கல்பாக்கத்தில் 1970களில் அமைக்கப்பட்டது. அதன் பின் 40 மெகாவாட் அளவிலான ஈனுலை அமைக்கப்பட்டது. இந்த ஈனுலை 1985ம் ஆண்டு "criticality" தன்மை அடைந்தது. அதாவது கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் அணுக்கரு பிளவு செயல்படுத்தப்பட்டது. அதன்பின் 1997ம் ஆண்டு தான் மின்சார உற்பத்தியை சாத்தியப்படுத்த முடிந்தது. இந்த நிலையில் 500 மெகாவாட் அளவிலான ஈனுலையை 2003ம் ஆண்டு கட்டுமானம் செய்யத் துவங்கியது அணுசக்தி துறை. அதாவது 40 மெகாவாட் என்பதில் இருந்து நேரடியாக 500 மெகாவாட்டிற்கான சோதனை உலை. என்ன கொடுமை சார்! என்று தான் கூறத்தோன்றுகிறது.

2010ம் ஆண்டு இந்த ஈனுலை முழுவதுமாக மக்கள் பயன்பாட்டிற்கு வரும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. பின்பு 2014ம் ஆண்டு வரும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. 2024ம் ஆண்டும் வந்துவிட்டது, தற்போது வரை இந்த ஈனுலை கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் அணுக்கருப் பிளவு செயல்படுத்தப்படும் (Criticality) நிலையை அடையவில்லை. இந்த உலையில் இருந்து மின்சாரம் என்பது அதைக்கு மீசை முளைத்த கதை தான்.

ஈனுலை திட்டம் ஆரம்பம் முதலே பலவித தொழில்நுட்ப சிக்கல்களை சந்தித்து வருகிறது. பாதுகாப்பாக புளூட்டோனியத்தை எரிபொருளாக பயன்படுத்துவது என்பது முதல் சவால். எளிதில் தீப்பற்ற கூடிய திரவ சோடியத்தை பாதுகாப்பாக பயன்படுத்துவது அடுத்த சவால். மேலும், இந்த ஈனுலையின் வடிவமைப்பிலேயே பலவித கேள்விகள் இருப்பதாக ஒரு ஆய்வு கூறுகிறது. ஈனுலையில் இருந்த அணு ஆயுத தயாரிப்பிற்கு ஏதுவான புளூட்டோனியம் உற்பத்தி செய்யப்படலாம் என்றும் கூறுகிறது அந்த ஆய்வு.

பரிசோதனைக்காக கட்டப்பட்டு வரும் இந்த ஈனுலை முழுவதுமாக செயல்படாத நிலையில் 2011ஆம் ஆண்டு முதல், மேலும் இரண்டு ஈனுலைகளை கல்பாக்கத்தில் கட்டுமானம் செய்து வருகிறது அணுசக்தி துறை. இப்படியாக தமிழகம் அணுஉலைகளின் ஆபத்துக்களை எதிர்கொள்ளும் மாநிலமாக மாறி வருகிறது.

ஏற்கனவே கல்பாக்கப் பகுதியில், இரண்டு

ஈனுலை திட்டம் ஆரம்பம் முதலே பலவித தொழில்நுட்ப சிக்கல்களை சந்தித்து வருகிறது. பாதுகாப்பாக புளுட்டோனியத்தை எரிபொருளாக பயன்படுத்துவது என்பது முதல் சவால். எளிதில் தீப்பற்ற கூடிய திரவ சோடியத்தை பாதுகாப்பாக பயன்படுத்துவது அடுத்த சவால். மேலும், இந்த ஈனுலையின் வடிவமைப்பிலேயே பலவித கேள்விகள் இருப்பதாக ஒரு ஆய்வு கூறுகிது. ஈனுலையில் இருந்த அணுஆயுத தயாரிப்பிற்கு ஏதுவான புளுட்டோனியம் உற்பத்தி செய்யப்படலாம் என்றும் கூறுகிறது அந்த ஆய்வு.

அணுஉலைகள் இயங்கி வருகின்றன (Madras Atomic Power Station I & II). மேலும், சிறியளவிலான ஒரு ஈனுலையும், நான்கு அணுஉலையும் (Kalpakam Mini Reactor, Metallic Fuel Test Reactor, Light Water Reactor, Propulsion Reactor Plant) இயங்கி வருகின்றன. இவற்றோடு, இரண்டு கல்பாக்க அணுக்கழிவு மேலாண்மை ஆலைகள், ஒருங்கிணைந்த அணுக்கழிவு மேலாண்மை கூடம், அணுக்கழிவுகள் சேமிப்பு கிடங்கு, அணுஉலை எரிபொருள் மேலாண்மை மையம், ஈனுலை கழிவு மறுசுழற்சி மையம், ஈனுலைக்கான எரிப்பொருள் மறுசுழற்சி ஆலை, போன்றவை இயங்கி வருகின்றன. இப்படி, அணுஉலை, ஈனுலை, அணுக்கழிவு மையம் கொண்ட இடமாக கல்பாக்கம் உள்ளது. இதோடு கூடங்குளத்தில் இரண்டு அணுஉலைகள் இயங்கி வருகிறது. மேலும், நான்கு புதிய அணுஉலைகளை நிறுவ கட்டுமானம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஆக, தமிழ் நாடு மட்டும் அல்ல தென்கிழக்கு ஆசியாவே அணு ஆபத்துகள் எதிர்கொண்டுள்ளது.

இவ்வளவு ஆபத்துகள் நிறைந்த அமைப்புகளை கொண்டுள்ள கல்பாக்க பகுதியில் ஒரு புதிய ஈனுலைக்கான எரிபொருள் நிறப்படும் போது மக்களுக்கான பாதுகாப்பு எச்சரிக்கைகூட அணுசக்தி துறை தரவில்லை. இன்றுவரை அணுஉலையைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் வசிக்கும் மக்களை பாதுகாக்கும் அமைப்புகள் உருவாக்கப்படவில்லை. விபத்து நேர்ந்தால் மக்களை பாதுகாப்பாக அழைத்து செல்ல உரிய வாகனங்கள் கிடையாது. பொது போக்குவரத்தே பயன்படுத்தப்படும் என்று அணுசக்தி துறை சென்னை உயர்நீதிமன்றம் முன்பாக கூறியுள்ளது. பாதுகாப்பு ஒத்திகையும் நடத்தப்படுவதில்லை. கல்பாக்க சுற்றுவட்டார பகுதியில் சுகாதார ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. தேசியப் பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம் வகுத்துள்ள அணுகுதிரியக்க மேலாண்மை செயல்திட்டப்படி அணுகுதிரியக்க பாதிப்புகளுக்கு சிகிச்சை அளிக்கும் மருத்துவமனைகள் அறிவிக்கப்பட வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் இப்படி அணுகுதிரியக்க

பாதிப்புகளுக்கு சிகிச்சை அளிக்கும் மருத்துவமனையாக சென்னையிலுள்ள ராஜிவ் காந்தி அரசு மருத்துவமனை அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்தில் எந்த பகுதியில் அணுகுதிரியக்க பாதிப்பு இருந்தாலும் சென்னைக்கு தான் கொண்டு வர வேண்டும். இதுவே நம் பேரிடர் மேலாண்மை.

ஈனுலைகள், கூடங்குளம் அணுஉலைகள் போல சர்வதேச அணுசக்தி மையத்தின் கண்காணிப்பில் வருவதில்லை. ராணுவ தேவைகளுக்காகவும் இவை பயன்படுத்தப்படும் என்று அணுசக்தி விளக்கம் அளித்துள்ளது.

குறிப்பாக சொல்ல வேண்டும் என்றால், தற்போது ஈனுலையில் ஒரு வருடத்திற்கு தேவையான 4.5 டன் அளிவிலான யுரேனியம், புளுட்டோனியம் கலந்த எரிபொருள்கள் நிரப்பப்பட்டுள்ளன. இதில் விபத்து நேர்ந்தால் பாதிப்புகளை நாம் கற்பனை கூட செய்து பார்க்க முடியாது.

மின்சாரம் தயாரிப்பதற்கு பலவித மாற்று தொழில்நுட்பங்கள் வந்துள்ள நிலையில், மீண்டும், மீண்டும் புதிய அணுஉலைகளை கட்டுமானம் செய்ய வேண்டிய தேவை இல்லை. அணுஉலைகளின் கட்டுமானம், அதன் பாதுகாப்பு செலவுகள், அணுக்கழிவு மேலாண்மை, என எல்லாமே அதிகப்படியான செலவுகள் கொண்டவை. இவ்வளவு ஆபத்து நிறைந்த தொழில்நுட்பத்தை மின்சாரத் தேவைக்காகப் பயன்படுத்துவது என்பது அறிவுடமை ஆகாது. உண்மையில் அணுஉலைகள் ஆயுத கிடங்குகளாக பாவிக்கப்படுகின்றன. அணுஆயுதங்கள் நிறைந்த உலகம் என்பது முற்றழிவை எதிர்கொள்ளும் இடமாக மட்டுமே இருக்கும். அணுஉலைகளும், அணுஆயுதங்களும் இல்லா உலகை உருவாக்குவோம். அதுவே நம் எதிர்கால தலைமுறைக்கு நாம் கொடுக்கும் நல் உலகாக இருக்கும்.

கட்டுரையாளர்: வழக்குரைஞர்

முற்றுகை நெருக்கடியில் பூமியெனும் ஒரு கிரகம்

வெளியரங்கமாகியிருக்கும் சுற்றுச்சூழல் சீர்குலைவு அபாயமானது, அதன் அகர வேகத்திற்கும் வீரியத்திற்கும் ஏற்ற எதிர் நடவடிக்கைகளுக்கு நமது அரசியல்வாதிகளும் பெரு வணிகக் குழுமங்களும் விழித்தெழுந்து மேற்கொள்வதற்கு முன், தொடர்ந்து நீடித்து வரும் அவலங்கள் நம் கை மீறிப் போய்விடலாம்.

திருப்தியே அடையாத நுகர்வு மற்றும் லாபம் மாத்திரம் குறியாகக் கொண்ட பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் சிறையுண்டு, தீவிர வலதுசாரிகளின் அழுத்தத்தில் நீர்த்துப்போன தார்மீக விழுமியங்களுடன், பேராசையும் சுயநலமும் மாத்திரம் உந்தித் தள்ள, மிகத் தீர்க்கமான இந்தச் சுற்றுச் சூழல்/பருவநிலை மாற்ற எச்சரிக்கைகள் மற்றும் விளைவுகளுக்கு எதிராக எவ்வித நடவடிக்கைகளும் எடுக்க இயலாத கையறு நிலைவரத்தில்தான் அதிகாரத்தின் மலட்டுக் கோழைகளாய் நம் ஆட்சியாளர்கள் கோலோச்சுகிறார்கள். 2023ஆம் ஆண்டானது சராசரி வெப்பம் 1.50C கடந்து, மேலதிக வெப்ப ஆண்டாக முடிந்திருக்கிறது; அதிக வெப்பம் காற்றின் ஈரத்தை உறிஞ்சியதால் பயிர்கள் கருகி, காடுகள் பற்றியெரிய, நதிகள் வற்றி, நீர்த் தட்டுப்பாடு, உயிர் பன்முக அழிவு என பிரச்னைகள் தீவிரித்தன.

தென் கிழக்கு ஆப்ரிக்காவின் மானவி மற்றும் மொஸாம்பிக்கில் 200 உயிர்களைப் பலி வாங்கிய மிக நீண்ட புயல், அன்டார்ட்டிக்காவின் பனிக் குன்றுகள் சிதைந்தது, மத்தியத் தரைக்கடல் பகுதி லிபியாவில் 11,300 மக்களை பலி கொண்ட டேனியல் புயல், ஹாங்காங், பிரேஸில், துருக்கி, பஸ்கேரியா, ஸ்பெயின் மற்றும் ஃப்ளோரிடா உள்ளிட்ட பல்வேறு அமெரிக்க மாநிலங்களைச் சூறையாடிய வெள்ளம் என இந்தப் பட்டியல் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. ஆனால் அரசியல்வாதிகளும் பெரு வணிகர்களும் அழிவை நோக்கிய குறுகிய கால கொள்கைகளிலேயே குறியாயிருக்கின்றனர்.

2022ல் பருவநிலை மாற்றப் பேரழிவுகளால் தங்கள் வாழ்விடங்களை இழந்து மாற்று இடங்களுக்குக் குடி பெயர்ந்த 32 மில்லியன்

மக்கள்தான் கடந்த தசாப்தத்தில் புலம் பெயர்ந்தவர்களின் பட்டியலில் முதலிடம் பிடிக்கின்றனர். இவர்களில் சகாரா பாலை ஆப்ரிக்காவின் பஞ்சத்தில் பாதிக்கப்பட்ட 20 மில்லியன், தென் கிழக்கு ஆசியாவில் பாகிஸ்தானில் வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் (மொத்தத்தில் 25%) மற்றும் மத்திய கிழக்கில் பாதிப்புக்குள்ளானவர்களும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றனர். இந்தப் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பட்டியலில், பேராசையும் பெரு நுகர்வும் கை கோர்க்கும் சித்தாந்தத்தால் பேரழிவுக்கு இட்டுச் செல்லும் பருவநிலை மாற்றம் உருவெடுக்க, அதற்குக் காரணமான, இன்னமும் அந்தச் சித்தாந்தத்தைப் பூசிக்கின்ற வளர்ச்சியடைந்த மேற்கத்திய நாடுகள் அதிகம் இல்லை என்பதுதான் மிகக் குறிப்பாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய உண்மை.

அக்கறையின்மையும் அலட்சியமுமான ஆளுகை

“பூமியெனும் இந்தக் கிரகத்தில் வாழ்வென்பது ஒரு நெருக்கடிக்குள்ளாகி முற்றுகையிடப் பட்டிருக்கிறது. மனிதகுல வரலாற்றில் இது வரையிலும் இல்லாத அளவிற்குப் பூமியின் வாழ்வாதரக் குறியீடுகள் மிகவும் மோசமடைந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது நம் இருத்தல் வரையறைகளற்ற ஒரு தளத்தில் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது”.

“வரையறையற்ற தளம் நுழையும் 2023ன் பருவநிலை அறிக்கை” என்ற தலைப்பில் பன்னாட்டுப் பருவநிலை விஞ்ஞானிகளின் ஒரு குழு தயாரித்து அளித்திருக்கிற அறிக்கையில்தான் மேற்கண்ட எச்சரிக்கைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த அபாயத்திற்கெதிராக ஒரு பொறுப்பும் புத்தியுமுள்ள சமூகமாக ஒருங்கிணைந்த தீவிர வழிவகைகள் என எந்த நடவடிக்கைகளும் இல்லாமல், மடிப்புக் கலையாத கம்பீர ஆளுமை அடையாள வேஷங்களுடன் நம் கனவான்களும் சீமாட்டிகளும் யுத்தம், பொருளாதாரம் என்கிற விழி திறந்த நசிவுக் கனவுகளின் போதையில் தீவிரிக்கும் சோகம்தான் தொடர்கின்றது. சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் என்பது எந்த அதிகார மையத்திற்கும் உறைத்ததாகத் தெரியவில்லை.

தோல்விகள் பட்டவர்த்தனமான தருணங்களாக 2023 நினைவு கூறப்படும் என்று நாஸாவின் மேனாள் விஞ்ஞானி ஜேம்ஸ் ஹான்சென் கூறுகின்றார். “மனித கைங்கர்யத்தால் விளைந்த பருவநிலைக் கோளாறுகளின் வரலாற்றை நமது குழந்தைகளும் பேரக் குழந்தைகளும் திரும்பிப் பார்க்கிறபோது 2023 மற்றும் '24ம் பருவநிலை மாற்றத்தைக் கையாண்ட வேஷதாரி அரசுகளின் போலி முகத்திரை பகிரங்கமாய் தோலுரியும் வருஷங்களாய் அவை பளிச்சிடும்.”

2015 பாரிஸ் COP மாநாட்டில் அதுவரையிலும் இல்லாத விதமாக எல்லா நாடுகளையும் சட்ட ரீதியான நிபந்தனைகளுக்கு உட்படுத்துகிற ஒரு புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கையெழுத்திடப்பட்டது.

“உலகின் சராசரி வெப்பநிலை உயர்வை, தொழில் மயமான ஆண்டுகளின் முந்தைய நிலையிலிருந்தும் 2 டிகிரி C க்குள் மட்டுப்படுத்துவது” எனவும் 2100க்குள்ளாக வெப்ப உயர்வை 1.5 டிகிரி C க்குள் கட்டுப்படுத்துவது” என்பதுவும்தான் அந்த ஒப்பந்தத்தின் சாராம்சம். மிகவும் சிலாகிக்கப்பட்ட, காரிய சாத்தியமான அபிலாஷையாகக் கொண்டாடப்பட்ட இந்தப் புரிதல் கூட்டம் கலைந்த பின், கோயில் திருவிழாவிற்கு ஊர் கூடிப் பால் வார்த்த கதையாக அலட்சியம், அக்கறையின்மை, பொய் வேஷம், பொறுப்பு துறப்பு என்கிற நாலாவிதமான துரோகங்களில் அலைக்கழிக்கப்பட்டுத் தன் அடையாளம் இழந்து அனாமதேயமானது.

இதன் விளைவாக 1.50C என்பது எட்ட இயலாத கனவாகக் கரையும் நிலவரத்திற்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறது. “இப்பொழுதிலிருந்து 2027க்குள்ளாக நாம் 1.50C குறியீட்டைக் கடந்துவிடும் நிலவரம் 66% க்கும் மேலாக உறுதியாகியிருக்கிறது” என ஆய்வாளர்கள் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றனர். இப்பொழுதே நாம் 1.50C குறியீட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாக ஹென்ஸன் கூறுகின்றார். இதன் விளைவாகப் புனரமைக்க முடியாத மிக மோசமான தீவிரப் பேரழிவுகளை, மிகக் குறிப்பாக - இந்தப் பருவநிலைக் கோளாறுகளுக்கு எவ்விதத்திலும் பொறுப்பாகாத - உலகின் தென் மண்டல நாடுகள் சந்திக்க நேரிடும்.

யார் பொறுப்பு?

கரியமில வாயு மற்றும் மீத்தேனேனும் பசுமையின வாயு உமிழ்வுகள்தான் பருவநிலை மாற்றத்தின் அடிப்படைக் காரணிகள் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. 70% பசுமையினவாய்வு உமிழ்வுகள் அனைத்துப் பேரக்குவரத்து

வாகனங்கள், வணிக மற்றும் வீட்டு மின்சார, எரிவாயு நுகர்வு ஆகியவற்றால்தான் ஏற்படுகின்றது. அடுத்த 19% கால்நடை விவசாயத்தினின்றும் வருகின்றது. தொழில் உற்பத்தி 5%ம் கழிவுகள் 3.5%ம் பங்களிக்கின்றன. பசுமையினவாயு உமிழ்வுகளைக் குறைக்க வேண்டுமென்றால் படிம எரிபொருள்களின் சக்திமாற்ற எரியூட்டல் நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்பது ஊரறிந்த இரகசியம். இது பல தசாப்தங்களாக உய்த்துணரப்பட்ட உண்மையாக இருந்தும் COP மாநாடுகளில் இந்தப் படிம எரிபொருட்கள் குறித்தான விவாதமே 26 ஆண்டுகளுக்கு அதாவது, க்ளாஸ்கோவில் நடந்த 26வது COP மாநாடு வரையிலும் ஒத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது என்கிற அதிர்ச்சியான தகவல் என்பது நடப்பில் படிம எரிபொருள் பங்களிகளின் பலத்தையும் எதிராளிகளின் பலவீனத்தையுமே பறை சாற்றுகின்றது. துபாயின் கடந்த வருட 28ஆவது COP மாநாடு வரையிலும் எவ்வித உத்தரவாதங்களும் எட்டப்படாத நிலவரத்தில், “படிம எரிபொருட்களிலிருந்து மாற்றம்” என்கிற துவக்கம் கூட “மாற்று”, “கடந்து போவது”, “பயன் குறைப்பு” போன்ற முரணான, குழப்பமான பலனற்ற வார்த்தை ஜாலங்களை உள்ளடக்கிய வெற்றுக் கோஷங்களாகவே பரிணமித்திருந்தன; நெஞ்சுரமற்ற அரசியல்வாதிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இந்த முன்மொழிவுகள் தேவைப்படும் நடவடிக்கைகளில் தாமதத்திற்கும், தப்பித்துக் கொள்ளுதலுக்குமே வழி வகுக்கின்றன.

உலகிலுள்ள அனைத்து நாட்டு அரசுகளுக்கும் நம் வாழ்வாதாரக் கிரகமான பூமியைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்கிற அக்கறையும் ஆர்வமும் உண்மையாகவே இருக்குமானால் ஆரோக்கியமான, பாதுகாப்பான உத்தரவாதத்திற்குரிய சுற்றுச் சூழலுக்குத்தான் அவர்கள் முன்னுரிமை அளித்தாக வேண்டும். சமூகநலன் சார்ந்து முன்னெடுக்கப்படுகிற ஒவ்வொரு கொள்கை/திட்ட நடவடிக்கைகளிலும், அவை பூமியின் மீதும், இயற்கையின் மீதும், காற்று, கடல், நிலம் என இவை எல்லாவற்றின் மீதும் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை, விளைவுகளை முதலில் கணக்கிலெடுத்துக்கொண்ட பின்தான் அமுல்படுத்த முடியும் என்பது ஓர் உறுதியான நடைமுறையாக இருக்க வேண்டும்.

பருவநிலை மாற்றத்தினால் உண்டாகும் பாதிப்புகள் அங்கிங்கெனாதபடி அனைவரையும் பாதிக்கிறதென்றாலும் அதன் அளவும், அழிவின் வீரியமும், அனைவருக்கும் ஒரே அளவில் அமைவதில்லை; அது போலவே உலகின் ஒட்டுமொத்த மனிதக் குலமும் இந்த அழிவுக்குச் சமமான அளவில் பொறுப்பேற்கவும் முடியாது.

உலகின் மிகப் பெரிய எண்ணெய் மற்றும் எரிவாயு நிறுவனங்கள், செல்வம் கொழிக்கும் தொழில் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள், அழிவின் கறை படிந்த கைகளுடனான கார்பன் பில்லியனர்கள், பன்னாட்டுப் பகாசுர நிறுவனங்களின் செல்வாக்கு மிக்க பங்களிகளான செல்வந்த நாடுகளின் செல்வந்தர்களான இவர்கள்தான் இந்தக் குற்றத்தின் சூத்தரதாரிகள். “2019இல் உலகின் 66 சதவீதமான 5 பில்லியன் மக்களைக் காட்டிலும் மேற்சொல்லப்பட்ட பில்லியன் முதலீட்டாளர்கள்தான் அதிக கார்பன் உமிழ்வுகளுக்குக் காரணமானவர்கள்” என்று ஆக்ஸ்ஃபர்ட் அறிக்கை குற்றம் சாட்டுகின்றது. 19/20 ஆம் நூற்றாண்டுத் தொழில் மயமான ஐரோப்பிய, பிரித்தானிய, ஜப்பானிய மற்றும் அமெரிக்கத் தேசங்கள்தான் முக்கிய வரலாற்று வாயு உமிழ்வுகளுக்கள். “23 செல்வந்த தொழில்வள நாடுகள்தான் 50 சதவீத வரலாற்று வாயு உமிழ்வுகளுக்குக் காரணமானவர்களென்றும் மீதிப் பங்கிற்கு 150 நாடுகளுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் பொறுப்பானவர்கள்” என்றும் நியூயார்க் டைம்ஸ் நடத்திய ஆய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

அதிக லாபத்திற்காய், குறைந்த தொழிலாளர் செலவினங்களுக்காக மேற்கத்திய நாடுகள் தென்கிழக்கு ஆசியாவிற்குத் தங்கள் உற்பத்தியை மடை மாற்றுவதால் மக்கள் சீனமும் இந்தியாவும் அதிக அளவிலான வாயு உமிழ்வாளர்களாக உருவாகியிருக்கின்றன. இதனால் மேற்கத்திய நாடுகள் தங்களின் மிகப் பெருமளவிலான பசுமையின் வாயு உமிழ்வை ஏற்றுமதி செய்துவிட்டன. அப்படியிருந்தும், தனது உற்பத்தித் தளங்களைப் பெருமளவில் குறைத்திருந்த போதிலும் பசுமையின் வாயு உமிழ்வில் அமெரிக்காதான் இன்னமும் உலகின் மிகப் பெரிய தனி நபர் உமிழ்வுக் குறியீட்டில் முன்னிலை வகிக்கிறது. உலக சராசரி தனி நபர் குறியீடு 6.5 CO2e ஆகும்; அமெரிக்காவில் அது 17.6. அபரிதமான நுகர்வு, பயணம், அதிகம் விலங்கினம் சார்ந்த அசைவ உணவுப் பழக்கம் என இவையெல்லாமாகச் சேர்ந்து அமெரிக்காவை உலகின் மிகப் பெரிய தனி நபர் மாசு காரணியாக முன்னிறுத்துவதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஏதுமில்லைதான்.

மேற்கத்தியத் தலைவர்களால் தொடர்ந்து விமர்சிக்கப்படும் மக்கள் சினத்தின் மொத்த உமிழ்வு அதிகம்தான் என்றாலும் அதன் தனி நபர் உமிழ்வுக் குறியீடு அமெரிக்காவின் பாதிக்கும் கீழான 8.6 தான். உலகின் மிகப் பெரிய மக்கள் தொகை கொண்ட இந்தியா 3.5 என்ற குறியீட்டுடன் உலகின் முன்னணி பத்து வாயு உமிழ்வு நாடுகளின்

பட்டியலில் கடைசியில்தான் வருகின்றது. சஹாரா பாலை ஆப்ரிக்கா உலகின் மொத்த வாயு உமிழ்வில் 4% சதமேயான 2.17 CO2e என்ற குறியீட்டு அளவிற்குத்தான் உமிழ்கின்றது. பருவநிலை மாற்றத்திற்கு எவ்விதத்திலும் காரணமாகாத உலகின் ஏழை நாடுகளின் ஏழை மனிதர்கள்தான் கடுமையாகப் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். தொழில் வளமடைந்த மேற்கத்திய நாடுகள், பொருளாதாரச் சுரண்டல், கலாச்சாரக் காலனியம் கடந்து, இப்பொழுது பருவநிலை அதீதம் என்கிற அநீதியாலும் தெற்குலக நாடுகளைச் சீரழிப்பது மிகப் பெரிய அருவருப்பான, வெட்கக் கேடான அவலம். வளரும் நாடுகளின் பாதிக்கப்பட்ட சமூகத்தினருக்கு நேரிகிற பேரழிவுகள் மற்றும் இழப்புகளுக்குச் செல்வந்த நாடுகள் கண்டிப்பாய் நஷ்டஈடு தர வேண்டும். ஆக்ஸ்ஃபர்ட், மிகச் சரியாகச் சொல்லுகிறபடி “அழிவின் கறை படிந்த கரங்களுடைய கார்பன் பில்லியனர்கள் தகுதியான, வலிமையான சுற்றுச்சூழல் மற்றும் சமூகத் தரத்தை உத்தரவாதமாக்கும் திட்டங்களில் தங்கள் முதலீடுகளை மாற்றுவதற்கு அவர்களுடைய அரசாங்கங்களால் சட்ட ரீதியாக வற்புறுத்தப்பட வேண்டும்.”

பருவநிலை மாற்றம் மற்றும் சுற்றுச் சூழல் அழிவுகளிலிருந்தும் தப்பிக்க, அவைகளுக்கு எதிரான ஒரு தாக்கத்தை உருவாக்க ஒருங்கிணைந்த உறுதியான உத்தரவாதமான நடவடிக்கைகள் அதி அவசர அவசியத் தேவையாய் இருக்கின்றன. தனி நபர் மறு சுழற்சி முயற்சிகள், அறம் சார்ந்த அத்தியாவசியச் செலவினங்கள் மாத்திரம், உணர்வு பூர்வமாகத் தேவையற்ற பயணங்களைத் தவிர்ப்பது, உணவுப் பழக்கங்களில் விலங்கினங்களைக் குறைப்பது என ஒவ்வொருவருக்குமான தார்மீகப் பொறுப்பான இது போன்ற புளகாங்கிதமுட்டும் தனிநபர் முன்னெடுப்புகளெல்லாம் நம் பூமியைக் காப்பாற்றும் முயற்சிகளில் கடலில் கரைத்த புளியைப் போன்றதுதான். கொள்கை முடிவுகளை எடுக்கிற பொறுப்பிலிருக்கிறவர்கள் இதில் தீவிரக் கவனம் செலுத்தி தேவையான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கவில்லையென்றால் உஷ்ணமாகிக் கொண்டே சூழலும் நம் பூமித் தாய் - ஒரு நாள், அதி சீக்கிரமாய் நெருங்கும் அந்த ஒரு நாளில், அது இன்னமும் சம்பவியாதிருந்தால், - மறு சீரமைக்கமுடியாத பேரழிவில் அமிழ்ந்து போகலாம்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

Courtesy: The planet is under siege - By Graham

PEEBLES From counter punch dated : 02/02/2024

கலைச்சொல்லாக்கமும் அறிவியல் தமிழ்ப் படைப்பாக்கமும்

மொழி என்பது ஓர் இன மக்களின் கலை, இலக்கியம், நாகரிகம், பண்பாடு போன்றவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் காலக் கண்ணாடி! அதன் எழுத்து வடிவம் கால வெள்ளத்தினால் உருமாறி வழக்கொழிந்து அழிந்து போயினும், அந்தந்தக் காலக்கட்டத்தில் அம்மொழி தன்னகமாக்கிக் கொண்டுள்ள சொற்களஞ்சியம் மட்டும் என்றென்றும் அழியாது.

1. முன்னுரை

இன்றைக்கு எங்கும் எதிலும் அறிவியல் என்ற முழக்கம் உயர்ந்தோங்கி வருகின்றது.

உலக வாழ்வில் அனைத்துமே அறிவியல் துறைகளுக்கு உட்பட்டவை. கணிதம், இயற்பியல், வேதியியல் ஆகிய அடிப்படை அறிவியல் துறைகளுக்கு அப்பால் விண்வெளி சார்ந்த வானவியல்; புவி சார்ந்த பூகோளம், கடலியல், புவி வரலாற்றியல், புவி அமைப்பியல் போன்ற துறைகள்; புவிவாழ் உயிரினங்கள் சார்ந்த உயிரியல், தாவரவியல், விலங்கியல், மருந்தியல், வேளாண் அறிவியல் ஆகியவை என மூன்று பெரும்பிரிவுகளும் அறிவியல்பாற்படும். ஆயின், ஏழாவதாக மானுடவியல், புள்ளி விவரவியல், மொழியியல், அரசியல், சட்டவியல் போன்றவை யாவும் பொதுவாக சமூகவியல் பிரிவுகள் ஆகும்.

மொழி என்பது ஓர் இன மக்களின் கலை, இலக்கியம், நாகரிகம், பண்பாடு போன்றவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் காலக் கண்ணாடி! அதன் எழுத்து வடிவம் கால வெள்ளத்தினால் உருமாறி வழக்கொழிந்து அழிந்து போயினும், அந்தந்தக் காலக்கட்டத்தில் அம்மொழி தன்னகமாக்கிக் கொண்டுள்ள சொற்களஞ்சியம் மட்டும் என்றென்றும் அழியாது.

அறிவியல் தமிழ் எழுதுவதிலும் படைப்பதிலும் பின்வரும் மூன்று வித உத்திகள் பயன்தரும்.

2.1. மொழிபெயர்ப்பு (Translation) உத்தி:

அந்நியச் சொற்களைத் தமிழ்ச் சொற்களாக்கித் தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதும் உத்தி இது.

தமிழாக்கம் குறித்து இனி ஒருவிதி செய்வோம். அறிவியல் தமிழுக்குப் புது இலக்கணம் ஒன்று சேர்ப்போம்.

எண்ணோடு(டு) அளவீடும் எவ்வுயிரும் தாவரமும் மண்ணின் உலோகமும், வான்பொருளும்- அன்றித் திணை,வினை, பண்பு,சினை, நோய்கள், உரிச்சொல்

அனைய மொழியே பெயர்ப்பு. (முத்து நூற்பா-1)

- என்கிற அறிவியல் கலைச்சொல்லாக்க மொழிபெயர்ப்பு நூற்பாவிற்கு இணங்க (1) ஒன்று முதலான எண்கள், (2) நீட்டல், நிறுத்தல், காலம் முதலான அளவீடுகள், (3) கெண்டை மீன் (*cirrhinus* spp) முதலான உயிரினங்களின் பெயர்கள், (4) வேம்பு (*azadirachtra indica*) போன்ற தாவரப் பெயர்கள். (5) செவ்வாய் (*Mars*) போன்ற கோள்களின் பெயர்கள், (6) காடு, மலை, வயல், கடல், பாலை போன்ற திணைப்பெயர்கள், (7) வரியோட்டம்(*scanning*)போன்றவினைப்பெயர்கள், (8) உயர் அதிர்வெண், நுண்ணலைகள், மிகைமின்கடத்தி போன்றவற்றில் இடம்பெறும் உயர், நுண், மிகை போன்ற பண்புப்பெயர்கள், (9) உடல் உறுப்புகள், (10) காசநோய் (*tuberculosis*) மற்றும் (11) செயற்கைத்துணை ரேடார் (*Synthetic Aperture Radar*) போன்ற கலைச்சொற்களில் இடம்பெறும் உரிச்சொற்கள் ஆகிய வழக்கில் உள்ள மரபுப் பெயர்களை மொழிபெயர்ப்பாக வழங்கலாம்.

எண்ணற்ற மரபுச்சொற்களை, அறிவியல் தமிழில் நாம் அப்படியே எடுத்தாளலாம்! சான்றாக, ஞாயிற்றினுள் தொடர்ச்சியாக நிகழும் அணுச்சேர்க்கையின் மிகை வெப்பத்தால் கனன்று

கொண்டிருக்கும் உட்கூட்டினை (core) 'அகங்களவி' என்னும் அருமையான சொல்லாற் குறிக்கிறது நற்றிணை (பாடல் 163). இதைத்தானே ஆங்கிலத்தில் இன்று 'solar interior' என்கிறோம்? ஏவூர்தி (Rocket) பற்றிய அருந்தமிழ்ச் சொல் கூட 'வலவன் ஏவா வானவூர்தி' என்ற புறநானூற்று வழக்கே!

மரபுவழித் தோன்றலான பழந்தமிழ்ச் சொற்களை நுணுகி ஆராய்ந்து அறிவியல் உலகில் கையாளுதல் போலவே நாமறிந்த ஒன்றன் பெயரை அதன் வடிவம், இடம், அமைப்பு அல்லது பயன் அடிப்படையில் அதனோடு ஒப்புமை கொண்ட புதிய ஒரு பொருளுக்கு இருகுறியாகவும் இட்டுவழங்கலாம். இவ்வணம் ஒப்பிட்டுச் சொல்லுருவாக்குதலை 'ஒப்புமையாக்கம்' (analogy) என்று டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார் (தமிழ்மொழி வரலாறு) எடுத்தோதுகின்றார்.

நில வாகனங்களின் ஒரு பாகமான crank shaft என்பதனை கொக்கி போன்ற பயன்தொடர்பால், 'குறங்குத் தண்டு' என்றும் ஏவூர்தியின் புகைத் தாரை வெளியேற்றும் 'nozzle' என்ற உறுப்பினை, அதன் கூம்பி விரிந்த புனல் (Funnel) அமைப்பு கருதிக் 'கூம்புக்குழாய்' என்றும் வழங்குதல் இயல்பே!

வேற்றுமொழியிலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கும்போது நம் மொழியின் ஒலியியலோடு (Phonetics) ஒத்தியைந்த தமிழ்ச் சொற்களையே தேர்ந்தெடுத்தல் நன்று. இவ்வழியே 'Trigonometry' திரிகோணமீதி ஆனது. ஒலியியல் அடிப்படையில் எழும் கலைச்சொல்லாக்கத்திலும் கருச்சிதைவு கூடாது. சான்றாக, 'thrust' என்பதற்குத் 'தள்ளுவிசை' என்னும் கலைச்சொல்லே மிகப் பொருத்தமானது. ஒரு சில பாட நூலாசிரியர்களும் அறிவியல் எழுத்தாளர்களும் இதனை 'உந்துவிசை' என்றே எழுதுகின்றனர். இது அறிவியலுக்கும் ஒலியியலுக்கும் ஒவ்வாச் சொல்லாட்சியாகும்.

நியூட்டனின் இயக்க விதிகளில் விதிகளில் (Newton's Laws of Motion) பயிலும் 'Momentum' என்பதனை 'உந்தம்' என்று பொருளமைதியோடு ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம்; எனில், ஒரு பொருளின் இருவேறு உந்தங்களின் மாறுபாடாக வெளிப்படும் 'Impulse' என்பதளையே 'உந்துவிசை' எனல் முறையாகும். என்றால் மட்டுமே ஏவூர்தி இயலின் அடிப்படையான 'Specific Impulse' என்ற அளவையினை ஒப்பு உந்துவிசை எண் அல்லது 'ஒப்பு விசை எண்' என வரையறுக்க இயலும்.

அறிவியல் கொள்கைகளைத் தமிழாக்குவதிலும் கருத்தழியாமை இன்றியமையாதது. ஒரு சொல்லினைப் பன்மொழிக்கும், பல சொற்களை ஒரு மொழிக்கும் இடத்திற்கேற்பத் தேவை

அடிப்படையில் கையாளுதல் பழுதில்லை. சான்றாக, 'விண்வெளிப் பயணம்' (Space Flight), 'பயண அமைப்பு' (Navigation System) போன்ற இடங்களில் 'பயணம்' என்ற ஒரு சொல் (Flight, Navigation) பன்மொழிக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பிறமொழிச் சொல்லுக்கு நிகரானதோர் கலைச் சொல்லினை இட்டு நிரப்ப வேண்டிய கட்டாயம் தமிழுக்கு இல்லை! ஆதலின் 'வேக வளர்ச்சி'யாகிய 'acceleration' என்ற சொல்லுக்கு 'முடுக்குதல்' என்ற வினை அடிப்படையில் 'முடுக்கும்' என்ற சொல்லினையும், 'வேகத் தளர்ச்சி'யாகிய 'Retardation' என்பதற்கு 'ஒடுக்கம்' என்னுஞ் சொல்லினையும் எடுத்தாள்வதே அறிவியலுக்கும் நடைமுறைக்கும் உகந்த எளிய முறை! எனில், 'Deceleration' என்பதனை 'எதிர்முடுக்கம்' (Negative acceleration) எனவும் வழங்கிடலாம்.

இத்தகைய பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் தமிழின் அறிவியல் இலக்கியத்திற்குப் புதுப்பரிமாணங்கள் காட்டும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயுறவில்லை. இலக்கியம் படைக்கச் சொல்வளம் வேண்டும். அவ்வணமே, அறிவியலின் ஒவ்வொரு கலைச்சொல்லும் - கருத்துச் செறிவுடன் தனிசிறப்பு மிக்கதாய் இருத்தல் வேண்டும்.

சக்தி, ஆற்றல், திறன் போன்ற நடப்புச் சொற்களைக் கூட அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில் நிறம்பரிக்க இயலும்.

சக்தி என்பது 'Energy'யினை குறிக்கும் வடசொல்! செயல் ஆற்றல் வல்லமை (Capacity to do work) என்பதனால் இதனை 'ஆற்றல்' எனலாம்! 'திறன்' என்பது 'Power' குறித்த சிறப்புச்சொல்! ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் வேகம் இது.

பொதுவாக, எடை என்றாலே 'Mass' அல்லது 'Weight' எனக் கருதுவர் சிலர். ஆயின், அறிவியலில் 'mass' என்பது 'பொருண்மை' (அல்லது நிறை); 'Weight' என்பதோ (அப்பொருண்மையின் மேல் புவி ஈர்ப்பு விசை செலுத்தும் தாக்கம் ஆகிய விசை) எடை.

இங்ஙனம் ஒன்றே போல் தோன்றும் இருவேறு சொற்களின் அறிவார்ந்த பொருளை ஆராய்ந்து, அவற்றுக்குத் தனித்தனியே சிறப்புச்சொற்களைத் திட்டமிட்டுப் புனைதல் வேண்டும்.

தமிழ்மொழி நிலையின்படி, ஒரு சொல்லினோடு பொதுவானதோர் முன் ஒட்டு (Prefix) அல்லது பின் ஒட்டு (Suffix) இணைத்துக் கலைச்சொற்களை வரிசைப்படுத்தலாம்.

சான்றாக, Television, Telephone, Telescope,

Telegram, Telemetry, Telecommand, Telecommunication போன்ற சொற்களைத் 'தொலை' (Tele) என்ற முன்னொட்டுச் சேர்த்து முறையே தொலைக்காட்சி, தொலைபேசி, தொலைநோக்கி, (தொலைத் தந்தி, தொலை அளப்பு, தொலைக்கட்டளை, தொலைத் தகவல் தொடர்பு என்று வழங்குகின்றோம்.

பொருள் அடிப்படையில் ஒரு சொல்லோடு இயைந்த தொழிற்பெயர், பண்புப் பெயர்களின் பகுதி அல்லது விகுதிகளை இணைத்து, தேர்ந்த கலைச்சொற்களை உருவாக்க வேண்டும்.

எடுத்துக்காட்டாக, ஏவுதல் (Launching) எனும் வினைதொடர்புடைய 'Rocket', 'Missile', 'Launch Vehicle', 'Launch Pad' போன்றவற்றை ஏவூர்தி, ஏவுகணை, ஏவுகலம், ஏவுதளம் என்றெல்லாம் இயம்புகின்றோம். இத்தகைய இயல்பான ஒட்டுச்சொற்கள் பெரும்பாலும் இரண்டு அல்லது மூன்று தனிசொற்களின் கூட்டுச்சொற்களாகவோ (Compound words) அமைவதுண்டு.

இனி, நேரடிப் பொருளும் தெளியாத ஆங்கிலச் சொற்களை அவற்றின் வேர்ச்சொற்களான அயல்மொழிச் சொற்கள் வழி ஓர்த்து, பொருள் பிசகாமல் கொணர்ந்த தமிழுக்கு வளமூட்ட வேண்டும். 'Ballistic missile' என்பதில் வரும் 'Ballistic' எனும் பெயர் உரிச்சொல்லின் கிரேக்க வேர்ச்சொல்லுக்கு 'எறிதல்' அல்லது 'வீசுதல்' (throw) என்ற பொருள் விளங்குவதால் அதனை 'வீச்சுக்கணை' (Ballistic Missile) என்றே வழங்குதல் நன்று.

2.2. ஒலிபெயர்ப்பு (Transliteration) உத்தி:

அயல்மொழிச் சொற்களின் ஒலிப்பைத் தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதுவது.

ஆள், இடம், மாதம், தனிமம், அலகீடு, நீள்அயற்சொற் கோவையுடன், நோதுணைக்-கோள்பிறவும்
மேனாட்டார் நானயங்கள் வேதி மருந்துகள், சேதி ஒலியே சிறப்பு.
(முத்து நூற்பா - 2)

- என்ற நூற்பாவின்படி ஐன்ஸ்டீன் முதலான தனிநபர்களின் பெயர்கள், இந்தியா போன்ற நாடு அல்லது இடப்பெயர்கள், ஜனவரி முதலான மாதப் பெயர்கள், ஹைடிரஜன் போன்ற தனிமப் பெயர்கள், கிலோகிராம் போன்ற அலகுகள், லேசர் (LASER= Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation) போன்ற நீண்ட சொற்கோவைச் சுருக்கப் பெயர்கள், கணிமேடி, டைட்டான் போன்ற துணைக்கோள்கள், சென்டாரஸ் முதலான பிற வான்பொருட்கள், ஆல்கஹால்

போன்ற வேதிமங்கள், பென்சிலின் முதலான மருந்துகள், டாலர் முதலான அந்நிய நாணயங்கள் ஆகியவற்றின் பெயர்கள் அனைத்தையும் பேச்சு வழக்கில் உள்ளவாறே ஒலிபெயர்த்து எழுதுவது நன்று.

இத்தகைய ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழில் தீட்டும்போது, அவற்றில் பொருட்சிதைவு அல்லது பொருள்மயக்கம் எழும் வாய்ப்புக் கூடாது.

2.3. உருப்பெயர்ப்பு (Transcription) உத்தி:

பிறமொழிச் சொற்களை அம்மொழி எழுத்துக்களின் வரிவடிவத்திலேயே எழுதுவது.

கணித, இயற்பியல், வேதிச் சமன்பாடு)

அனைத்தில் உருவே பெயர்ப்பு. (முத்து நூற்பா - 3)

- என்கிறபடி கணிதத்திலும், இயற்பியலிலும், வேதியிலும் இடம்பெறும் குறியீடுகள் (formulae) மற்றும் சமன்பாடுகள் (equations) பலவற்றையும் கூடிய வரை ஆங்கில வரிவடிங்களிலேயே குறிப்பிடுவது மாணவத் தளத்திலும் உயர் ஆய்வுத்தளத்திலும் உள்ள அனைவருக்கும் பயன் நல்கும்.

அங்ஙனமே அகில உலக ரீதியில் அறிவியல் துறையில் வரும் கிரேக்க அகரமுதலிகளைச் சிறப்பு எழுத்துக்களாகவே ஏற்றுக் கொள்ளலாம். மேலும், கணிதக் குறியீடுகளான வர்க்க மூலம் போன்ற அடையாளங்களையும், 'சைன்' (sine), 'காஸ்' (Cos) போன்ற திரிகோணமீதிக் குறிப்புகளையும் அறிவியல் தமிழ் அங்கீகரித்திடல் வேண்டும்.

முடிவுரை

அறிவியல் கலைச்சொல்லாக்கமும், ஒருவகை இலக்கியப் படைப்பே!

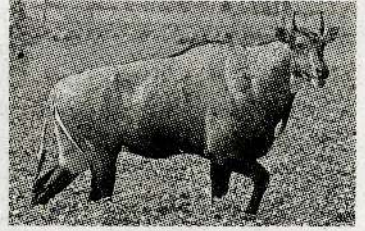
ஆயின் மொழிபெயர்ப்பு-ஒலிபெயர்ப்பு-உருப்பெயர்ப்பு ஆகிய இம்மூன்று உத்திகளின் சரிவிகிதக் கலப்பே 'அறிவியல் தமிழ்ப் படைப்பாக்கம்' (Transcreation) ஆகும்.

இம்முயற்சியில் அறிவியல் தெளிவும், தமிழ்ப்புலமையும், மொழியியல் உணர்வும், பன்மொழி அறிவும், நடைமுறை வழக்கும், தமிழ் மரபும் ஒத்திணைந்த உயர்பக்குவம் தேவை!

'தமிழ் கூறும் அறிவியல்'
(திருவரசு புத்தக நிலையம், சென்னை,
டிசம்பர் 2017, அத்தியாயம் 1)

கட்டுரையாளர்: விஞ்ஞானி

நெல்லுக்கு நேர் உப்பு பண்டைத்தமிழரின் பண்டமாற்றும், உப்பு வணிகமும்

மரையான் கதழ்விடை

தமிழ் இனம் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நாகரிகம் அடைந்துவிட்டது. தமிழர்கள் வாழ்ந்த நிலப்பரப்பைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், என்று நால்வகை நிலமாகப் பிரித்திருந்தனர். பாலை என்று தனியாக ஒரு நிலப்பரப்பு இருந்ததில்லை. வறட்சி காரணமாக, முல்லையும், மருதமும் திரிந்து பாலையாக மாறியிருக்கின்றன. மாரியின் அருளால் மீண்டும் பழைய நிலைக்குத் திரும்பியும் உள்ளன. பாலையையும் சேர்த்து தமிழர்வாழ்வு அகத்திலும், புறத்திலும் ஐந்தினையாகப் பகுக்கப்பட்டது.

பண்டைத்தமிழரின் பண்டமாற்று:

ஓவ்வொரு நிலப்பரப்பிலும் வாழ்ந்த மக்கள் அந்தந்த நிலப்பரப்பில் இயற்கையாக கிடைத்தத் தேன், பழம், கொட்டை, சிறுதானியங்கள், பால், பால்பொருட்கள், மீன், ஊன் ஆகியவற்றை உணடுவாழ்ந்தனர். உணவுக்காக, உழுதும், உழாமலும் நெல், கரும்பு, வாழை போன்ற நஞ்சைப் பயிர்களும், எள், கொள், தினை, வரகு, இஞ்சி, மஞ்சள் போன்ற புஞ்சைப் பயிர்களும் பயிர்செய்யப்பட்டன. என்றாலும், இப்பயிரிடல் அனைத்து நிலங்களிலும் நிகழவில்லை. அன்றைய காலகட்டத்தில் இருந்துவந்த பண்டமாற்றுமுறை காரணமாக ஒரு நிலப்பரப்பில் விளைந்தது, மற்ற நிலம்வாழ் மக்களுக்கும் கிட்டியிருக்கிறது.

குறிஞ்சிநில மக்கள் தேனையும், ஊனையும், முல்லைநிலமக்கள், பாலையும் அதன் துணைப்பொருட்களான தயிர், மோர், நெய், வெண்ணெய் ஆகியவற்றையும், நெய்தல்நிலமக்கள் மீனையும், உப்பையும் மருதநிலமக்களிடம் கொடுத்து அவற்றிற்கு ஈடாக வெண்ணெல்லையும், செந்நெல்லையும் பெற்றிருக்கின்றனர். அந்தவகையில், அனைத்துநிலம்வாழ் மக்களுக்கும் நெற்சோறு கிடைத்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பண்டமாற்றிற்குச் சான்றாகப் பல பாடல்களைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

“கான் உறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்
மான்தை சொரிந்த வட்டியும், ஆய்மகள்

தயிரகொடு வந்த தசம்பும், நிறைய
ஏரின் வாழ்நர் பேரில் அரிவையர்
குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணெல்
முகந்தனர் கொடுப்ப, உகந்தனர் பெயரும்”
(புறம். 33)

வேட்டைநாயுடன் வரும் குறிஞ்சிநில வேட்டுவன், வட்டியில் தேன் கொணர்ந்துத் தருவான். முல்லைநில ஆயர்குடிப்பெண் பாணையில் தயிரகொண்டுவந்துத் தருவான். இவற்றைப்பெற்றுக்கொள்ளும் மருதநிலத்துப் பெருங்குடி உழவர் மகள் குளத்துப்பாசனத்தில் விளைந்த வெண்ணெல்லால் வேடனின் வட்டியையும், ஆயர்மகளின் பாணையையும் நிறைத்துக்கொடுப்பான்.

“குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல், ஆய்மகள்
நெய்விலைக் கூட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளள்
எருமை, நல்ஆன், கருநாகு பெறுமம்”
(பெரும்பாணாற்றுப்படை, வரிகள் 162 -166)

முல்லைநிலத்துப்பெண், மருதநிலத்தில் நெய் விற்கிறாள். அதற்கு ஈடாக கட்டித்தங்கம் தரப்படுகிறது. அதனை வேண்டாம் என மறுத்து எருமை, பசு, அவற்றின் கன்றுகள் ஆகியவற்றையே வேண்டிப்பெறுகிறாள்.

பொருநராற்றுப்படையில், சோழன் கரிகால் பெருவளத்தானின் ஆளுகைக்குட்பட்ட நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த மக்கள் எப்படி பொருட்களைக்கொடுத்து வாங்கினார்கள் என்று முட்டாமைக்கண்ணியார் பாடுகிறார்.

“தேன் நெய்யொடு கிழங்கு மாறியோர்
மீன் நெய்யொடு நறவு மறுகவும்
தீங் கரும்பொடு அவல் வகுத்தோர்
மான் குறையொடு மது மறுகவும்”
(பொருநராற்றுப்படை, 214 - 217)

குறிஞ்சிநில மக்கள் தேனையும், கிழங்கையும் கொடுத்து, நெய்தல்நில மக்களிடம் மீனையும், மதுவையும் பெறுகின்றனர். மருதநில மக்கள் இனிப்புச்சுவையுள்ள கரும்பையும், அவலையும் கொடுத்து குறிஞ்சிநில மக்களிடம் மான் இறைச்சியையும், மதுவையும் பெறுகின்றனர்.”

தமிழர் பண்பாட்டில் உப்பு:

‘உப்பிட்டவரை (உயிர்) உள்ளவனும் நினை’ என்னும் ஒரு சொல்வடையே, தமிழர் பண்பாட்டில் உப்பு எந்த அளவிற்கு முதன்மையானதாக இருந்திருக்கிறது என்பதை உணர்த்திவிடுகிறது. உப்பு என்பது உப்போடு சேர்ந்த உணவையே குறிக்கிறது என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்றுதான். மாத்திரமல்ல, உப்பு உணர்வோடும் கலந்தது. அதிலிருந்து பிறந்ததுதான் ‘சோத்தில் உப்புப்போட்டுச் சாப்பிடுகிறாயா?’ என்று கேட்கப்படும் கேள்வியும்கூட.

“துப்புரவு இல்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று” (குறள், 1050)

உணவுக்கான நுகர்பொருள் என்று எதுவுமே இல்லாதார், அவர்களது வாழ்வை முற்றும் துறக்கவில்லையென்றால், அது பிறர்வீட்டு உப்பிற்கும், கூழுக்கும் கேடாக (எமனாக) அமையும். வள்ளுவர் காலத்தில் ‘உப்பு’ எந்த அளவிற்கு இன்றியமையாதப்பொருளாக, முதன்மையான பொருளாக இருந்தது என்பதை இக்குறளிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம்.

உப்பு என்பது உறவை இணைக்கும் பண்பாடும் ஆகும். அதனால்தான், நெல்லைமாவட்டத்து விருந்துகளில் இலையின் நுனியில் உப்பை முதலில் வைக்கவேண்டும் என்பது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. நெல்லை மாவட்டத்தில் இழிவு வீடுகளில் செய்யும் உணவும், அவிக்கும் பயறும் உப்பில்லாமல் இருக்கும். அதாவது, உயிர் நீத்தோரோடு இருந்த உறவை முறித்துக்கொள்வது என்றும் ஆகும் என்பதாக தொ.பரமசிவம் விளக்கமளிக்கிறார்.

‘உப்பில்லாப்பண்டம் குப்பையிலே’ என்னும் சொல்வடை உப்பின் சுவைக்காகச் சொல்லப்பட்டது. உப்பு என்னும் தமிழ்ச்சொல்லுக்கு சுவை என்று பொருளாகும். இனிப்பு, கசப்பு, துவர்ப்பு என்பவையெல்லாம் உப்புச்சுவையை அடியொற்றிப் பிறந்தவையே என்று தொ.ப. கூறுகிறார். முன்பெல்லாம் மரத்தில் செய்யப்பட்ட உப்பு மரவை இருந்தது. அதில்தான் உப்பைப் போட்டு வைத்திருப்பார்கள். கெட்டுப்போகாமல் இருப்பதற்காகத் தேங்காய் கீறுகளை அந்த உப்புமரவைகளில்தான் போட்டுவைத்திருப்பார்கள். சில வீடுகளில் கல்லாலான உப்பு மரவையும் பயன்பாட்டில் இருந்தது.

“தமிழ்நாட்டின் சமூகப்படிநிலைகளை அடையாளம் காட்டுவதாகவும் உப்பு இருந்திருக்கிறது. சாதிய ஒடுக்குமுறை மிகுந்திருந்த காலகட்டத்தில், ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகள் சோறு

உலையில் கொதிக்கும்போதே உப்பிடும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இலையில் தனியாக உப்பைவைத்து உண்ணும் வழக்கம் மேல்சாதியினருக்கானதாக இருந்திருக்கிறது.” (அழகின் அசைவு - தொ.ப)

உமணர்களும், உப்பு வணிகமும்:

நெய்தல்தில் மக்கள் கடலில் மீன்பிடித்ததோடு, கடற்கரையில் உவர் நீரைக்கொண்டு உப்பு விளைவித்து, அப்படி விளைந்த வெண்கலுப்பை, மாடு பூட்டிய வண்டிகளில் ஏற்றி மருதநிலத்திற்குக் கொண்டுசென்று விற்று, அங்கு விளையும் வெண்ணெல்லையும், செந்நெல்லையும் பண்டமாற்றாகப் பெற்றிருக்கின்றனர். அப்படி உப்புக்கு நெல்லும், நெல்லுக்கு உப்பும் என்று விற்றவர்கள் ‘உமணர்’ எனப்பட்டனர். உமணர்பற்றிய குறிப்புகளும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஏராளமாக காணப்படுகின்றன.

“பல்வெறுத் துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி
எல்லிடைக் கழியுநர்க் கேம மாக”
(பெரும்பாணாற்றுப்படை, வரிகள், 65 - 66)

உப்பு வணிகர் பயணிக்கும் பாதையில், அவர்களோடு சேர்ந்து பயணிப்பது பாதுகாப்பானது என்று ஆற்றுப்படுத்தும் பெரும்பாணன் கூறுகிறான்.

நெல்லுக்கு நேர் உப்பு:

உமணர்கள் பற்றிய பல பாடல்கள் இருந்தாலும், 390-வது அகநானூற்றுப்பாடல் ஒரு செய்தியை நமக்கு முதன்மையாக உணர்த்துகிறது.

“உவர்விளை உப்பின் கொள்ளைசாற்றி
அதர்படு பூழிய சேண்புலம் படரும்
ததர்கோல் உமணர் போகும் நெடு நெறிக்
கணநிரை வாழ்க்கைதான் நன்று கொல்லோ?

நெல்லும் உப்பும் நேரே, ஊரீர்
கொள்ளீ ரோனைச் சேரிதொறும் நுவலும் “ (அகம். 390)

உப்புக்கு விலைசொல்லி விற்கும், அழகிய வளைந்த கொப்பூழும், மூங்கிலை ஒத்தத்தோளும், வளைந்துநெளிந்து சுருண்ட கூந்தலும்கொண்ட நெய்தல் நிலத்து இளம்பெண் வண்டியில் ஏற்றப்பட்ட உப்புக்கு விலைசொல்லி விற்கிறாள். அவளது அழகில் மயங்கிய தலைவனின் கூற்றாக இப்பாடல் அமைகிறது. ஊர்ஊராக சென்று உப்புவிற்றும் அவர்களது வாழ்க்கையை வியந்து அவர்களுடன் சென்றுவிடலாமா என்று அவனது மனம் தடுமாறுகிறது.

‘கொள்ளை சாற்றி’ என்பதற்கு, உப்புக்கு விலைகூறி என்று பொருளாகும். அப்படி என்னவிலை சொன்னாள் அந்த இளம்பெண். ‘நெல்லும் உப்பும் நேரே’ என்றாள். அப்படியென்றால், மருதநில மகளிர் எவ்வளவு நெல் தருகிறார்களோ, அதே அளவு உப்பு தரப்படும் என்று ஆகிறது. மறுதலையாக, எவ்வளவு உப்பு தரப்படுகிறதோ அதே அளவிற்கு நெல் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லலாம்.

‘நெல்லும் உப்பும் நேரே’ என்னும் செய்தி 140-வது அக நானூற்றுப்பாடலிலும் பதிவாகியுள்ளது.

“கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோள் எவ்வளை தெளிப்ப வீசி
நெல்லின் நேரே வெண்க லுப்பென்ச
சேரி விலைமாறு கூறலின், ” (அகம். பாடல் 140, வரிகள் 5-8)

இந்த நெய்தல்நிலத்துப்பெண், நெல்லும் உப்பும் அளவில் சமம் என்று விலைகூறி விற்கிறாள். ஆக, பண்டமாற்றிலும்கூட பொருளுக்கு ஏற்றாற்போல் அளவு வேறுப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. மாத்திரமல்ல, சங்க காலத்தில் உப்பு, நெல்லுக்கு இணையான பொருளாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது என்பது கவனம்கொள்ளவேண்டிய செய்தியாகும்.

நெல்-உழவருக்கும், உப்பு-உழவருக்கும் பூசல்:

மருதநிலத்தில் உழுது நெற்பயிரிடல் நடந்தது. அதற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்கள் எங்கும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் நெய்தல் நிலத்தில் உழாமலேயே உப்பு விளைவிக்கப்பட்டது.

“உலர் விளை உப்பினுழாஅ உழவர்” (நற். 331/1)
“வானம் வேண்டா உழவின்” (நற் 254/6)

உப்பு விளைவித்தவர்களை, ‘உழா(து) உழவர்’ என்று சொல்கிறது 331-வது நற்றிணைப்பாடல். உப்பு விளைவித்தலை, ‘மழை வேண்டா உழவு’ என்கிறது 254-வது நற்றிணைப்பாடல்.

இப்படி உழுது நெல்விளைவித்த மருதநில நெல்லுழவர்களுக்கும், உழாமல் உப்பு விளைவித்த நெய்தல் நிலத்து உப்புழவர்களுக்கும் நடந்த ஒரு பூசல், ஓர் அகநானூறு பாடலில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

“தாழ்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய
நீர்குழ வியங்கனம் பொலிய போர்புஅழித்து
கன்ஆர் களமர் பகடுதனை மாற்றி,
கடுங்காற்று எறிய, போகிய துரும்புடன்
காயல் சிறுதடிக்க கண்கெடப் பாய்தலின்
இருநீர்ப் பரப்பின் பனித்துறைப் பரதவர்

தீம்பொழி வெள்ளுப்புச் சிதைதலின், சினைஇ
கழனி உழவரொடு மாறு எதிர்ந்து, மயங்கி
இருஞ்சேற்று அள்ளல் எறிசெருக் கண்டு,
நரைமூதாளர் கைபிணி விடுத்து,
நனைமுதிர் தேறல் நுளையர்க்கு ஈயும்
பொலம்பூண் எவ்வி நீழல் அன்ன”
(அகநானூறு, பாடல் 366, குடவாயிற் கீர்த்தனார்)

முல்லையின் முடிவில் தொடங்கி, நெய்தலின் தொடக்கம் வரையிலும் நீண்டு பரந்து விரிந்துகிடக்கும் சமவெளிப்பகுதி மருதம். நெய்தலை ஒட்டிய மருதநில வயல்களில் உழவர்கள் உழுது, விதைத்து, களையெடுத்துப் பயிர்வளர்த்து, நெல் விளைவித்தனர்.

மருதநிலத்தில் விளைந்தநெல்லை, தாளடன் அறுத்துக் களத்தில் குவித்திருக்கின்றனர். நெற்களத்தைச் சுற்றிலும் நீர் சூழ்ந்திருக்கிறது. அங்கு வளர்ந்திருக்கும் தாழ்ந்த கிளைகளை உடைய மருதமரங்கள் நெற்களத்திற்கு மேலும் அழகூட்டுகின்றன.

களத்தில் குவிக்கப்பட்டிருந்த நெற்போரைப் பிரித்து வட்டவடிவில் அழகுற விரித்து, அதன்மீது எருதுகளைவிட்டு குட்டிக்கின்றனர். குட்டிப்பு முடிந்ததும் எருதுகளை அவிழ்த்துவிட்டனர். தூற்றாத நெல்லைக் குவித்துவைத்திருந்தனர். அது; ‘பொங்களி’ எனப்பட்டது. அதன்பிறகு கள்ளுண்டு களிகொள்கின்றனர்.

கடுங்காற்று வீசத்தொடங்கியதும், நெல்லைத் தூற்றுகின்றனர். அப்படித்தூற்றும்போது காற்றில் பறந்த துரும்புகள், அருகில் உள்ள நெய்தல் நிலத்து உப்பு வயல்களில் உழாமல் விளைந்திருந்த வெண்மைநிற உப்பின்மீது படிந்து மாசுபடுத்திவிட்டன. அப்படி மாசுபட்ட உப்பை விற்கமுடியாது, யாரும் வாங்கமாட்டார்கள். மருதத்திலும் விதைப்பு முதல் அறுவடைவரையிலும் சில காலம் காத்திருக்கவேண்டும். போலவே, உவர்நீர் சூரிய ஒளியின் வெப்பத்தில் ஆவியாகிக் கொஞ்சம்கொஞ்சமாக வற்றி, உப்புவிளைவதற்கும் சிலகாலம் தேவைப்படும். தவிரவும் மழைக்காலங்களில் உப்பு விளைவிக்கமுடியாது.

உப்புமீது மாசுபடிந்து அதன் வெண்மைநிறம் மாறிப்பாழ்பட்டதால் உண்டான வலிகாரணமாகவும், உப்புவிளைச்சலுக்கானக் காத்திருப்புக்காலம் வீணானதாலும், அறுவடைக்காலத்தில் உப்பு வீணாகிவிட்டதே என்னும் கவலையாலும் நெய்தல்நிலத்தில் உப்பு விளைவிக்கும் நுளையர்கள் சினம்கொண்டு, மருதநில உழவர்களுடன் பூசலிடுகின்றனர். இங்கு பூசல் என்பது “ஓசை” அல்லது ‘ஒலி’ என்னும் பொருளில் வருகிறது. அதாவது, வாய்மொழியால்

சண்டையிட்டனர் என்பதாகும். மருதநிலத்து உழுகுடிகளும், நெய்தல் நிலத்து உழாக்குடிகளும் தொளியை (சேற்றை) அள்ளி ஒருவர்மீது மற்றவர் மாற்றிமாறி வீசுகின்றனர். வாய்ப்புசல் கைகலப்பர்க மாறுகின்றது.

இதனைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த மருதநிலத்துத் தலைநரைத்த முதுகுடிகள், இருதரப்பினர் கைகளையும் பிடித்து விலக்கி அமைதிப்படுத்துகின்றனர். உப்புப் பாழானதால் சினம்கொண்ட நெய்தல்நிலத்து நுளையர்களுக்குத் தேன்போல் சுவைகொண்ட முற்றிய கள்ளின் தெளிவை நிரம்பக்கொடுத்து, அன்புபாராட்டி, அவர்களை அமைதிப்படுத்துகின்றனர்.

வேடரும், இடையரும் கண்டுகளித்த

சண்டைக்காட்சி:

மருதநில உழவருக்கும், நெய்தல்நில நுளையருக்கும் நடந்த சண்டையை 366-வது அகநானூற்றுப்பாடல் காட்சிப்படுத்தியது. இதற்கு நேர் எதிரிடையாக ஒரு சண்டைக்காட்சியை மலைபடுகடாம் நமக்குத் தருகிறது.

“இனத்தில் தீர்ந்த துளங்குஇயில் நல்லேறு மலைத்தலை வந்த மரையான் கதழ்விடை மாறா மைந்தின் ஊறுபடத் தாக்கி கோவலர் குறவரோடு ஒருங்கு இயைந்து ஆர்ப்ப வளிதழ்க் குளவியும் குறிஞ்சியும் குழைய நல்லேறு பொருஉம் கல்லென கம்பலை” (மலைபடுகடாம், வரிகள் 330 - 335)

முல்லையும், குறிஞ்சியும் அருகருகே அமைந்துள்ளன. அதனால், முல்லைநிலத்தின் ஆநிறையிலிருந்து உருண்டுதிர்ண்ட திமிலை (திமிர்- இயில்) உடைய ஒரு காளை (நல்லேறு) வழிமாறி, குறிஞ்சிநிலமான மலைப்பகுதிக்குள் சென்றுவிடுகிறது. அதனைக்கண்டதும், குறிஞ்சிநிலத்தின் மலைச்சரிவிலிருந்து விரைந்து வருகிறது ஒரு ‘மரையான் கதழ்விடை’. ‘மரையான்’ என்பது பசுபோல் முகத்தோற்றம்கொண்ட ஒருவகைமான். ‘விடை’ என்பது ஆண்பாலுக்கானது. எனவே, பசுபோல் முகம்கொண்ட மான்கடா என்றும் சொல்லலாம். இரண்டும் நேருக்குநேர் பொருதுகின்றன. அது ஒருவிதத்தில் வசிப்பிடம்சார்ந்த ‘உரிமைப்போர்’ எனலாம். அதனைக் கண்ட குறிஞ்சிநிலக் குறவரும், முல்லைநிலக் கோவலரும் அருகமர்ந்து, உரக்கக் குரல்எழுப்பி ஆரவாரம் செய்கின்றனர். இரண்டு காளைகளும் சம வலிமையுடன் முட்டிப் பொருதுகின்றன.

மலைபடுகடாம் பாடல்களில், மலையில் எழும்

பலவிதமான ஓசைகள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. மலைபடுகடாம் என்பதற்கானப் பொருளும் அதுவேயாகும். அப்படிப்பட்ட ஓசைகளில், இந்தக் கடாச்சண்டை ஏற்படுத்தும் ஓசையும், அதனைக் காணும் மலைக்குறவர்களும், கோவலர்களும் எழுப்பும் ஓசையும் இடம்பெறுகின்றன. இன்றைய கிரிக்கெட் போட்டியில், நாகரிகம் அற்று ‘ஜெய் ஸ்ரீ ராம்’ முழக்கமிட்டதுபோல, ‘என் காளை உன் காளை’ என்று பிரிந்துநின்று சண்டைபிடிக்காமல் குறிஞ்சிக்குறவரும் முல்லைக்கோவலரும் ஒன்றாக அமர்ந்து ஆரவாரம் செய்தது பண்டையத்தமிழரின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.

உப்பு பெறாத காரியம்:

எனது சிறுவயது காலங்களில், ‘உப்பு பெறாத காரியம், இதற்குப்போய் கவலைப்படலாமா?’ என்றும் ‘உப்பு பெறாத காரியம், இதற்குப்போய் இருவரும் சண்டைபிடிக்கலாமா?’ என்றும் பெரியவர்கள் பேசுவதுண்டு. ‘உப்பு பெறாத’ என்பது, அந்த அளவிற்கு மலிவானப் பொருளாகப் பிற்காலத்தில் உப்பு மாறிவிட்டது என்பதை நமக்குக் காட்டுகிறது.

ஆனால் சங்க காலங்களில், உப்பு மலிவான பொருள் அல்ல. அந்த உப்பை விற்றுத்தான் நஞ்சையில் விளைந்த வெண்ணெய்மலையும், செந்நெய்மலையும், புஞ்சையில் விளைந்த உருந்து, பயறு, எள்ளு, கொள்ளு போன்ற உணவுப்பொருட்களையும் நெய்தல்நில மக்கள் பண்டமாற்றாக வாங்கினார்கள். உணவுப்பொருட்கள் மட்டுமல்லாமல், வாழ்விற்குத் தேவையான மற்ற பொருட்களையும் வாங்கினர். இளம்பெண்கள் தங்களை அழகுசெய்வதற்கான மணிகள், சந்தனம், அகில் போன்றவற்றையும் உப்புக்கு ஈடாகவே பெற்றனர். சங்க காலத்தில், உப்பு என்பது நெய்தல்நில மக்களின் அடிப்படை வாழ்வாதாரமாக இருந்திருக்கிறது. அதன்பொருட்டே, தங்களது வயல்களில் விளைந்த வெண்மைநிற உப்பு மாசுபட்டதனால் ஆத்திரம் அடைந்து மருதநில உழவர்களுடன் பூசலிட்டனர் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். மாத்திரமல்ல, சம அளவு நெல் கொடுத்துத்தான் உப்பு வாங்கமுடிந்திருக்கிறது என்பதால், மருதநில மக்களுக்கும் உப்பு மதிப்புமிருந்ததாகவே இருந்திருக்கிறது.

அறுவடைக்களங்களில் பண்டமாற்று:

எங்கள் ஊருக்கு இனாம் சிவந்திபுரம் (அம்பாசமுத்திரம்) என்று பெயர். சிவந்தியப்ப

நாயக்கன் என்னும் நாயக்க போர்த்தளபதி சிவந்திபுரம் உள்ளிட்ட ஒன்பது கிராமங்களை திருவாவடுதுறை மடத்திற்கு இனாமாகக் கொடுத்ததால் அப்படி பெயர்வந்ததாக தமிழ்த்தாத்தா உ.வெ.சா. அவரது 'என் சரித்திரம்' என்னும் நூலில் பதிவுசெய்திருக்கிறார். ஒன்பது கிராமங்களிலும் மிகவும் வளமான கிராமமாக சிவந்திபுரம் இருந்தது. அதனால் அங்கு திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்குச் சொந்தமான ஒரு மடமும் இருந்தது. அந்த மடத்தில், திருவாவடுதுறை ஆதீனம் சுப்பிரமணிய தேசிகருடன் வந்து 42 தினங்கள் தங்கியும் இருக்கிறார் உ.வெ.சா. (என் சரித்திரம், பக். 449-450)

தாமிரபரணியால் செழிப்புற்ற நெல்விளையும் நஞ்சைநிலங்களில் பாடுபட்டு பயிர்செய்யும் விவசாயிகள், மடத்திற்குப் பாட்டம் அளக்கவேண்டும். மடத்தில் பணிசெய்யும் காவலர்கள், அறுவடைக் களத்திற்கே வந்து நெல்லை அளந்து வாங்கிச் செல்வார்கள். அந்த பாட்ட நெல்லைப் போட்டுவைக்க இரண்டு நெற்சேர்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அறுவடைக் காலங்களில் அந்த இரண்டு சேர்களும் நிரம்பி வழியும். செல்வச்செழிப்பில் மடம், மன்னர் அரண்மனைபோல் காட்சியளித்தது.

அறுவடைக்களங்களிலும், எனக்குத்தெரிந்து, பண்டமாற்று இருந்தது. நஞ்சைநிலத்திற்கு அருகில் உள்ள மேட்டுநிலத்தில் இருந்த பாறைகள்தான் நெல்லை அடிப்பதற்கும், தூற்றுவதற்கும், குட்டிப்பதற்கும் பயன்பட்டன. அந்த நெல்லடிப்புக் களங்களை ஒட்டி, பனையோலை வேய்ந்த ஒன்றிரெண்டு கடைகள் தற்காலிகமாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கும். அவை, 'அறுத்தடிப்புக்கடைகள்' அல்லது அறுப்புக்கடைகள் என்று அழைக்கப்பட்டன.

அந்தக் கடைகளில், காசுக்குப். பொருள் கிடைக்காது. நெல்லுக்கு ஈடாகத்தான் பொருள்தருவார்கள். வாழைப்பழம், சீனிக்கிழங்கு (சர்க்கரைவள்ளிக்கிழங்கு), கடலைமிட்டாய், நிலக்கடலை, பட்டாணிக்கடலை, உப்புக்கடலை, காளிமார்க் கலர், ஜிஞ்சர்பீர், அவித்த தட்டப்பயறு, தபி. சொக்கலால் பீடி, சிகரெட், வெற்றிலைபாக்கு, புகையிலை, சுண்ணாம்பு போன்று அங்கு தேவைப்படும் பொருட்கள் அனைத்தும் கிடைக்கும். அந்தக் கடைகள் இல்லையென்றால், இரண்டு அல்லது மூன்று மைல்கள் நடந்து ஊருக்குள்போய்தான் பொருட்கள் வாங்கமுடியும்.

என்னைப்போன்ற சிறுவர்கள் ஆங்காங்கே சிந்திச்சிதறிக்கிடக்கும் நெல்லைபொறுக்கிச்சேர்த்து,

கடையில்போட்டு எங்களுக்குத் தேவையான தின்பண்டங்களை வாங்கிக்கொள்வோம். சொந்தமாக வயல் இல்லாத அந்த கடைக்காரர், விவசாயி கொண்டுசெல்லும் நெல்லைவிடவும் கூடுதல் நெல்லை வீட்டிற்குக் கொண்டுசெல்வார். மடத்துக் காவலர்களுக்கு, விலையில்லாமல் பொருட்களைக்கொடுத்து சரிப்படுத்திவிடுவார்.

எனது சிறுவயது காலங்களில் பணப்புழக்கம் கிடையாது. அதனால், நெல்லைக்கொடுத்துப் பண்டமாற்று முறையில் அதற்கு ஈடாகப் பொருட்கள் வாங்கியதும் உண்டு. அந்தவகையில் பண்டமாற்று என்பது அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரையிலும்கூட வழக்கத்தில் இருந்தது என்பதையும் பதிவுசெய்யவேண்டும்.

சில பருவங்கள் மழைபொய்த்து, அரைமேனி நெல்தான் விளைந்திருக்கும். அதனை அறுத்து அடிப்பதற்கும் முழு மேனி கூலிகொடுக்கவேண்டும். விவசாயிகளின் வலியறியாத மடம், கொஞ்சம்கூட இரக்கமின்றி அவர்களுக்கான நெல்லை அளந்து எடுத்துச் சென்றுவிடுவார்கள். அந்த நிலையை மாற்றியவர்கள் எங்கள் ஊரைச்சேர்ந்த கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சித்தோழர்கள். பல போராட்டங்களைப் பலவிதமாக நடத்தி, மடத்திற்குப் பாட்டம் அளப்பதை நிறுத்திவிட்டார்கள். விவசாயிகளுக்கு நிலம் சொந்தமாகிவிட்டது.

நெற்சேர் இடிந்துவிட்டது. அரண்மனைபோல் இருந்த மடம், பொலிவிழந்து, பாழடைந்த மடமாகிவிட்டது. அன்று ஓலைக்குடிசையில் வாழ்ந்தவர்கள், காரைவீடுகள் கட்டி, பின்பு காங்கிரீட் வீடுகளுக்கு மாறிவிட்டார்கள்.

சங்க இலக்கியங்களை வாசிக்கும்போது ஏதோ ஒரு வரிகூட, பண்டைத்தமிழரின் வாழ்வியலை நமக்குக் காட்சிப்படுத்திவிடுகிறது. நான் திரும்பதிரும்ப வாசிப்பதுண்டு. அப்படி வாசிக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு புதிய செய்தி எனது கண்ணில்பட்டு, கருத்தில் உறைந்துவிடுகிறது. அப்படிப்பட்ட செய்திகளையே, வாசகர்களிடம் பகிர்ந்துகொள்கிறேன். எனது சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகளில் நான் பெரிதும் வலியுறுத்த விரும்புவது, சங்க காலத்தில் தமிழர்கள் நாகரிகமாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதை மட்டுமல்ல, அது நம்காலம்வரையிலும் தொடர்ந்துவருகிறது என்பதும், இன்று நாம் வாழும் வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி பண்டைத்தமிழரின் வாழ்வியல் தொடர்ச்சியே என்பதும் ஆகும்.

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர்

கட்டுரை: கி.இரா.சங்கரன்

பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகளும் பண்பாடும்

பிரிட்டிஷ் இந்திய ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியக் கல்வெட்டியல் ஆய்வினை ஜேம்ஸ் பரின்செப் (James Prinsep) வடக்கில் தொடங்கி வைக்க, தெற்கில் அது புஹ்லர் (Buhler), ஹூல்ட்ச் (Hultsch), கே.வி.சுப்பிரமணிய ஐயர், பரணவிதான (Paranavitan), டி.வி.மதாவிங்கம், டி.என். சுப்பிரமணியன், கே.இந்திரபாலா, ஏ. வேலுப்பிள்ளை, ஐ.மகாதேவன், ஆர்.நாகசாமி, ஓய்.சுப்பராயலு, நடன.காசிநாதன், ஆர். பன்னீர்செல்வம், ஆர்.பூங்குன்றன், சொ. சாந்தலிங்கம், வெ.வேதாசலம், சு.இராஜவேலு, கே.இராஜன் என்று இன்றைக்கு அய்ந்தாம் தலைமுறைக்கு வந்துள்ளது. ஒவ்வொரு தலைமுறையும் அடுத்தடுத்த கட்டத்தில் புதிய புதிய கருத்துகளை வெளியிட்டு வருகிறது. இதுவரை கிடைத்த பாறைக் கல்வெட்டுகள் அமைந்த நிலப் பகுதியினைக் குறிஞ்சித் திணைப் புலம் என்றே வரையறுக்கலாம். செம்மொழிப் பாக்களில்கூட குறிஞ்சித் திணை வர்ணனைகள் அதிகமென்பர்.

பாறைகல்/ள்: பழந்தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பொறிப்பதற்குக் கடல் மட்டத்திலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட உயரத்தில் அமைந்துள்ள பாறைக் குன்றுகள் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனால், இந்நிலமட்டத்தின் மேட்டுநிலப் பரப்பிலுள்ள மக்களின் சமூக-பொருளியல் புழக்கம் அதிகமாக இருந்திருக்கும் எனலாம். இப்பாறைகளினருகே மக்களின் வாழிடம் தொடர்ந்து இயங்கி வருவதால் இவற்றைப் பழந்தமிழ் வரலாற்றின் மிக முக்கியமான அடையாளம் (landmarks) எனலாம். இக்கல்வெட்டுகள் எழுதுபலகை போன்று சமன் செய்யப்பட்ட பாறைத் தளத்தில் பொறிக்கப்படவில்லை. போகிறபோக்கில் பொறிக்கப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. ஆனால், அதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட இடங்கள் கல்வெட்டுகள் சிதையாவண்ணம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென எடுக்கப்பட்ட அக்கறையினைக் காட்டுகிறது. இதனைத் தெரிவு செய்தவர்கள், சாசனங்கள் காலம் கடந்த ஆவணங்களாக அமையும் என்பதனை உணர்ந்திருப்பர் போலும். இது பழந்தமிழரின் வரலாற்றுணர்வினைக் காட்டும். இயற்கையான பாறைகளைத் தெரிவு செய்வதன் மூலம் ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் புழங்கு தளத்தின் எல்லைகளை வரையறை செய்தனர் எனலாம். இந்திய வரலாற்றில்

நாடுகளின் எல்லைகளாகக் காட்டும் மரபு உண்டு. இந்தியாவினை வடக்குத் தெற்காகப் பிரிப்பது விந்திய மலைகளே. வடவேங்கடம் தமிழ்கூறும் நல்லுலகின் எல்லையானது. இமயம் இந்தியாவின் எல்லையானது. சாசனங்கள் அமைந்துள்ள பாறைகள் பருவ காலத்தினையும், வானிலை மாறுபாட்டினையும் கண்காணித்து அறிவதற்கான தளங்களாகப் பயன்பட்டிருக்கலாம். தொடக்கத்தில் தொல்குடிச் சமூகத்தின் பூசாரிகள் இவ்வேலைகளைச் செய்திருக்கலாம். இவர்கள் வெறியாட்டு வேலன், முதுவாய் பாணன் என்றன்கூட இருக்கலாம். வேலன் வெறியாட்டு மலைகளில் நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்புகள் உண்டு. ஆனால், இவர்களுக்கு ஆட்சியாளர்கள் கொடையளித்ததாகக் குறிப்புகள் இல்லை; கல்வெட்டுகளிலும் இல்லை. இயற்கைவளங்களான பாறைகள்மேல் சாசனங்களைப் பொறித்தவர் அவற்றின்மேல் தம் உரிமையினை நாட்டினர் எனலாம். இந்திய மரபில் பாறைகள் மதிப்புறு பொருளாகக் கருதப்பட்டன. தமிழ் மரபில் மலைகளில் அணங்கு உறைவதாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே, அணங்கு உறையும் மலைகளைச் சாசனங்கள் பொறிப்பதற்குத் தெரிவு செய்திருக்க வேண்டும்.

மனித வரலாற்றில் உயரம் அதிகாரத்தின் அடையாளம். அதுவே, சமயம் சார்ந்த கருத்தியலில் புனிதமாகிறது. பாறைகளிலும், மலைகளிலும் கடவுளர்கள் சிலையுருக்களில் நிறுவப்பட்டுள்ளனர். கயிலாய மலையில் கடவுள் உறைவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இயேசுவின் மலைப் பிரச்சாரம் சமய வரலாற்றில் முக்கியக் கட்டமாகும். மலையினைத் தூக்கி ஆயர் குலத்தினைக் காத்தான் மாயக் கண்ணன். பானியான் மலைகளில் நெடு நெடுவென்று உயரமான புத்தர் சிலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. முருகன் குளிர்ந்த கயிலாய மலையினின்றும் கோபம் கொண்டு வெம்மையான பழநி மலைக்கு வந்து சேர்ந்தான். கண்ணகி மலையேறி கடவுளானார். தமிழக வரலாற்றில் கல் மலைகளே அரசுகளின் மைய அடையாளங்களாயின. பாண்டியர், சேரர் பெயர்கள் பாறைகளில் பொறித்து வைக்கப்பட்டமை போல் பல்லவர் பகுதியில் முதலாம் மகேந்திரன் தம் பெயரினை மலையில் பொறித்தான். உயரமான பாறைகளில் கல்வெட்டுப் பொறித்தலையும் தம் பெயர் பொறித்தலையும்

ஒரு தகுதியாக ஆட்சியாளர்கள் கருதியிருப்பர் போலும். வேண்டிய உயரத்தில் தம் தலைநகரில் பாறை இல்லாததால் தம் பெயரினைப் பொறிக்க உயரமான விமானம் கொண்ட ஆலயத்தினை முதலாம் இராஜராஜன் கட்டினான் போலும். காலத்தால் முந்திய சோழரின் விஜயாலய சோழீஸ்வரம் கோயில் நார்த்தா மலையின் மேற்கனத்தில் கட்டப்பட்டு அதில் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டன. மலைமேல் கட்டப்பட்ட, காலத்தால் முந்திய ஒரே சோழர் கோயில் இதுவாகத்தானிருக்கும். இவ்வுணர்வுடனேயே சேரன் செங்குட்டுவன் தம் பெயரினை இமயத்தில் பொறித்தான் என்று சொல்லப்பட்டது. ஒருவன் தம்மை இமயவரம்பன் என்றான். பழந்தமிழ் ஆட்சியாளர்கள் மூன்று வெவ்வேறு ஊடகங்களில் தம் அதிகாரத்தினை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அவை : இலக்கியங்கள்; காசுகள்; பாறைக் கல்வெட்டுகள். ஆனால் இம்மூன்று ஊடகங்களிலும் உள்ள ஒரேமாதிரியான பெயர்க் குறிப்புகள் ஒரே ஆட்சியாளரைக் குறிக்குமா? என்பது கேள்விக்கு அப்பாற்பட்டதல்ல.

இப்படி தமிழர் மரபில் பாறைகள் / மலைகள் மதிப்புறு பொருளாகக் கருதப்பட்டன. அண்மைக் காலம் வரை கற்பாறைகள்மேல் காலணியுடன் நடவா மரபு தமிழகத்தில் பேணப்பட்டது. கல்லுடைக்கும் தொழிலாளி காலணியுடன் உலவுவது இல்லை. நடுகல் வழிபாட்டிற்கும், இறந்தோர்க்கான புதைகுழித் தளங்களை உருவாக்குதற்கும் கற்பாறைகள் உடைக்கப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்டதனைப் பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் அமைந்துள்ள சித்தன்னவாசல் போன்ற இடங்களில் காணலாம்.

இச்சாசனப் பாறைகளை பூமியின்மேல் ஆணியடிக்கப்பட்ட பெயர்ப் பலகைகளாக ஆட்சியாளர்கள் கருதியிருப்பர் போலும். பாக்கள் எழுதப்பட்ட பனையோலைச் சுவடிகள் புலவர் கைகளிலும், காசுகள் வணிகர் கைகளிலும், பாறைகள் துறவிகள் / தபசிகள் புழக்கத்திலும் இருந்தன எனலாம். எனவே, அரசினை உருவாக்குதற்கும், அதிகாரத்தினைப் பெறுதற்கும் பாறைகளின் குகைத் தளங்கள் கொடையளிக்கப்பட வேண்டும் போலும். இதுபோன்ற பாறைத் தலங்கள் மதுரையினைச் சுற்றி மிகுதியாக அமைந்துள்ளன. அங்கு பத்துக்கும் மேற்பட்ட கல்வெட்டுகள் அமைந்துள்ளன. இப்பகுதியிலேயே செம்மொழிப் புலவர்கள் கணிசமாக இயங்கியுள்ளனர். பழந்தமிழ் எழுத்துகள் கொண்ட கல்வெட்டுகளும், காசுகளும், செம்மொழிப் பாக்களும் திடீரென்று உருவான எழுச்சியன்று. இவை ஒரு உயர்குடிச் சமூகத்தின் (aristocratic society) விளைச்சல். கல்வெட்டுகளிலுள்ள

ஆள் பெயர்கள் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. பாறைகளின் குகைத் தளங்களை கொடையளித்தோர் பெரும்பாலும் வட்டரத் தலைவர்கள், ஊரார் மற்றும் தனியார்.

இரும்பு, நெருப்பு, படிப்பு: கல்வெட்டுகள் கல்வியோடும், தொழில்நுட்பத்தோடும் சம்பந்தப்பட்டன. அவற்றைப் பாறைகளில் பொறிப்பதற்கும், பாக்களைச் சுவடிகளில் எழுதுவதற்கும் இரும்புத் தனிமம் தேவை. அவற்றினை உருக்கி எழுத்தாணி செய்வதற்கு நெருப்பு தேவை. அதனைக் கொண்டு எழுதுதற்குப் படிப்பறிவு உள்ளவர், எழுத்தறிவுள்ளவர் தேவை. இவையனைத்தும் தொழில்நுட்பங்களே. இம்மூன்று தொழில்நுட்பங்களும் கல்வெட்டுகள் அமைந்துள்ள நிலப்பகுதிகளிலேயே முறையாகப் பயிற்றுவிக்கப் பட்டிருக்கும். தமிழகத்தின் மேற்குப் பகுதியில் இரும்புத் தொழிற்கூடம் இருந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. உலோகக் காசுகளில் எழுத்துகள் இருப்பது உலோகவியல் தொழில்நுட்பத்தின் வெளிப்பாடு. இவை சிலருக்குக் கிட்டிய பொருள்; பலருக்குக் கிட்டாத பொருள். இதுவே, இங்கு உயர்குடி எனப்படுகிறது. இப்படி இரும்பு, நெருப்பு, படிப்பு மூன்றுமே பழந்தமிழ் உயர்குடிச் சமூகத்தை உருவாக்கின. தமிழ் மரபில் வழிபாட்டுத் தலங்களின் கல்வெட்டுகள் சமயக் கருத்துகளைப் பொதுவாகப் பிரதிபலிப்பதில்லை. அவை ஓவியங்கள், சிற்பங்கள், சிலைகள், சடங்குகள், வழிபாடுகள், விழாக்கள் மூலம் விளக்கப்படுகின்றன. இப்பின்னணியில் கல்வெட்டுகள் அமைந்துள்ள குகைத் தளங்களை நோக்கலாம். இக்குகைகள் அனைத்தும் சமணர்களுக்கு மட்டும் கொடையளிக்கப்பட்டன என்று சொல்வதற்கில்லை. மேட்டுப்பட்டிக் (9:1) கல்வெட்டில் மட்டும் அமணன் உறையும் இடம் என்று சுட்டுகிறது. ஆனால் சித்தன்னவாசல் கல்வெட்டு கொடை பெற்றவரைக் காவிதி என்று சுட்டுகிறது. இவர் துறவியான நீதிமானாகலாம். காவிதி எனும் சொல் சமயம் சார்ந்தது அன்று. அவர் ஊர் ஊராகச் சென்று நீதி வழங்கும் அலுவலராக இருக்கலாம். இன்றைக்கும் புதுக்கோட்டை வட்டாரத்தின் கள்ளர்நாடு அமைப்புகளில் இதுபோன்ற சமூகம் சார்ந்த பஞ்சாயத்துமுறை உண்டு. இதனைப் பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டிலுள்ள உலவியதான் என்ற சொல்லோடு பொருத்திப் பார்க்கலாம். நீதிமான்கள் (Judges / middlemen) சமயம் சார்ந்து இருக்க வேண்டியதில்லை. இவர்களை ஏன் அசோகர் நியமித்த தர்ம மகாமாத்திரர்களோடு இணைத்துப் பார்க்கக்கூடாது? என்ற கேள்வியினையும் எழுப்பலாம். ஆனால், துறவிகளின் சமயச்

சார்பினைப் பெயர்களின் அடிப்படையிலும், மொழியின் அடிப்படையிலும் இனங்காணலாம். வைதீகச் சமயத்தினைச் சார்ந்த துறவிகள் குகைத் தளங்களில் இருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில், கல்வெட்டுகளில் பிராமணர் பெயர்கள் இல்லை. தமிழகத்தில் பழந்தமிழ் எழுத்திற்கும் அவர்களுக்கும் தொடர்பில்லை எனலாம். அவர்கள் வேதத்தினை எழுதாக்கற்பு என்று ஒதி வந்தனர். என்வே, அவர்கள் எழுதும் மரபு அற்றவர் எனலாம். எனவே, பிற சமயம் சார்ந்தவரே எழுத்துருவாக்கம் செய்திருப்பர். இதனை இரு வெவ்வேறு மொழிச் சொற்கள் விளக்குவன. அவை: தம்மம் என்ற பிராகிருதச் சொல், அறம் என்ற தமிழ்ச் சொல். தம்மம் என்ற சொல் வடக்கில் சமயம் சார்ந்த பொருளிலும், தமிழகத்தில் அறம் என்ற சொல் நற்பண்பு சார்ந்த பொருளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவை வடக்கு - தெற்கு வேறுபாட்டினைக் காட்டுவன. இப்படித் தமிழகத்தின் கொடை இந்தியமயமாதலில் தம்மம் என்றும் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் தத்துவக் கோட்பாடாகவும் ஆகிறது. இங்கு, பேசும் நிலையில் கொடை பெற்ற சமயாசாரிகளும், கேட்கும் நிலையில் மக்களும் இருந்திருப்பர். கொடை, ஈத்த என்ற மற்றொரு தமிழ்ச் சொல்லாலும் விளக்கப்படுள்ளது. ஈதல், கொடுத்தல் என்பது தமிழ் ஆட்சியாளர் மரபில் புதிது அன்று.

பதிறுப்பத்தின் இரண்டாம் பத்து இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் குமட்டூர் கண்ணன் என்ற புலவர்க்கு 500 ஊர்களைப் பிரம்மதாயமாக அளித்தான் என்று கூறும். இதனுடன் நாட்டு வருவாயின் ஒரு பகுதியினையும் அளித்துள்ளான். மூன்றாம் பத்து இமயவரம்பனின் தம்பி ஒரு பார்ப்பானும் அவன் மனைவியும் சுவர்க்கம் புகுதற்கு 10 பெரு வேள்விகளைச் செய்து தந்தான் என்று கூறும். இப்படிக்காலத்தால் பிந்திய இந்நூல் புலவர்களுக்குப் பரிசளித்தல் பற்றிப் பேசுகிறது. காலத்தால் முந்திய புறம் பாணர்கள் பெற்ற கொடை பற்றிப் பேசுகிறது (புறம்:12). பாணர்கள் பொற்பு பெற்றனர் (புறம்: 69; 126; 141; 153; 319). அவர்களுக்குச் சிறு ஊர்கள் கூட வழங்கப்பட்டன (அகம்:106). அரசன் பாணர்களுக்குக் கொடையளித்தல் பாண்கடன் எனப்பட்டது. முந்நாள் பூசாரிகளே பாணர்களாக உருப்பெற்றிருக்கலாம் என்பதனை முதுவாய் பாணன் என்ற சொல் விளக்கும். பூசாரி, பாணன் ஆனதுபோல் பிற சமயம் தழுவி தபசியாகவும் மாறியிருக்கலாம். இங்கு முதுவாய் பாணன், முதுவாய் வேலன் என்ற சொற்களையும் பொருத்திப் பார்க்கலாம். வேலன் பாணனாகவும், பாணன் வேலனாகவும் இயல்பாகவே

அமைந்திருக்கலாம். இப்படி பூசாரி, வேலனாகி, பாணனாகி, தபசியாகியிருக்கலாம் / துறவியாகியிருக்கலாம். வாய்மொழி இலக்கியத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற இவர்கள், அடுத்துப் புலவராகும் சமூகக் கட்டம் எழுந்திருக்கும். இப்புலவர்கள் சமயம் சார்ந்த தபசியாக மாறும் காலக்கட்டமே எழுத்துருவாகும் காலக்கட்டம் எனலாமா? இளங்கோவடிகள் ஒரு துறவி என்பதனை இங்கு நினைவுகூரலாம். எனவே, பழந்தமிழ் அரசர்கள் பாணர்களையும், புலவர்களையும் ஆதரித்ததுபோல் துறவிகளையும் ஆதரிக்கும் நிலை வந்திருக்கலாம். இவர்களின் புழங்குதன்மை ஷாமனிசத்தின் (shamanism) தொடர்ச்சியாகலாம் என்று கருதத் தோன்றுகிறது. இம்முவருமே மக்களுக்கு தெரியாதவற்றைத் தெளிவிப்பவராக இருந்துள்ளனர். இங்கு குகைத் தளங்கள் துறவிகளுக்கும், சமயாசாரிகளுக்கும் கொடையளிக்க வேண்டிய தேவை என்ன? என்ற கேள்வி எழுகிறது. இவர்கள் அடிப்படையில் துறவிகளாகவும், வெவ்வேறு சமயநெறிகள் சார்ந்தும் இயங்கியிருக்கலாம். பிராகிருத ஒலிக்கென்று சில எழுத்துகளை வடக்கிலிருந்து வந்த சமணத் துறவிகள் உருவாக்கியிருக்கலாம். தம்மம் என்ற சொல்லையும், உபசன் என்ற சொல்லையும் அவர்களே உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். இப்படி வடக்கிலிருந்து வந்த துறவிகளும், தமிழ்கூறும் தபசிகளும் சேர்ந்து பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகளை உருவாக்கியிருக்கும் வாய்ப்பு உண்டு. செம்மொழிப் பாக்களில் புலவர்கள் கொடை பெறும்போதே இத்துறவிகளும் கொடை பெற்றிருக்க வேண்டும். இச்சூழலில்தான் சமயங்கள் ஒரு நிறுவனமாக உருபெறுகின்றன.

கொடையளிக்கப்பட்ட குகைத் தலங்கள் பெருப்பாலும் இயற்கையான சுணைகள், குளங்கள் அருகே அமைந்திருப்பதால் தபசிகளுக்குப் போதுமான நீர்வசதி செய்யப்பட்டது எனலாம். அவர்கள் உறங்குதற்குத் திண்மையான கற்பாறைகளையும், உண்பதற்குத் தண்மையான நீரினையும் அளித்துள்ளனர். அரிட்டாபட்டி, சித்தன்னவாசல் போன்ற இடங்களில் நீர்நிலைகள் இயற்கையாக அமைந்துள்ளன. தனியார் இருவர் இது போன்று குகைத் தலங்களினருகே நீர்நிலைகள் உருவாக்கியதனைத் தனியாரும் குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கினர் எனலாம். பெண்களும் சமயாசாரிகளுக்குக் கொடையளித்தனர் என்பதனை மெல்ல மெல்ல நிறுவனமாக்கப்பட்ட சமயத்திற்குள் பெண்களும் புழங்கத் தலைப்பட்டனர் எனலாம். பல்லவர் செப்பேடுகளில் சமணக் குரவர்களுக்குப் பெண்கள் கொடையளித்தது பற்றிக் குறிப்புகள் உண்டு.

வணிகக் குழுமத்தினர், சில சமயாசாரிகளுக்கு நெல் கொடை யளித்துள்ளனர். இவர்கள் தமிழகத்தின் மரபான புன்பயிர் உணவிற்குப் பழகாதவர் போலும். இவர்கள் உடலுழைப்பு செய்யாததால் வைட்டமின்களும், புரதமும் நிறைந்த புன்பயிர் உணவிற்குப்பதில் நெற்சோறு மட்டுமே இவர்களுக்குப் போதுமான உணவாக அமைந்திருந்தது போலும்.

ஊர்ப் பெயரும் ஆள் பெயரும்: தமிழ் மரபில் ஆள் பெயர்கள், தந்தை-மகன் என்ற வரிசையில் அமைந்துள்ளன. தன் பெயருடன் அமைந்த தந்தையின் பெயருடன் முன்னடையாகப் பெரும்பாலும் ஊர்ப் பெயரும் அமைந்திருக்கும். பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் தந்தை-மகன் உறவு பரவலாகப் பதியப்பட்டுள்ளது. இது தந்தைவழிச் சமூகத்தின் நிலைத்த தன்மையினைக் காட்டும். இது ஆட்சியமைப்பில் தந்தைக்குப் பின் தமையன் என்பதை விளக்கும். புகளூர்க் கல்வெட்டில் மூன்று தலைமுறைகள் ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பதியப்பட்டுள்ளன. அசோகர் கல்வெட்டுகளில் அடுத்தடுத்த மூன்று தலைமுறைகள் வரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் ஒருபுறம் தாய்வழிச் சமூகத்தினையும், மறுபுறம் தந்தைவழிச் சமூகத்தினையும் பதித்துள்ளன. புகளூரின் பிட்டன்-குறும்மகள் கிரன்கொற்றியும், பிடந்தைமகள் கிரன்கொற்றியும் தந்தைவழிச் சமூகத்தினை வெளிப்படுத்தும். ஆனால், நெகனூர்ப்பட்டியின் சேக்கந்திதாயாயிரு சேக்கந்தண்ணி தாய்வழிப்பட்ட சமூகத்தினை வெளிப்படுத்துகிறது. அதாவது சேக்கந்தண்ணியின் மகள் சேக்கந்தி என்பதாகும்.

பழந்தமிழகத்தில் பெண்களின் இயக்கம் நெகிழும் தன்மையுள்ள மெலிதான ஓலச் சுவடிகளில் செம்மொழிப் பாக்களாக எழுதப்பட்டன. இவற்றில் தலைவி கூற்று, தாய் கூற்று, செவிலித்தாய் கூற்று, தோழி கூற்று உண்டு; தந்தை கூற்று இல்லை. ஆனால், அதே காலக்கட்டத்தினைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் அனைத்துக் கூற்றுகளும் ஆண் கூற்றுகளே. விண்ணை நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் நடுகற்கள் ஆண்களுக்கு மட்டுமே; பெண்களுக்கான சதிக் கற்கள் காலத்தால் பிந்தியன. முன்னவை ஆணைப் புகழ்வதற்கு; பின்னவை பெண்கள் அழுதற்கு.

சொற்கள்: கொடை பற்றிப் பேசும் கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் உள்ளூர்க் கொடையாளர்களைப் பற்றியே பேசுகின்றன. கொடை பெற்றோரும் தமிழ்ப் பகுதியினின்றும் வந்திருக்கவே வாய்ப்பு உண்டு. இந்நிலையில்

சமகாலத்தில் பவுத்தம் தழைத்தோங்கிய ஈழத்தினின்றும் வந்த ஒருவர் சமணர்க்குக் கொடையளித்திருப்பாரா? என்பது அய்யமே. ஈழம் என்ற சொல்லின் பிறிதொரு பொருளான பொன் என்பதன் பின்னணியில் ஈழக்குடும்பிகள் என்ற சொல்லைக் கருதலாம், கள்ளண்ணாமையினைப் போதிக்கும் சமண, பவுத்த சமயாசாரிகள் கள் இறக்கும் குடிகளிடம் கொடை பெறுவரா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. பிறிதொரு கல்வெட்டில் பொன் என்ற சொல் பதியப்பட்டிருப்பதனை இங்கு கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். பொற்கொல்லர்கள் செம்மொழிப் புலவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

ஸாகலன்: பழந்தமிழகத்தில் மனைவியினை நடுவாக வைத்து உறவுகளை அடையாளப்படுத்தும் அளவிற்குக் கணவன்மார்களுக்கான தனித்த அடையாளம் உருப்பெறவில்லை எனலாம். பழந்தமிழரின் இனக்குழுச் சமூகத்தில் கணவன் என்ற சொல்லே வழக்கில் இல்லை என்கிறபோது ஸாகலன் என்ற சொல் தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. இச்சொல் பிற்கால வழக்காகலாம். இது ஒரே குடியின் புறமண முறையில் உருவான உறவுச் சொல் எனலாம். எனவே, ஸாகலன் என்ற சொல் ஒரு இடத்தினைச் சார்ந்தவன் என்ற பொருளினையே தரும் எனலாம். இங்கு பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டில் கடலகன் என்ற சொல் பயிலப்பட்டுள்ளதனைக் கருத்திற் கொள்ளலாம்.

எழுதும் முயற்சி: ஓர் ஒருவரிப் பாறைக் கல்வெட்டில் எழுத்துகள் வலம்-இடமாகவும் சில எழுத்துகள் தலைகீழாகவும் மாறி மாறி பொறிக்கப்பட்டுள்ளதும் தமிழகத்தில் எழுதும் முயற்சியில் சில சோதனைகள் நடத்தப்பட்டன எனலாம். சில எழுத்துகள் இடம் மாறியுள்ளன. பேரா. எ. சுப்பராயலு கண்டுபிடித்த அரிட்டாபட்டிக் கல்வெட்டின்மேல் சுண்ணாம்பு பூச்சு இருந்தது என்பது தமிழகத்தின் பாறைகளில் குழிவாகப் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துகள் மேல் சுண்ணாம்புச் சாந்து பூசப்பட்டு படிப்போருக்கு ஏதுவாகும் மரபு உருவாக்கப்பட்டது எனலாம். பிற்காலத்திய கோயில் சிற்பங்களில் சுண்ணாம்புச் சாந்து பூசப்பட்டதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. பாறைத் தலங்களில் எழுத்துகள் கண்ணில் படும்படியான இடங்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. எழுத்தமைதியினைக் காண்கையில் பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் தெற்கினின்றும் வடக்கு நோக்கிச் செல்லச்செல்ல காலத்தால் பிந்தியனவாக அமைந்துள்ளன என்று கருத வைக்கிறது.

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர்

கட்டுரை: எஸ்.ஜெயச்சந்திரன் நாயர்
மலையாள மூலத்திலிருந்து தமிழில்: யூமா வாசுகி

உன்மத்தத்தின் சூரியகாந்திகள்: 3

மஞ்சள் வீடும் பால் காகினும்

விளைந்து முற்றிய கோதுமை வயல்களையும் அறுவடை முடிந்த நிலங்களையும் ஓவியங்களாக்கும் சமயத்தில், விலைமகளிர் தொடர்பை வழக்கமாக்கிக்கொண்டிருந்தார் வின்சென்ட். ஆயினும், மஞ்சள் நிறத்தில் குளித்து நிற்கும் சூரியகாந்திப் பூக்களிடமிருந்து தனக்கு விடுதலை இல்லையென்று அவர் புரிந்துகொண்டிருந்தார்.

ஓட்டு சிட்டி என்று அழைக்கப்படுகிறது புராதன நகரம். இதற்கும் ரயில் நிலையத்துக்கும் இடையில், அர்லிஸுக்கு வடக்கே, முக்கோண வடிவப் பூங்காவுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது லாமார்ட்டின் எனும் இடம். இந்த இடத்துக்கு அருகில் ஆளற்ற ஒரு வீடு. இந்த வீடுதான், வின்சென்ட்டின் வாழ்க்கையில் முக்கியமான நிறைய சம்பவங்களுக்கு சாட்சியாக இருந்த 'மஞ்சள் வீடு'. அந்தக் கட்டடத்தின் ஒரு பகுதியில் உள்ள இரண்டு மாடிகளை, மாதம் ஐம்பது ஃபிராங்க் வாடகைக்கு எடுத்தார் வின்சென்ட். பல்லாண்டுகளாக அங்கே யாரும் வசிக்காததால் சுவர்களிலும் கதவுகளிலும் வண்ணப்பூச்சு மங்கியிருந்தது; உதிர்ந்திருந்தது. குளிர்காலத்தில் வெப்பப்படுத்துவதற்கான அமைப்பு, சமையலறையில் எரிவாயு, மின்சாரம், குளியலறையெல்லாம் இல்லை. அந்தக் கட்டடத்தின் ஒரு பகுதியில் பலசரக்குக் கடை ஒன்று இருந்தது. (இரண்டாம் உலகப்போரின் குண்டு வீச்சில் அந்த வீடு முற்றிலும் சிதைந்துவிட்டது).

வழிப்போக்கர்கள் கூட வெறுப்புடன் பார்த்திருந்த அந்த வீடு, வின்சென்ட்டுக்கு சொர்க்கமானது. "அங்கே என்னால் அமைதியாக இருக்க முடியும். ஓவியங்கள் வரையவும் தியானிக்கவும் முடியும்."

தியோவின் அனுமதிக்குக் காத்திராமல் அவர் வாடகை ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார். வாடகைக்கு எடுத்த அந்த வீட்டைப் புதுப்பிப்பதற்கான வேலையைத் தொடங்கினார். வீட்டின் உட்புற சீர்கேடுகளைச் சரிசெய்து வெளிப்புறம் வண்ணம் பூசினார். சுவர்களுக்கு,

புதிய வெண்ணெயின் மஞ்சள் நிறம். ஷட்டர்களுக்கு, அடர் பச்சை நிறம்.

கடகடத்துப்போன கதவுகளையும் சன்னல்களையும் சரிசெய்தார். எரிவாயு ஏற்பாடு செய்தார். அப்படி, செல்வந்தரைப்போல தாராளமாகச் செலவு செய்து வின்சென்ட் அந்த வீட்டைப் புதுப்பித்தார். நிலையானதொரு ஸ்டூடியோ (ஓவியம் வரைவதற்கான இடம்) எனும் தனது நெடுநாள் கனவு நிறைவேறுகிறது எனும் மகிழ்ச்சிக்கு மேற்பட்டு, தன்னைப்போன்ற ஓவியர்கள் ஒன்றுகூடவும் சேர்ந்து வாழவும் 'மஞ்சள் வீடு' முன்மாதிரியாக இருக்கும் என்று வின்சென்ட் எதிர்பார்த்தார். இதற்காக அவர் பல ஓவியர்களுக்குக் கடிதம் எழுதினார். சில வருடங்களுக்கு முன்பு ஓவியர்களின் கூட்டமைப்பு ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சியில் கையைச் சுட்டுக்கொண்டார் வின்சென்ட். ஆனால், அந்த அனுபவம் புதிய தொடக்கத்திலிருந்து அவரைப் பின்வாங்கச் செய்யவில்லை.

பாரீஸில் அறிமுகமான, பத்தொன்பது வயதுடைய எமிலி பெர்ணாடை 'மஞ்சள் வீட்டுக்கு' அழைத்தார் வின்சென்ட். எமிலி அந்த அழைப்பை ஏற்கவில்லை. ஆயினும் வின்சென்ட் ஏமாற்றமடையாமல் தன் ஊரைச் சேர்ந்த மௌரியர் - பெட்டேர்சனையும், பாண்ட்வில்லேயில் வசித்த ஜான் பீட்டர் ரஸ்ஸலையும் மீண்டும் மீண்டும் அழைத்தார். ஆயினும் அவர்கள் பல காரணங்களைச் சொல்லி தவிர்த்துவிட்டார்கள். பிறகு, பால் காகினை மஞ்சள் வீட்டுக்கு அழைத்து சேர்ந்து வாழத் திட்டம் தீட்டினார் வின்சென்ட்.

அப்போது பால் காகினுக்கு நாற்பதாறு வயது. ஐந்து பிள்ளைகளும் சண்டைக்காரியான மனைவியும் உட்பட்ட தன் பெரிய குடும்பத்தை அவர் காப்பாற்ற வேண்டியிருந்தது. பங்குத் தரகராக பொதுவே நல்லபடியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போதுதான் எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு, ஓவியக்கலை எனும் கரகரணாகக் கடலில் அவர் பாய்ந்தார்.

ஓவியராவதற்கான பயிற்சி அவருக்கு இல்லை. ஓவியக் கலையின் பழமைப் போக்கிற்கு எதிரே வினாவெழுப்பி, அந்தக் கலையின் வரலாற்றை மாற்றி எழுதிய இம்ப்ரனிச ஓவியர்களில் ஒருவராக ஆவதுதான் காகினின் கனவு.

[[இம்ப்ரனிசம் (Impressionism: உணர்வுப் பதிவுவாதம்) என்பது ஒரு தீவிர கலை இயக்கமாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், பாரீஸில் தோன்றியது. இம்ப்ரனிச ஓவியர்கள், மரபான கிளாசிகல் ஓவிய பாணியை மறுத்து, ஓவியம் படைப்பதில் நவீனத்துவத்தைப் பின்பற்றினார்கள். தொடக்கத்தில் இந்த பாணி விமர்சகர்களால் கடுமையாக ஆட்சேபிக்கப்பட்டது. எனினும், காலப்போக்கில் மேற்குலகின் மிக முக்கியமான கலை வகைப்பாடுகளில் ஒன்றாக இது அங்கீகரிக்கப்பட்டது. விரிவான நுணுக்க விவரிப்புகள் இல்லாமலேயே ஓர் கருப்பொருளின் சாரத்தையும் தொனியையும் ஓவியத்தில் உணர்த்துவதுதான் இம்ப்ரனிச பாணி. பாரீஸைச் சேர்ந்த, புகழ் பெற்ற ஓவியர் கிளாடு மோனே (Claude Monet 1840 - 1926), 1872 இல் சூரிய உதயத்தை ஓவியமாக வரைந்தார். இது, 'லெ ஹாவ்ரே' துறைமுகத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டது. இந்த ஓவியத்தின், வழக்கத்திலிருந்து மாறுபட்ட அனாயாச தூரிகைத் தீற்றல்கள் கருப்பொருளைத் துல்லியமாகக் காட்டாமல், அதைக் குறிப்புணர்த்தும் வகையில் அமைந்திருந்தன. இந்த ஓவியத்தின் பெயர் என்ன என்று மோனேவிடம் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர், "இதன் பெயர், 'Impression' (உணர்வுப் பதிவு)" என்று சொன்னார். இதிலிருந்துதான் இம்ப்ரனிச ஓவிய இயக்கத்துக்கு இந்தப் பெயர் வந்தது]

தன்னுடையதான ஓர் ஓவியக் கலைப் பிரபஞ்சத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக பிரான்ஸிலிருந்து வெளியேறி வேறு இடங்களுக்குச் சென்ற காகின், பிற்காலத்தில் தாவிதி தீவில் நிரந்தரமாக வசித்தார்.

புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஓவியர்களைவிட மேலான வகையில், உள்ளடக்கத்திலும் வெளிப்பாட்டிலும் தனித்துவமானதோர் ஓவியப் பாணியை உருவாக்கிக்கொண்டார் காகின். அவரது படைப்புகளைக் காட்சிப்படுத்த கலைக்கூடங்கள் (Gallery's) விரும்பின. அவற்றை நல்ல விலைக்கு வாங்க ஓவிய ரசிகர்கள் முன்வந்தார்கள். விரைவிலேயே அவருக்கு, ஓவியம் படைப்பது நல்லதொரு வருமான வழியாக ஆனது.

வின்சென்ட்டின் தம்பி தியோ, பாரீஸின் தலைசிறந்த ஓவிய வியாபாரி என்று பெயர் பெற்றிருந்தார். அவருக்கு காகினின் ஓவியங்கள்

பிடித்திருந்தன. காகினின் பல ஓவியங்களை அவர் வாங்கி காட்சிப்படுத்தினார். அந்த வகையில் காகினுடன் தியோ கொண்டிருந்த தோழமை தனக்குப் பயன்படும் என்று வின்சென்ட் நினைத்தார். மஞ்சள் வீட்டுக்கு வரும்படி காகினை அழைக்கும்போது, இந்த உண்மையின் செல்வாக்கும் வின்சென்ட்டிடம் இருந்தது. 'என் அன்புக்குரிய தோழர் காகின்,' என்று விளித்து வின்சென்ட் அனுப்பிய கடிதத்தில் மஞ்சள் வீட்டைப் பற்றித்தான் முக்கியமாக எழுதியிருந்தார்.

"அர்லிஸில், நான்கு அறைகளுள்ள ஒரு வீட்டை நான் வாடகைக்கு எடுத்த விவரத்தை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒருமுறை மட்டும் விலைமகளிர் இல்லத்துக்குச் செல்வது என்று வரையறுத்து, ஓவியம் படைப்பதில் கவனம் குவித்திருக்கும் என்னுடன் சேர்ந்து செயல்பட ஓர் ஓவியனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். என் தம்பி மாதம் ஒருமுறை இருநூற்று ஐம்பது லீபிராங்க் அனுப்புவான். அதை நாம் பகிர்ந்துகொள்ளலாம். பிறகு, நீங்கள் மாதம் ஒரு ஓவியம் என் தம்பிக்குக் கொடுக்க வேண்டும்."

அர்லிஸ் சூரிய வெளிச்சம் நிறைந்த பிரதேசம் என்றும் அங்கே நிறைய வெட்டவெளிகள் இருப்பதால் அங்கே சென்று ஓவியங்கள் வரைவதற்கான வசதியும் ஏற்ற சூழ்நிலையும் உண்டு என்றும் அந்தக் கடிதத்தில் வின்சென்ட் எழுதியிருந்தார். "இப்படி சுதந்திரமாக வாழ்வதால் உடல் ஆரோக்கியம் மேம்படும்."

ஓவியம் படைப்பதில் ஈடுபட்ட வின்சென்ட், புதிய கருப்பொருளைத் தேடத் தொடங்கியிருந்தார். அப்படித்தான் அவர் புராதன கிராமமான செயின்ட்ஸ் மேரிமாரில் மூன்று நான்கு நாட்கள் தங்கினார்; கரையில் இருக்கும் படகுகளை ஓவியமாக வரைந்தார். மத்தியதரைக் கடலின் கரையில் உள்ள அந்தக் கிராமத்திலிருந்து ட்ரான்ஸ்காவுக்கு வந்து, ரோன் நதியின் அடிவாரத்தில் நூற்று ஐம்பது அடி உயரமுள்ள குன்றில் ஏறி, அந்த உயரங்களில் இருந்து சில ஓவியங்களை வரைந்தார். பிறகு, ரோன் நதிக்கரையில் அமர்ந்து இரவு வானத்தின் ஓவியத்தையும் வின்சென்ட் வரைந்தார். திரும்பி வந்த அவரின் பார்வை, முற்றி விளைந்து அறுவடைக்குத் தயாராக இருக்கும் கோதுமை வயல்களில் பட்டது.

"கோதுமைகளுக்குத் தங்க நிறம். சில சமயங்களில் அவை தாமிர நிறத்தில் ஒளிரும். வெளிச்சம் பரவத் தொடங்கும்போது தங்கம் ஜொலிக்கத் தொடங்குவதுபோல இருக்கும். மஞ்சள் நிறத்

தங்கம்.” சூரிய அஸ்தமனத்தின் மங்கும் ஒளியிலும் பிரகாசிக்கும், சூரிய வெளிச்சத்திலும் ஒளிவீசும் வயல்வெளிகளை அவர் வண்ண ஓவியங்களாக வரைந்தார். அவர் வரைந்த, கோதுமை முற்றிக் கனத்த வயல்களின் ஓவியங்களைப் பார்ப்பவர்கள், ‘இந்த வயல்கள் அறுவடை செய்பவர்களுக்காகக் காத்திருக்கின்றனவோ’ என்று நினைப்பார்கள். அந்த வயல்களிலிருந்து அடிவானம்வரை நீண்டு பரந்திருக்கும், மேடுபள்ளங்களின் அலைகளை உருவாக்கும் விசால பூமியை ஓவியமாக்கும்போது, “விசாலமான அந்த நிலப்பரப்பில் மிச்சமாவது முடிவிலி மட்டும்தான்” என்று வின்சென்ட் பதிவு செய்தார்.

காகினுக்காகக் காத்திருக்கும் மஞ்சள் வீடு: அர்லிஸில் வசிக்கும்போது பெண்கள் உட்பட்டவர்களை மாடல்களாகப் பயன்படுத்த முடியும் எனும் வின்சென்ட்டின் நம்பிக்கை தகர்ந்தது. முன்பொருமுறை தங்கை வில்லுக்கு, “இங்கே உள்ளவர்கள் பார்ப்பதற்கு அழகானவர்கள்” என்று அவர் எழுதியிருந்தார். “சாலையில் நடக்கும்போது, ஓவியங்களிலிருந்து இறங்கி வருபவர்களைப்போல நிறையப் பெண்களைப் பார்ப்பதுண்டு. கோயாவின், வெலாஸ்க்வாவின் ஓவியங்களை நினைவூட்டும் இளம் பெண்கள்.”

மாடல்களாக வரும் பெண்களின் வசதியையும் கருத்தில்கொண்டுதான், மஞ்சள் வீட்டில் நல்லதொரு ஸ்டுடியோவை ஆயத்தம் செய்தார் வின்சென்ட். ஆனால், வின்சென்ட் மாடலாக வைத்து வரைவதற்கு ஒரு மூதாட்டியைத் தவிர வேறு யாரும் கிடைக்கவில்லை. இடையில் அவரே, ‘சுத்தமற்ற இளம் பெண்’ என்று குறிப்பிட்ட ஒருத்தி மாடலாக வந்தாள். ஆனால், ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு சென்றுவிட்ட அவள் திரும்பி வரவேயில்லை. அவளுக்காகக் காத்திருக்கும்போது தற்செயலாக அங்கே வந்தார் அல்லீரியாக்காரரான ஸுவானோ. அவரது உருவ ஓவியத்தை வரைந்தார் வின்சென்ட். காகினுக்காகக் காத்திருக்கும் காலத்தில் அவர் ஏறத்தாழ முப்பது ஓவியங்களை வரைந்து முடித்தார்.

“நான் ஒரு பயணி என்றுதான் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஏதோ ஒரு இலக்கை முன்வைத்த பயணம். பயணித்து பயணித்து நான் எங்கோ கொண்டு செல்லப்படுகிறேன். இலக்கு என்பது ஒரு கற்பனைதானே? இல்லையென்றுதான் நான் பெரும்பாலும் நினைக்கிறேன். வேறொரு வகையில் சொன்னால், திரும்பி வர முடியாத பயணம்.” இந்த எண்ண ஓட்டங்களிடையில்தான்,

‘அறுவடை’ (The Harvest) என்று தலைப்பிட்ட பெரியதொரு ஓவியத்தை அவர் வரைந்தார்.

கோதுமை விளைந்த வயல்களையும் அறுவடை முடிந்த நிலங்களையும் ஓவியங்களாக்கும் சமயத்தில், விலைமகளிர் தொடர்பை வழக்கமாக்கிக்கொண்டிருந்தார் வின்சென்ட். ஆயினும், மஞ்சள் நிறத்தில் குளித்து நிற்கும் சூரியகாந்திப் பூக்களிடமிருந்து தனக்கு விடுதலை இல்லையென்று அவர் புரிந்துகொண்டிருந்தார். “அந்தப் பூக்களுக்கு வண்ணத்தில் மறுவாழ்வு அளிக்கத் தாமதமாவது குறித்து என் மீதே குற்றம் சாட்டிக்கொண்டேன்.”

அவர் எழுதினார்: “நீல ஆகாயத்தின் கீழே மஞ்சளும் இளஞ்சிவப்பும் அடர் சிவப்பும் கலந்த பூக்கள் தரும் காட்சி இதயத்திற்கு எவ்வளவு மகிழ்வூட்டுகிறது!”

“மொட்டுகள் மீண்டும் மலர்ந்த பூக்களை வரையத் தொடங்கினேன். அரை டசன் சூரியகாந்திப் பூக்களால் என் ஸ்டுடியோவை அலங்கரிக்க நான் விரும்புகிறேன்.”

புராதன தேவாலய மேடைகளில் இருக்கும் வண்ண மயமான கண்ணாடிச் சன்னல்கள்போல, அந்தப் பூக்களின் ஓவியங்களால் ஸ்டுடியோவின் சுவர்களை அழகுபடுத்துவதான தன் விருப்பத்தை கடிதத்தின் மூலம் பெர்னாடுக்குத் தெரிவித்தார்.

“மஞ்சள் வீட்டில் வசிப்பதற்கு விரைவிலேயே காகின் வருவார். அதற்கு முன்பே ஸ்டுடியோவை அலங்கரிக்க வேண்டும். அங்கே முழுதும் சூரியகாந்திப் பூக்கள்தான் இருக்கும்!”

இந்த ஆசையை முன்வைத்து ஓவியம் படைப்பதில் முழுகியபோதுதான், சூரியகாந்திப் பூக்களை வரைவது சிரமம் நிறைந்தது என்று தான் உணர்ந்ததாக வின்சென்ட் எழுதினார். “காலையில் சூரியன் உதிக்கும்போது சூரியகாந்திப் பூக்களை வரையத் தொடங்கினேன். திடீரென்று அவற்றின் நிறம் மங்குவதால் முடிந்தவரை விரைவாக வரைய வேண்டியிருந்தது.” வின்சென்ட் தியோவுக்குத் தெரிவித்தார். “தலையில் சூரியனுடனும் இதயத்தில் இடியோசையுடனும்” மரணமுற்ற ஓவியர் டெலக்ரோயியை (Eugene Delacroix) இந்த விஷயத்தில் வின்சென்ட் நினைவூட்டினார்.

‘ஓவியம் வரையும்போது கருப்பொருளை அன்புடன் வசப்படுத்தி வெல்வதற்குப் பதிலாக அவற்றைப் பலவந்தப்படுத்துவதுபோலத்தான் வின்சென்ட் ஓவியங்கள் வரைகிறார்’ என்று ஒரு ஓவியர் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், வின்சென்ட் ஓவியம் வரையும்போது அவரிடமிருந்து

வெளிப்படும் உணர்வுத் தீவிரம்தான்.

“ஓவியம் படைப்பது என்பது, புகைத்தவாறே கட்டிலில் ஓய்வாகப் படுத்து கனவில் வரைவதுபோல அல்ல” என்று வின்சென்ட் விவரித்திருக்கிறார். சுவாசிப்பது, தூங்குவதுபோன்று வின்சென்ட்டுக்கு ஓவியம் வரைவது இயல்பான ஒன்றாக இருந்தது.

“அரிதான சந்தர்ப்பங்களில் நான் ஆவேசம்கொள்கிறேன். அது ஏற்படுத்தும் அலையாட்டத்தில் மிதந்து போவேன். ஓவியம் படைப்பதில் மூழ்கும்போது ஏற்படும் மனநிலை உன் மத்தனையோ குடிகாரனையோ நினைவூட்டுவதுதான்.”

ஆறு அடி உயரமுள்ள அஞ்சல்காரர் ரூலன் மற்றும் அவர் மனைவியின் உருவ ஓவியங்களுக்கு மேற்பட்டு அவர் வரைந்த ‘படுக்கையறை’ (The Bedroom) எனும் ஓவியம், முன்பு வரைந்த பைபிள் (Still Life with Bible) எனும் ஓவியத்தை நினைவுபடுத்துவதாயிருந்தது.

கடவுளை அடைய நட்சத்திர இரவு: இந்தச் சூழ்நிலைகளில் வின்சென்ட்டிடம், யேசுவுக்கும் கிறிஸ்தவ நம்பிக்கைகளுக்கும் திரும்புவது நிம்மதியளிக்கும் எனும் எண்ணம் வலுவடைந்தது. ‘நட்சத்திர இரவு’ எனும் கற்பனையை ஓவியத்தின் வாயிலாக நிறைவேற்ற முயன்றார் அவர். “நம்மிடம் உள்ள கடவுளின் கருணையையும் நேசத்தையும் வெளிப்படுத்துபவைதான் இரவுகளில் ஆகாயத்தில் ஓளிரும் நட்சத்திரங்கள்” என்று தன் அம்மா சொல்வதை நினைவுகூர்ந்தார். “இருட்டிலிருந்து விடுவிப்பதான கடவுளின் வாக்குறுதியை நட்சத்திரங்கள் மீண்டும் சொல்வது மட்டுமல்ல, தீமைக்குப் பதிலாக நன்மை செய்ய வேண்டும் என்று அவை நம்மிடம் மௌனமாகச் சொல்கின்றன.” நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு தன் தந்தை இரவில் நடப்பதை வின்சென்ட் நினைத்துப் பார்த்தார். “நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயம் அன்புக்குரியவர்களை நினைவூட்டுகிறது” என்று தங்கை லீ சொல்வாள்.

முன்பு ஆம்ஸ்டர்டாமில் இரவுப் பொழுதுகளில் நதியோரமாக நடக்கும்போதெல்லாம், நட்சத்திரங்கள் மூலம் கடவுள் பேசுவதை வின்சென்ட் கேட்டிருந்தார். ஆசிகள் பொழியும் இரவுகளில் இறைவனின் குரலாக மாறிய நட்சத்திரங்களை ஓவியத்தில் கொண்டு வரும் முயற்சிக்கு அதுவும் ஒரு காரணமானது. “எனக்கு நட்சத்திர இரவொன்று வேண்டும்” என்று தியோவுக்குக் கடிதம் எழுதினார். பிறகு, ‘நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த இரவு’ ஓவியத்தை

வரைவதற்கான மோகத்தை பெர்ணாடுக்குத் தெரிவித்தார்.

ஒரு இரவு நேரத்தில் கடற்கரையில் உலவும்போதுதான், இனி அந்த ஓவியம் வரைவதை தள்ளிப்போட முடியாது என்று வின்சென்ட்டுக்கு உறுதிப்பட்டது. “ஆழ்ந்த நீல நிறத்தினிடையே மேகங்கள் நிறைந்த ஆகாயத்தில் ஜொலிக்கும் நட்சத்திரங்களில் நீலமும் மஞ்சளும் இளஞ்சிவப்பும் கலந்திருக்கின்றன எனும் எண்ணம் இதயத்தின் ஆழத்தில் திண்டுகிறது.” செப்டம்பர் தொடக்கத்தில் கடற்கரைக்குச் சென்ற வின்சென்ட் மனதில் இந்த எண்ணங்கள்தான் இருந்தன. அங்கே அவர் நீண்ட இரவுகளைச் செலவிட்டார்; ஏறத்தாழ ஒரு மாத காலம்.

அக்டோபரில், “விரைவில் நான் வருவேன்” எனும் தியோவின் கடிதம் கிடைத்த பின்னால்தான், “மாத இறுதியில் நான் அர்லிஸுக்கு வருவேன்” எனும் காகினின் செய்தி வின்சென்ட்டுக்கு மகிழ்ச்சியளித்தது. காகின், ‘வின்சென்ட் கேட்டுக்கொண்டதால்’ என்று குறிப்பிட்டு உருவ ஓவியம் ஒன்றை தியோவுக்கு அனுப்பினார். “கடைசியில் ஏதோ நல்லது நடக்கத் தொடங்குகிறது” என்று மகிழ்ச்சியடைந்தார் அண்ணன். வின்சென்ட், “புதிய சம்பவங்கள் எப்படியெல்லாம் போகுமோ” என்று கவலை தெரிவித்தார் தம்பி தியோ.

காகினின் ஓவிய பாணி: இம்பர்சனிசத்தைக் கைவிட்டு சிம்பலிசத்துக்கு (Symbolism: குறியீட்டு வகை ஓவிய பாணி) ஆயத்தமாவதுதான் தன் குறிக்கோள் என்று மீண்டும் மீண்டும் சொல்லியிருந்தார் காகின். புதிய அனுபவங்கள் தேடி அவர் தன் நண்பனும் சீடனுமான சார்லஸ் லாவல் எனும் இளம் ஓவியருடன் கடலின் மறுகரையில் இருக்கும் மார்ட்டினிகேவுக்குச் சென்று அங்கே சில மாதங்கள் செலவிட்டிருந்தார். பிறகு, தன் வேர்கள் பெருவில்தான் இருக்கின்றன என்று அறிந்த அவர் அங்கே சென்றார். பனாமா நகரத்தில் ஒரு உறவினரைக் கண்டுபிடித்தார். என்றாலும், அங்கே தொடர்வது அசாத்தியம் என்று புரிந்து திரும்பினார். வேர்களைத் தேடுவதற்கான முயற்சிகளைக் கைவிட்டு, தன் ஓவியங்களைப் புதிர் வடிவத்திலாக்குவதற்கான யத்தனங்களில் மூழ்கினார். “அவை மேலும் ஆன்மப்பூர்வமாகவும் ரகசியமானதாகவும் ஆக வேண்டும்.”

ஓவியர்கள் பிஸ்ஸாரோவும் (Camille Pissarro) செசானும் (Paul Cezanne) ஸூரட்டும் (Georges Seurat) அஸ்திவாரம் அமைத்த இம்பர்சனிசத்தை நிராகரிப்பதுதான் தான் வெளிப்படுத்தும்

சிம்பலிசத்தின் இலக்கு என்று காகின் சொல்லியிருந்தார்.

தியோவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அர்லிஸில் கொஞ்சம் காலம் செலவிடும் காகினின் முடிவை, மதிப்பிடற்கரிய சகோதரத்துவத்தின் குறியீடாக வின்சென்ட் சிறப்பித்திருந்தார். ஆனால், இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிகளை நிராகரித்த காகின் தொடக்கத்திலேயே, 'இது ஒரு போட்டி' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். மஞ்சள் வீட்டுக்கு அவர் வந்தது அதன் அடையாளமாக இருந்தது. நோயுற்றுச் சேர்ந்த நிலையில்தான் காகின் வருவார் என்று காத்திருந்தார் வின்சென்ட். ஆனால், ஆரோக்கியமும் சக்தியும் உற்சாகமும் நிறைந்தவராக வந்திருந்த காகின் அவருக்கு வியப்பளித்தார். "காகின் என்னைவிட எவ்வளவு ஆரோக்கியவான்!" காகினின் வரவை அறிவித்து தியோவுக்கு எழுதினார் வின்சென்ட்.

மஞ்சள் வீட்டில் தங்கத் தொடங்கிய முதல் நாளில் இருந்தே, வின்சென்ட்டுடன் தன்னால் பொருந்திப்போக முடியாது என்று காகின் குறிப்புணர்த்தியிருந்தார். ஆனால் மெதுவாக அதெல்லாம் மாறி, தன் கனவாக இருந்த சகோதரத்துவம் சாத்தியமாக அவர் உதவுவார் என்று வின்சென்ட் நம்பினார். அந்த நம்பிக்கைக்கு எந்தவொரு அடிப்படையும் இல்லை.

வீட்டுக்கு வெளியே சென்று ஓவியம் வரைவதற்கு ஏற்ற இடங்களைக் கண்டுபிடிப்பதிலிருந்து தொடங்கியது அவர்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடு. க்ரெளவில் வற்றி வறண்ட இடங்களுக்குப் போகலாம் என்று வின்சென்ட் சொன்னார். அதைப் புறக்கணித்து காகின், அர்லிஸின் ரொமாண்டிக் இதயம் என்று கருதியிருந்த ஆலிஸ் கேம்பலைத் தேர்ந்தெடுத்தார். வசந்தத்தின் அழகு நிறைந்த அந்த இடத்துக்கு வரலாற்று முக்கியத்துவம் இருந்தது.

நினைவிலிருந்துதான் ஓவியங்களை உருவாக்க வேண்டும் எனும் காகினின் கருத்து, ஓவியக்கலை தொடர்பான வின்சென்ட்டின் அணுகுமுறையையும் பார்வையையும் கேள்விக்குட்படுத்துவதாக இருந்தது. மஞ்சள் வீட்டின் பக்கத்தில் வசிக்கும் ஹோட்டல் உரிமையாளரான ஜோசப் கினோக்ஸின் நாற்பது வயது மனைவியை காகின் வசீகரித்தது, வரவிருக்கும் புயல்களின் முன்னெச்சரிக்கைதான் என்று வின்சென்ட் புரிந்துகொண்டார். அலங்கரித்துக்கொண்டு ஸ்டூடியோவுக்கு வந்த அந்தப் பெண்மணிக்கு மேற்பட்டு அர்லிஸின் பல பெண்கள் காகினின் இந்தக் கேளிக்கைக்கு ஆட்பட்டார்கள்.

'மஞ்சள் வீட்டின் சூழ்நிலையுடன் இணங்க முடியாததற்கு முக்கியமான காரணம், காற்றும் வெளிச்சமும் இல்லாத அறைகள்; தவிர அவை இருக்கமாக இருக்கின்றன' என்று காகின் புகார் சொன்னார். தன் நண்பரின் வசதிக்காக பிரத்தியேக படுக்கையும் விரிப்பும் வின்சென்ட் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆனால் அவற்றை நீக்கியதன் மூலம் காகின், இவையெல்லாம் தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று வெளிப்படுத்தினார்.

அன்றாட செலவுகள் குறித்த விஷயத்திலும் வின்சென்ட்டின் நடவடிக்கைகள் காகினுக்கு ஏற்படையதாக இல்லை. மேசை மீது ஒரு நோட்டுப் புத்தகம் வைத்து தினமும் ஆகும் செலவுகளை எழுத வேண்டும் என்பது காகினின் கருத்து. இதை வேண்டாவெறுப்பாகத்தான் அனுசரித்தார் வின்சென்ட். இதன் காரணத்தால் காகின் சண்டையிட்டுப் பிரியாமல் இருப்பதற்குத்தான் என்று அவர் தியோவுக்குத் தெரிவித்தார். அனைத்துக்கும் மேலாக, தியோவின் கேலரியில் காட்சிப்படுத்தியிருந்த காகினின் ஓவியங்கள் நல்ல விலைக்கு விற்பனை எனும் செய்தி வின்சென்ட்டை மானசீகமாகத் தொந்தரவு செய்தது. அப்போது அவர் தியோவுக்கு எழுதினார்: "என் ஓவியங்களை கேலரியில் காட்சிப்படுத்தாதே, யாரும் அவற்றை வாங்க மாட்டார்கள். அதனால் தனிப்பட்ட சேகரத்தில் அவற்றை வைத்திருப்பதுதான் நல்லது."

நிலைமைகள் கட்டுப்படுத்த முடியாதபடி போகும் என்று காகினும் வின்சென்ட்டும் உணர்ந்தார்கள். அப்போது காகின் வின்சென்ட்டிடம் சொன்னார்: "நான் பார்லுக்குத் திரும்புவதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது." முன்பே திரும்பிப் போய்விட விரும்பியதாக காகின் பெர்ணாடுக்கு கடிதம் எழுதினார். அதில் அவர், "நதியிலிருந்து கரையில் தெறித்து விழுந்த மீனைப்போலத்தான் நான்" என்று விவரித்திருந்தார். தொடர்ந்து காகின் இப்படி எழுதினார்: "நான் ஓவியம் வரையத் தொடங்கும்போதுதான் எதன் காரணத்திலாவது வாக்குவாதம் செய்ய வின்சென்ட் வந்துவிடுவார். அதிலிருந்து தப்புவதற்காக நான் தற்காலிகமாக ஒரு வழி கண்டு பிடித்தேன். அவர் வரைவதற்கான இடம் சமையலறை என்று தீர்மானித்தேன். ஆயினும் அதனாலொன்றும் அவரின் தலையீடுகள் தீர்வதாயில்லை. இரவு உணவின் போதும் இரவு படுக்கும்போதும் அவர் ஏதாவது சொல்லி தொந்தரவு செய்வது வழக்கமாயிருக்கிறது."

ஓவியம் வரையும் விஷயமாக இருந்தாலும் மற்றவர்களிடம் நடந்துகொள்ளும்முறையாக

இருந்தாலும் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நேரெதிராக இருந்தார்கள். வின்சென்ட்டுக்கு அதில் எந்தவொரு சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால், நீண்ட நாள் காந்திருந்த பிறகு தன்னுடன் மஞ்சள் வீட்டில் வசிக்க வந்த காகினுடன் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளின் பேரில் சச்சரவிட்டுப் பிரியாதிருக்க அவர் முடிந்தவரை முயன்றார். ஆனால், அது நடக்கவில்லை. தன்னைக் கைவிட்டு காகின் திரும்பிப் போய்விடுவார் எனும் எண்ணம் வின்சென்ட்டை சேர்வடையச் செய்தது.

“வின்சென்ட்டின் நடத்தை விசித்திரமானது.” காகின், பெர்ணாடுக்கு இப்படி விளக்கினார். “அவரிடம் ஏற்படும் மாற்றங்கள் சட்டென்று நிகழ்பவை. மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும்போதே எதிர்பாராத வகையில் அவரிடம் சினமும் எரிச்சலும் நுரைத்துப் பொங்கும். அதனால் இரவில் பயத்துடன் தான் தூங்கச் செல்ல வேண்டியிருக்கும்.”

கலக்கமான நாட்கள்: கிறிஸ்துமஸுக்கு முன்பான ஞாயிற்றுக் கிழமையில் வின்சென்ட்டுக்கு மறக்க முடியாத அனுபவம் ஏற்பட்டது. வழக்கம்போல காகின் வெளியே நடக்கப் புறப்பட்டார். அப்போது வின்சென்ட், காகின் மஞ்சள் வீட்டையும் அதன் மூலம் அர்லிலையும் கைவிட்டுவிடுவாரோ என்று கவலையுற்றிருந்தார். சமீபத்திய நாட்கள் கவலைகளால் கலங்கியிருந்தன. பருவநிலை மோசமாக இருந்தது. அதனால் இருவரும் வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல முடியவில்லை. ஸூலனின் மனைவியை மாடலாக வைத்துவரைந்த உருவச் சித்திரத்தால் வின்சென்ட் கலக்கமடைந்திருக்கிறார் என்று காகினுக்குத் தெரியும். அதனால் அதைப் பற்றிப் பேசி வின்சென்ட்டைத் தொந்தரவு செய்து ரசித்தார் காகின். திடீரென்று வின்சென்ட் களேபரம் செய்வார். அப்போது அவர், காகினின் அன்பற்ற தன்மையைப் பற்றித்தான் குறை சொல்வார். கோபமாக உரத்த குரலில் ஏதாவது கத்திக்கொண்டிருப்பார். வின்சென்ட் சுய கட்டுப்பாட்டை இழந்தால் அது தேவையற்ற காட்சிகளுக்கு வழியேற்படுத்தும் எனும் அச்சம்தான் காகினை அப்போது வெளியே சென்று நடக்கத் தூண்டியது. அப்போது வின்சென்ட், அது உடல் ரீதியான பாதுகாப்புக்கு ஆபத்து வராமல் இருப்பதற்கான முன்னெச்சரிக்கையும்தான் என்று சந்தேகப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதுவொன்றுமல்ல, ஏதாவது பொருட்கள் வாங்கவோ, வழக்கமாகச் செல்லும் லாகாரே கபேவுக்குப் போவதற்கோ, அல்லது மஞ்சள் வீட்டுக்குச் சற்றுத் தொலைவில் உள்ள விலைமகளிர் இல்லத்தில் தன்

அன்புக்குரியவனை சந்திப்பதற்கோதான் காகின் வெளியே சென்றார் என்று வின்சென்ட் யூகித்தார்.

ஆயினும் காகின் திடீரென்று வீட்டிலிருந்து சென்றதில் ஏதோ ஆபத்து இருக்கிறது என்று வின்சென்ட் உணர்ந்தார். காகின் தன்னைக் கைவிடுகிறாரோ? வின்சென்ட் கலவரமடைந்தார். காகின் அங்கே தங்கத் தொடங்கி ஒன்பது வாரங்கள் முடிந்திருந்த சமயம் அது.

வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு பூங்காவுக்குப் பக்கத்துப் பாதையில் நடந்துகொண்டிருந்த காகின், பின்னால் யாரோ அவசரமாக வரும் ஓசை கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார். “வின்சென்ட் என் பின்னால் ஓடி வந்துகொண்டிருந்தார்...” அந்த சம்பவத்தைப் பற்றி காகின் பிற்பாடு நண்பரிடம் விளக்கினார். “நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். நீண்ட நாட்களாக வின்சென்ட்டின் நடவடிக்கை மிகவும் விசித்திரமாக இருந்தது. அதன் காரணமாக என்னால் அவரை நம்ப முடியவில்லை.”

“நீங்கள் போகிறீர்களா?” எனும் வின்சென்ட்டின் கேள்விக்கு, “ஆமாம்” என்று காகின் பதில் சொன்னார். அதைக் கேட்டுத் திரும்பிச் சென்றார் வின்சென்ட். பிறகு நடந்த சம்பவங்கள் மிகவும் நாடகார்த்தமாக இருந்தன. கடும் உணர்வழுத்தத்திற்கு ஆட்பட்ட வின்சென்ட் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார். சுவரக் கத்தியை எடுத்தார். ஒரு நொடியில் தன் இடது காதை அறுத்தார். காயத்திலிருந்து வழிந்த ரத்தத்தை துண்டால் துடைத்தார். பிறகு, வெட்டிய காதை ஒரு காகிதத்தில் மடித்து எடுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றார்; தன் அன்பின் பரிசாக காகினுக்குக் கொடுப்பதற்கு.

காகின் வழக்கமாகச் செல்லும், ‘ரூத் பௌட்’ (Rue du Bout) எனும் விலைமகளிர் இல்லத்துக்குச் சென்றார் வின்சென்ட். அங்கே இருந்த காவல்காரரிடம், “காபியைப் பார்க்க வேண்டும்” என்றார். காகினின் அன்புக்குரிய ரேச்சலை, ‘காபி’ (Gabby) என்றுதான் வின்சென்ட் அழைப்பார். காவல்கார் அவரை உள்ளே அனுமதிக்கவில்லை. அப்போது வின்சென்ட் தான் கொண்டு வந்த பொட்டலத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். “என்னை மறந்துவிடாதீர்கள்” என்று சொல்லி அதை காகினிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு மஞ்சள் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்.

அதன் பிறகு எவ்வளவோ வருடங்கள் கடந்து விட்டன. மக்களின் மனதில் ஆழ வேரோடிய சம்பவம் இது. ஆனால், இது உண்மை அல்ல; கட்டுக்கதைதான் என்று ஹேர்மானியர்கள் ஹான்ஸ் காஃப்மான்னும் (Hans Kaufmann), ரிடா வைல்டுகான்ஸும் (Rita Wildegans) நெடுங்கால

ஆய்வுக்குப் பிறகு எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர்கள், கலை வரலாற்றாசிரியர்கள் மற்றும் கலை விமர்சகர்கள். 'வான்காவின் காது: பால் காகினும் மௌன ஒப்பந்தமும்' (Van Gogh's ear: Paul Gauguin and Pact of Silence) எனும், தாங்கள் இணைந்து எழுதிய நூலில்தான் அந்தப் பொது நம்பிக்கையைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தடைந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்மானம் உண்மை என்று நம்புவதற்கான முக்கியமான ஆதாரம், எதையும் சகித்துக்கொள்ளும் வின்சென்ட்டின் மன இயல்புதான்.

வாழ்க்கை முழுதும், முப்பத்து ஏழாம் வயதில் இறப்பதுவரை, செம்முடிப் பைத்தியம் என்று பலரால் கேலி செய்யப்பட்ட அந்த ஓவியன் பட்ட துன்ப துயரங்கள் மிகக் கொடுமையானவை. அவற்றையெல்லாம் அனுபவிக்க தான் தகுதியானவன்தான் என்று வின்சென்ட் நினைத்தது மட்டுமல்ல, இந்தக் கொடும்பாடுகளைக் குறித்து அவர் எவரிடமும் குறைபட்டுக்கொண்டதும் இல்லை. ஓவியம் வரைவது மட்டும்தான் வின்சென்ட்டின் வாழ்க்கையாக இருந்தது. மற்றவையெல்லாம் அதற்கு அப்பாற்பட்டவைதான்.

1888 - டிசம்பர் 23ல் ஏற்பட்ட உன்மத்தத்தால் தன் காதைத் துண்டித்ததைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட ரத்தப் பெருக்குதான், சூரியகாந்திகளையும் உருளைக்கிழங்கு உண்பவர்களையும் வரைந்த அந்த டச்சு ஓவியனின் மரணத்துக்கு மிக முக்கியமான காரணம் என்று பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. ஆனால் கலை விமர்சகர்களான காஃப்மானும் ரிடாவும் தாங்கள் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின் அடிப்படையிலான மிக வித்தியாசமான முடிவை அந்தப் புத்தகத்தில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

ஓவியர் பால் காகின், திறமையானதொரு வாட்சண்டைக்காரரும்கூட. மஞ்சள் வீட்டில் சில நாட்கள் தங்கிய பிறகு அவர் வின்சென்ட்டிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமல் அங்கிருந்து வெளியேறி நடந்தார். உடைகள் நிறைந்த பெட்டியுடனும் எப்போதும் உடனிருக்கும் வாளுடனும் அவர் சென்றபோது பின்னால் வின்சென்ட் வந்துகொண்டிருந்தார். முன்னமே ஏற்பட்ட ஒரு சச்சரவில் வின்சென்ட், காகினை நோக்கி ஒரு கிளாஸை எடுத்து எறிந்திருந்தார்.

அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் குற்றம் சாட்டியவாறு நடந்து விலைமகளிர் இல்லத்துக்குச் சென்றபோது சச்சரவு கடுமையாகிவிட்டது. கடுஞ்சினம் கொண்ட காகின் வாள் வீசி வின்சென்ட்டின் இடது காதைத் துண்டித்துவிட்டார். ஒருக்கால், வின்சென்ட் தன்னைத் தாக்கக்கூடும் எனும்

அச்சத்தால் தற்காப்புக்காக அவர் அப்படிச் செய்திருக்கலாம். காதை வெட்டிய உடனே காகின், பக்கத்தில் உள்ள ரோன் நதியில் வாளை வீசியெறிந்தார். துண்டுபட்டு விழுந்த காதை விலைமகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு வின்சென்ட் திரும்பினார். துவண்டுபோன வின்சென்ட்டை மறுநாள் தான் போலீஸ்காரர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். வின்சென்ட்டுடன் சண்டையிட்டு காகின் அர்லிஸ் விட்டுச் சென்றுவிட்டதாகத்தான் பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. 'இது உண்மை அல்ல. சம்பவத்துக்குப் பிறகு காகின் மஞ்சள் வீட்டில் இருந்தார். அப்போது வின்சென்ட், நான் இந்த விஷயத்தை யாரிடமும் சொல்ல மாட்டேன் என்று காகினுக்கு உறுதியளித்தார். அப்படி அவர்கள் மௌன ஒப்பந்தத்தில் இணைந்தார்கள்' என்பதுதான் புதிய கண்டுபிடிப்பு.

ஆனால் வின்சென்ட்டின் காதை வெட்டிய சம்பவத்தில், காகினை முற்றிலும் குற்றத்திலிருந்து விடுவிப்பதுதான் பெண் நூலாசிரியர் பெர்னாடெத்தே மர்பியின் (Bernadette Murphy) கண்டுபிடிப்பு. வின்சென்ட், ரேலர் பிளேடால் இடது காதின் ஒரு முனையை மட்டுமல்ல, அந்தக் காதை முழுதுமாக வெட்டி எடுத்து ஒரு துண்டுத் துணியில் பொதிந்து, "என் நினைவுக்காக இதை வைத்துக்கொள்" என்று காகினிடம் கொடுத்ததாகத்தான் 'வான்காவின் காது' (Van Gogh's Ear) எனும் தன் நூலில் அவர் எழுதியிருக்கிறார். அந்த முடிவுக்கான ஆதாரங்கள் தேடி தான் நடத்திய ஆய்வை, ஒரு துப்பறியும் நாவல்போல விழுவிறப்பாக அவர் விவரிக்கிறார். தவிர, அவர் எழுதியிருக்கும் மற்றொரு ரகசியம் இது: ரேச்சல் என்றும் காபி என்றும் அறியப்பட்டிருந்த பதினாறு வயதுப் பெண்ணின் உண்மையான பெயர் கப்ரியேலா என்றும், காகினும் வின்சென்ட்டும் செல்லும் விலைமகளிர் இல்லத்தில் உதவியாளாக வேலை செய்தாள் என்றும் அவளின் பேரன் சொன்னார். அவள் நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். அவள் இளம் பெண்ணாக இருந்தபோது எடுத்த ஒரு ஒளிப்படத்தை, மிக வயது முதிர்ந்த அந்தப் பேரனைச் சந்தித்தபோது நூலாசிரியர் பார்த்திருந்தார். ஆனால், வின்சென்ட்டின் காது தொடர்பான விஷயங்கள் எதுவும் அந்தப் பேரனுக்குத் தெரியவில்லை.

முற்றும் •

கட்டுரையாளர்:

மொழிபெயர்ப்பாளர், ஓவியர், எழுத்தாளர்

முத்தும் பிள்ளை கதை

கொரோனா நோயின் கொடூரம் தீவிரமானபோது கிராமியக் கலைஞர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களில் சிலர் தங்கள் கையில் இருந்த அவசியமில்லாத பயன்படுத்தப்படாத வில்லிசைக் கருவிகள் வில்லிசை ஏடுகள் உட்பட சில பொருட்களை விலைக்குக் கொடுத்தார்கள்.

வில்லிசைக் கலைஞர் தங்கமணி இதைப் பற்றி என்னிடம் சொன்னார். ஏடுகள் சிலவற்றையும் தான் பிரதிகள் சிலவற்றையும் விலைக்கு வாங்கலாம் என்றார். ஏற்கெனவே என்னிடம் வில்லிசை ஏடுகளை வாங்கும்படி திண்டுக்கல் காந்திகிராமப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முத்தையா சொல்லி இருந்தார்.

அதனால் அந்தச்சமயத்தில் ஏடுகளையும் வில்லிசை தான் பிரதிகளையும் வாங்கினேன். அவற்றில் சாலையன் கதை, முத்துப்பிள்ளை கதை, சகுந்தலை கதை, வண்ணார மாடன் கதை, செல்லியம்மன் கதை, அனந்தாயி கதை, ஆந்திர முடையார் கதை, சோமாண்டி கதை, குமாரசாமி நாடார் கதை எனச் சில கதைகள் இருந்தன. இவற்றில் சில என்னிடம் ஏற்கெனவே இருந்தவை.

இந்தக் கதைகளில் சாலையன் கதையைப் படித்துப் பிரதி செய்தேன். அது தொடர்பான செய்திகளைக் கள ஆய்வு செய்து சேகரித்தேன். இக்கதை குறித்துக் காக்கைச் சிறகினிலே மாத இதழில் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அப்போது இதழ் ஆசிரியர் திரு முத்தையா இதுபோன்று வேறு கதைகளையும் எழுதுங்கள் என்றார். நான் முத்துப்பிள்ளை கதையை முழுக்க படித்தேன்; பிரதி செய்தேன்.

எனக்குக் கிடைத்த முத்துப்பிள்ளை கதை தான் பிரதியில் உள்ளது. 200 பக்க சாதாரண அரைத்தாள் நோட்டுப் புத்தகத்தில் இந்தக் கதை எழுதப்பட்டுள்ளது 156 பக்கங்கள். 1426 வரிகள் பிரதி செய்யப்பட்ட ஆண்டு 1929 எனத் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது.

சங்கரலிங்கம் என்பவர் இக்கதையை ஏட்டில் இருந்து பிரதி செய்திருக்கிறார். இந்தக் கதை உத்தேசமாய் 19ஆம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில்

புனையப்பட்டு இருக்கலாம். உலகுடைய பெருமாள் கதை, ஐவர் ராசாக்கள் கதை ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய கதாபாத்திரங்கள் இந்தக் கதையில் வருவதால் இக்கதை வாய்மொழியாகப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே வழங்கப்பட்டிருக்கலாம்.

இந்தக் கதையில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் அரச பரம்பரையுடன் தொடர்புடையவர்களாகக் காட்டப்படுகிறார்கள். குறிப்பாக, பாண்டிய வம்சத்தினர் என்று குறிப்பாய் வருகிறது. திருமணச் சடங்கில் மாப்பிள்ளையின் சகோதரிக்கு இருக்கும் உரிமையை நிலைநாட்டும் நிகழ்வு முத்துப்பிள்ளை கதையின் மையம்.

மதுரையில் பாண்டியர்களின் ஒரு பிரிவின்ர் ஆட்சி செய்து வந்தனர். மதுரைக்குச் சற்றுத் தொலைவில் கூடல் பதியில் பாண்டிய வம்சத்தைச் சார்ந்த பொன்னம் பெருமாள் என்னும் வீரன் இருந்தான். அவனுக்கு வைகைக் கரையில் இருந்த மாலையம்மாவைத் திருமணம் பேசினர்.

மாலையம்மாவும் பாண்டிய வம்சத்தைச் சார்ந்தவள். மாப்பிள்ளை, மணப்பெண் இருவரும் பாண்டியர் குலத்துடன் தொடர்புடையவர்கள் ஆதலால் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

திருமணத்தன்று மாப்பிள்ளையின் சகோதரி முத்துப்பிள்ளை வரவில்லை. அவள் திருமணத்தில் முக்கியச் சடங்கான பேழைப்பெட்டி எடுக்கும் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள வேண்டும். அவளுக்குத்தான் அதில் உரிமை உண்டு. எல்லோரும் அவளைத் தேடினார்கள்.

மாப்பிள்ளையின் தாயார் முத்துப் பிள்ளையின் வீட்டிற்குப் போய் அழைத்தாள். அவள் எனக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வரதட்சணையை, சீர் வரிசையைக் கொடுக்கவில்லை. அதோடு என்னை முறையாகவும் அழைக்கவில்லை. அதனால் வரமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டாள். கல்யாண மாப்பிள்ளை அக்காள் வீட்டிற்குப் போனான். அவளை அழைத்தான் அக்காள் அவனிடமும் அதே பதிலைச் சொன்னாள். மாப்பிள்ளை உனக்குத் தரவேண்டிய சீர்வரிசைகளை முறையாகத் தருகின்றேன். இது சத்தியம். என் பங்குக்குள்ள அசையும் அசையா சொத்துக்களை

உனக்குத் தருகிறேன். நீ உறுதியுடன் வா என்றான்.

தம்பி அமுதபடி அவளுக்கு வாக்குறுதி கொடுத்தான். அவள் உன் பங்கு எனக்கு வேண்டாம். என் பங்கை மட்டும் நீ தந்தால் போதும் என்றாள். அவன் முழு மனதுடன் சம்மதித்தான். அதன் பிறகு முத்துப்பிள்ளை திருமண நிகழ்விலும் சடங்குகளிலும் கலந்து கொண்டாள். பேழைப்பெட்டியை எடுத்தாள். திருமணம் சிறப்பாக நடந்தது இந்தக் கதையில் வரும் பொன்னும் பெருமாள் மாலையம்மாள் போன்ற பெயர்கள் ஐவர் ராசாக்கள் கதையிலும் உலகுடைய பெருமாள் கதையிலும் வருகின்றன. இந்த இரண்டு கதைகளும் பாண்டிய மரபுடன் தொடர்புடைய கதைகள். அந்தக் கதையின் தொடர்ச்சி முத்துப்பிள்ளை கதை என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

முத்துப் பிள்ளையின் வழிபாடு கன்னியாகுமரி மாவட்டம் ராஜாக்கமங்கலம் ஊரைச் சுற்றிய சில கிராமங்களில் உள்ளது. முக்கியமாக அழகன் விளை, முருங்கை விளை, அளத்தங்கரை ஆகிய ஊர்களில் உள்ள முத்தாரம்மன் கோவில்களில் முத்துப் பிள்ளையின் வழிபாடு உள்ளது. உலகுடையார் வழிபாடு இருக்கும் இடங்களில் இவள் துணைத் தெய்வமாக இருக்கிறாள்.

இந்தக் கதைப்பாடலைப் படித்த பின்னர் முருங்கை விளை ஊர் கோவிலுக்குச் சென்றேன். அங்கே உள்ள “முத்தாரம்மன்” கோவிலில் முத்துப்பிள்ளை துணை தெய்வமாக வழிபாடு பெறுகிறாள். இப்போது முத்துப் பிள்ளைக்குக் கல்லில் சிலை வடித்து இருக்கிறார்கள். இரண்டடி உயரமுள்ள இக்கற்சிலையின் கைகளில் ஆயுதங்கள் இல்லை.

இந்த ஊர் முத்தாரம்மன் கோவில் நாடார் சமூகத்திற்கு உரியது. ஊர் மக்கள் அனைவருக்கும் உரிமை உடையது. முத்துப் பிள்ளை வழிபாடும் பொதுவானதாக உள்ளது. முருங்கை விளை ஊர் முத்தாரம்மன் கோவிலின் விழா சித்திரை மாதம் நடக்கிறது. செவ்வாய்க்கிழமை காலையில் ஆரம்பித்து வியாழக்கிழமை நண்பகலில் விழா முடியும். இந்த மூன்று நாள் விழாவில் புதன்கிழமை இரவு அதிகாலையில் முத்துப் பிள்ளைக்கு சிறப்பு வழிபாடு நடக்கிறது.

இந்த வழிபாட்டில். முத்துப் பிள்ளையின் கதையை வில்லுப்பாட்டு நிகழ்வில் பாடுகின்றனர். குறிப்பாக முத்துப்பிள்ளை பேழைப்பெட்டியை எடுக்க மறுப்பது, அவளது தம்பி அவளிடம் திருமணத்திற்கு வருமாறு கேஞ்சிக் கேட்பது, அவள் பதில் சொல்லுவது ஆகிய காட்சிகள் விரிவாகப் பாடப்படும். முத்துப் பிள்ளைக்காக

ஆடுகின்றவரின் அருள் கூடுவதற்கு இந்தப் பகுதி வரத்துப் பகுதி போல் பாடப்படுகிறது.

முத்துப்பிள்ளை என்னும்பெண் தெய்வத்திற்காக ஆடுகின்றவர் பிற மாடன்களுக்கும் ஆடுகின்ற ஆண் சாமியாடிதான். முத்துப் பிள்ளைக்காக ஆடுகின்றவர்தனிப்பட்ட முறையில் ஆடுவதில்லை. ஆனால் முத்துப்பிள்ளைக்குத் தனியான படையல் உண்டு. இந்தப் படையலுக்குத் தனித்தன்மையும் உண்டு.

புதன்கிழமை காலையில் முத்துப்பிள்ளை தெய்வத்திற்குரிய படையலுக்காக நெல்லை அவித்துக் காயப் போடுவார்கள். மாலையிலே கல் உரலில் இட்டுக் குத்தி உடைத்து அரிசி ஆக்குவார்கள். அன்று இரவு முணு மணிக்குப் பொங்க ஆரம்பிப்பர். ஐந்து மணிக்குப் படைப்பர் சாம்பார், வாழைக்காய்ப் பொரியல் போன்றவை இருந்தாலும் வழதலங்காய் அவியல் முக்கியமாக இருந்தாக வேண்டும். வழதலங்காயைப் பெரிய துண்டுகளாக வெட்டி அவியல் வைப்பது படையலின் சிறப்பு. முருங்கை விளை முத்தாரம்மன் கோவிலின் வரலாறு 200 ஆண்டுகள் வரை செல்லுகிறது. முத்துப் பிள்ளையின் வழிபாடும் ஆரம்பக் காலத்தில் இருந்தே தொடர்கிறது என்று கோவிலைச் சார்ந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். இந்தக் கோவிலில் முத்துப் பிள்ளைக்கு ஏன் வழிபாடு வந்தது என்ற காரணத்தை முறைப்படியாகச் சொல்லுவதற்குரிய தகவலாளிகள் கிடைக்கவில்லை.

இந்தக் கோவிலில் சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை முத்துப்பிள்ளை கதையின் ஏடு இருந்தது. அதை அப்படியே படிக்கும் வழக்கமும் உண்டு. கோவில் பலவித மாற்றங்களை அடைந்தபின் ஏடு தொலைந்து விட்டது. கதையை அப்படியே படிக்கும் வழக்கம் இல்லாமல் ஆகிவிட்டது. அதற்குரிய கலைஞர்களும் இப்போது இல்லை.

நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டு மரபுக்கென்று ஒரு பொது நியதி உண்டு. அகால மரணம் அடைந்தவர் சிவனிடம் வரம் பெற்றுத் தெய்வமாவது என்ற கருத்தாக்கம் பொதுவானது. இதற்கு விதிவிலக்கான கதை முத்துப்பிள்ளை கதை. இது போல் இன்னொரு கதை. ஆந்திரமுடையார் திருடர்களிடமிருந்து சொந்த ஊர் மக்களைக் காப்பாற்றியவர். பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து இயற்கையாக இறந்து போனவர்.

முத்துப் பிள்ளை தனக்கென்ற உரிமையை நிலைநாட்டப் போராடியவள். இயல்பாகவே இறந்திருக்கிறாள். இவர் செய்த சாதனை இது ஒன்றுதான். இதற்காக வழிபாடு பெறுகிறார். குடும்பத்தில் தனக்குரிய உரிமையை

நிலைநாட்டுவது என்பது சாதாரண காரியம் அல்ல. அதிலும் ஒரு பெண் தனக்குள்ள உரிமையை நிலைநாட்டுவது அசாதாரணச் செயல். இதைச் செய்து காட்டியவர் முத்துப்பிள்ளை.

உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவர் தன் உரிமையை நிலைநாட்டுவது இன்னும் தேவையான ஒன்று. வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சியில் இந்தச் செய்தி விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. திருமண நிகழ்ச்சியில் பேழைப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு செல்வது என்ற வழக்கம் இப்போதும் நாடார் சமூகத்தில் தொடர்கிறது. இந்த உரிமையை முத்துப்பிள்ளை வலியுறுத்துகிறான். இதை இந்த வில்லுப்பாட்டின் சாராம்சமாகக் கொள்ளலாம்.

திருமணம் சிறப்பாக நடைபெற வேண்டும் என்று முத்துப்பிள்ளை தெய்வத்திடம் வேண்டுவதும் திருமணத்தின் போது உரிமை தொடர்பான சிக்கல்கள் வந்து விடக்கூடாது என்ற வேண்டுகோளை நேர்ச்சையாக விடுப்பதும் ஒரு காலத்தில் நடந்திருக்கிறது.

பின் இணைப்பு

முத்துப்பிள்ளை வில்லுப்பாட்டுக் கதை

வைகைக் கரை நாட்டில் பொன்னுருவி, மாலையம்மை என்னும் இரண்டு பெண்கள் இருந்தார்கள். இவர்கள் பாண்டிய ஜமீன் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் இவர்களில் மூத்தவன் பொன்னுருவி. இவள் செப்புச்சிலை போன்ற அழகி இவளுக்கு மணப்பருவம் வந்துவிட்டது என்று உறவினர்கள் சாடை மாதையாகச் சொல்ல ஆரம்பித்ததும் பெற்றோர்கள் மாப்பிள்ளையைத் தேடினர். பொன்னுருவிக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளை கூடல் பகுதியில் இருக்கின்றான். அவனும் பாண்டிய வம்சத்து ஜமீன் என்று கேள்விப்பட்டனர். வைகைக் கரை ஆட்கள் கூடல் பகுதிக்குச் சென்றனர். பொன்னுருவிக்குத் தகுந்த மாப்பிள்ளை பொன்னும் பெருமானே என்று முடிவு செய்தனர். மாப்பிள்ளைக்கு முழுச் சம்மதம்.

திருமண நாளை நிச்சயிக்க ஜோதிடனை அழைத்தனர். அவன் வீட்டு முற்றத்தில் மணல் பரப்பி மாங்கலிய புரட்சம் வைத்துப் பார்த்தான். பிள்ளையாரை நிறுத்தி வழிபடச் சொன்னான். மணமக்கள் இருவருக்கும் பத்துப் பொருத்தங்கள் உள்ளன. உடனே ஓட்டனை அனுப்பி செய்தியைச் சொல்லுங்கள் என்றான்.

கூடலில் திருமண ஏற்பாடுகள் தட்புடலாய் நடந்தன. திருமணப் பந்தல் கட்ட மாந்தையரை (பந்தல் கட்டும் தொழிலாளி) அழைக்க ஓட்டனை

அனுப்பினர். அவன் மஞ்சள் தோட்டம், இஞ்சி விளை, மருதோன்றி என்னும் கிராமங்களில் இருந்து மாந்தையர்களை அழைத்து வந்தான். அவர்களும் முறைப்படி பந்தல்கால் நாட்டினர். பந்தல் வேலையை விரைவில் முடிக்கும்படி கூறினார் ஒரு உறவினர்.

மாந்தையர்கள் காட்டுக்குச் சென்று பல வகையான மரங்களை வெட்டிக் கொண்டு வந்தனர். திருமணப் பந்தல் மணமேடை வேலை நடந்தது. இதைப் பார்க்க ஊர் மக்கள் கூடினார்கள். வகை வகையாய்ச் சித்திரங்களையும் பதுமைகளையும் மணமேடையில் பொருத்தி வைத்தனர்.

திருமண நாளும். வந்தது மாப்பிள்ளை பொன்னும் பெருமானையும் மணப்பெண் பொன்னுருவி மாலையையும் ஒப்பனை செய்வதற்கு ஆட்கள் வந்தனர். மாப்பிள்ளையைச் சிகைக்காய் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டினர். மணப் பொருள்களைத் தடவினர். சரிகை வேட்டி கட்டினர். அவன் உடம்பில் புனுகைப் பூசினர்.

திருமணச் சடங்குகள் ஆரம்பமாயின. முதலில் மாமன் சடங்கு நடந்தது. பொன்னும் பெருமாளின் அம்மா தன் சகோதரர்களுக்கு (மாப்பிள்ளையின் தாய் மாமன்கள்) முறைப்படியான சீர் கொடுத்தாள். அவர்களுக்குரிய சடங்குகள் நடந்தன மாப்பிள்ளைச் சடங்குகளும் முடிந்தன.

மாப்பிள்ளையின் சகோதரி முத்துப்பிள்ளை பேழைப் பெட்டி எடுக்க வேண்டும். அந்தச் சடங்கு மட்டுமே பாக்கி ஆனால் அவனைக் காணவில்லை. அவள் வந்து விட்டாள் என்று எல்லோரும் நினைத்தார்கள். ஆனால் சடங்குகள் ஆரம்பமானபோது அவள் இல்லை என்று தெரிந்தது. அவளைத் தேடினார்கள். அவள் இல்லாமல் திருமணச் சடங்கை நடத்த முடியாது. மாப்பிள்ளை தன் அம்மாவிடம், “உடனே போய் அக்காவை அழைத்து வா” என்றான்.

தாயார் மகள் வீட்டுக்கு போனாள். “மகளே உன் தம்பிக்குத் திருமணம் என்பதை மறந்து விட்டாயா? பேழைப்பெட்டி தூக்கும் சடங்கை நீயல்லவா செய்ய வேண்டும்? வராமல் இருந்து விட்டாயே... வா மகளே வா” என்றான்.

மகள் அம்மாவின் கையைப் பிடித்தாள். “இப்போதுதான் என் அருமை தெரிந்ததா. என்னை என் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு அனுப்பும் போது வெறும் கையுடன் அல்லவா அனுப்பினீர்கள்? சீர்வரிசை தராத உங்கள் வீட்டுக்கு வந்து பேழைப் பெட்டியை எடுக்க வேண்டுமா? நான் வரமாட்டேன்” என்றான். தாயார் கெஞ்சிப்

பார்த்தாள். மகள் அசையவில்லை.

மாப்பிள்ளையின் அம்மா திருமண வீட்டிற்குச் சென்றாள். மணமகன் ஓடி வந்தான். அம்மாவைப் பார்த்தான். அம்மாவோ அழுது கொண்டே நின்றாள். “அக்கா வரமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டாள். அவள் இல்லாமல் இந்தக் கல்யாணம் நடக்காது. நீ எப்படியாவது சமாதானப்படுத்தி, கெஞ்சிக் கூத்தாடி அக்காவை அழைத்து வா” என்றாள்.

மாப்பிள்ளை ஒப்பனைக் கோலத்துடன் அக்கா வீட்டுக்குப் போனான். உடன் பிறந்தானைக் கண்டான். “என் உடன்பிறப்பே... அக்காவே... ஏன் வரமாட்டேன் என்று சொன்னாய்? என் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தை உனக்குப் பார்க்க வேண்டாமா? வாய் திறந்து பேச... உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று அழுது கொண்டே பேசினான்.

முத்துப்பிள்ளை ஒரு மூச்சு அழுது தீர்த்தாள். அழுகை அடங்கிய பின் மெதுவாகப் பேசினாள், “சகோதரனே என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கும்போது எனக்குத் தரவேண்டிய சீர்வரிசையைத் தந்தாயா? எதுவும் தரவில்லையே... வெறும் கையோடு அல்லவா அனுப்பி வைத்தீர்கள்?”

“எனக்குத் தருவதாக வாக்களித்த பொருட்களைக் கூடத் தரவில்லையே... இதற்குமேல் நான் பேழைப்பெட்டி எடுத்துச் சடங்கைச் செய்ய வேண்டுமா? உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் இரக்கம் இல்லையா” என்று கேட்டாள்.

முத்துப்பிள்ளை மீண்டும் அழுதாள். சகோதரனுக்குத் தாங்க முடியவில்லை. அவன் கண்ணீரைத்துடைத்தான். “சகோதரியே இதுதானா பிரச்சனை... அம்மையும் அப்பாவும் உனக்கு வாக்குக் கொடுத்தது எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்தால் அப்போதே சீர்வரிசை செய்திருப்பேன். அந்தப் பழைய பேச்சை விட்டு விடு. நீவிரும்பியதெல்லாம்தருகிறேன். நீகட்டளையிடும் வேலையைச் செய்வதற்கு அடிமையைப் போல் காத்திருக்கிறேன். உன் வீட்டு வேலையைச் செய்வதற்கு ஒரு அடிமையை அனுப்புகிறேன். வேறு என்ன செய்ய வேண்டும்... கேள். தருகிறேன். ஆனால் தாலி கட்டுச் சடங்குக்கு மட்டும் வரமாட்டேன் என்று மறுத்து விடாதே” என்று கெஞ்சிக் கேட்டான்.

முத்துப் பிள்ளையின் முகம் மலர்ந்தது. விலை உயர்ந்த ஆடையை உடுத்தாள். ஒப்பனை செய்து கொண்டாள். “தம்பி வருகிறேன்” என்றாள். பல்லக்கில் ஏறி திருமண வீட்டுக்குச் சென்றாள். தான் செய்ய வேண்டிய சடங்கைச் செய்தாள். உரிமையை நிலை நாட்டினாள். திருமணம் இனிதே நடந்தது.

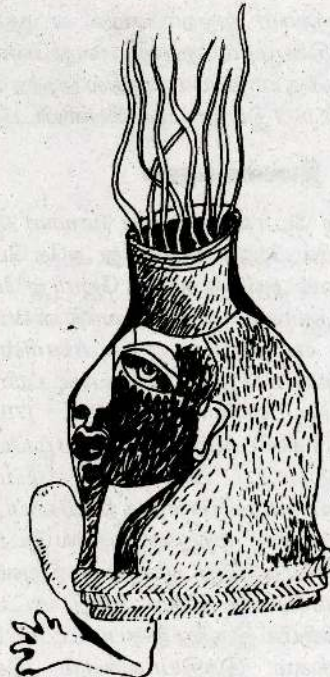
கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர்

கவிதை | ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்

இணை கோடுகள்

சிதைந்த கூட்டின் சிதிலப் பறவையாய்
என்றோ விதைத்ததின்
விழுதுப் பிடிப்பில்
தன்னுயிர் பற்றி
சந்தடிமிக்க நகரத்தின்
ஒரு கூரையின் கீழ் நீ.

என்னவனின் பெயர் உன் நெஞ்சிலும்
உன்னவனின் பெயர் என் நெஞ்சிலும்
என்றோ மறுத்து மறந்து போன
மிச்ச சொச்சங்களை
சங்கடமின்றி நீட்டிய காலில்
அசை போட
குற்றம் சுமத்தாத மனசுகளின்
வேட்டைகள் தணியும்.
வீதிகள் தாண்டி
வண்டியில் ஏற்றி
மெலிதான புன்னகையில் கையசைக்க
காற்றாய்க் கரையும்
கனத்த சுமைகள்!

ஏப்ரல் 2024

மகாவம்சத்துக்கு ஊடாக இலங்கையின் வரலாற்றினை மீள் கண்டுபிடிப்பு செய்த ஜோர்ஜ் டேர்னர்

1985

ஏப்ரல் 13 அன்று, அன்றைய பிரித்தானிய பிரதமர் திருமதி மார்கரெட் தாட்சர் விக்டோரியா அணையைத் திறப்பதற்காக இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தபோது, இலங்கை பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரையில்,

"ஒரு பண்டைய நாகரிகத்தின் எச்சங்கள் உங்கள் தீவின் பல பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, உங்கள் நீர்ப்பாசன அமைப்பு அளவிலும் நுட்பத்திலும் ஐரோப்பாவில் இருந்தவற்றை விட அதிகமாகவே இருந்திருக்கிறது. மகாவம்சம் என்னும் அந்த மாபெரும் வரலாறு உங்கள் தீவின் வளர்ச்சியின் கதையை எங்களுக்குத் தந்திருக்கிறது."

ஜோர்ஜ் டேர்னர் என்ற அரசு ஊழியரின் அயராது முயற்சிகள் இல்லாவிட்டால், மகாவம்சமும் அதில் அடங்கியுள்ள வரலாறும் பழங்கால அழிவெச்சத்தில் இருந்து மறைந்திருக்கும்.

கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சத்தின் முதல் தொகுதியானது வெளிநாட்டு பெற்றோருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த ஜோர்ஜ் டேர்னரால் 1879 இல் நாட்டில் வெளியிடப்பட்டது.

தந்தையின் இலங்கை வருகை

ஜோர்ஜ் டேர்னர் (George Turnour) 1799 இல் இலங்கையில் பிறந்தார். இவரது அதே பெயரைக் கொண்டவர் அவரது தந்தை ஜோர்ஜ் டேர்னர். அவர் பிரித்தானிய அரசியல்வாதி வின்டர்டன் கோமகன் எட்வர்ட் கார்த்-டர்னரின் மகன் ஆவார். அவர் 1789 இல் 73 வது படைப்பிரிவுடன் இலங்கைக்கு வந்தார். மேலும் 1795 இல் ஒல்லாந்தர்களிடமிருந்து யாழ்ப்பாணம் கைப்பற்றப்பட்ட பின்னர், யாழ்ப்பாணக் கோட்டையின் உதவியாளராக நியமிக்கப்பட்டார். 1799 இல், மன்னார் முத்துக்குளிப்பில் இடம்பெற்ற முறைகேடுகள் குறித்து ஆளுநரால் நிறுவப்பட்ட விசாரணைகளைத் தொடர்ந்து, கட்டளைத் தளபதி பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்டார். பின்னர் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே

வணிகத்தில் ஈடுபட்டார். அதில் அவர் வெற்றியடைய முடியாமல், மீண்டும் 1807 இல் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினார். வன்னியில் வருவாய் முகவராகப் பணியாற்றினார், பின்னர் 1813 இல் யாழ்ப்பாண உதவி ஆட்சியர், குற்றவியல் நீதவான் போன்ற பதவிகளில் நியமிக்கப்பட்டார். ஜோர்ஜ் டேர்னர் (தந்தை) 1813 ஏப்ரல் 10 இல் தனது 45 வயதில் இறந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணம் டச்சு தேவாலயத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார். Lapidarium Zeylanicum 1877 என்கிற ஒரு முக்கிய மகத்தான நூல் நாட்டின் கல்லறைகளின் படங்களையும், ஆங்கிலேய காலனித்துவ காலத்தில் மரணித்தவர்கள் பற்றிய பல பதிவுகளையும் கொண்டிருக்கிற முக்கிய நூல்களில் ஒன்றெனலாம். அதில் டேர்னரின் முன்னைய சந்ததி குறித்த தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

அவர் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையின் துணைத் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்ட காலபகுதியில் தான் 1799 மார்ச் 11 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் அவருக்கு மகனாக ஜோர்ஜ் டேர்னர் பிறந்தார். பின்னர் அவர் கற்கைக்காக 1811 இல் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் தனது 18வது வயதில் நாடு திரும்பியதும் 1820 இல் இலங்கையின் சிவில் சேவைக்கு நியமிக்கப்பட்டார்.

ஆங்கிலேயர் 1815 ஆம் ஆண்டு கண்டியைக் கைப்பற்றியதோடு இலங்கை முழுவதும் தமது

கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தார்கள். தமது பரிபாலன நிர்வாக நடவடிக்கைகளை நிறுவும் நோக்கில் அரசாங்க அதிபர்கள் என்கிற பதவியை ஏற்படுத்தினார். 1825 ஆம் ஆண்டு ஆம் ஆண்டு கண்டி அரச மாளிகையை கச்சேரியாக ஆக்கிக்கொண்டார்கள். அதன் முதலாவது அரசாங்க அதிபராக நியமிக்கப்பட்டவர் ஜோர்ஜ் டேர்னர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கண்டியின் நிர்வாகப் பொறுப்புக்கு நியமிக்கப்பட்ட மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினராக டேர்னர் நியமிக்கப்பட்டார். பின்னர், 1827 இல் டேர்னர் சப்ரகமுவவின் அரசாங்க அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். அங்கு அவர் பாலி மற்றும் சிங்கள மொழிகளை முழு வீச்சுடன் கற்றுக்கொண்டார். சிங்கள மொழி பரிட்சயம் இருந்த டேர்னர் சபிரகமுவா பிரதேசத்தின் அரசாங்க அதிபராக பணியாற்றிய காலத்தில் இரத்தினபுர கச்சேரியில் மாகாவம்சம் பற்றிய விவரங்களை அவர் அறிந்து கொண்டார்.

கல்லே என்கிற ஒரு பௌத்தத் துறவி மகாவம்சம் பற்றி தான் அறிந்த சில இரகசியங்களை பகிர்வதற்கு உரிய சரியான நபர் டேர்னர் என்று நம்பினார். மகாவம்சத்தின் உரைநடை விளக்கவுரை உள்ளடங்கிய ஓலைச் சுவடிகள் அழிந்துபோகவில்லை அது இன்றும் இருக்கிறது என்று டேர்னரிடம் விளக்கினார். அதுவரை மகாவம்சம் என்பது ஐதீகமாகவே பேசப்பட்டு வந்த நிலையில் இந்தக் தகவல் டேர்னருக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது.

மகாவம்சத்தின் சுவடிகள் நெடுங்காலமாகக் கண்டெடுக்கப்படாமல் இருந்தன. ஆனால் இதன் மேலதிக பிரதிகள் வேறு சில விகாரைகளில் கிடைக்கக்கூடும் என்று அவர்கள் இருவரும் நம்பினார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து மிகப் புராதன விகாரைகளில் அவர்கள் இதனை தேடித் திரிந்தார்கள்.

அப்படியொரு வரலாற்றுக் காவியத்தை அறிந்திருந்த போதும் சிங்களவர்கள் கையில் அதுவரை கிடைக்கவில்லை. அந்த மகாவம்சத்தின் சுவடிகள் ஒரு ஆங்கிலேயனால் கண்டுபிடிக்கபடாவிட்டால் அதன் பின்னரான இன வெறுப்புக்கு அடிகோலிய பல ஐதீகங்கள் சிங்களவர்கள் மத்தியில் நிறுவப்படாமல் போயிருக்கும்.

இரத்தினபுரியில் அரசாங்க அதிபராக நியமிக்கப்பட்ட போது அவர் சப்ரகமுவவின் தலைமை பௌத்த துறவியுடன் அறிமுகமானார்.

அவரின் ஊடாக பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டு அம்பாந்தோட்டை - முல்கிரிகல என்கிற மலையில் அமைந்துள்ள விகாரையில் இருந்து அங்கு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த காவம்சத்திற்கான விளக்கவுரை உள்ளடங்கிய (உதா என்று பாலியிலும், சிங்களத்திலும் அழைப்பார்கள்) மேலதிக ஓலைச் சுவடிகளைக் கண்டு பிடித்தார். 200 அடிகள் உயரமான குன்றின் மேலுள்ள இந்த விகாரை ஒரு "குட்டி சிகிரிய" என்று அழைக்கப்படுகிறது. மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முல்கிரிகல விகாரை இங்கு தான் அமைத்துள்ளது. டேர்னர் சுவடிகளைக் கண்டெடுத்த அந்தப் பகுதி இன்றும் காணமுடியும்.

இதன் போது அவர்களுக்கு மிக முக்கியமான பண்டைய இன்னொரு இலக்கியமான வம்சத்தப்பகாசினி என்கின்ற மகாவம்சத்தின் பொருள் விளக்கம் தரக்கூடிய ஓலைச்சுவடிகள் கிடைத்தன அவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் கண்டி அஸ்கிரிய விகாரையைச் சேர்ந்த பண்டித பௌத்த துறவிகளின் உதவியுடன் (மகாவம்சம் பாகம் 3 யகிரல பஞ்ஞானந்தபிதான தேரர். 2005 - பக்கங்கள் xxxviii - xxxix) அதில் உள்ளவற்றை மொழிபெயர்த்தார். 38 அத்தியாயங்கள் வரை இவ்வாறு ஆங்கிலத்துக்கு அவர் மொழிபெயர்த்தார் அந்த மொழிபெயர்ப்பு நூல் 1836 ஆம் ஆண்டு வெளியானது. முதன்முதலில் பண்டைய இலங்கையின் வரலாற்றுப் பதிவைக் அதிசயித்தது அந்தப் பிரதியைக் கண்டதன் பின்னர் தான்.

அக்காலத்தில் பாலி மொழி அகராதிகள் இல்லாததால், டேர்னர் பாலி மொழியைப் படித்து, சில பௌத்த மதகுருக்களுடன் சேர்ந்து அந்நூலை மொழிபெயர்த்து, பல ஆண்டுகள் உழைத்து, மகாவம்சத்தின் முதல் முப்பத்தெட்டு அத்தியாயங்களை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டார்.

இது ஒரு வரலாற்றை புரட்டிப்போட்ட நிகழ்வு. மகாவம்சம் என்பது பொதுவாக இலங்கை மன்னர்களின் அரச வம்சத் தொடர்ச்சி ஆவணப்படுத்தப்பட்ட வரலாறு எனலாம். இன்னொரு வகையில் கூறப்போனால் சிங்கள பௌத்தத்தின் வரலாறு ஆகும். இந்த வரலாற்றுப் படைப்பு பாலி மொழியில் மகாநாம தேரரால் எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. கிமு 543 இல் விஜயனின் வருகையிலிருந்து மகாசேனன் மன்னனின் (கிமு 6 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கிபி 4 ஆம் நூற்றாண்டு வரை) காலம் வரையான இலங்கை தேசம் உருவான கதையையும் மக்களின் வாழ்நிலை, பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சி என்பவற்றை விபரிக்கின்ற இலக்கியமாகும்.

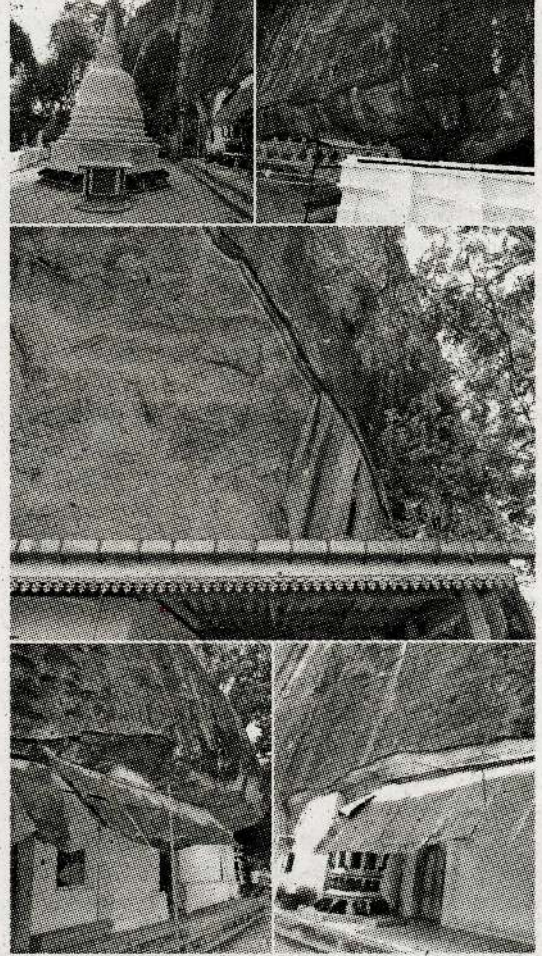
முல்கிரிகல ஆலய நுழைவாயில்

மகாவம்சம் வெளியிடப்படுவதற்கு முன்பு தெற்காசியாவின் பெரும்பகுதியில் வரலாற்று ஆதாரங்கள் அரிதாகவே இருந்தன. மகாவம்ச வெளியீட்டின் விளைவாக, இலங்கைத் தீவு மட்டுமன்றி அதன் அண்டையப் பகுதிகளின் வரலாறு பற்றி; குறிப்பாக இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதி பற்றி அதிகமாக அறியகிடைத்தது. ஆரம்பகால பௌத்தம், அசோகப் பேரரசு மற்றும் தென்னிந்தியத் தமிழ் இராச்சியங்களுடன் தொடர்புடைய தொல்பொருள் இடங்கள் மற்றும் கல்வெட்டுகளை அடையாளம் காணவும் உறுதிப்படுத்தவும் மகாவம்சத்தின் உள்ளடக்கங்கள் பிற்காலத்தில் உதவின.

மகாவம்சத்தின் முதல் 38 அத்தியாயங்கள் 1837ல் டேர்னரால் வெளியிடப்பட்டது. இது தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இனவரைவியல் ஆய்வுகளுக்கு ஒரு முன்னோடியாக அமைந்தது. ஒரு தசாப்தத்திற்கும் மேலாக இலங்கையில் பணியாற்றிய மேஜர் ஜொனாதன் ஃபோர்ப்ஸ் (78 வது படைப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்) 1840 இல் இலங்கையில் பதினொரு ஆண்டுகள் (Eleven Years in Ceylon) என்கிற இரண்டு தொகுதிகளைக் கொண்ட தனது நினைவுக் குறிப்பு நூலை வெளியிட்டார். அதில், "டேர்னர் சிங்களவர்களின் வரலாற்றை ஒழுங்கமைத்து சுருக்கி துல்லியமாக பதிவு செய்தமைக்கு பாராட்டை தெரிவிக்க எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது" என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். மகாவம்சம் இல்லையென்றால் இந்தியாவினதும் இலங்கையினதும் புராதன வரலாற்றின் பெரும்பகுதி கிடைத்திருக்காது.

அவர் இலங்கையின் சிவில் அதிகாரியாக பல இடங்களிலும் பணியாற்றிய காலத்தில் தனது வரலாற்றுத் தேடலில் இருந்த பணிகளை தவிர்த்ததில்லை. 1822 இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆட்சியராக நியமிக்கப்பட்டார். 1825 இல் சப்ரகமுவா மாகாண அரசு செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். 1828 இல் கண்டியில் இறைவரி ஆணையராக நியமனம் பெற்றார். 1833 இல் மத்திய மாகாணத்தின் முதலாவது அரசு முகவராக நியமனம் பெற்றார். 1841 இல், கொழும்பில் குடியேற்றச் செயலாளரின் உதவியாளராகவும், பின்னர் பொருளாளராகவும் நியமிக்கப்பட்டார்.

கண்டியில் அவர் ஆணையாளர்களில் ஒருவராக பணியாற்றிய காலத்தில் அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்புத் தொடர்பான

அறிக்கையொன்றை சமர்ப்பிக்கும் கடமையில் அந்த ஆணைக்குழு ஈடுபட்டிருந்தது. அவர் வெளியிட்ட அறிக்கையில் அங்கிருந்த அடிமைமுறை காட்டுமிராண்டித்தனத்திலிருந்து கண்டி மாகாணம் சமீபத்திலேயே வெளிவந்தது என்றும் அடிமைத்தனம் அங்கே இனி சாத்தியமில்லை என்றும் தெளிவான அறிக்கையை விடுத்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. மேலும் அவர் வன்னி, முலைத்தீவு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மாவட்டங்களில் அடிமை இல்லை குறித்து ஆற்றிய பாத்திரம் பற்றி நீராவிக்கிரசிக்கவின் அடிமைகள் பற்றிய ஆய்வு நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

அவர் சுகவீனம் காரணமாக அரசுப் பணியில் இருந்து இளைப்பாறி, 1841 செப்டம்பர் 21 இல் இலங்கையில் இருந்து பம்பாய் சென்று அங்கிருந்து இங்கிலாந்து திரும்பினார். 1843 ஏப்ரல் 10 இல் இவர் இத்தாலியில் நேப்பிள்கு நகரில் தனது 44-வது வயதில் காலமானார்.

கிறிஸ்டோபர் பிரிட்டோ, பிரான்சிஸ் பெவன், சேர் பொன்பலம் அருணாசலம், சேர் தோமஸ் டி சம்பாயோ, சேர் மார்க்கஸ் பெர்னாண்டோ, அவரது சகோதரர் சி.எம்.பெர்னாண்டோ, கலாநிதி சி.ஏ.ஹேவாவிதாரண, எச்.வி.பெரேரா, வி.எம்.பெர்னாண்டோ, ஏ.இ.கெனமன், ஏ.இ.கிறிஸ்தோபெல்ஸ், பி.டபிள்யூ.பாவா, ஈ. டபிள்யூ.ஜயவர்தன, காமினி இரியகொல்ல, கே.எஸ்.கங்காதரன் இன்னும் பலர் உள்ளடங்குகின்றனர்.

டேர்னர் புலமைப்பரிசிலுக்கு தகுதி பெற்று அதனை தொடர்ந்து அனுபவித்த நான்கு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பத்தை உதாரணத்துக்கு இங்கே குறிப்பிடவேண்டும். சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலத்தில் தொடங்கி அவரது மகன் சேர் அருணாசலம் மகாதேவன், பின்னர் அவரது மகன் பாலகுமாரன் (பாகு) மகாதேவன், பின்னர் அவரது மகன் குமார் மகாதேவன், சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலத்தின் மாமனாரான ஆசியாவின் முதலாவது பாரிஸ்ட்ராக அறியப்படுகிற சேர் முத்து குமாரசுவாமி (ஆனந்த குமாரசுவாமியின் தந்தை) போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

டேர்னருக்குப் பின்னர் எட்வர்ட் உபம் (1833), ஹெர்மன் ஓல்டன்பேர்க் (1879), ஹிக்கடுவ சுமங்கல தேரர், பட்டுவந்துடாவே (1883), எல்.சி. விஜேசிங்க (1889), ஆர்.எஸ்.கொப்பல்ஸ்டன் (1892), எட்மண்ட் ஹார்டி (1902), ரீஸ் டேவிட்ஸ் (1902), வில்ஹெல்ம் கெய்கர் (1906), ஹரி நோர்மன் (1908), எம்.எச். போடே (1912) போன்றோர் மகாவம்ச மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்கள் மகாவம்சம் பற்றிய மேலும் விரிவான ஆய்வுகளை செய்து மேலும் பல உண்மைகளை வெளிகொணர்ந்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் இதற்கெல்லாம் மூலாதாரமாக அமைந்தது டேர்னரின் கண்டுபிடிப்பு.

டேர்னர் மகாவம்சத்தொடு நிற்கவில்லை, இலங்கையின் வரலாற்றை மீள்கண்டுபிடிப்பு செய்ததில் கிடைத்த அற்புதமான அனுபவங்களின் விளைவாக அவர் இலங்கையின் வரலாற்று தொல்லியல் விடயங்களில் மேலும் ஆர்வம் கொண்டார். அதன் விளைவாக ஜேம்ஸ் பிரின்ஸ்செப், காப்டன் எட்வர்ட் சிமித் ஆகியோருடன் சேர்ந்து அசோகரின் தூண்களின் கல்வெட்டுகள் பற்றிய விபரங்களை வெளிக்கொணர்ந்தார். அவர் எழுதிய பின்வரும் மூன்று நூல்கள் அவரின் புலமைக்கு சான்றாக உள்ளன.

An Epitome The History Of Ceylon, Compiled From Native Annals : The First Twenty Chapters The Mahawanso: 1836

The Mahawanso in Roman Characters with the Translation Subjoined, and an Introductory Essay on Pali Buddhistical Literature. Cotto, 1837.

Eleven Years in Ceylon - 1840

புத்தர் இந்தியாவில் பிறக்கவில்லை என்றும் இலங்கையிலேயே பிறந்தவர் என்றும் மிகப் பிரபல நம்பிக்கையொன்று சிங்கள சமூகத்தில் உள்ளது. இதைப் பற்றி சாதாரணர்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல பல புலமையாளர்கள் மத்தியிலும் நம்பிக்கைகளும், உரையாடல்களும் உள்ளன. பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள், நூல்கள் கூட உள்ளன என்றால் பாருங்கள். இவர்களைப் பொறுத்தளவில் ஜோர்ஜ் டேர்னர், மெக்ஸ் முல்லர், ஹார்டி அல்விஸ் போன்றோர் தான் புத்தரை இந்தியாவுக்கு கொண்டு போய் சேர்த்த கிறுக்கர்கள் என்று கடுமையாக தாக்கி வருவதைக் காணலாம். ஸ்கின் தனது Adam's Peak நூலில் “புத்தர் ஒரு சிங்களவர் என்றே கோரி வருகிறார்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். புத்தர் எங்கள் நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்று மார்கோ போலோவுக்கு இலங்கையர்கள் அப்போது கூறினார்களாம். புத்தர் இலங்கையரே என்கிற ஐதீகத்தைக் கொண்டவர்கள் ஜோர்ஜ் டேர்னரை கடுமையாக சாடுவதைத் தவிர்ப்பதில்லை.

மகாவம்சம் என்றதும் நம்மில் பல்லர் இன்றும் மகாநாம தேரர் எழுதிய மகாவம்சத்தை மட்டுமே அறிந்து வைத்திருக்கின்றோம். கி.மு 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி 3ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான கிட்டத்தட்ட 900ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் நிகழ்ந்த நிகழ்வின் தொகுப்பாக கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டில் மகாநாம தேரர் மகாவம்சத்தை எழுதியிருக்கிறார். அதாவது கிட்டத்தட்ட மகாநாம தேரர் அவருக்கு முந்திய 1100 ஆண்டுகால வரலாற்றை எழுதியிருக்கிறார் என்கிற முடிவுக்கு வரலாம். அதுவரை வழிவழியாக எழுதப்பட்டு வந்த பல்வேறு ஓலைச்சுவடிகளையும், வாய்மொழிக் கதைகளையும் கொண்டே அவர் மகாவம்சத்தைப் புனைந்தார் எனலாம்.

மகாவம்சம் அத்தொடு முடிவடையவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் மகாவம்சம் இன்றும் எழுதப்படுகிறது. மகாவம்ச வரலாற்று நூலானது 2600 வருட காலப் பதிவுகளைக் கொண்டது. உலகில் ஒரு அரசே பொறுப்பேற்று இவ்வாறு நீண்ட கால வரலாற்றை உத்தியோகபூர்வமாக பதிவு செய்து வருகிற ஒரே நாடாக இலங்கையைக் குறிப்பிடலாம்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

பிராமணர்களும் பெரியம்மையும்

ஜென்னருக்கு முன் இந்தியாவில்
அம்மைக்குத் தடுப்பூசி

பெரியம்மை நோய்க்குத் தடுப்பு முறையாகத் தடுப்பு ஊசி (Inoculation) இங்கிலாந்தில் 1715இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இந்தியாவில் ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவிற்கு வருவதற்கு முன்னரே நோய்த் தடுப்பு ஊசி குத்தப்பட்டது. இந்நோயுடன் வட இந்தியாவில் சீதலா (Sitala) என்ற பெண் தெய்வத்துடனும் தென் இந்தியாவில் மாரியம்மா என்ற பெண் தெய்வத்துடனும் இணைத்துப் பேசப்பட்டது. இந்நாட்டார் தெய்வங்களே இந்நோயிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றும் என்றும் மற்றும் நோய் உண்டாவதற்குக் காரணமாகவும் உள்ளது என்றும் நம்பினர்.

தடுப்பு ஊசி போடுபவர் யார்?

பெரியம்மைக்கான தடுப்பு ஊசி (அம்மைக் கொப்பளத்தின் திரவத்துடன் போடும் ஊசி) டிக்காட்ர் (Tikatar) என்ற ஒருவரை பிராமண வகுப்பினர். கிழக்கு இந்தியாவில் வசந்த காலத்தில் ஆண்டுக்கொருமுறை (பிப்ரவரி, மே) கூட்டாகப் பல நகரங்களுக்கும், கிராமங்களுக்கும் சென்று அவ்விடத்திலுள்ள குழந்தைகளுக்கு ஊசி போடுவர். இவர்கள் தங்களுக்கென பழக்கப்பட்ட சில ஊர்களுக்கு ஆண்டுக்கொருமுறை வழக்கமாகப் போய் வந்து தடுப்பூசி போட்டுப் பணம் பெறுவது வழக்கம். மாறாக, உள்நாட்டு வைத்தியர்கள் இரத்தத்தையும், சீழையும் தொட அருவருத்து இத்தொழிலை நாடுவதே இல்லை.

இதற்கு மாறாக மதராஸ் ராஜதானி என்ற தென் இந்தியாவில் தடுப்பூசி போடும் தொழிலை யாரும் மேற்கொள்ளவில்லை. இந்நோய்க்கு ஆயுர்வேதத்தில் எந்த மருந்தும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால், மருத்துவமாக குளிப்பான உணவு, மலக்குடல் கழுவுதல், உணவில் மீன் போன்றவற்றைத் தவிர்த்தல் ஆகியவைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன.

அம்மை நோய் கண்டபின் உள்ளூர் வைத்தியர்களும் பூசாரிகளும் இந்நோய் தொற்று நோய் என்பதால் மருத்துவம் புரியாது நோயைப் பற்றி அறியாத ஏழை மலகார்ஸ் (தோட்ட வேலை

செய்பவர்) என்ற அம்மை ஊசி போடுபவரிடம் இந்த நோயாளிகளைக் கவனித்துக்கொள்ளச் சொல்லி, புத்திசாலித்தனமாக நோயாளியைக் கைவிட்டுவிடுவர்.

இதுபோல பிராமணர்கள் தடுப்பூசி போட்டு அதில் கொப்புளம் வரும்பொழுது அவ்வூரைவிட்டே மறைந்துவிடுவர். அதன்பின் மலகார்ஸ்களே ஊசி போடப்பட்டவருக்கு வைத்தியராக, செவிலியராக, பூசாரியாக, கோபங்கொண்ட சீதலா தெய்வத்தை அமைதிப்படுத்துபவராகச் செயல்படுவார்கள். ஆக, ஊசி குத்தும் பிராமணர்கள் ஊசி போட்ட பிறகு ஏற்படும் பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளாமல் தூரத்திலிருந்தே தன் தொழிலை மேற்கொண்டனர்.

ஜென்னரும் அம்மை குத்துதலும்:

பெரிய அம்மைக்கும் தடுப்பு முறையாக, ஜென்னரின் அம்மை குத்துதல் 1802 இந்தியாவில் பிரிட்டிஷாரால் லார்ட் கிளைவ் ஆதரவுடன் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன்படி டாக்டர் வில்லியம் ரசல் அம்மை குத்துவதற்கான கண்காணிப்பாளராக அவ்வாண்டே நியமிக்கப்பட்டு அம்மை குத்த விருப்பம் கொண்ட இந்து, இஸ்லாமிய டாக்டர்களை அறிந்து அவர்கள் மூலம் குழந்தைகளுக்கு அம்மை குத்த முயன்றார். இவருடைய செயலால் கல்கத்தா மற்றும் அதனைச் சுற்றியுள்ள நகரங்களில் இருந்த ஐரோப்பியக் குழந்தைகள் பயன் அடைந்தனர்.

டாக்டர் ரசலுக்குப் பிறகு, டாக்டர் ஜேஸ்ஹீரஸ் பிரட் என்பவர் 1803இல் பொறுப்பேற்றவுடன் பல இடங்களில் பெருமளவில் குழந்தைகளுக்கு அம்மை குத்தப்பட்டது. பிறகு இவர் இதை இன்னும் வேகப்படுத்த அம்மைக்குத் தடுப்பு ஊசி போட்டுக்கொண்டிருக்கும் பிராமணர்களை அம்மை குத்தும் அலுவலராகக் அவர்களுக்கு ஓய்வூதியமும் கொடுக்க வேண்டும் என்று கோரினார். இதில் இவர் சிறிதளவே வெற்றிகண்டார். இதற்காக அவர் எடுத்த நடவடிக்கை 1805 அம்மை ஊசி போடும் சுதேசி பிராமணர்களுக்கு ஓய்வூதியம் வழங்கி கல்கத்தா மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் தடுப்பூசி அவர்களால் போடக்கூடாது என்று கேட்டுக்

கொள்ளப்பட்டது. ஜென்னர் கண்டுபிடிப்பை அவர்கள் நம்பும்பொருட்டு அவர்கள் முன்னிலையில் பசுவிடமிருந்து பெறப்பட்ட அம்மைப்பால் மக்களுக்குக் குத்திக் காண்பிக்கப்பட்டது. இதன்பிறகு 26 பிராமணர்கள் இதனால் எந்தக் கேடும் இல்லை என்று கையொப்பமிட்டு இது தங்கள் தடுப்பு ஊசிக்கு மாற்று என்று கூறினர்.

அம்மை குத்திக்கொள்ள ஆதரவு திரட்ட பொய்யான செய்திகள் கூறப்பட்டன: ஆனால் இதற்கு மாறாகப் பம்பாயிலும், மதராசிலும் அம்மை குத்துதல் கல்கத்தாவைப்போல் அல்லாது வேகமாக நடைபெற்றது. 1895க்குப் பிறகே, பசுவிடமிருந்து பெறப்பட்ட அம்மைப் பாலை டிக்காடர் என்ற பிராமணர்கள் பயன்படுத்த முனைந்தனர். இருப்பினும்; உயர்சாதிக்காரர்கள் புனித பசுவிடமிருந்து பெறப்பட்ட அம்மைப்பாலைக் குத்திக்கொள்ள இசைவு தரவில்லை. இதனைக் களைய மதராஸ் எப். டிபிள்யூ. எல்விட்ஸ் என்பவர் அம்மை குத்துதல் குறித்த ஒரு சமஸ்கிருதப் பாடலை ஒரு பழைய தாளில் எழுதி, இது பழங்காலத்திலே நடைபெற்றதுதான் என்பதை உள்ஜிதப்படுத்தி, ஜென்னர் அம்மை குத்துதல் எப்படியாவது எல்லோரும், குறிப்பாக உயர்சாதி இந்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். இதேபோன்றே மதராஸ் டாக்டர் ஆண்டர்சனும் பொய்யான செய்திகளைக் கூறி, அம்மை குத்த வழிகண்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 1899-1902இல் ஒருவருக்கு அம்மை குத்த, 1 அணா 3 பைசா ஆனது. அம்மை குத்துபவர் மாதத்திற்கு ரூ.5-10 சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டது. எவ்வளவுதான் அம்மை குத்திக்கொள்ள அரசு வலியுறுத்தினாலும், அம்மைத் தடுப்பு ஊசி (inoculation) டிக்காடர்களால் 1890 வரை நீடித்தது. அதன்பிறகு அம்மை குத்திக்கொள்ளாதல் மிகுதியாக நடைமுறைக்கு வந்தது.

தமிழ்நாட்டில் மாரியம்மா

அம்மை குத்திக்கொள்வதில் தமிழ்நாட்டிலும் அதிகம் ஆர்வம் காட்டவில்லை. இதற்குக் காரணம், அம்மை நோய்க்குத் தமிழ்நாட்டில் மாரியம்மா என்ற பெண் தெய்வத்தின் கோபமே என்று நம்பப்பட்டது. இதைத் தணிக்க நேர்த்திக் கடனாக அம்மை உடலில் குறைந்து கொப்புளங்கள் வடுவான பிறகு, மூன்றுமுறை குளிப்பாட்டி மாரியம்மன் கோயிலுக்குச் சென்று மாவிளக்கு வைத்து விளக்கு ஏற்றி வழிபட்டனர். இது தவிர

அம்மையுடனும் அக்கோயிலிலே பகல் இரவு தங்க வைத்தனர். இது இன்றும் பரவலாக பல இடங்களில் காணப்படும் காட்சியாகும்.

அம்மை குத்திக்கொள்ள அரசு மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள்

அரசி ராணி கௌரி லெட்சுமி 1811ஆம் ஆண்டு திருவாங்கூரில் ஆட்சிபுரிந்தபொழுது பெரியம்மைக்குத் தடுப்பு முறைக்காக அம்மை குத்த கிறித்தவப் பாதிர்களுக்கு அனுமதியளித்தார். இதற்கு முன்னர் யாரும் இங்கு இவ்வகைத் தடுப்பு மருத்துவத்தை அறிமுகம் செய்ததில்லை. அதன்பிறகு அம்மை கொள்ளை நோயாகப் பரவியதன் காரணமாக திருவாங்கூர் திவானாகப் பணிபுரிந்த கவர்னர் மன்றோ கொடுத்த அழுத்தமான பரிந்துரையின் காரணமாக, ராணி, அம்மை குத்த ஒரு டாக்டருடன் ஒரு அமைப்பையும் நிறுவினார். இதுவே ஆங்கில மருத்துவம் திருவாங்கூரில் தன் காலைப் பதித்த முதல் தடயம்.

இதே இடத்தில் பெரிய அளவில் பெரியம்மை 1871இல் பரவி பல உயிர்களைக் குடித்தது. இக்காலத்தில் மிக அதிகமான அளவில் தடுப்பு முறையாகப் பாதிர்களால் அம்மை குத்தப்பட்டது.

அம்மை குத்திக்கொள்ள எதிர்ப்பு

- காரணம் என்ன?

பொதுவாக அம்மை குத்திக்கொள்ள பொது மக்களிடம் ஆரம்ப காலத்தில் எதிர்ப்பு கிளம்பியது. அம்மை குத்துபவர்களில் இரண்டு புலையர்கள் அம்மை குத்த ஊழியர்களாக அமர்த்தப்பட்ட நிலையில் உயர்சாதியினர் அவர்களிடம் அம்மை குத்திக்கொள்ள மறுத்தனர். குறிப்பாகப் பிராமணர்களால் பூசிக்கப்படும் பசுவின் நிணநீரிருந்து எடுக்கப்படும் அம்மைப்பால் அம்மை குத்தப் பயன்படுத்துவதால் தங்கள் பிராமணியத்தையே இழக்க நேரிடுவதாகக் கூறி எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். இது தவிர, பசுவின் உடலமைப்பும் மற்றும் அதன் குரலும் அம்மை குத்திக்கொண்ட பின்பு வந்துவிடுமோ எனப் பயந்தனர். இன்னும் சிலர் தங்கள் தலை, பசுவின் தலையைப் போல மாறிவிடும் என அச்சப்பட்டனர். மற்றும் சிலர் இதனால் பெரு வியாதியும் வரக்கூடும் என வாதிட்டனர். ஒட்டுமொத்தத்தில் படித்தவர்களிடம்கூட அம்மை குத்திக்கொள்ள எதிர்ப்பு காணப்பட்டது. இவ்விதமான எதிர்ப்புகள் தோன்ற, அக்காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட ராயல் கமிஷன் அறிக்கையும் ஒரு காரணமாக இருந்தது. அந்த அறிக்கையில் அம்மை குத்துவதால் மட்டும் அம்மையை ஒழிக்க முடியாது. இதற்குத் தேவை

ஒழுங்கான துப்புரவே எனக் கூறியதும் ஒரு காரணமாகும். இதன் விளைவாகப் பொதுமக்களிடம் ஒருவிதமான பயமும் அம்மை குத்துவதால் ஏற்படும் பயன் குறித்து அவநம்பிக்கையும் ஏற்பட்டு மக்கள் மனதில் ஒரு குழப்பத்தையே ஏற்படுத்தின.

இக்குழப்பத்தை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக 1850-51ஆம் ஆண்டில் 552 நபர்கள் அம்மை குத்திக்கொள்ள மறுத்தனர். இவர்களில் 18 பேர்கள் குற்றம் சாட்டப்பட்டு 13 நபர்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது.

மடல் திறப்பு

பெண்கள்வியில் முன்னணியிலிருக்கும் மாநிலங்களில் ஒன்றான தமிழகத்தில் சமூகத்தில் சரிபாதிமானவர்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளையும் அதற்கான தீர்வுகளையும் பேசத் துவங்கியிருப்பது வரவேற்க வேண்டிய நல்லதொரு விசயமாகப் படுகிறது. கல்வெட்டு ஆதாரங்களின் வழி வரலாற்றை காட்சிப்படுத்த முயலும் சமகால வரலாற்றாசிரியர்கள் காட்சிகளை மட்டுமல்லாது அதன் வார்த்தைப் பிரயோகங்களையும் உற்று நோக்க வேண்டியதன் தேவையையும் அதன் பலன் தமிழின் மொழி வளத்தை வெளியுலகுக்கு சிறப்பாக வெளிப்படுத்துமென்பதையும் சிறப்பாக எடுத்துரைத்துள்ளார். தன்படைப்பை முதன்மைப்படுத்தாமல் சமுதாயம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியவற்றுக்கான கவலையை வெளிப்படுத்திய விதம் அருமை. பொதுவாகவே காலனிய நாடுகளின் வரலாறுகள் காலனியவாதிகளால் எழுதப்பட்டதாகவே உள்ளது. ஆனால் இவர்களின் வல்லாதிக்கத்திற்கு முன்பாகவே இந்த நாடுகள் சிறப்பான வரலாற்றைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை இலங்கை டச்சு ஆஸ்பத்திரி கட்டுரை மறைமுகமாக எடுத்தியம்புகிறது. அதற்கு நாம் தேட வேண்டியது காலனிய ஆரம்ப கால நூல்களே. மகளிர் தினத்தை கொண்டாடும் மாதத்தில் வரலாற்றுத் துறையில் சிறந்து விளங்கியவரின் அறிமுகத்தை அறிந்து கொண்டது மகிழ்ச்சியென்றாலும் சமகாலத்தில் அவரை முழுமையாக அறிய முயற்சி மேற்கொள்ளவில்லை என்பது வருத்தமாகவே உள்ளது. மனிதர்களின் பெரும்பாலான பிரச்சினைகளுக்கு காரணமாயிருக்கும் கோபத்தை கட்டுப்படுத்துவது விட அதை மடைமாற்றுவதே சிறப்பான பலனைத் தருமென்பதையும் அதற்கு பின்பற்ற வேண்டிய 'ஸ்டோயிச கோட்பாட்டை' அறிமுகப்படுத்தியவிதம் சிறப்பு. பெரும்பான்மை மக்களின் போராட்டங்களுக்கு பின்னாலுள்ள சர்வதேச அரசியலை எவ்வாறு உற்று நோக்க வேண்டுமென்பதை கற்றுத் தந்தது. கிராமங்களில்

எல்லோருக்கும் பட்டா.

அம்மை குத்திக்கொள்ள பொதுமக்கள் ஆர்வத்தைத் தூண்ட, அம்மை குத்திக் கொள்பவர் மற்றும் அவர்களின் பெற்றோர்களுக்கும் அம்மை குத்துபவர்களுக்கும் "பட்டா" என்ற போர்வையில் பணம் கொடுக்கப்பட்டது. இதன் பிறகே அம்மை குத்திக்கொள்பவர் விழுக்காடு அதிகரித்தது.

கட்டுரையாளர்: மருத்துவர்

சொலவடை ஒன்று உண்டு 'வட்டிப் பணம் வாய்க்கரிசிக்கும் உதவாதென்று' ஆனால் நடைமுறை வேறாக அல்லவா உள்ளது. இவ்வட்டிப்பணம்தான் 1500 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக எல்லா வகையிலும் (இன்பத்துக்கும்/ துன்பத்துக்கும் காரணமாக) கோலோச்சுகிறது என்பது வியப்பைத் தந்தாலும் சொலவடையின் பின்னாலுள்ள அரசியலையும் ஆராயத்தூண்டுகிறது. மனதளவில் பெரும் சிக்கலை சந்தித்த ஒருவரால்தான் உலகின் தலை சிறந்த ஓவியர்களுள் ஒருவராக உருவெடுக்க முடிந்தது என்பது அர்த்தத்தோடு வாழ்வதற்கான பெரும் உந்துதலை தருகிறது. எந்த ஒரு படைப்பாக இருந்தாலும் அதை வாசிப்பதோடு நில்லாமல் அப்படைப்பு உண்டாக்கும் எதிர்வினைகளையும் ஆராய்ந்து அதற்கும் இலக்கணம் வகுத்து அதை முறையாக பின்பற்றுவதன் மூலம் படைப்பு மட்டுமல்ல அதன் எதிர் வினைக் கருத்தும் காலத்தால் அழியாமல் போற்றப்படும் என்பதை ஆதாரத்தோடும் எடுத்துக்காட்டுகளோடும் புரிந்து கொண்டது படைப்பின் எதிர்வினைகளை தொடர்ந்து உருவாக்கவும் ஆவணப்படுத்தவும் தூண்டுகிறது. அரசியல் என்னும் இயக்கத்தின் சிந்தாந்தம் எவ்வகையில் இருக்க வேண்டும், யாருக்கு எவ்வகையில் பயன்பட வேண்டும் ஆனால் நடைமுறை எவ்வாறு உள்ளது என்பதை மற்ற கட்டுரைகள் வலியுறுத்துகிறது. மேற்கூலக நாடுகளின் இலக்கியமென்றாலே வடஅமெரிக்க இலக்கியங்களையே தெரியப்படுத்தி அறிந்தும் வைத்திருக்கிறோம். அடித்தள மக்களின் உண்மையான போராட்ட வரலாறுகளின் முன்னத்தி ஏராக இருப்பவை பெரும்பாலும் இலத்தீன் அமெரிக்காவையே சாரும் என்றே நினைக்கிறேன். அவ்வகையில் செறிவான போராட்ட வரலாற்று நூல்களை அறிமுகப் படுத்தியதோடு அவை வாசிக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை குறிப்பிடும் படியான நிகழ்வுகளோடு வெளிப்படுத்திய விதம் மகிழ்ச்சி. மொழி வளர்வதற்கு மக்கள் மட்டுமல்லாமல் அவர்களை வழிநடத்தும் அரசாங்கங்களின் நடவடிக்கைகளும் இன்றியமையாததாகும். அவ்வகையில் முன்னோடி நிகழ்வாக அமைந்த கணித்தமிழ் மாநாடு தனி மனிதருக்கும் மொழிவளக்க பாடுபட வேண்டுமென்கிற உத்வேகத்தைத் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சி. க. ஜெகன்நாதன், பெங்களூரு

மேற்கத்தியப் பார்வையில் நம் உள்ளாட்சிகள்

புது டெல்லியில் உள்ள பிரான்ஸ் தேசத் தூதரகத்தில் ஒரு கருத்தரங்கம் அண்மையில் நடைபெற்றது. அதன் மிக முக்கிய நோக்கமே இரண்டு வெளிநாட்டு ஆய்வு நிறுவனங்கள் நடத்திய ஆய்வின் முடிவுகளை விவாதித்து அந்த ஆய்வு அறிக்கையை நிறைவு செய்வதுதான். அந்த ஆய்வு இந்தியாவின் உள்ளாட்சிச் சனநாயகத்தையும், தேர்தல் சீர்திருத்தத்தையும் மையப்படுத்தியது. மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையில் கருத்தாளர்களும் ஆய்வாளர்களும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அங்குவந்திருந்தவர்களில் சரிபாதி தூதரகத்தைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர்கள். மீதமுள்ளவர்கள் இந்திய ஆய்வாளர்கள். அவர்களும் ஜவஹர்லால் நேரு மற்றும் டெல்லி பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து வந்திருந்தனர். எனக்கும் ஓர் அழைப்பு வந்தது. டெல்லியில் இந்த ஆண்டு கடுங்குளிர், இருந்தபோதும் நான் முப்பது ஆண்டுகளாக ஆய்வு செய்யும் பொருளில் அந்த ஆய்வு செய்யப்பட்டிருந்த காரணத்தால் அந்த அழைப்பை ஏற்று அந்த நிகழ்வில் கலந்து கொண்டேன்.

பொதுவாக வெளிநாட்டுத் தூதரகங்கள் மற்றும் ஆய்வு நிறுவனங்கள் நடத்தும் ஆய்வுகள் பெரும்பாலும் சர்வதேசத் தரத்தில் இருக்கும். காரணம் அதற்கான நிதி ஆதாரம் அவர்களுக்கு ஒரு பிரச்சினை இல்லை, அத்துடன் அவர்களின் ஆய்வு அறிக்கைகள் உலகெங்கும் பரவும் நிலையில் எடுத்துச் செல்ல பதிப்பிப்பதால் மிகவும் நேர்த்தியாக ஆய்வுகளைச் செய்து முடிப்பர் என்பதால். அடுத்து எந்த ஆய்வையும் அவர்கள் நிறைவு செய்தவுடன் அறிக்கையாக உடனே வெளியிடுவதில்லை. தயாரிக்கப்பட்ட ஆய்வு அறிக்கையை அந்தப் பொருளில் நிபுணத்துவம் பெற்ற அறிஞர்களின் முன்னிலையில் அந்த ஆய்வு அறிக்கையைப் பகிர்ந்து அறிஞர்களின் கருத்துக்களைப் பெற்று ஆய்வினைச் செம்மைப்படுத்துவது அவர்களின் வழக்கம். அத்துடன் எந்த ஆய்வுக்கும் ஆலோசனைக் குழு ஒன்று ஏற்படுத்தி வல்லுனர்களின் வழிகாட்டுதலின்படிதான் ஆய்வினை மேற்கொள்வார்கள். நம் நாட்டில் அப்படி நம்

ஆய்வாளர்கள் ஆய்வறிக்கைகளைத் தயாரிப்பதில்லை. காரணம் முதலாவதாக குறைந்த நிதியில் நாம் ஆய்வு செய்ய பணிக்கப்படுகிறோம். அடுத்து நம் ஆய்வாளர்களும் தங்கள் ஆய்வுகளை உலகத்தரத்தில் செய்ய வேண்டும் என்று பெரும்பாலும் எண்ணுவதில்லை. அத்துடன் நம் ஆய்வாளர்கள் மற்றவர் கருத்துக்களை வாங்க தயக்கம் காட்டுவார்கள். இவற்றையும் கடந்து பெரும்பாலான பல்கலைக்கழக ஆய்வுகள் தங்களின் பதவி உயர்வுகளுக்காகச் செய்யப்படுவதால், அந்தப் பணி முடிந்தவுடன் அந்த ஆய்வு அறிக்கை மதிப்பை இழந்து விடுகிறது. இந்தச் சூழல்தான் நம் ஆய்வுகளின் தரத்தைக் குறைக்கின்றன.

ஆய்வு அறிக்கையை அறிஞர்கள் திறனாய்வு செய்து தரும் கருத்துக்களை வாங்கும் மனோபாவம் குறைந்த எண்ணிக்கையில் தான் நம் ஆய்வாளர்களிடம் காணமுடியும். ஆனால் மேற்கத்திய நாட்டு ஆய்வாளர்கள் நாம் விமர்சனம் செய்வதை நேர்மறையாக எடுத்துக்கொண்டு வரவேற்பார்கள். அது மட்டுமல்ல நம்முடன் மீண்டும் மீண்டும் தொடர்பு கொண்டு கருத்துக்களைப் பெறுவார்கள். ஆய்வில் அவர்கள் எப்போதும் திறந்த மனதுடன் இருப்பதால் அது சாத்தியப்படுகிறது. எனவே இந்த மாதிரி கருத்தரங்குகளில் நமக்கு கற்றுக்கொள்ள நிறைய வாய்ப்பிருக்கும் என்று எண்ணிச் சென்றிருந்தேன். இந்த ஆண்டு குடியரசு தின விழாவில் கலந்து கொள்ள பிரான்ஸ் அதிபர் வர இருந்ததால் அதிகப்படியான கட்டுப்பாடுகள் பிரான்ஸ் தூதரகத்துக்குள்.

இருந்தும் சரியாக காலை பத்து மணிக்கு அந்த ஆய்வு அறிக்கையை அந்த ஆய்வில் ஈடுபட்ட இருவர் சமர்ப்பித்தனர். 1993ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2023ஆம் ஆண்டுவரை உள்ளாட்சிக்கான தேர்தல்களை எப்படி இந்தியாவில் மாநில அரசாங்கங்கள் நடத்திட சட்டங்களைக் கொண்டுவந்தன? அடுத்து அந்தச் சட்டங்களைத் தொடர்ந்து மாநில அரசாங்கங்கள் எப்படியெல்லாம் திருத்தியமைத்தன? அதன் அடிப்படையில் எவ்வளவு நிதிமன்ற வழக்குகள்

வந்தன? என்பதை ஆய்வு செய்து கொண்டுவந்த அறிக்கையைத்தான் முன்வைத்தார்கள். அந்த அறிக்கையைத் தயாரிக்க அவர்கள் கையாண்ட முறைமைகள் என்னென்ன, அந்த ஆய்வினை நடத்தும்போது தரவுகள் சேகரிக்க அவர்களுக்கு இருந்த இடையூறுகள் என்னென்ன என்பதைப் பட்டியலிட்டு விளக்கினார்கள். அத்துடன் அந்தச் சட்டத்திருத்தங்களுக்கான மூலகாரணங்கள் என்னென்ன? அந்த சட்டத் திருத்தங்களால் விளைந்த நன்மைகள் என்னென்ன? என்பதுதான் ஆய்வின் நோக்கமாக இருந்தது என்பதையும் விளக்கினார்கள். அந்த அறிக்கையைத் திறனாய்வு செய்வதற்கு ஏதுவாக ஒவ்வொரு மாநிலமாக எடுத்து மாநில உள்ளாட்சிச் சட்டத்தில் மாநில அரசு கொண்டு வந்த திருத்தங்கள் என்னென்ன என்பதை விளக்கிவிட்டு அந்த மாநில உள்ளாட்சி பற்றி ஆய்வு செய்த அறிஞரிடம் கருத்துக்களை வரவேற்றனர். அப்படி கருத்துக்களை வரவேற்றபோது எவரும் பத்து நிமிடத்திற்குமேல் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் கருத்துக்களை வரவேற்றனர்.

அடுத்து அதன் அடிப்படையில் ஒரு பொது விவாதம் நடத்தப்படும். இந்த நிகழ்வு மாலை 5.30 மணிவரை தொய்வின்றி நடைபெற்றது. இந்த ஆய்வினை மிக முக்கியமாக ஒருசில கருதுகோள்களின் பின்புலத்தில் நடத்தியிருந்தனர். பொதுவாக உள்ளாட்சியை உலகளவில் இரண்டு விதமாகப் பிரித்துப் பார்ப்பதுண்டு. ஒன்று தொழில்மயமான, நகரமயமான வளர்ந்த நாடுகளில் உள்ளாட்சியின் பங்கு பணிகள் என்பது வேறு. வளர்ந்த நாடுகளில் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்த உள்ளாட்சிகள் பணிகள் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதேபோல் அந்த நகர பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வித்திடும் வகையில் வசதிகளைப் பெருக்க செயல்பட வேண்டும். அங்கு பெரும்பாலானவை நகர உள்ளாட்சிகள். அது மட்டுமல்ல அங்கு மக்களின் தேவையில் உள்ளாட்சிகள் பணி செய்வது என்பதுதான் இயல்பு. அந்த உள்ளாட்சிப் பணிகளில் மக்கள் ஒரு குடிமைச் சமூகமாக இருந்து பங்கு பெறுவதும் உண்டு. அடுத்து அந்த உள்ளாட்சியை கண்காணித்து தங்களின் தேவைகளை குடிமக்கள் நிறைவேற்றிக் கொள்வார்கள். ஆனால் வளர்முக நாடுகளில் அதுவும் கிராமங்கள் நிறைந்த விவசாய நாடுகளில் உள்ளாட்சிகள் என்பது மக்களுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து தருவதும், மக்களை மக்களாட்சிக்குப் பழக்குவதும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உள்ளாட்சிகள் செயல்படுகின்றன. இது ஒரு மக்களாட்சிக்கான நாற்றங்காலாக தயாரிக்கப்பட்டுச் செய்யப்படுவது

உண்டு என்று வல்லுனர்கள் வரையறை செய்கின்றனர்.

இந்தியாவில் இவர்கள் செய்த ஆய்வின் அடிப்படையே, புதிதாக 1993-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு உருவாக்கப்பட்ட உள்ளாட்சிகள் என்பது கூட்டாட்சி முறையில் எப்படிப் பார்க்கப்படுகிறது, அடுத்து இந்த உள்ளாட்சியில் பங்கெடுப்பதால் மேல்நிலை அரசாங்கங்களின் கொள்கை உருவாக்கங்கள் என்ன தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பதுதான். அடிப்படையில் இந்த இரண்டும் மேற்கத்திய பார்வைதான். இந்த ஆய்வு அறிக்கையில் பேசுவதற்கு எனக்கு ஒரு வாய்ப்பு “தமிழ்நாட்டில் தேர்தல் சீர்திருத்தம்” என்ற அத்தியாயம் அந்த அறிக்கையில் விளக்கியபோது வந்தது.

அப்பொழுது நான் என்னுடைய கருத்துக்களை பதிவு செய்தேன். இந்திய உள்ளாட்சியை மேற்கத்திய உள்ளாட்சியைப் பார்ப்பதுபோல் பார்க்கக்கூடாது. அப்படிப் பார்த்தால் நமக்கு உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பிருக்காது. அடுத்து சட்டங்களை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு நாம் எதையும் முடிந்த முடிவாக அறிவிக்க முடியாது. இந்தியச் சட்டங்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு எந்தப் பிரச்சனையும் ஆய்வு செய்தால் இந்தியாபோல் ஏழைகளுக்குச் சேவை செய்யும் ஒரு நாட்டை உலகில் பார்க்க முடியாது என்று கருதும்படிச் செய்துவிடும். சட்டங்களைச் சமூகங்களுடன் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும். சட்டங்கள் உருவாக்கிய சமூக மாற்றங்களை நாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். இந்திய மாநிலங்கள் முறையாகத் தேர்தலை நடத்திட சட்டங்களைத் திருத்துகின்றன என்று இந்த ஆய்வு அறிக்கை கூறுகிறது. உண்மை வேறாக இருக்கிறது. சீர்திருத்தம் என்றால் மேம்பாட்டை நோக்கிச் சென்றிட வழிவகை காண்பது. இங்கு ஓர் உதாரணத்தைக் கூறினால் அனைவரும் இதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இரண்டு குழந்தைகளுக்கு மேல் இருந்தால் பெண்கள் பஞ்சாயத்துத் தலைவராக முடியாது என ஒரு சட்டம் வருகிறது. அதேபோல் தன் வீட்டில் கழிப்பறை இல்லை என்றால் அந்தப் பெண்ணால் தேர்தலில் போட்டியிட முடியாது.

குறைந்தபட்ச கல்வித் தகுதி வேண்டும். உள்ளாட்சித் தலைவர்களாக பெண்கள் போட்டியிட என ஒரு சட்டம் ஒரு மாநிலத்தில் வருகிறது. இவைகளெல்லாம் எதற்காக வந்தன என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சட்டங்களைக் கொண்டுவரும் மாநில அரசு கூறுகின்றது, அரசுத் திட்டங்களைச் செம்மையாக

நிறைவேற்ற இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் உதவிடும் எனக் கூறுகின்றது. உண்மை வேறாக இருக்கின்றது. இவைகளெல்லாம் ஏழைப் பெண்கள் தலித் பெண்கள் உள்ளாட்சிக்குத் தலைவராக வரக்கூடாது, அதைத் தடுத்திட வேண்டும் எனக் கொண்டு வந்த சட்டங்களை எப்படி சீர்திருத்தம் என்று கூற முடியும். உள்ளாட்சி அரசாங்கம்போல் மாநில அரசாங்கமும் இருக்கின்றது, மைய அரசும் இருக்கின்றது. அந்த அரசாங்கங்களுக்கான பாராளுமன்றம் சட்டமன்றம் போன்ற அமைப்புக்களுக்குப் போட்டியிடும் வேட்பாளர்களுக்கு குறைந்தபட்ச கல்வித் தகுதியை ஏன் விவாதப்படுத்தவில்லை என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதேபோல் தேர்தல் இல்லாமல் தவிர்க்கும் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அதிக நிதி உதவி என்று செயல்படும் மாநிலம் கொண்டு வந்த சட்டத்தை எப்படி சீர்திருத்தம் என்று கூறமுடியும். உள்ளாட்சித் தேர்தலை ஒரு நிலையில் கட்சிகள் அடிப்படையில் நடத்துகின்றது, கிராமப் பஞ்சாயத்தைக் கட்சிகளற்று தேர்தலை நடத்துகின்றபோது, சமூகம் அதைப் பிடித்துக் கொள்கிறது. இது எந்த விதத்தில் சீர்திருத்தமாக இருக்க முடியும். தமிழகம் போன்ற மாநிலம் முதலில் தேர்தலை நடத்தாமல் 16 முறை ஒத்தி போட்டு ஒரு வரலாற்றைப் படைத்தது. அதேபோல் 63 மற்றும் 64வது அரசியல் சாசனத் திருத்தத்தைத் தோல்வியடையச் செய்த மாநிலமும் தமிழகம்தான். இருந்தபோதும் சட்ட வரையறைப்படி பார்த்தால் இன்றுள்ள மாநிலங்களில் தமிழகம் உள்ளாட்சியைப் புறக்கணித்த மாநிலம் அல்ல.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை அது தி.மு.க.வானாலும் சரி, அ.இ.அ.தி.மு.க.வானாலும் சரி அதிகாரப் பரவல் என்பது டெல்லியிலிருந்து சென்னைக்கு வரவேண்டும். அதன் பிறகுதான் சென்னையிலிருந்து உள்ளூர்களுக்கு நடைபெறும் என்பதில் கோட்பாட்டு ரீதியாக அழுத்தமாக இருக்கின்றன. அதே நேரத்தில் ஒன்றைத் தெளிவாக தமிழக அரசு முன்வைக்கின்றது. உள்ளாட்சி என்பது மாநிலப்பட்டியலில் இருக்கின்றது. எனவே இந்தப் புதிய உள்ளாட்சியை எப்படி உருவாக்கிக் கொள்ள மாநில அரசு விரும்புகிறதோ அந்த விதத்தில் உருவாக்கிக் கொள்ளலாம் என்று மாநில அரசுகளுக்கு 73வது அரசியல் சாசன திருத்தச் சட்டம் உரிமை வழங்கியிருக்கிறது. ஆகையால் தமிழகத்தில் இரண்டு அரசாங்கங்களும், அதாவது தி.மு.க. மற்றும் அ.இ.அ.தி.மு.க. இரண்டும் கிராமப் பஞ்சாயத்தை வலுப்படுத்தி மக்களுக்குச் செய்யும் சேவைகளைத் திறமையாகச் செய்திட வழிவகை செய்துள்ளது. அது மட்டுமல்ல, உள்ளாட்சியை மக்களை மையப்படுத்தியதாக வடிவமைத்துள்ளது.

இருப்பினும் தேர்தல் நடத்துவதற்கு உச்சநீதிமன்றம் வரை செல்ல வேண்டி இருக்கிறது என்பது ஒரு கசப்பான உண்மை.

தமிழக அரசியலில் ஒரு புதிர். எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் இந்த இரண்டு கட்சிகளும் வேறு வேறு நிலைப்பாட்டை எடுத்துச் செயல்படுகின்றன. ஆனால் உள்ளாட்சியில் மட்டும் இந்த இரண்டு கட்சிகளுக்கும் ஒரே நிலைப்பாடுதான். மாநில அரசின் நலத்திட்டங்களைக் கொண்டு சேர்க்கும் திறனுள்ள முகவர்களாக விளங்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில், உள்ளாட்சியை ஓர் அரசாங்கம் என்ற பார்வை இல்லாமல் இருப்பது அடுத்த ஓர் புதிர். எனவே இந்த உள்ளாட்சி அமைப்புக்கள் பல எதிர்பார்த்த விளைவுகளை உருவாக்கவில்லை என்றாலும் பல எதிர்பார்க்காத விளைவுகளை உருவாக்கி இருக்கின்றன என்பதை நாம் பார்க்கத் தவறக்கூடாது. பொருளாதார மேம்பாட்டையும் சமூக நீதியையும் வழங்க வேண்டிய பொறுப்பு உள்ளாட்சிக்கு உண்டு. ஆனால் அவைகளில் நம் உள்ளாட்சிகள் கவனம் செலுத்துவதில்லை. அதேபோல் திட்டமிடுவது என்பது கட்டாயக் கடமையாகும். இருந்தும் அது ஒரு சடங்காக்கப்பட்டுள்ளது நாம் பார்க்கும் எதார்த்தம். விவாத ஜனநாயகத்தை உருவாக்க வேண்டிய கிராமசபையை ஒரு சடங்காக்கி வைத்துச் செயல்படுவது அடுத்து நாம் பார்க்கும் ஓர் எதார்த்தம்.

அதே நேரத்தில் விழிப்புணர்வு பெற்ற மக்கள் வாழும் கிராமத்தில், திறன் வளர்த்துக் கொண்டு செயல்படும் தலைமை கிடைத்த இடங்களில் மிகப்பெரிய மாற்றங்கள் நிகழத் துவங்கியுள்ளமை நமக்குப் பெரும் ஆறுதல். இருந்தபோதும் இந்தப் பஞ்சாயத்துக்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவே. இங்குதான் சமூக ஆர்வலர்களின் பணி தேவைப்படுகிறது. மக்களிடம் உள்ளாட்சியைக் கொண்டு மக்களுக்கான நல்லாட்சித் தரமுடியும் என்ற விழிப்புணர்வை உருவாக்கவும், மாற்றங்களை மக்களிடம் கொண்டுவர மாற்றுத் தலைமைத்துவப் பண்புகளைத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளாட்சிப் பிரதிநிதிகளிடம் வளர்க்கவும் தன்னார்வலர்கள் கிராமங்களுக்குத் தேவைப்படுகிறார்கள் என்று என் கருத்தினைப் பதிவு செய்தேன். அதன் பிறகு அந்த ஆய்வாளர்கள், தங்களுடைய ஆய்வு அறிக்கையை, வல்லுனர்களின் கருத்தின் அடிப்படையில் மாற்றியமைக்க உறுதி அளித்து கருத்தரங்கை நிறைவு செய்தனர்.

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர்

இராசேந்திரசோழன்: அகமும் புறமும்

அண்மையில் மறைந்த எழுத்தாளரும் அரசியல் செயல்பாட்டாளருமான இராசேந்திரசோழனின்(1945-2024) தன்வரலாற்று நூல், மார்ச் 10 அன்று அடையாறு முத்தமிழ்ப் பேரவையில் நடைபெற்ற அவரது படத்திறப்பு விழாவில் வெளியிடப்பட்டது. இளம்பருவத்திலிருந்து தொடங்கும் நினைவுகளின் தீற்றல்களாய் சின்னஞ்சிறு குறிப்புகளின் தொகுப்பாய் அமைந்திருக்கிறது இந்நூல். தன்னிலிருந்து விலகி தன்னைப் பார்க்கும் கோணத்தில், தன்னிலையைத் தவிர்த்து படர்க்கையில் எழுதியுள்ளார் இராசேந்திரசோழன். குறிப்பு வடிவமும், படர்க்கை கோணமும் இந்தத் தன்வரலாற்று நூலையும் அவரது குறிப்பிடத்தக்க இலக்கியப் படைப்புகளுள் ஒன்றாக்கியுள்ளது. இளம்பிராயத்து ஈர்ப்புகள், வாய்ப்புகள், குறும்புகள் எனத் தொடரும் சில பதிவுகள் தன்வரலாற்று நூல்களுள் பொதுவாகத் தவிர்க்கப்படுபவை அல்லது யாரும் எழுதத் துணியாதவை.

நூலின் சரிபாதி அவரது இளம்பிராய நினைவுகள்தாம். அவரது பொதுவாழ்வு அனுபவங்களை இன்னும் விரிவாக இரண்டாம் பகுதியில் எழுத விரும்பியிருந்தார் என்பது முன்னுரையிலிருந்து தெரியவருகிறது. அந்த வாய்ப்பைக் காலம் வழங்கவில்லை. அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, தமிழ்நாட்டின் கிராமங்களிலும் சிறுநகரங்களிலும் கல்வி, சுகாதாரம் முதலிய அடிப்படை வசதிகள்கூட இல்லாதிருந்த நிலையையும் அதன் பாதிப்புகளையும் இந்தத் தன்வரலாற்றிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தொடக்கப்பள்ளி நாட்களிலேயே உடன்பிறந்த தம்பியையும், பெற்றெடுத்த அன்னையையும் அடுத்தடுத்து இழந்தது இராசேந்திரசோழனின் மனதில் ஆழ்ந்த நினைவுச்சுவடுகளாக இருந்துள்ளன. இரண்டு இழப்புகளுக்குமே அன்றைக்குப் போதுமான மருத்துவ வசதிகளும் விழிப்புணர்வும் இல்லாமலிருந்த நிலையே

காரணமென்று அவர் அடையாளம் காட்டுகிறார். தன் இழப்புகளிலிருந்து சமூகத்திற்கான படிப்பினைகளைச் சொல்லும் நினைவுகளாக அவை இரண்டும் அமைந்துள்ளன. மருத்துவ வசதிகள் இல்லாத காலத்தில் மருத்துவர்கள் வீடு தேடி வந்து சேவைகள் செய்ததையும், இன்று காத்திருந்து மருத்துவர்களைச் சந்திக்கும் வணிகச் சூழலையும் ஒப்பிட்டு அவர் தனது வருத்தங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டுள்ளார்.

1958-59 இல் மயிலத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளி தொடங்கப்பட்டதன் வாயிலாக, தானும் மற்ற மாணவர்களும் உயர்நிலைக் கல்வியைத் தொடர்வதற்கான வாய்ப்பினைப் பெற்றதை அவர் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். காமராஜர் ஆட்சிக்காலச் சாதனைகளின் நேரடி சாட்சியமாக இந்த அனுபவங்களைக் கொள்ளலாம். பெற்றோர் இருவரும் ஆசிரியர்கள், தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றி முழுநேரப் பொதுவாழ்வுக்காகத் தன்விருப்ப ஓய்வுபெற்றவர் என்பதால் கல்விச் சூழல், ஆசிரியர் நிலை, ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி விடுதி வாழ்க்கை, வேலை தேடும் படலம் குறித்து துல்லியமான பல சித்திரங்களை அவர் பதிவுசெய்துள்ளார் என்று கருத இடமுள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பு ஒடுக்கப்பட்ட பிரிவு மக்களை உரசி நின்றால், குளித்து உடைமாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் இருந்ததையும், பன்றிக் கறி உணவு என்பது பெரும்பாலும் விளிம்புநிலை மக்களின் உணவாக இருந்ததையும், அதை மற்றவர்கள் மறைத்துவைத்து உண்ணும் நிலையையும் இந்நூலில் நினைவுகூர்ந்துள்ளார் இராசேந்திரசோழன்.

நூல் நெடுகிலும் வட்டாரச் சொல்வழக்குகள் இயல்பாக வந்துபோகின்றன என்றாலும் இராசேந்திரசோழனின் தனித்தமிழ் விருப்பங்களும் வெளிப்படுகின்றன. இளம் பிராயத்தைச் சிறுவம் என்றும் சிலேட்டைக் கைப்பலகை என்றும்

எழுத்தாளர்களின் ஆகச் சிறந்த புனைவு என்பதே அவர்கள் தங்களைக் குறித்து கட்டமைக்கும் பிம்பம்தான் என்று சூழல் நிலவும் காலம் இது. ஒரு எழுத்தாளர் என்ற நிலையிலும் தன்னைக் குறித்து எந்த மிகையுணர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தாமல் தன்வரலாற்றை எழுதியிருக்கிறார் என்பதே வியப்பிலும் வியப்பாக இருக்கிறது.

டிக்டேஷன் என்பதை சொல்வதெழுதல் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எழுத்தாளர்களின் ஆகச் சிறந்த புனைவு என்பதே அவர்கள் தங்களைக் குறித்து கட்டமைக்கும் பிம்பம்தான் என்று சூழல் நிலவும் காலம் இது. ஒரு எழுத்தாளர் என்ற நிலையிலும் தன்னைக் குறித்து எந்த மிகையுணர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தாமல் தன்வரலாற்றை எழுதியிருக்கிறார் என்பதே வியப்பிலும் வியப்பாக இருக்கிறது. வளரீளம் பருவத்தில் தந்தை-மகன் உறவுச் சிக்கல்கள், சென்னை செங்கல் சூளை அனுபவங்கள், மிதிவண்டியும் கால்நடையுமாக இலக்கற்ற பயணங்கள் என மிகையும் புனைவும் இல்லாத 'புறப்பாடு' இது.

இந்நூலின் மூன்றிலொரு பங்கு பக்கங்களைக் கொண்ட இரண்டாம் பகுதியும் பின்னிணைப்புகளும் இராசேந்திரசோழனின் அரசியல் கள அனுபவங்களைச் சொல்கின்றன. மண்ணெண்ணெய் விலையேற்றத்தைக் கண்டித்து மயிலத்தில் நடத்திய முதல் போராட்டம், 'தீக்கதிர்' விநியோகம், 'செம்மலரில்' சிறுகதை பிரசுரங்கள், நண்பர்களுடன் இணைந்து நடத்திய 'பிரச்சினை' இதழ் என அவரது அரசியல் வாழ்வின் தொடக்கக் காலம் அரசியல் கட்சிகளுடனான அவருக்கு நேர்ந்த கருத்தியல் முரண்களைக் காட்டுகிறது. 1975-ல் மதுரையில் தொடங்கப்பட்ட தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், சி.பி.எம். கட்சியிலிருந்து ஒழுங்கு நடவடிக்கையின் பேரில் வெளியேற்றம், அவ்வாறு மற்ற மாநிலங்களில் வெளியேற்றப்பட்ட தோழர்களுடனும் இணைந்து செயல்பட முடியாத முரண்பாடுகள் என தமிழ்த் தேசிய பொதுவுடைமைக் கட்சி தொடங்கப்பட்டதன் வரலாற்றை இந்நூல் பதிவுசெய்துள்ளது.

த.மு.எ.ச. காலத்திலிருந்து தனது உடல்நிலை தளரும் வரையிலும் தமிழ்நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் சென்று உரையாற்றிவந்தவர் இராசேந்திரசோழன். மேடைப் பேச்சுக்கான தனது தயாரிப்புகளையும் கவனத்தை ஈர்க்கும் உத்திகளையும்கூட பகிர்ந்துகொண்டுள்ளார். தனி வாகனங்கள் எதையும் பயன்படுத்தாமல்

பொதுப் போக்குவரத்தையே அவர் பயன்படுத்திவந்தார். இரவு 11 மணியிலிருந்து காலை 4 மணி வரையில் பேருந்து வசதியில்லாத மயிலத்திலிருந்துதான் அவர் தமிழ்நாட்டையே சுற்றிவந்துள்ளார். விழுப்புரம் பேருந்து நிலையத்தில் ஒருமுறை, மயிலத்துக்கு முதல் பேருந்து வரும் வரைக்கும் காத்திருந்து அவரை வழியனுப்பிய நினைவும் எனக்கு உண்டு.

மயிலம் கிளை நூலகத்தில் எதிர்பாராதவிதமாக தன் கைக்குக் கிடைத்த ஜார்ஜ் பொலிஸ்டரின் 'மார்க்சிய மெய்ஞ்ஞானம்- ஓர் அரிச்சுவடி' நூல் தன்னைத் தலைகீழாய் திரும்பிப் போட்டதாய் கூறியிருக்கிறார். இராசேந்திரசோழனின் களச் செயல்பாடுகள் அவரது இலக்கியத்தின் தீவிரத்தைப் பாதித்துவிட்டதாகவும் சிலர் கருதுரைக்கிறார்கள். ஆனால், எழுத்தியக்கத்தைக் காட்டிலும் களச் செயல்பாடுகளையே அவர் அதிகம் விரும்பியிருக்கிறார் என்பதை அவரது தன்வரலாற்றிலிருந்துப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஐந்தாண்டு காலம் இலக்கியம் குறித்த விவாதங்களில் பங்கேற்று தாம் அலுப்படைந்துவிட்டதாக அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நூலின் பின்னிணைப்புகளில் ஒன்று, பொதுவுடைமை இயக்கத் தலைவர் ஏ. பாலசுப்பிரமணியனைக் குறித்த நினைவுகள். அவரை, ஒரு லட்சிய நாயகராகவே கண்முன் நிறுத்தியிருக்கிறார் இராசேந்திரசோழன். நூலின் இறுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ஆசிரியர் வாழ்க்கைக் குறிப்பின் இறுதிப் பத்தி, அவரது புனைவுசாரா எழுத்தைப் பற்றி இப்படியொரு குறிப்பை அளிக்கிறது: 'அறிவைசனநாயகப்படுத்துவதொன்றே அதிகாரத்தை முறியடிக்கும் என்ற கோட்பாட்டை, இலக்காகக் கொண்டுள்ளவர்'. அனுபவப் பகிர்விலும் அதே இலக்கு.

கட்டுரையாளர்: கவிஞர், எழுத்தாளர்

இராசேந்திரசோழன் தன்வரலாறு, தமிழினி வெளியீடு முகவரி: 63, நாச்சியம்மை நகர், சேலவாயல், சென்னை-51 விலை: ரூ.450, தொடர்புக்கு: 94432 12761

ஓர் கிந்து ஒரு தலித் ஆன கதை

பன்வர் மெக்வன்ஷி இந்தியில் எழுதிய புத்தகம், 'I Could Not Be Hindu: The Story of a Dalit in the RSS' என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டபோது மிகப் பெரும் அளவில் விவாதமானது. தலித் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பன்வர் மெக்வன்ஷி தன்னுடைய பதின்ம வயதில் ஆர்எஸ்எஸ் அமைப்பில் சேர்ந்து தன்னுடைய வாழ்க்கையையே ஆர்எஸ்எஸ்ஸுக்காகக் கொடுக்கத் துடிக்கும் அளவுக்குத் தீவிரமாக இயங்குகிறார். அப்படிப்பட்ட ஒரு நபர் ஏன் அந்த அமைப்பிலிருந்து வெளிவர நேர்ந்தது என்பதைச் சொல்லும் சுயசரிதை பாணியிலான நூல்தான் இது. ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்து சில மாதங்களுக்குள், 'இந்துவாக நான் இருக்க முடியாது: ஆர்எஸ்எஸ்ஸில் ஒரு தலித்தின் கதை' என்ற பெயரில், செ.நடேசன் மொழிபெயர்ப்பில் தமிழுக்குக் கொண்டுவந்தது 'எதிர்' பதிப்பகம்.

ஆர்எஸ்எஸ் அமைப்புக்குள் பன்வர் இருக்கும்போது, இந்த அமைப்புக்குள் சாதிப் பாகுபாடு கிடையாது என்று சொல்லப்படுகிறது. எல்லா இந்துக்களுமே ஒன்றுதான் என்கிறார்கள். ஒன்றுபட்ட இந்துச் சமுதாயம் என்று பேசுகிறார்கள். எல்லோரும் சமம் என்பதை உணர்த்துவதற்காகச் சிருடை தரப்படுகிறது. இவையெல்லாம் பன்வருக்கு உத்வேகம் அளிக்கக்கூடியவையாக இருக்கின்றன. தன்னுடைய குடும்பத்தின் எதிர்ப்பையெல்லாம் மீறி ஆர்எஸ்எஸ்ஸுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொள்கிறார் பன்வர். அப்படிப்பட்ட நபரின் வாழ்வில் நடந்த ஒரே ஒருசம்பவம் அவருடைய நம்பிக்கையையெல்லாம் தூள் தூளாக்குகிறது.

தான் வசிக்கும் தலித் பகுதியில் வெற்றிகரமாக நடத்தி முடிக்கப்பட்ட முதல் கூட்டத்துக்குப் பிறகு எல்லோருக்கும் தன்னுடைய வீட்டில் உணவுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறார் பன்வர். ஒன்றுபட்டவர்களாக, அமைப்பாகத் திரட்டப்பட்டவர்களாக, இந்துக்களில் ஒதுக்கப்பட்டவர்களை அரவணைத்துக் கொள்பவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று அந்தக் கூட்டத்தில் பேசப்படுகிறது. ஆனால், அப்படிப் பேசியதற்கு மாறாகத்தான்

நடந்துகொள்வார்கள் என்று பன்வரின் அப்பா எச்சரிக்கிறார். பன்வரோ தன்னுடைய அப்பாவிடம் கோபம்கொள்கிறார். அந்த அளவுக்கு ஆர்எஸ்எஸ் செயல்படும் அமைப்பு மீது அவருக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. பிறகு, பன்வர் சாப்பிட அழைக்கும்போது அங்கே தயக்கம் நிலவுகிறது. பொட்டலம் கட்டித் தரச்சொல்லிக் கேட்கிறார்கள். அப்போதும் பன்வருக்கு உரைக்கவில்லை. அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி பொட்டலம் கட்டிக்கொடுக்கிறார். ஆனால், அவருடைய அப்பா எச்சரித்ததைப் போலவே அந்த உணவுப் பொட்டலங்கள் சாப்பிடப்படாமல் வெளியே தூக்கிவீசப்படுகின்றன. இதுதான் பன்வரின்னுடைய வாழ்க்கையின் திருப்புமுனை. இந்த நிகழ்வுக்குப் பிறகு ஆர்எஸ்எஸ்ஸிலிருந்து வெளியேறிய பன்வர் தன்னை ஒரு தலித் செயல்பாட்டாளராகவும் ஆர்எஸ்எஸ்ஸைத் தீவிரமாக விமர்சிப்பவராகவும் மாற்றிக்கொள்கிறார்.

இந்தப் புத்தகம் பல வகைகளில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஆர்எஸ்எஸ் மீது பன்வர் முன்வைக்கும் விமர்சனங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு அந்த அமைப்பு செயல்படும் விதத்தை உள்வாங்கிக் கொள்வதற்கானதாக இந்தப் புத்தகம் இருக்கிறது. அடிப்படையில் ஆர்எஸ்எஸ் தன்னுடைய செயல்பாட்டை ரகசியம்போல் வைத்துக்கொள்ளும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருப்பதால், இது போன்ற புத்தகங்கள் அந்த அமைப்பைப் புரிந்துகொள்வதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கிக் கொடுக்கின்றன.

அதுவும் ஆர்எஸ்எஸ்ஸுக்குள்ளிருந்து வெளியேறியவர்கள் ஆர்எஸ்எஸ் குறித்து எழுதுவது மிகவும் அபூர்வம் என்பதால் இந்தப் புத்தகமும் ஓர் அபூர்வ நிகழ்வாகிறது. இதுவரையில் ஒற்றை இலக்கத்தில்தான் இப்படியான அனுபவப் பகிர்வுகள் நடந்திருக்கின்றன. இந்தப் பின்னணியில் வைத்துப் பார்க்கும்போது, மிக முக்கியமாக பன்வர் ஒரு தலித் என்பதால், ஆர்எஸ்எஸ்ஸில் சாதி எப்படிச் செயல்படுகிறது என்பதை மிகத் துலக்கமாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக அயோத்திப் பிரச்சினையிலிருந்து தன்னுடைய

இறுதி இளங்காற்று குறித்து

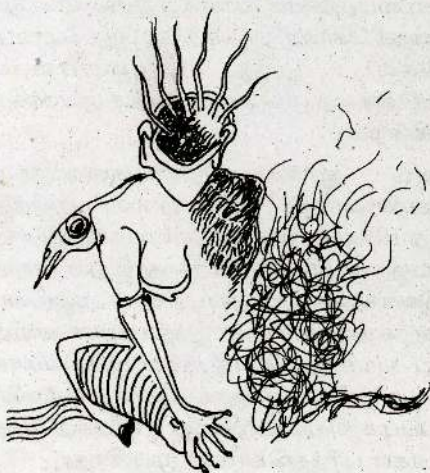
'சூரியன்
பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது;
பறவைகள் பாடுகின்றன!'

அப்பாவிகளுக்கான
இந்த அறிக்கை
கேட்பதற்கு
எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது!

மரங்கள்
திருடுபோகின்றன
காடுகள் அதிவிரைவாகச்
சுருங்கி வருகின்றன
மிகவும் முரட்டுத்தனமாக
பூமி வெப்பமடைகிறது!

நம்
ஒரே ஆக்சிஜன் மூலத்தை
இழந்துவருகிறோம்
எத்தின்பதும் செய்யாத விலங்குகளை
ராட்சசக் கரங்கள்
பலிகொள்கின்றன...

இனி ஒரு இளங்காற்று
இல்லாமல் போகும் முடிவை நோக்கி
மரங்களேற்றிய லாரிகள்
வனங்களுடே விரைகின்றன!

அனுபவங்களைப் பகிரத் தொடங்குகிறார் பன்வர். ஆர்எஸ்எஸ்ஸைச் சேர்ந்தவர்களுக்கான மொழியையும் சிந்தனை முறையையும் உணர்வெழுச்சியையும் வரலாற்றையும் ஆர்எஸ்எஸ்ஸே உருவாக்கித்தரும் லாகவம் ஆரம்பப் பக்கங்களிலேயே வெளிப்படுகிறது. ஆர்எஸ்எஸ் நடத்தும் இதழ்கள், ஆர்எஸ்எஸ் பதிப்பிக்கும் புத்தகங்கள், ஆர்எஸ்எஸ் நடத்தும் கூட்டங்கள், இதற்கு அப்பாற்பட்டு வெளியே சிந்திப்பதற்கான வழிகளையெல்லாம் ஆர்எஸ்எஸ் முடிவைக்கிறது. சந்தேகம் கேட்பதைவிட நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதற்குப் பரிசளிக்கிறது. ஒருஇந்துவாக இருப்பதன் பெருமிதத்தையும், பிற மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் மீதான வெறுப்பையும் இப்படித்தான் ஆர்எஸ்எஸ் கற்பிக்கிறது.

முக்கியமாக, சாதியப் படிநிலையை ஆர்எஸ்எஸ் கடைப்பிடிக்கும் விதங்களை நுட்பமாகத் தொட்டுக்காட்டுகிறது இந்நூல். சங் அமைப்பின் முழுநேரச் செயல்பாட்டாளராக இருப்பதற்கு அந்த நபர் திருமணமாகாதவராக இருக்க வேண்டியுள்ளது. ஒரு சந்தியாசிபோல, வரவு-செலவுகள் வங்கிக் கணக்கில் அல்லாமல் குறிப்பிட்ட சாதியினரிடம் இருக்கிறது. அந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் கணக்குவழக்கில் கெட்டிக்காரர்கள் என்பதால். ஆர்எஸ்எஸ்ஸின் சர்ச்சாஸாக் எனும் தலைமைப் பொறுப்பில் இதுவரை இருந்தவர்களில் ஆறில் ஐந்து பேர் பிராமணர்கள் என்ற தகவலை எடுத்துவைக்கிறது. உச்ச நிலையில் பிராமணர்களும் பனியாக்களும் அதிக அளவில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதையும், அந்நிலையை எட்டுவதற்குத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கான வாய்ப்பே அங்கு இல்லை என்பதையும் கோடிட்டுக்காட்டுகிறது. பெண்களுக்கான ஆர்எஸ்எஸ் அமைப்பு உருவாகும்போது, அதன் பெயரில் 'சயம்' என்ற வார்த்தையே காணாமல்போகிறது.

ஆக, சமூகத்தில் சாதிப் படிநிலை செயல்படும் விதத்துக்கும், ஆர்எஸ்எஸ்ஸில் சாதிப் படிநிலை செயல்படும் விதத்துக்கும் ஓர் ஒற்றுமை உள்ளது. வேறொரு வடிவத்தில் சாதி அமைப்பைப் பாதுகாக்கிறது எனலாம். இந்து என்று ஆர்எஸ்எஸ் முன்வைக்கும் அடையாளம் வெறும் அரசியல் அடையாளமாக இருக்கிறதே தவிர சமூகத்திலும் பண்பாட்டிலும் எத்தகைய மாற்றத்தையும் அது உருவாக்க முடியாது. 'இந்து மதம்: ஒரு விசாரணை' நூலில் சீனிவாச ராமாநுஜம் சொல்வதைப் போல், பன்வர் மெக்வன்ஷியின் வாழ்வனுபவத்தை ஓர் இந்து ஒரு தலித்தாக ஆன கதையாகவும் நம்மால் வாசிக்க முடியும்.

இந்துவாக நான் இருக்க முடியாது.

பன்வர் மெக்வன்ஷி

எதிர் வெளியீடு 96, நியூ ஸ்கீம் ரோடு, பொள்ளாச்சி - 642

002. தொடர்புக்கு: 99425 11302

விலை: ரூ.299 தமிழில்: செ.நடேசன்

இராமராஜ்ஜியத்தைத் தகர்க்கும் “சீதாயணம்”

இராமாயணத்தின் உத்தரகாண்டத்திலிருந்து தொடங்கும் கதையானது, சீதை மற்றும் சம்புகனை மையமாகக் கொண்டு வால்மீகி இராமாயணத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டுப் புதிய கோணத்தில் பயணிக்கிறது. வால்மீகியின் பார்வையில் வெளிப்படும் சனாதன தர்மத்தை ஆதரிக்கும் சீதையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டு, ஆரிய தர்மத்திற்கு எதிராகவும், அதன் சமூகச் சிக்கல்களையும் சமூக முரண்களையும் கேள்வியெழுப்பும் சீதையை இந்நாவல் முழுவதிலும் காண முடிகிறது.

மல்லிகா சென்குப்தா அவர்களால் 1991-ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட சீதாயணம், இராமாயணத்தின் மறுவாசிப்புப் புதினம் ஆகும். வங்காள மொழியில் இயற்றப்பட்ட இப்புதினம் தமிழில் ஞா.சத்தீஸ்வரன் அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, அணங்கு பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இராமாயணத்தின் உத்தரகாண்டத்திலிருந்து தொடங்கும் கதையானது, சீதை மற்றும் சம்புகனை மையமாகக் கொண்டு வால்மீகி இராமாயணத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டுப் புதிய கோணத்தில் பயணிக்கிறது. வால்மீகியின் பார்வையில் வெளிப்படும் சனாதன தர்மத்தை ஆதரிக்கும் சீதையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டு, ஆரிய தர்மத்திற்கு எதிராகவும், அதன் சமூகச் சிக்கல்களையும் சமூக முரண்களையும் கேள்வியெழுப்பும் சீதையை இந்நாவல் முழுவதிலும் காண முடிகிறது.

புதினத்தின் தொடக்கத்தில் சீதை அயோத்தியிலிருந்து வால்மீகியின் தபோவனத்திற்கு இராமனால் நாடுகடத்தப்பட்டு, இலட்சுமணனால் அழைத்து வரப்படுகிறாள். தபோவனத்தை அடையும்போதுதான் தான் நாடு கடத்தப்பட்டச் செய்தியை இலட்சுமணன் வழியாக அறிகிறாள்.

கதையின் தொடக்கத்திலிருந்தே இராமனது அனார்யர்களின் மீதான வன்முறையைக் குறித்து சீதை கேள்வி எழுப்புகிறாள். அனார்யர்கள் மீதான தாக்குதலும், இலட்சுமணனால் சூர்ப்பணகையின் மூக்கு அறுக்கப்பட்டதும், பூர்வகுடிகளின் மீது கட்டவிழ்க்கப்பட்ட வன்முறைகளும்தான் இராமனைப் பழிவாங்கத்

தூண்டியது. எனவே, இராமன்தான் சீதையின் பெருந்துயரத்திற்குக் காரணம். அனார்யர்கள் தம்மைப் போன்ற இயல்பான மனிதர்கள்தான் என்று இலட்சுமணனிடம் சீதை விவாதிக்கிறாள். மேலும், தனது பிள்ளைகளின் மீதான இராமனின் மெத்தனப்போக்கிற்கு எதிராகவும் குரல் எழுப்புகிறாள்.

அரசப்பதவிக்காகச் சீதையை வனவாசத்திற்கு அனுப்பிய இராமனை அவனது தாய் கோசலை கண்டிக்கிறாள். பெண்கள் அரசனது குடிகள் இல்லையா? இராமனது அரசாங்கம் யாருக்கானது? என்று கேள்விக்கணைகளைத் தொடுக்கிறாள்.

வால்மீகியுடனான சீதையின் உரையாடல்களில் அனாயர்கள் மற்றும் பூர்வகுடிகளுக்கு எதிரான இராமனின் செயல்களை அறியமுடிகிறது. அனாயர்களை அழித்து, ஆரண்யபூமியில் அமைதியை நிலைநாட்டுவதுதான் சத்திரியர்களின் கடமை என்று வால்மீகி குறிப்பிடும்போது, சீதை அதிலிருந்து வேறுபடுகிறாள். ஆரண்ய பூமியில் காலங்காலமாக வாழ்ந்து வரும் பூர்வகுடிகளிடமிருந்து, அதன் செழுமையையும், அவர்களது மூதாதையர் விட்டுச்சென்ற வளங்களையும் பறிப்பதுதான் சத்திரிய தர்மமா? என்று கேள்விகளைத் தொடுக்கிறாள். மேலும், சத்திரிய சமூகத்தில் வளர்க்கப்பட்ட சீதை, சத்திரிய தர்மத்திற்கும், தேவையற்ற வன்முறைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை உணர்த்தும் விதமாகப் பஞ்சவடி நிலத்தில் இலட்சுமணனால் சூர்ப்பணகைக்கு நிகழ்ந்த அவமானத்தையும், அதனைச் சிரித்த முகத்துடன்

வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த இராமனின் வெறிச்செயலையும் குறிப்பிட்டு விமர்சிக்கிறான். வனவாசத்தின் போது எண்ணிலடங்காத அனாயர்களின் மீதான இராமனின் வன்முறைகள், இலங்கைப்போருக்கு முன்னரே நடந்த கரன், தாசனன், விராதன், திரிசிரன் மற்றும் வாலி போன்ற மாவீரர்களின் படுகொலை, யுத்தத்தின்போது இராவணன் மட்டுமின்றி மொத்த இலங்காபுரியையும் அழித்ததைக் குறித்து மல்லிகாவின் சீதை விமர்சிக்கிறான்.

இலங்கையில் இராமனால் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தின் சுவடுகள் தன்னிடம் இன்னும் எஞ்சியிருப்பதாகவும், அக்கினிப்பரீட்சையின் வரு இன்னும் ஆறவில்லை என்பதையும் சீதை வால்மீகியிடம் குறிப்பிடுகிறான். மேலும், பெண்களின் தூய்மையின் வரையறையையும், கற்பு என்னும் கருத்தாக்கத்தையும், அதனை யார் நிர்ணயிப்பது என்பதையும் கேள்விகளாக முன்நிறுத்துகிறான்.

இந்நாவலில் சம்பூகன் வால்மீகியின் இராமாயணத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டு, இனப்போராளியாக உருவகப்படுத்தப்படுகிறான். ஆரியர்கள், குறிப்பாகப் பார்ப்பனர்களின் நலன்களுக்காக, அனாயர்கள் மீதான இராமனது வெறிச்செயல்களுக்கு எதிராக அவன் தனது குழுவிடம் புரட்சியின் வித்தை விதைக்கிறான். கொரில்லாப் போரிடும் முறையை அறிமுகப்படுத்தி தன் இனத்தின் இளைஞர்கள் மத்தியில் போர்க்குணத்தை ஊக்குவிக்கிறான். மேலும், தனது இனத்தின் மித்ராவைப் பெண் போராளியாகவும், போராட்டத்தின் மையமாகவும் நிலைநிறுத்துகிறான். இந்தப் போராட்டத்தின் சித்தரிப்பில் பாலின் வேறுபாடின்றி சம வேலைப் பகிர்வினைக் காணமுடிகிறது. ஒரு கட்டத்தில் அப்போராட்டத்தைக் கைவிடும் சூழல் வந்தபோதும் சூத்திரனாக மாற விரும்பாமல், ஹிரண்யகர்ப்பத்தை எற்க மறுத்து, அவனது சுதந்திர எல்லையைப் பார்ப்பனர்களும் ஆரியர்களும் தீர்மானிப்பதற்கு எதிரான அவனது போராட்டம் தொடர்வதை இப்புதினத்தின் பல்வேறு படிநிலைகளில் காணலாம்.

மல்லிகாவின் சீதாயணம் நம்மிடம் உண்மையில் “இராம ராஜ்ஜியம் யாருக்கானது?” என்ற கேள்வியை முன்வைக்கிறது. இராமன் மக்களின் பிரதிநிதி என்று விவாதித்தால் எந்த மக்களின் பிரதிநிதி என்று சிந்திக்கத் துண்டுகிறது. ஏனெனில் தன் தாயிடம் அரசன் மக்களின் சேவகன் என்று குறிப்பிடும் இராமன், பார்ப்பனர்களின் நலனுக்காக அனாயர்களை இனப்படுகொலை

செய்கிறான். தனது அரசாட்சியை விரிவுப்படுத்த லவன் என்ற அசுர இனத்தலைவன் படுகொலை செய்யப்படுகிறான். அகத்தியர் போன்ற பார்ப்பன முனிவர்களால் பழங்குடியினச் சூத்திரனான சம்புகனின் தவத்தினை எற்க முடியவில்லை. சூழ்ச்சி செய்து இராமன் வழியாக அவனுக்கு மரணத்தண்டனை விதித்தனர். தனது அரசப் பதவிக்காக இராமன் சம்பூகனை படுகொலை செய்ததும், சீதையை நாடுகடத்தியதும் இராம ராஜ்ஜியம் யாருக்கானது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

சீதாயணத்தில் வரும் பெண் கதாப்பாத்திரங்கள் அனைவரும் அடிப்படை வாதத்திற்கு எதிராகக் கேள்வி ஏழுப்புகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, இராமனின் தாயான கோசலை சீதைக்காகத் தனது மகனைக் கண்டிக்கிறாள். கதைத் தலைவியான சீதை தொடர்ந்து வருணாசிரமக் கொள்கைக்கு எதிராக விவாதங்களை முன்நிறுத்துகிறாள். அகத்தியரிடம் அவள் முன் வைக்கும் பெண்கள் மற்றும் சூத்திரர்களின் வழிபாட்டுச் சுதந்திரத்தை யார் நிர்ணயிப்பது? ஏன் அவர்களுக்கு அது மறுக்கப்படுகிறது போன்ற கேள்விகள் பார்ப்பனர்களின் சமூகக் கட்டுப்பாடுக்களை அசைத்துப் பார்க்கின்றன.

கதையின் முடிவில் சீதையை மீண்டும் தீக்குளிக்க வைக்கத் துணியும் இராமனின் குரூரத் துணிச்சல் பார்ப்பன, ஆணாதிக்க அதிகார அமைப்பின் கொடுரத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டுகிறது.

“அரசனுக்கு அணிசேர்ப்பது குடிகளைக் காப்பது, எதற்காக என்னைத் தசரதபுத்திரன் கைவிட்டான்? அந்தக் கடமையுணர்வு எங்கே போனது ஒரு அப்பாவி சூத்திரனை வெற்றுமனே தவம் செய்ததற்காகப் பிராமணர்களின் தூண்டுதலால் கொலை செய்தபோது? சூத்திரன் குடிமகன் இல்லையா? பெண் குடிமகன் இல்லையா? அட ச்சீ, இந்த அரசின் கொள்கையும், இராமராஜ்ஜியமும் ச்சீ!” என்னும் சீதையின் கண்டனக்குரல் நாவலைப் படித்து முடித்த பிறகும் காதுகளில் எதிரொலித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

நூல்: சீதாயணம்

ஆசிரியர்: மல்லிகா சென்குப்தா

வங்காளத்திலிருந்து தமிழில்: ஞா.சத்தீஸ்வரன்

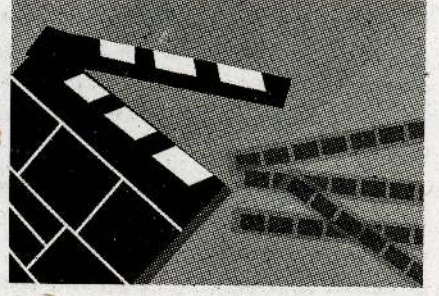
வெளியீடு: அணங்கு பெண்ணியப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி.

விலை: 250 ரூபாய்

தொடர்பு எண்: 9599329181

கட்டுரையாளர்: முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

மாற்று சினிமாவின் வாசல்

பல தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் மக்கள் கேட்பதன் வாயிலாகத் தகவல்களைப் பெற்றார்கள். கேட்பதன் வழி கற்றும் அறிவைப் பெற்றும் வந்தார்கள். ரேடியோ கேட்ட, பிளேயரில் பாட்டுக் கேட்ட தலைமுறையை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். பின்பு வாசிப்பதன் மூலமாகக் கற்றார்கள். அச்ச இயந்திரங்கள் பெருகிய போது துவங்கிய இந்தக் கற்றல் புரட்சி டிஜிட்டல் அச்ச முறை வந்த பின்னர் பல்கிப் பெருகியது. புத்தக வெளியீடுகள் பெருக்கெடுத்தன. கற்றோர் எண்ணிக்கை (Literates) உயர்ந்தது. வாசிப்பும் அதிகரித்தது. மக்கள் கேட்டலில் இருந்து அதிகமாக வாசிப்புக்கு வந்தார்கள். இருந்தாலும் கேட்டலில் ஆர்வமுடையவர்கள் கூட்டங்களுக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பின்பு தியேட்டர்கள் பெருகின. மக்கள் தியேட்டருக்குப் படையெடுத்தார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் டிவி வந்தபொழுது மக்கள் படம் பார்ப்பது அதிகரித்தது. அது முளைக்கு வேலை இல்லாத எளிமையான செயலாகிப் போனது. டிவி பார்ப்போர் எண்ணிக்கையும் பார்க்கும் நேரமும் அதிகரித்துக்கொண்டே போனது. இணையத்தின் வருகை நமது வாழ்க்கை முறையையே மாற்றிப் போட்டது. ஸ்மார்ட் போன்களின் வருகையும் வாட்சாப், பேஸ்புக், யூடியூப் வருகையும் நமக்கான கேளிக்கையை நாம் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்திற்கே கொண்டுவந்து விட்டது. ஸ்மார்ட் போனில் படம் பார்த்தல் மக்களின் அன்றாட நடைமுறையாகிப் போனது. கேட்டலும் வாசித்தலும் குறைந்து போனது. தியேட்டர்கள், ஸ்மார்ட் டிவிக்கள், ஸ்மார்ட் போன்கள் என அனைத்தையும் பயன்படுத்திப் படம் பார்க்கும் தலைமுறையில் நாம் வாழ்கிறோம்.

ஒரு வரிக் கதை, மூன்று வரிக் கவிதை போல வினாடிகள் அல்லது நிமிடங்கள் மட்டுமே நீளம் ஷார்ட்ஸ், ரீல்ஸ் என்ற புதுவகை பார்த்தல் முறை இன்றைய தலைமுறைக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இளம்தலைமுறை மட்டுமல்ல, மக்கள் எல்லோருமே இப்போது மொபைலில் படம் பார்க்கிறார்கள்.

கேட்டலும், வாசித்தலும் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது என்றால் மிகையில்லை. மக்களைக் கேட்க வைப்பதும், வாசிக்க வைப்பதும் இப்போது சவாலாகிப் போனது.

மக்கள் என்ன பார்க்கிறார்கள் என்பது விவாதத்துக்குரிய ஒன்று. இலக்கியமும், கலையும் சமூகத்தை முன்னேற்றமென்றால் அவ்வாறான இலக்கியமும், கலையும் படைக்கப்படுகின்றனவா? தங்களையும், சமூகத்தையும் மாற்றி அமைத்துக்கொள்ளத் துணுக்கிற கலை இலக்கியப் படைப்புகளை மக்கள் வாசிக்கிறார்களா? பார்க்கிறார்களா? என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. எங்கள் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் கூர்ப்பி என்ற பெயரில் தமிழக் குறும்படம் ஒன்றை எடுத்தார்கள். ஏழெட்டு ஆண்டுகளாக அது யூடியூபில் உள்ளது. தற்போது அதனைப் பார்த்தவர்களின் எண்ணிக்கை 61 லட்சத்தை எட்டியுள்ளது. ஆனால் கூர்ப்பி கதை அச்சில் ஒரு புத்தகத்தில் ஒரு கதையாக இருந்திருந்தால் அதனைச் சில நூறு பேரோ, அதிகம் போனால் சில ஆயிரம் பேரோதான் வாசித்திருப்பார்கள்.

புத்தகத்தைப் போல் அல்லாமல் சினிமா பல கோடி மக்களிடம் சென்றடைகிறது. அதனால்தான் சினிமா, "மாஸ் மீடியா" என்றழைக்கப்படுகிறது. வாசிப்பு ஏற்படுத்துகிற மனத் தாக்கத்தை விட படம் அல்லது சினிமா ஏற்படுத்துகிற தாக்கம் பன்மடங்கு அதிகம். விடலைப் பருவ வயதில் சினிமாவில் காண்பதை உண்மை என்று மனம் நம்புகிறது. ஏன் மனம் நம்புகிறது? என அதன் உளவியலைப் புரிந்து கொள்ள எல்லோராலும் முடியாது. தமிழ்நாட்டில் பல தலைமுறைகளாக சினிமா நாயகர்களை இளைஞர்கள் ஆராதிக்கும் போக்கு இந்த உளவியலில்தான் அடங்கி இருக்கிறது. சினிமாவில் மக்களுக்கு நன்மை செய்யும் கதாநாயகன் நிஜ வாழ்க்கையிலும் நன்மை செய்வான் என லட்சக்கணக்கான ரசிகர்கள் நம்பினார்கள்; நம்புகிறார்கள். தொடர்ச்சியாக தங்கள் நாயக பிம்பத்தைக்

கட்டமைத்து சினிமா வழி அரசியல் அதிகாரத்திற்கு ஆசை கொள்கிறார்கள் சினிமா நாயகர்கள். பாவம் எழுத்தாளர்கள்.. அவர்களால் கட்சி ஆரம்பிக்கவோ தேர்தலில் போட்டி போடவோ முடியாது.

ஆனால் ஓர் எழுத்தாளர் பிறருடன் சேர்ந்து ஒரு கட்சியைத் துவக்கி, அதனை அரும்பாடுபட்டு வளர்த்து அதனைத் தமிழ்நாட்டின் ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்த்தியதோடு தானே முதலமைச்சர் ஆகி, அரசுக்குத் தலைமை தாங்குகிற வாய்ப்பை உருவாக்கிக் கொண்டார் என்பதை இன்றைய இளைஞர்கள் மேலோட்டமாக அறிந்திருக்கக் கூடும். 1947 துவங்கி 1967 வரை இருபது ஆண்டுகள் 25 தனித்துவமிக்க சினிமாக் கதைகளை எழுதி, வசனங்களையும் எழுதி மக்கள் மனதில் அவர் இடம் பிடித்தார். அந்த எழுத்தாளர் முத்தமிழ்நிஞர் கலைஞர் கருணாநிதி ஆவார். அவர் பூம்புகார் போன்ற ஒரு சில படங்களில் ஒரு சில நிமிடங்கள் மட்டுமே திரையில் தோன்றியிருப்பார். மற்றபடி அவர் ஒரு சினிமாவின் வெற்றிக்குப் பெரிதும் துணைசெய்யும் கதை வசன எழுத்தாளராக மட்டுமே தன்னை வைத்துக்கொண்டார். மற்றொருபுறம் கவிதை, கதை, கட்டுரை, நாடகம், மேடைப் பேச்சு என்று தன்னை விரித்துக்கொண்டு தீவிர அரசியலிலும் ஈடுபட்டார். தமிழ்நாடு முழுதும் அலைந்து திரிந்து கட்சிப் பணியாற்றினதோடு மக்கள் ஊடகமான சினிமாவைத் தனது லட்சிய நோக்கத்துக்கு, தான் சார்ந்திருந்த இயக்கத்தின் சித்தாந்தத்துக்குக் கலை வடிவம் கிடைத்திட தனது படைப்பாற்றல் முழுவதையும் பயன்படுத்தினார்.

தனது கதைகளில், வசனங்களில் சமூக அரசியல் புரட்சிக்கான கருத்துக்களை அள்ளித் தந்தார். அதனைக் கேட்டவர்கள் மெய் சிலிர்த்தார்கள். அதன் உண்மைத் தன்மையை உணர்ந்தார்கள். ஆம், சமூக மாற்றம் வேண்டுமென விரும்பினார்கள். அதற்கான அரசியல் மாற்றத்தை வாக்குச்சீட்டு வழி தந்தார்கள். எனவேதான் கலைஞர் நடிகர்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளி நிஜ நாயகனாக முன் வரிசைக்கு வந்ததோடு முதல்வராகவும் பெருமை பெற்றார்.

தமிழ் மொழியின் பெருமை, தமிழ் இலக்கியப் பெருமை, இலக்கியக் கோட்பாடு, ஆண் பெண் சமத்துவம் குறிப்பாக பெண்களுக்கான மறுமண உரிமை, சொத்துரிமை, ஆணாதிக்கம், மூடநம்பிக்கை, சாதிமத எதிர்ப்பு, வறுமை மற்றும் வறியவர்களின் குரல் என அனைத்து விசயங்களையும் தனது கதைகளில், வசனங்களில் அவர் கையாண்டுள்ளதைப் போல வேறு

எவரேனும் செய்துள்ளனரா என்பது ஐயத்துக்குரியது. அன்றைக்கிருந்த நாயக நடிகர்கள் எவரும் திடீரென அரசியலுக்கு வந்தவர்களில்லை. அவர்கள் நடித்துக் கொண்டே தீவிர அரசியலிலும் ஈடுபட்டார்கள். தங்கள் சித்தாந்தத்துக்கேற்ற கட்சியைத் தீர்மானித்துக் கொண்டு அதில் சேர்ந்து பங்காற்றினார்கள். 1967 க்கு முன்பு, எந்த நாயக நடிகரும் திடீர் அரசியல்வாதி ஆகி, முதல்வராக ஆசைப்பட்டு, தனிக்கட்சி துவங்கியதில்லை.

முற்போக்கான கதையே முற்போக்கான சினிமாவாகிறது. பிற்போக்கான கதைகளில் ஆங்காங்கே முற்போக்கான வசனங்களைத் தூவி விடுவதால் அது முற்போக்கான சினிமாவாகி விடுவதில்லை. முற்போக்கான கதையும், முற்போக்கான வசனங்களும் ஒருங்கிணைந்து வர வேண்டும். அது தனி மனிதப் பிரச்சனையாகக் கூட இருக்கலாம். தனி மனிதப் பிரச்சனையைச் சமூகத்துக்கான பிரச்சனையாக மாற்றுகின்ற திறமையை எழுத்தாளன் பெற்றிருக்க வேண்டும். கலைஞருக்கு அந்தத் திறமை இருந்தது. அவர் முற்போக்கான கதைகளைப் படைத்தார். கதையில் வருகிற கதை மாந்தர்களின் பிரச்சனையை மாநிலத்து மக்களின் பிரச்சனையாக மாற்றிய ரசவாதம் அவருக்குக் கைவந்த கலை.

தமிழ் சினிமாவில் தற்போது கலைஞர் போன்ற எழுத்தாளர்கள் இல்லை. ஆனால் உலகின் பிற பகுதிகளில் முற்போக்கான எழுத்தாளர்களின் கதைகள் சினிமாவாகின்றன. ஆயிரம் சமகாலக் கதைகளைக் கூற முடியும் என்றாலும் மூன்று கதைகளை மட்டும் இங்கே பகிர்கிறேன். சதிஷ் பாபுசேனன், சந்தோஷ் பாபுசேனன் என்ற இரட்டையர்கள் எழுதி இயக்கிய "இருட்டு" என்ற மலையாளப் படத்தில் வரும் ராமதாஸ் என்கிற ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் கதாபாத்திரம் நிஜத்தில் வாழ்ந்து, கொல்லப்பட்ட கௌரிலங்கேஷ், கல்புர்கி, தபோல்கர் ஆகியோரை நினைவுப் படுத்துகிறது. ஒன்றிய அமைச்சராகப் பதவி வகிக்கும் அவரது நண்பரிடம் பேராசிரியர் ராமதாஸ் கேட்கிறார். "ஏழைகளுக்கு நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்?" அதற்கு அமைச்சரின் பதில் "தேசத்தின் இழந்த பெருமைகளை மீட்கப் போகிறோம்." இது போன்ற அரசியல் தெறி வசனங்களும், ஆண் பெண் உறவுகள் குறித்த முற்போக்கான பார்வையும் இப்படத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

"கேட்டர்பில்லர்" என்ற ஜப்பானியத் திரைப்படம் இரண்டாம் உலகப் போரின் கொடூரத்தை அதிரும் வண்ணம் சொல்லக்கூடிய கதையைக் கொண்டது. போரில் இரண்டு

கைகளையும், கால்களையும் இழந்து, முகம் சிதைந்து உயிரோடு வீடு திரும்பும் போர் வீரனான தன் கணவனை அவனது மனைவி எப்படி எதிர்கொள்கிறாள் என்கிற துயரமான கதை. தரையில் வெட்டுப்பட்ட புழுப்போலக் கிடக்கும் அவன் தன் மனைவியிடம் திரும்பத் திரும்ப தனது உடல் ஆசையைத் தீர்த்து வைக்க மன்றாடுகிறான். "நீ போர்முனையிலேயே செத்துத் தொலைந்திருக்கலாம்" என மனைவி கதறுகிறாள். அரசுப் பெருமை, நாட்டுப் பெருமை எல்லாம் கூறி பயிற்சி பெறாத இளைஞர்களைக் கூட போர் முனைக்கு அனுப்பி வைத்தது ஐப்பான் ஏகாதிபத்தியம். பல இலட்சக்கணக்கானவர்கள் மாண்டதோடு அமெரிக்காவின் கோபத்துக்கு ஆளாகி அணுகுண்டு வீச்சுக்கும் ஆளான நாடு ஐப்பான். இரண்டாம் உலகப் போரின் வரு மறையாத நாடும் அதன் நாட்டு மக்களும் துன்பம் மிகுந்த போர்க் கதைகளைத் திரும்பத் திரும்ப புதிய தலைமுறையினருக்கு சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

ஐரோப்பாவில் மிக அதிகமான கடவுள் மறுப்பாளர்கள் அல்லது நாத்திகர்கள் வாழும் நாடு ஸ்பெயின் என்று ஒரு புள்ளிவிவரம் கூறுகிறது. இந்தப் பின்னணியில் "தி அபோஸ்டேட்" என்ற ஒரு கதை உருவாகிறது. அது சினிமாவாகிறது. தோமையோ 28 வயது இளைஞன். அவனது காதல் திருமணத்தை நடத்தி வைக்க பாதிரியார்கள் மறுக்கிறார்கள். அரசு என்ற ஒன்று இருக்கையில் மதம் ஏன் தனது சட்டத்தைக் காட்டி எனது விருப்பத்துக்குத் தடை போடுகிறது? எனக் கேட்கிறான் தோமையோ. எனவே, தான் மதமற்றவனாக மாற வேண்டும் என விரும்புகிறான். மத குருமர்களிடம் தனது அறியாப் பருவத்தில் தனக்கு நடத்தி வைக்கப்பட்ட ஞானஸ்நானம் செல்லத்தக்கதல்ல என வாதிடும் அவன் அதனை ரத்து செய்ய வேண்டுமெனக் கோருகிறான். அது மறுக்கப்படுகிறது. எனவே தேவாலயத்துக்குள் புகுந்து யாரும் அறியாவண்ணம் அங்குள்ள கோப்பிலிருந்து தனது ஞானஸ்நான ஆவணத்தைக் கிழித்து எடுத்து வந்து விடுகிறான். அவனது இந்தச் செயல் குடும்பத்தில் கடும் புயலைக் கிளப்புகிறது.

அமெரிக்காவில் தகவல் தொடர்புத் துறையில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்ற பாகிஸ்தானியப் பெண்ணான ஷர்மீன் ஒபைத் ஷினாய் (Sharmeen Obaid-Chinoy) எழுதுவதை விட சினிமா எடுப்பதன் மூலமாக இன்னும் தன்னால் கர்த்திரமாகச் செயல்பட முடியும் என்று நம்பினார். 2002 முதல் ஆவணப்படங்கள் எடுக்கத் துவங்கினார். அவரது "ஆற்றில் மிதந்த பெண் ஒரு மன்னப்பின் விலை"

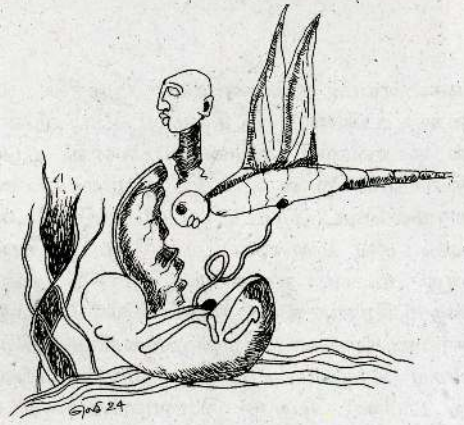
(A Girl in the River - The Price of Forgiveness) என்ற 2015 இல் எடுக்கப்பட்ட ஆவணப்படம் பாகிஸ்தானில் பெரும் சலசலப்பை உண்டுபண்ணியது. பாகிஸ்தானில் அன்றாடம் நடக்கும் பெண்களின் கௌரவக் கொலைகள் பற்றிய இந்த ஆவணப்படம் பாகிஸ்தானிலிருந்து ஆஸ்கர் விருதுக்குத் தேர்வாகிறது. அப்போதைய பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப் இப்படத்தை தனது அலுவலகச் செயலகத்தில் திரையிடச் சொல்லிப் பார்க்கிறார். இந்த நிகழ்வு பாகிஸ்தான் நாட்டின் அனைத்துத் தொலைக் காட்சிகளிலும் நேரடி ஒளிபரப்பும் செய்யப்படுகிறது. இயக்குநர் ஷர்மீனைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறார் பிரதமர். "கௌரவக் கொலையில் எந்தக் கௌரவமும் இல்லை" என்று அவரது பாராட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். தொடர்ந்து இப்படம் 2016 இல் ஆஸ்கர் விருது பெறுகிறது. கொலைகாரர்களை மன்னிக்கும் சட்டப்பிரிவு பாகிஸ்தானியப் பெண்களுக்கு பெரும் அநீதி எனக் கருதும் ஷர்மீன் அதனை நீக்க வேண்டும் என பிரதமருக்குக் கோரிக்கை வைக்கிறார். அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் நவாஸ் ஷெரீப் அந்தச் சட்டப் பிரிவை நீக்குவதோடு கௌரவக் கொலை செய்பவர்களுக்கு ஆயுள் தண்டனை விதித்துச் சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வருகிறார். ஒரு திரைப்படம் என்ன செய்ய முடியும்? என்ற கேள்விக்கு விடையளிக்கிறது இயக்குநர் ஷர்மீன் அவர்களின் அனுபவம்.

தொடர்ந்து ஆவணப்பட உருவாக்கத்தில் ஈடுபட்டுவரும் ஷர்மீன் ஒரு லாரியில் மொபைல் தியேட்டர் ஒன்றை உருவாக்கி ஒவ்வொரு கிராமம் கிராமமாகச் சென்று பெண்களுக்குத் திரைப்படங்களைப் போட்டுக் காண்பித்து விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தி வருகிறார். மதவாதிகளின் அச்சுறுத்தல், ஆண்களின் ஒத்துழையாமை போன்ற தடைகளுக்கும் இடையில் ஷர்மீன் இதனைச் செய்து வருகிறார். மாற்றங்களுக்கு மக்களைத் தூண்டும் சினிமாக்களை மக்களிடம் எடுத்துச் சென்று போட்டுக் காண்பிக்க வேண்டும். கேரளாவைப் போல இங்கும் திரை இயக்கம் வலுப்பெற வேண்டும். முற்போக்குத் திரை எழுத்தாளர்களும், இயக்குநர்களும், திரைச் செயல்பாட்டாளர்களும் இணைந்து பணியாற்ற வேண்டும். அதுவே மாற்று சினிமாவிற்கான வாசல்.

(கட்டுரையாளர் திருச்சி காவிரி இலக்கியத் திருவிழாவில் ஆற்றிய உரையிலிருந்து)

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

தாய் அத்து, தட்டான் தத்து

பிறந்து பத்து நாட்களான என் குழந்தையின் உந்தியிலிருந்து களிப் போட்டு கட்டியிருந்து ஒட்டிக்கொண்டிருந்த தொப்புள் கொடியின் அடிமிச்சம் காய்ந்துப் போய் இன்று கீழே உதிர்ந்து விழுந்தது.

“தாயை மொத்தமா அத்துவிட்டுட்டது குழந்தை” என்றான் அம்மா.

நான் உதிர்ந்த அந்த மிச்சத்தைப் பொறுக்கி களிப்பை நீக்கிவிட்டு, ஒரு புண் போல் நீண்டிருந்த அதைத் தூர எறியச் சென்றேன்.

“அத தூக்கி எறியக்கூடாது. அதக் கொடு இங்க. குழந்தையோட அரணா கயித்துல தாயத்து கட்டி அதுல இதப் பூட்டி வைக்கணும். இது குழந்தைக்கு அம்மாகிட்டேந்து வர என்னெனக்குமான தாப்பு, ரகசு. நான் பெறகு தாயத்து வாங்கி கட்டி விடுறேன்” என்று என்னிடமிருந்து அதனை வாங்கிக் கொண்டாள்.

மருத்துவர் அது கீழே விழுந்த பிறகு தான் குழந்தையின் தலைக்கு நீர் ஊற்றி குளிப்பாட்ட ஆரம்பிக்கலாம் அது வரை வெறுமே துடைத்து விடுங்கள் என்று சொல்லியிருந்தார்.

தலைக்கு நீர் விட்டு குளிப்பாட்டி விட்ட கையோடு குழந்தையை

கொஞ்ச நேரம் வெயில் வாங்கக் கூட்டிச் செல்லும்படியும் சொல்லியிருந்தார்.

அதன்படி இன்று குழந்தைக்கு

தலைக்கு ஊற்றி குளிப்பாட்டிவிட்டோம்.

பிறகு நான் அதை அதன் குட்டி மெத்தையில் போட்டு மேலேமொட்டை மாடிக்கு வெயிலுக்காக எடுத்துச் சென்றேன். குழந்தை கொஞ்சம் சினுங்கியபடி வந்தது. அதை வெயிலுக்கு காட்டியதும்

கண் கூச அது கண்களை நன்றாக இறுக்கி மூடிக்கொண்டது கொஞ்ச நேரத்தில் வெயிலின் வெதுவெதுப்பில் குழந்தை

நன்றாக உறங்கியும் போனது.

நான் மொட்டை மாடியில் இருந்த கட்டைத்

திண்ணையில் குழந்தையைப் போட்டுவிட்டு அருகில் அமர்ந்து கொஞ்ச நேரம் அதைப் பார்த்துக்கொண்டேன்.

குழந்தை நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருக்க சட்டென அதன் வாய் மட்டும் அசைந்தது. அம்மாவிடம் பால் குடிக்கும் போது தான் குழந்தை அவ்வாறு வாயசைக்கும். சப்புக்கொட்டும். அது மீண்டும் மீண்டும் வாயை அப்படி அசைத்துக்கொண்டிருந்தது. வெளியே வழிந்த வெயிலை அது பால் என கருதிவிட்டதோ என்னவோ, இப்படி வெயிலைப் பருக ஆரம்பித்துவிட்டதே.

சில நேரம் கழித்து பசியடங்கியது போல தன் வாயசைப்பை நிறுத்திக் கொண்டது குழந்தை.

அமர்ந்திருந்த நான் எழுந்து கொண்டு குழந்தையின் அருகிலேயே அங்குமிங்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது தான் கவனித்தேன். நான் விலகிச் செல்லும் போதெல்லாம் அங்கு சுற்றிப் பறந்து கொண்டிருந்த ஒரு தட்டான் குழந்தை அருகேவந்துவந்துபோய்க்கொண்டிருந்தது. நான் நெருங்கி வர நெருங்கி வர அது குழந்தையைவிட்டு அகன்று சென்றது. ஒருமுறை அது என்ன தான் செய்கிறது பார்ப்போமே என்று தெரிந்து கொள்ள குழந்தையை விட்டு நன்றாக விலகிச் சென்றேன்.

அப்போது அது சரியாக குழந்தையின் துருத்திக் கொண்டிருந்த உந்திச் சுழிக்கு மேல் சென்று அமர்ந்தது. குழந்தை

துளியும் சலனிக்காமல் அப்படியே துருக்கிக்கொண்டிருந்தது. தாயை அத்து விட்ட குழந்தையை தட்டான் தத்து கொண்டுவிட்டது.

குறுங்கதையாளர்: எழுத்தாளர்

**PEARL SHIPPING
AGENCIES**

**PEARL SHIPPING
AND CHARTERING**

PEARL LOGISTICS

**Steamer Agents - Stevedores - Chartering Brokers - Custom House Agents
- MTO - NVOCC - LCL Consolidators & Forwarders**

Head Office:

2/3A, Harbour Express Road, Madathur, Tuticorin - 628008

Tel.: +91 461 2340543 / 47

Fax: +91 461 2340471 Web: www.pearltuty.com

Email: shipping@pearltuty.com

logistics@pearltuty.com

chartering@pearltuty.com

Branches

**Cochin - Karaikal - Chennai - Ennore - Kattupalli - Krishnapatnam - Kakinada
& Singapore**

ISO 9001
BUREAU VERITAS
Certification

**காக்கைச் சிறகினிலே இதழ்க் குழுவும் முன்னெடுத்த
ஒன்பதாவது ஆண்டு [2024]
கவிஞர் கி பி அரவிந்தன் நினைவு
சிறப்புத் தன்னார்வச் செயற்திட்ட முன்னெடுப்பும் பரிசு
வள்ளுவராண்டு 2055
கவிஞர் கி பி அரவிந்தன் நினைவும் பரிசு**

100000
**இலங்கை ரூபாய்
பணப் பரிசு மற்றும்
சான்றிதழ்
வழங்கப்படுகிறது.**

இலங்கையின் வட - கிழக்கு மலையகம் என விரவியவராய் வாழும் சிறார்கள் கல்வி கற்பதற்கு வறுமையும் பசியும் ஒரு தடையாக இருந்துவிடக்கூடாது என்ற அடிப்படையில் உருவானது 'ஐயமிட்டுண்' இந்த திட்டத்தினால் பள்ளி நாள் தோறும் பல்லாயிரம் மாணவர்களுக்கு ஒரு நேர உணவு வழங்கப்படுகிறது. வறுமையில் இருக்கும் மாணவர்களுக்கு பசி போக்கி கல்வியை கொடுத்து அவர்கள் வாழ்வில் ஒளி பெறச்செய்ய ஆசிரியப் பற்றாக்குறையை நிவர்த்திக்க 'இ கல்வி' முறைமை மூலம் எடுத்துச்செல்கிறது ஐயமிட்டுண் நிறுவனம். வறுமை கோட்டிற்கு கீழான மாணவர்களின் திறமையை ஊக்குவிக்க பெற்றோர் ஆசிரியர்கள் ஒருங்கிணைத்த தகுநல் செயற்திட்டத்தை முன்னெடுக்கும் ஐயமிட்டுண் நிறுவனத்தினர் கௌரவிக்கப்படுகின்றனர்.

இலங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகங்களில் வறுமை நிலையில் தள்ளாடும் சிறார்களின் கற்கையை தகுநல் முறைமையில் மேம்படுத்த முனையும் 'ஐயமிட்டுண்' தொண்டு நிறுவனத்தின் (AIYAMIDDUN) தனித்துவமான சமூகக் கரிசனை முன்னெடுப்பைக் கௌரவித்து இந்தப் பரிசு வழங்கப்படுகிறது.

ஐயமிட்டுண் -பசித்தவர்க்கு
உணவு கொடுத்த பின்பு
நீ உணவுகொள்.

8/3/24

ஆசிரியர் பற்றாக்குறை காரணமாக வகுப்புகளை அணுக முடியாத மாணவர்களுக்கு பதிவுசெய்யப்பட்ட கானொளிகள் மற்றும் செயலட்டைகளை உள்ளீடு செய்து வழங்கும் விரலி நினைவகங்கள் (pen drive) அமைகிறது.

இலங்கைத் தமிழ் பேசும் சமூகங்களில் கற்றலுக்கு வாய்ப்பிலாத தவிக்கும் சிறார்களின் எதிர்கால நலத்திட்டத்தை முன்னிறுத்தி இலாப நோக்கற்ற தன்னார்வத் தொண்டாற்றும் ஐயமிட்டுண் நிறுவனத்தின தகைசார் பணியைக் கௌரவிக்கும் சிறப்புப் பரிசாக இது அமைகிறது.

மேலதிக விபரங்கள் அடுத்த இதழில் இடம்பெறும்.

நன்றி:
நினைவுப் பரிசுத் தொகையை வழங்கும்
கிபி அரவிந்தனின் துணைவி -
சகோதரர் குடும்பத்தினர் மற்றும்
துளிர் (இலண்டன்) குழுமம்.

காக்கைச் சிறகினிலே,
22, MJB தெரு, திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை - 600 005.
தொலைபேசி: 00919841457503
மின்னஞ்சல்: kaakkaicirakinile@gmail.com